

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Terry Pratchett

KIŞ USTASI

Tiffany Sızı yanlış bir adım attı, tek bir küçük hata yaptı...

Ve şimdi kışın ruhu ona âşık. Ona güller ve buzdağları armağan ediyor, çiğ yığınları ile aşkını dile getiriyor ve onu kar taneleri ile yıkıyordu. On üç yaş için bu biraz ağır bir konuydu, ama biraz da... havalıydı.

Ve sırf, Kış Ustası sizinle evlenmek istiyor diye günlük işlerinizi bir kenara bırakamazdınız. Bu yüzden Tiffany 113 yaşındaki Bayan İhanet'e göz kulak olmaya devam etmeli, Boffo'nun sırlarını öğrenmeli, Annagramma Şahinci'nin tüm cadılar için bir utanç kaynağı olmasını engellemeli, Ogg Ana'nın aşkla ilgili imalarından kurtulmalı ve Tanrıların kendisini banyoda görmesini engellemeliydi.

Ve eğer Tiffany, Kış Ustası'nı vazgeçiremezse bahar bir daha asla gelmeyecekti... Ve Tiffany istese de, istemese de Küçük Özgür Adamlar ona yardım edecekti.

Muhteşem bir fantastik masal, güçlü ve mizah dolu. *Kış Ustası*, Tiffany Sızı ve Küçük Özgür Adamlar ile ilgili serinin üçüncüsü.

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zekice tasarlanmış komik diyaloglar ve hayal gücünün zirvesi.

The Times

Hepsi ustaca tanıtılmış karakterler; Tiffany'yi kazanmak için tüm dünyayı karla kaplamış olan Kış Ustası bile okuyucuların sempatisini kazanmayı başarıyor. Sade ve zekice kullanılmış mizah, serinin bu son kitabına büyük bir eğlence katıyor.

School Library Journal

Eğitimdeki küçük cadılarla ilgili seriye bir kitap daha ekleniyor ve okurlara büyük zevkle okumaları için bir kez daha eğlence dolu, zekice kurgulanmış ve oldukça etkileyici bir macera sunuluyor.

Booklist

Terry Pratchett

Hâlâ yazmaya devam eden en ünlü yazarlardan biridir. Bir fenomen haline gelen ünlü Diskdünya serisinin ve pek çok ödül almış bir dizi çocuk ve gençlik kitabının yazarıdır. 'Terry, Wiltshire'da, bir klavyenin önünde yaşamını sürdürüyor.

Söylediğine göre bir hayat kazanma çabasında değil, çünkü şun anda zaten üç tanesini idare etmeye çalışıyor.

Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri kitabıyla 2001 Carnegie Madalyası sahibi olmuştur.

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2006, Terry ve Lyn Pratchett

İlk basımı 2006 yılında, İngiltere’de “Wintersmith” adı ile Random House
Children’s Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Terry Pratchett

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Resimleyen: Sedar Girgin

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukıye Düzçay

Düzelti: Burhanettin Düzçay

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Mart 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 292 - 2

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kıŞ uSTASI

Terry Pratchett

 tudem®

GİRİŞ

Narin Mizaca Sahip Olanlar İçin

Hazırlanmış Fesatçe Sözlüğü

(Bayan Sezgiye Kene Tarafından Hazırlanmaktadır)

abidik gubidik: Saçmalık, boş laf.

alın yazına kısmet demek: Sizi bekleyen kaderle yüzleşmek gerektiğini anlatır.

amanın: "Aman Tanrım!" ile "Şimdi sabrım taşı ve sorun çıkacak!" arasında değişen genel bir nida.

antika: Tuhaf, garip.

bulut: Bana "yorgun" anlamına geldiği söylendi.

esrar: Gizli şeyler.

eyvah: Genel ümitsizlik nidası.

fos: bkz. kofti.

hamam: Yalnızca dağ Feegle'larının höyüklerinde, düzenli banyo yapacak kadar su olan yerlerde bulunur; bir tür buhar banyosudur. Tebeşir Feegle'ları, biriken kırım eninde sonunda kendi kendine üzerinizden döküleceği gerçeğine güvenirler.

kelda: Kabilenin başı. Dişidir ve zaman içinde kabilenin çoğunun annesi olur. Feegle bebekleri çok küçüktür ve bir kelda hayatı boyunca yüzlercesini doğurur.

kemer heybesi: Kemerin ön kısmında taşınan deriden kese. Feegle halkı bu kesenin içinde değerli eşyalarını, yarısı yenmiş yiyeceklerini, ilginç böcekleri, işe yarayacağını düşündüğü dal parçalarını, şans pisliklerini vs. taşır. Bir kemer heybesinin içini karıştırmak iyi bir fikir değildir.

kılçık: Can sıkıcı kimse.

kılkuyruk: Gücsüz biri.

kıpkılçık: Gerçekten can sıkıcı kimse.

koca adam: Kabile şefi (genelde keldanın kocası).

kocakarı: Her yaşta cadı.

kocakarı işi: Bir cadının yaptığı her şey.

kocakarıların kocakarısı: Çok önemli bir cadı.

kocatip: İnsan.

kofsi: İşe yaramaz kişi.

koyun: ot yiyen ve meleyen yünlü şeyler. Başka şeylerle karıştırmamak gerek.

kubur: Tuvalet.

muşmula: Yaşlı kadın.

ozan: Kabilenin müzisyeni, müzik aletleri, şiirler, hikâyeler ve şarkılar konusunda yetenekli olur.

özel koyun ilacı: Üzgünüm, ama muhtemelen kaçak imal edilmiş viski. Koyunlar üzerinde ne etkisi olduğunu kimse bilmiyor, ama bir damlasının, çobana soğuk kış gecelerinde, Feeple adamcıklarına işe her zaman iyi geldiği söylenir. Evde yapmaya kalkışmayın.

ölüyom: Bir şeyi çaresizlikle istemek: "Bir fincan çay için ölüyom."

sinsi herif: Nahoş biri.

Son Dünya: Feeple'lar ölü olduklarına inanırlar. Bu dünya çok güzel, derler, demek ki geçmiş yaşamlarında çok iyi kişiler olmuşlardır ve sonra öldükleri zaman buraya gelmişlerdir. Bu dünyada ölüyor görünmek yalnızca Son Dünya'ya geri dönmek demektir ve onlara göre Son Dünya oldukça sıkıcıdır.

vecibe: Çok önemli, geleneklerin ve büyüünün şart koştuğu görev. Kız ismi değil.

Bölüm 1

KAR FIRTINASI

Fırtına tepelere çekiç gibi indi. Hiçbir gökyüzü bu kadar kar taşımamalıydı ve hiçbir gökyüzü bu kadarını taşıyamayacağından, kar yere yağdı: beyaz bir duvar halinde...

Kadim bir höyüğün üzerinde, birkaç saat önce dikenli ağaç kümesi olan yerde, şimdi küçük bir kar tepesi yükseliyordu. Geçen sene bu günlerde burada birkaç çuha çiçeği görülebiliyordu; şimdi ise yalnızca kar vardı.

Kar tabakasının bir noktası kıpırdandı, elma büyüklüğündeki bir parçası kalktı ve çevresinden duman fışkırdı. Tavşan pençesinden büyük olmayan bir el sallanarak dumanı dağıttı.

Kafasında bir parça kar dengelemiş, çok küçük, ama çok öfkeli mavi bir yüz, aniden çöken beyaz ıssızlığa baktı.

"Agh! Amanın!" diye homurdandı. "Şuna baksan ya! Kış Ustası'nın işi bu! 'Hayır'dan anlamayan bi herif varsa, odur!"

Başka kar parçaları yükseldi. Başka kafalar uzanıp dışarı baktı.

“Ah eyvah eyvah eyvah!” dedi içlerinden biri. “Koca mini kocakarıyı yine bulmuş!”

İlk kafa, bu kafaya döndü:

“Kaçık Wullie!..”

“Evet Rob?”

“Sana şu eyvah meselesine bi son vermeni söylemedim miydi?”

“He ye Rob, söylediydin,” dedi, Kaçık Wullie olarak hitap edilen kafa.

“O zaman neden eyvah dedin?”

“Afidersin Rob. Aazımdan kaçtı.”

“Çok can sıkıcı.”

“Afidersin Rob.”

Herhangibir Rob içini çekti:

“Ama korkarım haklısın Wullie. Koca mini kocakarı için gelmiş, orası kesin. Çiftlikte kim göz kulak oluyo ona?”

“Mini Tehlikeli Spike, Rob.”

Rob bulutlara baktı. Bulutlar, öyle kar doluydu ki ortaları yere doğru sarkmıştı.

“Tamam,” dedi ve yine içini çekti. “Kahraman’ın zamanı geldi.”

Rob geldiği deliğe döndüğü zaman, başındaki kar parçası, eski yerine tıkaç gibi oturdu. Rob Feegle höyüğün merkezine doğru kaydı.

İçerisi oldukça genişti. Bir insan, ortasında, güçlkle de olsa ayağa kalkabilirdi, ama sonra iki büklüm olup öksürmeye başlardı. Çünkü höyüğün ortası, duman deliğinin bulunduğu yeri.

İç duvarlar, kat kat balkonlarla kaplıydı ve her biri Feegle adamcıklarıyla tıka basa doluydu. Normalde höyüğün içi gürültülü olurdu, ama şu anda korkutucu bir sessizlikle dolmuştu.

Herhangibir Rob ateşe, karısı Jeannie'nin beklediği yere yürüdü. Jeannie, bir keldanın olması gerektiği gibi, dimdik ve gururluydu, ama Rob yakından baktığında, onun ağlamış gibi görüldüğünü düşündü. Kolunu onun omzuna attı.

"Tamam, muhtemelen neler olduunu biliyonuz," dedi, balkonlardan onu izleyen mavi kırmızı kalabalığa. "Bu sıradan bi fırtına diil. Kış Ustası, koca mini kocakarıyı bulmuş. Şimdi sakin olun!"

Bağırışlar ve kılıç şakırdatmalar dinene kadar bekledi, sonra sözlerine devam etti:

"Kocakarı adına Kış Ustası'ylan savaşamayız! Bu ona düşer! Ona düşeni biz yapamayız! Ama kocakarıların kocakarısı, bize başka bi yol gösterdi! Karanlık bi yol, tehlikeli bi yol!"

Bir tezahürat yükseldi. Bu fikir Feegle'ların hoşuna gitmişti.

"Tamam!" dedi Rob, aldığı tepkiden memnun olarak. "Ben Kahraman'ı getirmeye gidiyom!"

Bunun üzerine kahkahalar yükseldi ve Feegle halkının en uzun boylusu olan Koca Yan bağırdı:

“Daha çok erken. Ona en fazla bikaç kahramanlık dersi verebildik! Bizim kahraman henüz koca bi hiç!”

“Koca mini kocakarı için kahraman olacak, o kadar!” dedi Rob, sertçe. “Şindi, hepiniz birden yaylanın gidin. Tebeşir çukuruna! Benim için Yeraltı’na bi yol kazın!”

Kış Ustası olmalı, dedi Tiffany Sızı kendi kendine, buz gibi çiftlik evinde babasının önünde dururken. Onu her yerde hissedebiliyordu. Bu, kış ortası için bile normal bir hava değildi ve şu an mevsim ilkbahardı. Bu bir meydan okumaydı. Ya da belki yalnızca bir oyun. Kış Ustası söz konusu olunca, hangisi olduğunu anlamak zordu.

Ancak, oyun olamazdı, çünkü kuzular ölüyordu. Ben daha on üç yaşındayım, ama babam ve benden yaşlı bir sürü insan benim bir şeyler yapmamı istiyor. Ve ben yapamıyorum. Kış Ustası beni yine buldu. O şimdi burada ve ben çok zayıfım.

Beni zorlasalar daha kolay olurdu, ama hayır, yalvarıyorlar. Babamın yüzü endişeden solmuş ve yalvarıyor. *Kendi babam bana yalvarıyor.*

Ah olamaz, şapkasını çıkarıyor. Benimle konuşmak için *şapkasını çıkarıyor!*

Parmaklarımı şıkladığımda, büyüünün öylesine, bedava-ya geldiğini sanıyorlar. Ama şu anda, onlar için bunu bile

yapamıyorsa, ne işe yararın ki? Korktuğumu anlamalarına izin veremem. Cadıların korkmasına izin yoktur.

Ve bu benim hatam. Benim... Bütün bunları ben başlattım, ben bitirmeliyim.

Bay Sızı boğazını temizledi:

“... Ve, şey, eğer sen... şey, büyüyle kovabilirsen onu, ah, ya da öyle bir şey? Bizim için...”

Odadaki her şey griydi, çünkü penceredeki ışık kar tabakasından süzülüp geliyordu. Kimse o korkunç maddeyi evlerinin çevresinden temizlemek için çaba sarf etmemişti. Kürek tutabilen herkesin başka yerde işi vardı ve yine de yetersiz kalıyorlardı. Bu haliyle bile, çoğu kişi gece uyumamış, bir yaşındaki koyunları yürütmüş, yeni doğmuş kuzuları kurtarmaya çalışmıştı. Hem de karanlıkta, hem de bu karın içinde...

Onun karı. Bu Tiffany'ye bir mesajdı. Bir meydan okuma. Bir çağrı...

“Tamam,” dedi Tiffany. “Ne yapabileceğime bakarım.”

“Aferin kızıma,” dedi içi rahatlayan babası, sırtarak.

Hayır, aferin demek doğru değil, diye düşündü Tiffany. Bu işi başımıza açan benim.

“Barakaların orada büyük bir ateş yakmanız gerek,” dedi sesli olarak. “Gerçekten büyük bir ateş demek istiyorum, anlıyor musun? Yanabilecek her şeyi yakın ve söndürmeye bakın. Sönmeye çalışacak, ama siz yanmaya devam etmesini sağlamalısınız. Ne olursa olsun, yakacak yığmaya devam edin. Ateş sönmemel!”

'Sönmemeli' sözcüğünün yüksek ve korkutucu çıkmasını sağladı. İnsanların akıllarının başka yere gitmesini istemiyordu. Bayan lhanet'in onun için yaptığı kahverengi kalın yün pelerini giydi ve çiftlik evinin kapısının arkasında asılı duran sivri tepeli siyah şapkayı kaptı. Mutfığa toplanmış insanlar bir ağızdan homurdandı ve bazıları geriledi. Şu anda bir cadı istiyoruz, şu anda bir cadıya ihtiyacımız var, ama... biz yine de gerileyeceğiz.

Sivri tepeli şapkanın büyüğü buydu. Bu, Bayan lhanet'in 'boffo' dediği şeydi.

Tiffany Sızı, iki insan boyunda karla kaplı avluda açılmış dar geçide çıktı. En azından, derin kar, bıçak kadar keskin rüzgârı engelliyordu.

Otlağa kadar yol açılmıştı, ama zor iş olmuştu. Her yer dört buçuk metre kalınlığında karla kaplıyken, onu nasıl temizleyebilirdiniz ki? Temizleyip nereye atabilirdiniz?

Adamlar kar yığınlarını kazıp, kürerken Tiffany araba barakalarının yanında bekledi. Kemiklerine dek yorulmuşlardı artık; saatlerdir kazıyorlardı.

Önemli olan şuydu ki...

Ama bir sürü önemli şey vardı. Sakin ve özgüvenli görünmek önemliydi, berrak düşünebilmek önemliydi, donunuza kaçırarak kadar korktuğunuzu belli etmemek önemliydi...

Elini uzattı, bir kar tanesi yakaladı ve iyice inceledi. Normal bir kar tanesi değildi, ah hayır. Onun özel kar tanelerinden biriydi. Edepsizlikti bu. Tiffany'ye sataşıyordu.

Artık Tiffany ondan nefret edebilirdi. Daha önce ondan hiç nefret etmemişti. Ama o kuzuları öldürüyordu.

Tiffany ürperdi ve pelerinine sarındı.

“Bunu yapmayı ben seçiyorum,” diye haykırdı. Nefesi havaya küçük bulutlar saçıyordu. Boğazını temizledi ve yeniden başladı. “Bunu yapmayı ben seçiyorum. Eğer bir bedel varsa, onu ödemeyi seçiyorum. Eğer bedel benim ölümümse, o zaman ölmeyi seçiyorum. Bu beni her nereye götürürse, oraya gitmeyi seçiyorum. Ben seçiyorum. Bunu yapmayı ben seçiyorum.”

Bu, bir büyü değildi, yalnızca kafasının içindeki bir şeydi; ama büyülerin kafanızın içinde işe yaramasını sağlayamazsanız, işe yaramasını hiç sağlayamazdınız.

Tiffany, rüzgârın pençelerine karşı pelerinine sarındı ve donuk bakışlarla adamların saman ve odun getirmesini izledi. Ateş, hevesli görünmeye korkarmış gibi, ağır ağır yanmaya başladı.

Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi? Düzinelerce kez. Bir kez nasıl bir his olduğunu öğrenince hiç de zor değildi, ama daha önce yaptığında aklını toplayacak zamanı vardı ve buz gibi olmuş ayaklarını ısıtmak için mutfak ateşiyle yapmıştı yalnızca. Teorik olarak, büyük bir ateş ve bir tarla dolusu karla yapmak da bu ölçüde kolay olmalıydı, değil mi?

Değil mi?..

Ateş kükremeye başladı. Babası elini Tiffany'nin omzuna koydu. Tiffany yerinde sıçradı. Onun ne kadar sessizce hareket edebildiğini unutmuştu.

“Seçmek hakkında söylediklerin neydi?” dedi babası. Tiffany onun kulaklarının ne kadar keskin olduğunu da unutmuştu.

“Bu bir... cadı yöntemi,” diye yanıt verdi Tiffany, babasının yüzüne bakmamaya çalışarak. “Böylece, bu... işe yaramazsa, yalnızca benim hatam olacak.” Zaten benim hatam, diye ekledi kendi kendine. Adil değil, ama kimse öyle olacağını söylemedi.

Babasının eli Tiffany’nin çenesini tuttu ve nazikçe başını çevirdi. Elleri ne kadar yumuşak, diye düşündü Tiffany. Büyük adam elleri, ama koyun yünündeki yağ yüzünden bebek elleri kadar yumuşak.

“Senden istemememiz gerekiyordu, değil mi...” dedi babası.

Hayır aksine, benden istemeniz gerekiyordu, diye düşündü Tiffany. Bu korkunç karın altında kuzular ölüyor. Ve benim hayır demem gerekirdi, henüz o kadar iyi olmadığımı söylemem gerekirdi. Ama bu korkunç karın altında kuzular ölüyor!

Başka kuzular doğacak, dedi İkinci Şüphesi.

Ama bu kuzular o kuzular değil, değil mi? Bunlar burada ve şu anda ölmekte olan kuzular. Ve onlar, ben ayaklarımı dinlediğim ve Kış Ustası’yla dans ettiğim için ölüyorlar.

“Yapabilirim,” dedi.

Babası çenesini tuttu ve Tiffany’nin gözlerinin içine baktı.

“Emin misin, yegirmim?” dedi. Bu, ninesinin, –korkunç karlar karşısında tek bir kuzu bile kaybetmemiş olan Sızı

Nine'nin- verdiği lakaptı kendisine. Babası bu lakabı daha önce hiç kullanmamıştı. Neden şimdi aklına gelmişti acaba?

"Evet!" Tiffany babasının elini itti ve gözyaşlarına boğulmadan gözlerini kaçırdı.

"Ben... bunu daha annene söylemedim," dedi babası, sözcükler muazzam dikkat gerektiriyormuş gibi, yavaşça, "ama kardeşini bulamıyorum. Sanırım yardım etmeye çalışıyordu. Abe Swindell onu küçük küreğiyle gördüğünü söyledi. Şey... iyi olduğundan eminim, ama... gözünü açık tut, olmaz mı? Üzerinde kırmızı ceketi var."

İfadesiz yüzüne bakmak yürek burkuyordu. Yedi yaşına yaklaşmış olan Küçük Wentworth devamlı erkeklerin peşinden koşar, onlardan biri olmak ister, devamlı yardım etmeye çalışırdı. Küçük bir beden o kadar kolay göz ardı edilebiliyordu ki... Kar yağışı hâlâ yoğundu. Korkunçluk ölçüsünde yanlış kar taneleri Tiffany'nin babasının omuzlarını çökertmişti. Dünyanın dibi çıktığında, siz hızla düşerken hatırladığınız bu küçük şeyler olurdu...

Ama bu hiç de adil değildi; bu... zalimlikti!

Taktığın şapkayı hatırla! Seni bekleyen işi hatırla! Denge! Asıl mesele denge. Dengeyi merkezde tut, dengeni koru...

Tiffany, biraz ısıtmak için uyuşmuş ellerini ateşe uzattı.

"Unutma, ateşin sönmesine izin vermeyin," dedi.

"Adamlarıma her yerden odun getirmelerini söyledim," dedi babası. "Demirhanedeki kömürün de hepsini getirmelerini söyledim. Ateşi beslemekle bitiremeyiz onları, sana söz veriyorum!"

Alevler dans ederek Tiffany'nin ellerine doğru kıvrıldı. İşin püf noktası, püf noktası, püf noktası... ısıyı katlayıp yakına almak, yanınızda götürmek ve... dengeydi. Başka her şeyi unut!

"Ben de seninle..." diye başladı babası.

"Hayır! Sen ateşe göz kulak ol!" diye bağırdı Tiffany, korkudan deliye dönerek, aşırı yüksek sesle. "Ben ne dersem onu yapacaksınız!"

Bugün bensenin kızın değilim! diye haykırdı zihni. Ben sizin cadınızım! Asıl ben sizi koruyacağım!

Babası onun yüzünü göremeden döndü ve kar tanelerinin arasında, aşağı otlığa doğru açılmış olan yolda koştu. Ayaklar altında ezilmiş kar yumru yumru, engabeli bir patıkaya dönüşmüştü ve yeni yağan karla kayganlaşmıştı. Kürek taşıyan bitkin adamlar Tiffany'nin yoluna çıkmamak için kardan duvarlara yaslandılar.

Başka çobanların kar yığınını kazdığı, daha geniş bir alana ulaştı. Kazılan karlar topak topak düşüyordu.

Zihni içten içe ağlarken, "Durun! Geri dönün!" diye bağırdı Tiffany'nin sesi.

Adamlar hemen itaat etti. O emri veren ağzın üzerinde sivri tepeli bir şapka vardı. Buna itiraz edemezsiniz.

Sıcağı hatırla, sıcağı, sıcağı hatırla, denge, denge...

Bu cadılığın özüydü işte. Oyuncaklar yok, sihirli değnekler yok, sansasyon yok, kafoloji yok, hile yok. Önemli olan tek şey, sizin ne kadar iyi olduğunuzdu.

Ama bazen insanın kendi kendini kandırması gerekiyordu. Tiffany, Yaz Hanımı değildi, Havausta Nine de değildi. Kendine mümkün olduğunca yardımcı olması gerekiyordu.

Küçük gümüş at figürünü cebinden çıkardı. Yağlanmış, lekelenmişti, Tiffany onu temizlemeyi düşünmüştü, ama zaman bulamamıştı, zaman yoktu...

Tıpkı miğferini takan bir şövalye gibi, gümüş zinciri boynuna taktı.

Daha fazla çalışmış olmalıydı. İnsanları dinlemiş olmalıydı. Kendi kendini dinlemiş olmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve avuçlarını açarak ellerini iki yanda kaldırdı. Sağ elinde, beyaz bir yara izi parlıyordu.

"Sağ elimde gök gürültüsü," dedi. "Sol elimde şimşek. Arkamda ateş. Önümde buz."

Kar duvarına birkaç santim kalana dek yaklaştı. Onun soğukluğunun şimdiden içindeki sıcaklığı çekmeye başladığını hissedebiliyordu. Eh, öyle olsun. Birkaç derin nefes aldı. Bunu yapmayı ben seçiyorum...

"Buz, ateşe," diye fısıldadı.

Avluda, ateş bembeyaz kesildi ve fırın gibi kükremeye başladı.

Kar duvarı cızırdadı, sonra patlayarak buhara dönüştü, havaya kar topakları fırlattı. Tiffany yavaşça ilerledi. Kar onun ellerinden, gündeğumu görmüş sis gibi kaçtı. Tiffany'nin sıcaklığıyla eridi, derin kar yığnında bir tünele

dönüştü, onun önünde geriledi, soğuk, sisten bulutlar halinde çevresinde kıvrandı.

Evet! Tiffany çaresizlik içinde gülümsedi. Doğruydı. Merkeziniz kusursuz olursa, zihniniz doğru durumdaysa, dengeleyebiliyordunuz. Tahterevallinin ortasında hiç hareket etmeyen bir yer vardır...

Botları, ılık suları fışkırdattı. Karın altında taze yeşil çimen vardı, çünkü korkunç fırtına çok geç gelmişti. Tiffany yürümeye devam ederek, kuzulama ağıklarının gömülü olduğu yere yöneldi.

Babası ateşe bakıyordu. Ateş kor beyaz yanıyordu, tıpkı fırın gibi, boraya tutulmuş gibi tüketiyordu odunları. Gözlerinin önünde yıkılıp küle dönüyordu...

Tiffany'nin botlarının çevresinde sular akıyordu.

Evet! Ama bunu düşünme! Dengeyi koru! Daha fazla sıcaklık! Buzdan ateşe!

Bir meleme duyuldu.

Koyunlar karın altında yaşayabilirdi, en azından bir süre için. Ama eskiden Sızı Nine'nin dediği gibi, tanrılar koyunları yaratırken beyinlerini diğer ceketlerinde unutmuş olmalıydılar. Paniğe kapıldıklarında, ki koyunlar her zaman paniğin eşiğindedir, kendi kuzularını ezerlerdi.

Çevrelerindeki kar erirken, geride kalmış heykeller gibi, şaşkın ve buharları tüten dişi koyunlar ve kuzular belirdi.

Tiffany önüne bakarak dümdüz ilerledi. Arkasındaki adamların heyecanlı bağırışına dikkat etmiyordu. Onun

ardından geliyor, koyunları çekip kurtarıyor, kuzuları kucaklarına alıyorlardı...

Bahası diğer aıllara bağırdı. Bazıları bir çiftlik arabasını parçalamakla ve tahta parçalarını kor beyaz alevlere atmakla meşguldü. Diğerleri evden mobilya sürüklüyordu. Tekerlekler, masalar, saman balyaları, sandalyeler... Ateş her şeyi alıyor, yutuyor, daha fazlasını isteyerek kükrüyordu. Ama daha fazlası yoktu.

Kırmızı ceket yok. Kırmızı ceket yok! Denge, denge. Tiffany, arkasında sular ve koyunlar bırakarak yürümeye devam etti. Tünelin tavanı şapırtılar ve çamura dönüşmüş kar topakları eşliğinde yıkıldı. Tiffany bunu görmezden geldi. Açılan delikten taze kar taneleri düşüyor, başının hemen üzerinde kaynayıp gidiyordu. Tiffany bunu da görmezden geldi. Ve sonra, ileride... bir kırmızılık.

Buzdan ateşe! Karlar kaçtı ve işte, oradaydı. Tiffany onu kucağına aldı, sarıldı, sıcaklığın bir kısmını ona yolladı, kıpırdandığını hissetti, fısıldadı:

“En az yirmi kilo çekiyordu! En az yirmi kilo!”

Wentworth öksürdü ve gözlerini açtı. Tiffany, eriyen karlar gibi dökülen gözyaşları içinde bir çobana koştu ve oğlanı onun kollarına bıraktı.

“Onu annesine götür! Hemen!” Adam oğlanı aldı ve Tiffany’nin hiddetinden korkarak koştu. Bugün o, onların cadısıydı!

Tiffany geri döndü. Kurtarılması gereken başka kuzular vardı.

Babasının ceketi aç alevlerin üzerine düştü, bir anlığına parladı, sonra gri küllere dönüştü. Diğer adamlar hazır bekliyordu; adam da ceketin peşinden atlamak üzereyken onu yakaladılar ve tekmeler savurmasına, bağırıp çağırmasına aldırmadan geri çektiler.

Çakmaktaşı kütleleri tereyağı gibi erimişti. Bir an cızırdadılar, sonra dondular.

Ateş söndü.

Tiffany Sızı başım kaldırıp Kış Ustası'nın gözlerine baktı.

Ve araba barakasının çatısında, Mini Tehlikeli Spike'a ait bir ses, "Agh, amanın!" dedi.

Bütün bunlar daha olmamıştı. Hiç olmayabilirdi de. Gelecek her zaman biraz belirsiz olurdu. En ufak şey, örneğin bir kar tanesinin yağması ya da yanlış türden bir kaşığın düşmesi onu bambaşka bir yola döndürebilirdi. Ya da döndürmeyebilirdi.

Her şeyin başladığı an, geçen güz, o kedili günde yaşanmıştı...

Bölüm 2

BAYAN İHANET

İşte Tiffany Sızı, yüz elli kilometre uzakta, uçan süpür-
gesine binmiş, ormanla kaplı dağların arasında ilerliyor.
Bu çok eski bir süpürge ve Tiffany yerin hemen üzerinde
uçuyor; devrilmesin diye süpürge'nin arkasına, tıpkı em-
niyet tekerleklerine benzeyen iki küçük süpürge takılmış.
Süpürge, tahmin edilebileceği gibi, Bayan İhanet adlı çok
yaşlı bir cadıya ait. Bayan İhanet 113 yaşında ve süpürge
uçurmak konusunda Tiffany'den de beceriksiz.

Tiffany ondan yaklaşık yüz sene daha küçük, bir ay ön-
cekine göre daha uzun boylu ve kafası pek çok konuda bir
sene öncekine göre daha karışık.

Tiffany cadı olmak üzere eğitiliyor. Cadılar genelde si-
yah giyer, ama Tiffany'nin anlayabildiği kadarıyla cadıların
siyah giymesinin tek sebebi öteden beri siyah giyiyor olma-
ları. Bu ona pek sağlam bir sebep gibi gelmedi, bu yüzden

o mavi ya da yeşil giymeyi tercih ediyor. Süslü giysilere de dudak büküp gülmüyor, çünkü daha hiç süslü giysi görmedi.

Ama sivri tepeli şapkadan kaçınmak imkansızdı. Sivri tepeli bir şapkada, altındaki insanın cadı olduğunu ilan etmesi dışında hiçbir büyülu taraf yoktu. İnsanlar sivri tepeli şapkayı dikkate alırdı.

Yine de, insanın büyüdüğü köyde cadı olması zordu. Sizi “Joe Sızı’nın kızı” olarak bilen, siz daha iki yaşındayken sizi entarinizle ortalıklarda koşuştururken görmüş olan insanlara cadılık yapmak zordu.

Uzaklara gitmek işe yarardı. Tiffany’nin tanıdığı pek çok kişi, doğduğu noktadan en fazla on beş kilometre uzaklaşmıştı, bu yüzden gizemli yaban ellere gittiğinizde, bu sizi de biraz gizemli hale getiriyordu. Birazcık değişmiş olarak dönüyordunuz. Bir cadının farklı olması gerekirdi.

Tiffany, cadılık denilen şeyin daha çok, sıkı çalışmaktan ibaret olduğunu, ‘zap! şıkır şıkır şıkır’ türü olaylara pek az rastlandığını anlamaya başlamıştı. Okul diye bir şey yoktu, derse benzeyen bir şey yoktu. Ama insanın, cadılığı kendi kendine öğrenmeye çalışması da pek akıllıca değildi, özellikle de doğal bir yeteneğiniz varsa. Yanlış yola saparsanız bir hafta içinde, cahil birinden keh keh gülen birine dönüşebilirdiniz...

İşin püf noktası keh keh gülmemektir zaten. Ama kimse bundan bahsetmezdi. Cadılar, “Ne kadar yaşlı, ne kadar sıksa, ne kadar siğilli olsan az,” gibi şeyler söylerdi, ama

keh keh gülmekten asla bahsetmezlerdi. Aık açık değil. Ama buna karşı gözlerini hep aık tutarlardı.

Keh keh gülen birine dönüşmek çok kolaydı. Çoğu cadı yalnız yaşıardı –kedi sahibi olmak isteğe bağlıydı– ve başka cadı görmeden haftalar geçerdi. İnsanların cadılardan nefret ettiği günlerde, cadılar sık sık kedileriyle konuşmakla suçlanmıştı. Elbette kedileriyle konuşurlardı. Inekler hakkında olmayan, aklı başında tek bir cümle telaffuz edemediğiniz  haftanın sonunda, duvarla bile konuşurdunuz. Ve bu, keh keh gülmenin ilk işaretlerinden biriydi.

Bir cadı için ‘keh keh gülmek’ yalnızca pis kakhahalar anlamına gelmezdi. Aklınızı oynattığınız anlamına gelirdi. Kontrolnz kaybetmeye başladığınız anlamına gelirdi. Yalnızlık, çok çalışmak, sorumluluk ve başka insanların sorunları yüzünden yavaş yavaş delirmeniz, ama süreç çok yavaş olduğu için fark etmemeniz, sonunda yıkanmaktan vazgeçmeyi ve tencereyi kafanıza geçirmeyi normal bulmaya başlamanız anlamına gelirdi. Kynzdeki başka herkesten daha bilgili olduğunuz gerçeğinin, sizi onlardan daha üstün kıldığına inanmaya başlamanız anlamına gelirdi. Doğru ve yanlış kavramlarının tartışmaya açık olduğunu düşünmeniz anlamına gelirdi. Ve, sonunda, cadıların deyişiyle, ‘karanlık tarafa geçmeniz’ anlamına gelirdi. Kötü bir yoldu bu. Yolun sonunda, zehirli iğnesi olan ıkırıklar ve pastadan evler vardı.

Ziyaret alışkanlığı bu süreci durduruyordu. Cadılar durmaksızın diğer cadıları ziyaret eder, bazen bir fincan çay ve bir rek için gerçekten uzun yol giderlerdi. Bunun

sebebi kısmen dedikoduydu elbette, çünkü cadılar dedikoduya bayılırdı, özellikle de heyecan payı doğruluk payından daha fazlaysa... Ama daha çok, birbirlerine göz kulak olmak içindi.

Bugün Tiffany, Havausta Nine'yi ziyaret ediyordu. Çoğu cadı –buna Nine'nin kendisi de dahildi– onun dağlardaki en güçlü cadı olduğunu düşünüyordu. Ziyaretler her zaman büyük nezaket içinde geçerdi. Kimse, “Ee, daha keçileri kaçırmadın, değil mi?” ya da “Kesinlikle hayır! Zehir gibiyim!” demezdi. Demelerine gerek yoktu. Ziyaretlerin asıl amacını hepsi biliyordu, bu yüzden onlar başka şeylerden bahsederdi. Ama Nine havasındaysa epey zorlu biri olabiliyordu.

Sallanan sandalyesinde sessizce oturuyordu. Bazı insanlar konuşmak konusunda iyidir, ama Havausta Nine sessiz kalmak konusunda iyiydi. Öylesine sessizce, öylesine kıpırtısızca oturabilirdi ki sonunda solardı. Onun orada olduğunu unuturdunuz. Oda boşalırdı.

Bu, insanları rahatsız ederdi. Muhtemelen asıl amacı onları rahatsız etmektir zaten. Ama Tiffany de büyükannesi Sızı Nine'den sessizliği öğrenmişti. Şimdi de, gerçekten sessizce oturursa, hemen hemen görünmez hale gelebileceğini öğreniyordu.

Havausta Nine bu konuda uzmandı.

Tiffany bunu ‘Burada değilim’ büyüüne benzetiyordu; ki buna gerçekten büyü denebilirse. Herkesin içinde, orada olduğunu bütün dünyaya haber veren bir şey olduğunu düşünüyordu. Hiç ses çıkarmıyor bile olsa, arkanızda biri

olduğunu sezebilmenizın sebebi buydu. O kişinin, ‘ben buradayım’ sinyalinı alıyordunuz.

Bazı insanların sinyali çok güçlüydü. Dükkânlarda ilk hizmet gören kişiler onlar olurdu. Havausta Nine’nin ‘ben buradayım’ sinyali ise, o istediğinde, dağlardan sekıp gelirdi; o bir ormana girdiğinde, bütün kurtlar ve ayılar ormanın diğér tarafına kaçardı.

Ama sinyalinı kapatabiliyordu da.

Şu anda yaptığı buydu. Onu görebilmek için Tiffany’nin odaklanması gerekiyordu. Zihninin büyük kısmı, ona, orada kimse olmadığını söylüyordu.

Eh, diye düşündü, bu kadar yeter. Öksürdü. Aniden Havausta Nine baştan beri oradaymış gibi oldu.

“Bayan lhanet çok iyi,” dedi Tiffany.

“İyi bir kadın,” dedi Nine. “Ah, evet.”

“Tuhaf âdetleri var,” dedi Tiffany.

“Hiçbirimiz kusursuz değiliz,” dedi Nine.

“Yeni gözler deniyor,” dedi Tiffany.

“Bu güzel.”

“İki kuzguna ait gözler...”

“Bu da iş görür,” dedi Nine.

“Normalde kullandığı fareden daha iyi,” dedi Tiffany.

“Öyledir herhalde.”

Bu, bir süre daha devam etti ve sonunda Tiffany, çaba harcayan tek kişi olduğı için sinirlenmeye başladı. Nezaket denen bir şey vardı ne de olsa. Ah pekâla, ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Bayan Kulağakaçan bir kitap daha yazdı,” dedi.

“Duydum,” dedi Nine. Odadaki gölgeler biraz daha koyulaştı sanki.

Eh, neden surat asuğunu bu açıklıyor. Bayan Kulağakaçan hakkında düşünmek bile sinirlendirirdi Havausta Nine’yi. Havausta Nine’ye göre Bayan Kulağakaçan tepeden tırnağa yanlıştı. Her şeyden önce, o buralarda doğmamıştı... Neredeyse suç sayılan bir özellik. Kitaplar yazıyordu ve Havausta Nine kitaplara güvenmezdi. Ve Bayan Kulağakaçan parlak sihirli değneklere, büyü tüsümlara, gizemli rünelere ve yıldızların gücüne inanıyordu. Buna karşın Havausta Nine fincan fincan çaya, kuru bisküvilere, her sabah soğuk suyla yıkanmaya ve... eh, daha çok Havausta Nine’ye inanıyordu.

Bayan Kulağakaçan genç cadılar arasında çok tutuluyordu, çünkü cadılığı onun yöntemiyle yaptığınız zaman, o kadar çok takı takabiliyordunuz ki, sonunda zar zor yürüyebiliyordunuz. Havausta Nine ise kimse tarafından sevilmiyordu, ta ki...

... ta ki ona ihtiyaç duyulana kadar. Ölüm bir beşiğin yanına dikilmişse ya da ormanda birinin baltası kaymışsa ve yosunlar kana boğulmuşsa, birini hemen açıklıktaki kükük, soğuk, boğum boğum kulübeye gönderirdiniz. Bütün umutlar tükendiğinde, Havausta Nine’yi çağırırdınız, çünkü en iyisi oydu.

Ve o, hep gelirdi. Her seferinde. Ama sevilmek? Hayır. İhtiyaç duymak, hoşlanmakla aynı şey değildi. Havausta Nine, işlerin ciddileştiği zamanlar içindi.

Ama Tiffany, tuhaf bir şekilde hoşlanıyordu ondan. Havausta Nine'nin de kendisinden hoşlandığını düşünüyordu. Tüm diğer genç cadılar ona Bayan Havausta derken, Tiffany'nin kendisine Nine diye hitap etmesine izin veriyordu. Tiffany zaman zaman, Havausta Nine'ye dostça davrandığınızda, daha ne kadar dost canlısı kalabileceğinizi görmek için sizi sınadığını düşünüyordu.

"Yeni kitabının adı Cadılıkta İlk Uçuşlar," diye devam etti, yaşlı cadıyı dikkatle izleyerek.

Havausta Nine gülümsedi. Daha doğrusu, ağzının iki köşesi yukarı kıvrıldı.

"Hah!" dedi. "Daha önce söyledim, yine söylüyorum, cadılığı kitaplardan öğrenemezsin. Letice Kulağakaçan, alışverişe çıkıp cadı olabileceğini düşünüyor." Bir konuda karar veriyormuş gibi, delici bakışlarla Tiffany'ye baktı. "Hem iddiaya girerim, bunu bilmiyordur," dedi.

Sıcak çay dolu fincanını kaldırıp avuçladı. Sonra diğer elini uzatıp Tiffany'nin elini tuttu.

"Hazır mısın?" dedi Nine.

"Ne için?.." diye başladı Tiffany, ama sonra elinin ısındığını hissetti. Sıcak koluna yayıldı. Kemiklerine dek ısındı.

"Hissediyor musun?"

"Evet!"

Sıcaklık uçu. Ve Havausta Nine, Tiffany'nin yüzüne bakmaya devam ederek, çay fincanını ters çevirdi.

Çay bir yumru halinde düştü. Buz kesmişti.

Tiffany, “Bunu nasıl yaptın?” diye sormayacak kadar büyümüşü. Havausta Nine aptalca soruları yanıtlamazdı, aslında soruları yanıtladığı pek söylenemezdi.

“Isının yerini değiştirdin,” dedi Tiffany. “Sıcaklığı çaydan alıp bana aktardın, değil mi?”

“Evet, ama bana hiç dokunmadı,” dedi Nine, zaferle. “Her şey dengeye bağlı, anlıyor musun? İşin püf noktası denge. Dengeni korursan...” Sustu. “Hiç tahterevalliye bindin mi? Bir ucu kalkar, diğer ucu iner. Ama ortadaki, en ortadaki kısım, işte o, olduğu yerde kalır. Yukarı ve aşağı onun içinden geçip gider. Uçların ne kadar yükseğe çıktığı ya da ne kadar alçağa indiği önemli değildir, o dengesini korur.” Burnunu çekti. “Büyü dediğin, daha çok bir şeylerin yerini değiştirmekle ilgilidir.”

“Bunu öğrenebilir miyim?”

“Herhalde... Kafanı toplamayı becerebilirsen, zor değildir.”

“Bana öğretebilir misin?”

“Şimdi öğrettim. Sana gösterdim.”

“Hayır Nine, bana nasıl yapıldığını gösterdin, nasıl... yapılacağını değil!”

“Bunu sana anlatamam. Nasıl yapacağımı biliyorum. Senin nasıl yapacağın farklı olacak. Doğru zihinsel durumu bulmak gerek.”

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Ben nereden bileyim? Bu senin zihnin,” diye terslendi Nine. “Çaydanlığı ocağa koy, olmaz mı? Çayım soğudu.”

Bütün bunlarda, neredeyse hınçlı bir taraf vardı, ama Nine böyleydi işte. Ona göre, eğer siz öğrenmeyi becerebiliyorsanız, bir yolunu bulurdunuz. Herkesin işini kolaylaştırmamanın anlamı yoktu. Hayat kolay değil, derdi.

“Hem, görüyorum ki o sūs eşyasını hâlâ takıyorsun,” dedi Nine. O, sūs eşyalarından da hoşlanmazdı. Bu sözcüğü, bir cadının taktığı, ama bir şeyleri tutturmak ya da kapatmak için kullanılmayan her tür metal nesne için kullanırdı. Sūs eşyası takmak, alışverişe çıkarak cadı olmak demekti.

Tiffany boynunda taşıdığı küçük gümüş at kolyesine dokundu. Küçük ve sadeydi ve onun için çok şey ifade ediyordu.

“Evet,” dedi sakın sakın, “takıyorum.”

“O sepette ne var?” dedi Nine sonra, ki sıra dışı ölçüde kaba bir davranıştı. Tiffany’nin sepeti masanın üzerindeydi. İçinde bir armağan vardı elbette. Ziyarete gittiğinizde yanınızda küçük bir armağan da götürdüğünüzü herkes bilirdi, ama onu aldığınız zaman şaşırmamız ve “Ooo, niye zahmet ettin ki?” falan demeniz gerekiyordu.

“Sana bir şey getirdim,” dedi Tiffany, koca kara çaydanlığı ateşe sürerek.

“Bana armağan getirmene gerek yoktu kanımca,” dedi Nine sertçe.

“Evet, pekala,” dedi Tiffany ve orada bıraktı.

Arkasında, Nine’nin sepetin kapağını kaldırdığını duydu. Sepetin içinde bir kedi yavrusu vardı.

“Annesi, Dul Cable Hanım’ın kedisi Pembe,” dedi Tiffany, sessizliği doldurmak için.

“Hiç gerek yoktu,” diye hırladı Havausta Nine’nin sesi.

“Zahmet olmadı.” Tiffany ateşe bakarak gülümsedi.

“Kedi falan besleyemem ben.”

“Fareleri halleder,” dedi Tiffany, Nine’ye dönmeden.

“Burada fare yok.”

Çünkü burada onların yiyebileceği hiçbir şey yok, diye düşündü Tiffany. Sesli olarak, “Bayan Kulağakaçan’ın kocaman altı kara kedisi var,” dedi. Sepetin içindeki beyaz kedi yavrusu şimdi, tüm kedi yavrularının sahip olduğu o hüzünlü, şok geçirmiş ifadeyle Havausta Nine’ye bakıyor olmalıydı. Sen beni sınarsan ben de seni sınarım, diye düşündü Tiffany.

“Bununla ne yapacağını bilemem, eminim. Keçi ağlında uyuması gerekecek,” dedi Havausta Nine. Çoğu cadının keçisi olurdu.

Kedi Nine’nin bacaklarına sürtündü ve “miii,” dedi.

Daha sonra Tiffany giderken, Havausta Nine kapıda ona güle güle dedi ve kediyi dışarıda bırakarak kapıyı dikkatle kapattı.

Tiffany açıklığı geçerek Bayan İhanet’in süpürgesini bağladığı yere yöneldi.

Ama süpürgeye binmedi, henüz değil. Bir çobanpüskülü çalısının arkasına saklandı ve sessizleşti, öyle ki artık orada değildi ve onunla ilgili her şey, ben burada değilim, diyordu.

Herkes ateşte ya da bulutlarda görüntüler görür. Bunu ters çevirmeniz yeterli oluyordu. Orada olduğunuzu söyleyen parçayı kapatıyordunuz. Çözünüyordunuz. Size bakanlar, sizi görmeyi çok zor buluyordu. Yüzünüz bir parça yaprak ve gölge oluyordu, bedeniniz ağacın ya da çalının bir parçasına dönüşüyordu. Boşlukları karşınızdaki insanın zihni dolduruyordu.

Tiffany, çobanpüskülü çalısının bir parçasıymış gibi görünerek kapıyı izledi. Ilık ama sinir bozucu bir rüzgâr yükselmişti, akçağınar ağacının sarı-kırmızı yapraklarını silkeliyor, döne döne açıklığa düşmelerine neden oluyordu. Kedi yavrusu birkaç yaprağı havada yakalamaya çalıştı ve sonra olduğu yere çöküp hüznünlü, küçük miyavlamalar çıkarmaya başladı. Biraz sonra Havausta Nine, Tiffany'nin gittiğini sanarak kapıyı açardı ve...

"Bir şey mi unuttun?" dedi Nine, kulağının dibinde.

Çobanpüskülü çalısı oydu.

"Şey... o çok tatlı da. Ben yalnızca senin onu, bilirsin, zamanla sevmeye başlayacağını düşündüm," dedi Tiffany, ama bir yandan da düşünüyordu: Koşsa benden önce buraya gelebilirdi, ama neden onu göremedim? Aynı anda hem koşup hem saklanılabiliyor mu?

"Sen beni boş ver kızım," dedi cadı. "Sen koş koş Bayan lhanet'in yanına dön ve ona en iyi dileklerimi ilet. Hemen! Ama..." Sesi azıcık yumuşadı. "...biraz önce iyi saklandın. Çok kişi göremezdi seni. Niye, saçlarının büyümesini bile zar zor duyabiliyordum!"

Tiffany'nin süpürgesi açıklıktan uzaklaştıktan ve Hava-usta Nine onun gittiğinden emin olmak için kendine has başka bazı yöntemler kullandıktan sonra, kedi yavrusunu dikkatle görmezden gelerek içeri girdi.

Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak aralandı. Cereyandan da olabilirdi. Kedi yavrusu içeriye girdi...

Bütün cadılar biraz tuhaftır. Tiffany tuhafliğe alışmıştı, bu yüzden tuhaflik ona oldukça normal geliyordu. Bayan Düzgün vardı örneğin, onun iki bedeni vardı, ama bir tanesi hayalimdi. Sonra, şecereli solucanlar üreten ve hepsine isim veren Bayan İçdonu vardı... eh, o pek tuhaf sayılmazdı, yalnızca biraz garipti ve zaten solucanlar da kendi temel olarak sıkıcı tarzlarında oldukça ilginçtiler. Bir de zaman-sal kargaşadan mustarip İhtiyar Dismass vardı, ki bu bir cadının başına gelince oldukça acayip olabiliyordu; ağzı asla sözcükleriyle eşzamanlı olarak hareket etmiyordu ve bazen ayak sesleri kendisinden on dakika önce merdivenleri iniyordu.

Ama konu tuhaflik olduğunda Bayan İhanet, ödül olarak konulan keki kazanmakla kalmıyor, yanında bir paket de şeker serpiştirilmiş bisküvi ve üstüne üslük bir mum kazanıyordu.

Duvardan duvara her şey tuhafken nereden başlamalı...

Bayan Eumenides İhanet altmış yaşında kör olmuştu. Çoğu insan için talihsizlik sayılırdı bu, ama Bayan İhanet,

özel bir cadı becerisi olan 'ödünç alma' konusunda yetenekliydi.

Hayvanların gözlerini kullanabilir, gördüklerini zihinlerinden okuyabilirdi.

Yetmiş beş yaşında da sağır olmuştu, ama artık buna alışmıştı ve yakınlarda bulabildiği kulakları kullanıyordu.

Tiffany onunla yaşamaya ilk başladığında, Bayan lhanet görüp duymak için bir fare kullanıyordu, çünkü önceki küçük kargası ölmüştü. Yaşlı bir kadının, elindeki fareyi uzatarak kulübesinde dolanmasını izlemek biraz can sıkıcıydı, siz bir şey söylediğinizde farenin size dönmesi ise çok can sıkıcı. Küçük, pembe, titrek bir burnun, bu kadar ürkütücü gelebilmesi şaşırtıcıydı.

Yeni kuzgunlar çok daha iyiydi. Yöredeki köylerden birinde yaşayan biri, yaşlı kadın için, omuzlarına oturtabileceği bir tünük yapmıştı. İki karga, birer omzuna tünüyordu ve kadının uzun, beyaz saçlarıyla birlikte bıraktığı izlenim, eh, çok cadımsı oluyordu! Ama günün sonunda pelerinin arkası epey kirleniyordu.

Sonra, bir de saati vardı. Ağır bir saatti; saatçiden çok, demirci sayılabilecek biri tarafından paslı demirden yapılmıştı ve tik-tak yerine klonk-klank yapmasının sebebi buydu. Bayan lhanet onu kemerinde taşıyordu ve güdük küçük kollarını eliyle yoklayarak saati okuyabiliyordu.

Köylerde, saatin cadının kalbi olduğu hikâyesi anlatılıyordu. Sözde, ilk kalbi öldüğünden beri onu kullanıyordu. Ama Bayan lhanet hakkında bir sürü hikâye vardı zaten.

Ona tahammül edebilmek için, yüksek bir tuhaflık eşiği belirlemeniz gerekiyordu. Genç cadıların daha yaşlı cadıların yanında kalması gelenektir. Böylece, cadı-bulucu Bayan Kene'nin deyişiyle, 'ev işlerine biraz yardım etmek' –aslında 'bütün ev işlerini yapmak'– karşılığında işi uzmanından öğreniyorlardı. Çoğu genç cadı Bayan lhanet'in evinde bir gece geçirdikten sonra oradan ayrılıyordu. Tiffany üç ayı doldurmuştu.

Ah... bir de bazen, görmek için kullanacağı bir çift göz ararken Bayan lhanet, sizin gözlerinize girerdi. Görünmez biri omzunuzun üzerinden yaptığınız işi seyrediyormuş gibi, tuhaf, huzursuz edici bir histi.

Evet... belki de Bayan lhanet keki, bir paket şeker serpiştirilmiş bisküviyi ve mumu almakla yetinmiyor, üstüne meyveli pastayı, sandviçleri ve daha sonra balonlarla komik hayvanlar yapan adamı alıyordu.

Tiffany içeri girdiğinde dokuma tezgâhının başında çalışıyordu. İki gaga Tiffany'ye döndü.

"Ah, kızım," dedi Bayan lhanet, tiz ve çatlak bir sesle. "İyi bir gün geçirmişsin."

"Evet, Bayan lhanet," dedi Tiffany, uysal uysal.

"Havausta denen kızı görmeye gitmişsin ve o da iyiymiş." Dokuma tezgâhı klik-klak diye çalışmaya devam etti. Saat klonk-klank yaptı.

"Oldukça iyi," dedi Tiffany. Bayan lhanet soru sormazdı. O size yanıtları söylerdi. Havausta denen kız, diye

düşündü Tiffany, akşam yemeğini hazırlarken. Ama Bayan lhanet çok yaşlıydı.

Ve çok korkunç!.. Orası kesindi. Bunu inkar edemezsiniz. Çengel burnu yoktu, sararmış olsa da bütün dişleri yerli yerindeydi. Ama bunların dışında, kötü cadı dendiğinde akla gelen görüntüydü. Ve yürürken dizleri tıkırdıyordu. Ve iki baston yardımıyla çok hızlı yürüyor, kocaman bir örümcek gibi ortalıklarda geziniyordu. Tuhaf olan şeylerden biri de şuydu: Kulûbe örümcek ağlarıyla doluydu ve Bayan lhanet, Tiffany'ye onlara asla dokunmamasını emretmişti, fakat tek bir örümcek bile göremiyordunuz.

Ah, bir de siyah meselesi vardı. Çoğu cadı, siyahtan hoşlanırdı, ama Bayan lhanet'in keçisi ve tavukları bile siyahtı. Duvarlar siyahtı, yer siyahtı. Yere bir parça meyankökü düşürseniz, onu bir daha bulamazdınız. Ve Tiffany, peynirleri de siyah yapması gerektiğini öğrendiğinde dehşete düşmüştü; ki bu, peynirleri yaptıktan sonra parlak siyah mumla boyaması gerektiği anlamına geliyordu. Tiffany, kusursuz bir peynirciydi ve mum, peynirlerin kurumamasını sağlıyordu, ama Tiffany siyah peynirlere güvenmiyordu. Hep, bir takım numaralar çeviriyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Ve Bayan lhanet, uykuya hiç ihtiyaç duymuyormuş gibiydi. Artık gece ve gündüz onun için pek fark etmiyordu. Kuzgunlar yatmaya gittiğinde o kendine bir baykuş çağırıyordu ve baykuş gözûyle dokumaya devam ediyordu. Baykuş özellikle iyi, diyordu, çünkü başını çevirerek tezgâhın

mekiğini izliyordu. Klik-klak dedi tezgâh, klonk-klank diye yanıt verdi saat.

Dalgalanan siyah pelerini, sargı bezleri bağlanmış gözleri ve çılgın beyaz saçlarıyla Bayan lhanet...

Bayan lhanet, iki bastonu sayesinde karanlık, don yapmış gecelerde kulübede dolanır, bahçede gezinir, çiçeklerin anısını koklardı...

Bütün cadıların özel bir yeteneği vardır ve Bayan lhanet, 'adalet' dağıtırdı.

İnsanlar sorunlarını ona açmak için kilometrelerce uzaktan gelirdi.

Benim ineğim olduğundan eminim, ama o onun olduğunu söylüyor!

Onun tarlası olduğunu söylüyor, ama onu bana babam bıraktı!

... ve Bayan lhanet sırtını bir oda dolusu sinirli insana dönerek tıkırdayan tezgâhının başında oturmaya devam ederdi. Onların sinirini bozan tezgâhtı. Ondak korkuyormuş gibi izlerlerdi onu ve kuzgunlar da onları izlerdi.

Köylüler kekeleye kekeleye, eee, aaa nidaları eşliğinde sorunlarını anlatırlardı ve tezgâh, titrek mum ışığında tı-kırdamaya devam ederdi. Ah, evet... mum ışığı...

Mumluklar, iki kafatasıydı. Birinin üzerine ENOCHI, diğerine ATHOOTITA sözcükleri oyulmuştu.

Sözcüklerin anlamı 'SUÇLULUK DUYGUSU' ve 'MA-SUMİYET' ti. Tiffany bunu bilmemiş olmayı diliyordu. Tebeşir'de yetiştirilmiş bir kızın bunu bilmesi imkansızdı,

çünkü sözcükler yabancı bir dildeydi, hem de çok eski bir yabancı dilde. Ama Tiffany, o sözcükleri biliyordu, çünkü Görünmez Üniversite’de Ataerkil Büyü Profesörlüğü yapmış Dr. Sensibility Bustle kafasının içindeydi.

Eh, en azından onun küçük bir parçası...

İki yaz önce Tiffany bir kovan tarafından ele geçirilmişti; yani milyonlarca senedir bir sürü zihin toplamış olan bir şey tarafından... Tiffany onu kafasından çıkarmayı başarmıştı, ama beynine dolaşmış birkaç parça kalmıştı. Bunlardan biri, merhum Dr. Bustle’dan geriye kalan tek şey, minik bir ego parçası ve birkaç karman çorman anıydı. Adam fazla sorun çıkartmıyordu, ama Tiffany yabancı dilde olan herhangi bir şeye baktığında, onu okuyabiliyordu; daha doğrusu, Bay Bustle’m tiz sesinin onu tercüme ettiğini işitebiliyordu. (Adamdan kalan tek şey bu olabilirdi, ama Tiffany yine de aynanın önünde soyunmaktan kaçınmaya çalışıyordu.)

Erimiş mumlar kafataslarına damlamıştı ve insanlar odada oldukları sürece ikide bir onlara bakıyordu.

Ve sonra, söylenecek her şey söylendikten sonra, tezgâh aniden durur, odaya bir sessizlik çöker, Bayan Ihanet büyük, ağır tekerlekli sandalyesinde döner, inci grisi gözlerini örtmek için kullandığı siyah bezi açar ve şöyle derdi:

“Duydum. Şimdi de göreceğim. Neyin doğru olduğunu göreceğim.”

Bu noktada, Bayan Ihanet onlara kafataslarından dökülen ışıktaki bakarken, bazıları kaçardı. Yüzünüzü göremeyen

o gözler bir şekilde zihninizi okuyabilirdi. Bayan lhanet sizin içinize bakarken, ya dürüst olurdunuz ya da çok, ama çok aptal!..

Bu yüzden kimse Bayan lhanet'e itiraz etmezdi.

Cadıların yeteneklerini kullanmaları karşılığında ücret almasına izin yoktu, ancak bir anlaşmazlığı çözmesi için gelen herkes, ona bir armağan getirirdi. Genelde yiyecek gelirdi, ama eğer siyahsa kullanılmış, temiz giysiler ya da eğer ayağına oluyorsa eski botlar da getirdikleri olurdu. Bayan lhanet sizin aleyhinize karar vermişse, getirdiğiniz armağanı geri istemek pek iyi bir fikir değildi –herkes öyle diyordu– çünkü küçük ve yapış yapış bir şeye dönüştürmek, pek hoş bir şey sayılmazdı.

Bayan lhanet'e yalan söylerseniz, bir hafta içinde korkunç bir biçimde öleceğiniz söylenirdi. Geceleri Bayan lhanet'i görmek için kralların ve prenslerin geldiği, ona önemli devlet işleri hakkında sorular sordukları söylenirdi. Bayan lhanet'in kilerinde bir yığın altın olduğu, üç kafalı, ateş derili bir iblis tarafından korunduğu ve iblisin gördüğü herkese saldırıp burnunu yediği söylenirdi.

Tiffany, bu söylentilerden en az ikisinin, yanlış olduğunu tahmin ediyordu. Üçüncüsünün doğru olmadığından da emindi, çünkü bir gün –ne olur ne olmaz diye yanına bir kova su ve ocak süngüsünü alarak– kilere inmişti ve orada patatesle havuç yığınlarından başka hiçbir şey yoktu. Bir de dikkatle onu izlemekte olan bir fare...

Tiffany fazla korkmamıştı. Her şeyden önce, eğer iblis patates kılığına girmek konusunda çok başarılı değilse,

muhtemelen iblis falan yoktu. Ayrıca, Bayan İhanet kötü görünse de, sesi kulağa kötü gelse de, eski kilitli gardırop- lar gibi koksa da kötü bir his vermiyordu.

Birinci Görü ve İkinci Şüphe... bir cadının bunlara güvenmesi gerekirdi. Birinci Görü, orada gerçekte ne olduğunu görmek için, İkinci Şüphe, Birinci Görünün doğru düzgün düşünebildiğinden emin olmak için. Sonra bir de Üçüncü Kuşku vardı ki, Tiffany bunlardan bahsedildiğini hiç duymamıştı ve bu yüzden, bundan kimseye bahsetmiyordu; tuhafıolar, kendi kendilerine düşünüyordlardı sanki ve pek sık ortaya çıkmıyorlardı. Şimdi ona, Bayan İhanet'te gözle görülenden daha fazlası olduğunu söylüyorlardı.

Ve sonra, bir gün, Tiffany toz alırken, Enochi adlı kafatasını devirmişti.

... ve aniden, Tiffany, Bayan İhanet hakkında, Bayan İhanet'in muhtemelen bilinmesini istemediği kadar çok şey öğrenivermişti.

Bu gece, kara fasulyeli yahnilerini yerlerken Bayan İhanet, "Rüzgâr yükseliyor," dedi. "Bir an önce gitmeliyiz. Böyle bir gecede süpürgeyi ağaçların üstüne çıkaramam. Tuhaf yaratıklar dolaşıyor olabilir."

"Gitmek mi? Dışarı mı çıkıyoruz?" diye sordu Tiffany. Akşamları asla dışarı çıkmazlardı, işte bu yüzden akşamlar yüz sene sürüyor gibi geliyordu.

"Kesinlikle çıkıyoruz. Bu gece dans edecekler."

"Kim dans edecek?"

“Kuzgunlar göremez ve baykuşun kafası karışır,” diye devam etti Bayan İhanet. “Senin gözlerini kullanmam gerekecek.”

“Kim dans edecek, Bayan İhanet?” diye sordu Tiffany. Tiffany dans etmekten hoşlanırdı, ama buralarda kimse dans etmiyor gibiydi.

“Çok uzak değil, ama fırtına kopacak.”

Demek öyle; Bayan İhanet söylemeyecekti. Ama kulağa ilginç geliyordu. Dahası, Bayan İhanet’in kimi tuhaf bulduğunu görmek, eğitici olacaktı.

Elbette bu, Bayan İhanet’in sivri tepeli şapkasını takması anlamına geliyordu. Tiffany için bu kısımdan nefret ediyordu. Bayan İhanet’in önünde durması, ona bakması, yaşlı cadı onu bir tür ayna olarak kullanırken gözlerindeki minik karıncalanmayı hissetmesi gerekiyordu.

Akşam yemeğini bitirdiklerinde ormandaki rüzgâr bùyük, kara bir hayvan gibi kükrüyordu. Tiffany açığında kapıyı elinden alıp çarptı, odada esip üfürdü ve tezgâhtaki iplikleri uğuldattı.

“Bundan emin misin Bayan İhanet?” dedi Tiffany, kapıyı itip kapatmaya çalışırken.

“Bunu bana asla söyleme! Bunu bana söylemeyeceksin! Dansa tanık olunmalı! Dansı hiç kaçırmadım!” Bayan İhanet sinirli ve aksi görünüyordu. “Gitmeliyiz! Ve sen de siyah giymelisin.”

“Bayan İhanet, benim siyah giymediğimi biliyorsun,” dedi Tiffany.

“Bu gece siyah gecesi. Benim ikinci en iyi pelerinimi giyeceksin.”

Bunu cadı kararlılığıyla, ona karşı çıkılabileceği hiç aklıma gelmezmiş gibi söylemişti. Bayan lhanet 113 yaşındaydı. Bol bol egzersiz yapmıştı. Tiffany karşı çıkmadı.

Siyaha karşı olduğumdan değil, diye düşündü Tiffany, ikinci en iyi pelerini getirirken, ama bana göre değil işte. İnsanlar cadıların siyah giydiğini söylediğinde, asıl kastettikleri yaşlı hanımların siyah giydiği. Hem, pembelere falan da bürünüyor değilim...

Bunun ardından Bayan lhanet'in saatini battaniye parçalarına sarması gerekti, böylece klonk-klank sesleri, klonk-klank seslerine dönüştü. Onu geride bırakmak söz konusu değildi. Bayan lhanet saatini yanından ayırmazdı.

Tiffany hazırlanırken, yaşlı kadın korkunç gıcırtilar eşliğinde saati kurdu. Onu durmaksızın kurardı; bazen dehşete kapılmış insanlarla dolu bir odada, hüküm verirken durup yapardı.

Henüz yağmur yağmıyordu, ama yola çıktıklarında hava, dallar ve uçuşan yapraklarla doluydu. Bayan lhanet, süpürgeye yan oturdu ve canını kurtarmak için sapa yapıştı, Tiffany ise bir çamaşır ipi marifetiyle süpürgeyi çeke çeke yürüdü.

Gün batıyordu ve gökyüzü hâlâ kırmızıydı. Dolunay olmaya yaklaşmış tombul ay yükselmişti, ama önünden bulutlar geçiyor, ormanı hareketli gölgelerle dolduruyordu.

Dallar birbirine çarpıyordu. Tiffany, uzakta bir tanesi yere düştüğünde çıkan gıcırtyı ve çatırtıyı duydu.

“Köylere mi gidiyoruz?” diye bağırdı Tiffany, kargaşanın üzerinden.

“Hayır! Orman patikasına dön!” diye bağırdı Bayan lhanet.

Ah, diye düşündü Tiffany. Bu, sık sık duyduğum şu ünlü ‘donsuz dans etme’ olayı mı? Aslında, pek de sık duymadım, çünkü biri bundan bahseder bahsetmez bir başkası ona sesini kesmesini söylüyor, bu yüzden çok şey duymadım, yine de duymadıklarım çok anlamlıydı.

Bu, insanların cadıların yaptığını düşündüğü bir şeydi, ama cadılar kendilerinin böyle bir şey yaptığını düşünmüyordu. Tiffany nedenini anlayabildiğini itiraf etmek zorundaydı. Sıcak yaz geceleri bile o kadar da sıcak değildi ve dahası hesaba katılması gereken kirpiller ve dikenli çalılar vardı. Dahası, Havausta Nine gibi birini şaysiz dans ederken hayal edemiyordunuz. Eh, basitçe hayal edemiyordunuz işte, çünkü edecek olursanız bu kafanızın patlamasına yol açardı.

Tiffany, havada süzülen Bayan lhanet’i çeke çeke orman patikasına döndüğünde rüzgâr dinmişti. Ama rüzgâr yanında soğuk hava getirmiş, giderken onu geride bırakmıştı. Tiffany, siyah olsa da sırtında bir pelerin olduğu için memnundu.

Yürümeye devam etti, Bayan lhanet söylediğinde farklı patikalara döndü ve sonunda ağaçların arasında, küçük bir çukurun içinde ateş ışığı gördü.

“Burada dur ve inmemeye yardım et kızım,” dedi yaşlı cadı. “Ve dikkatle dinle. Kurallar var. Bir, konuşmayacaksın; iki, yalnızca dans edenlere bakacaksın; üç, dans bitene kadar kıpırdamayacaksın. Bir daha söylemeyeceğim!”

“Peki Bayan lhanet. Burası çok soğuk.”

“Daha da soğuk olacak.”

Uzaktaki ışığa yöneldiler. Yalnızca izleyebiliyorsan, dansa gitmenin ne faydası var? diye merak etti Tiffany. Pek eğlenceli olacağına benzemiyordu.

“Eğlenceli olması gerekmiyor,” dedi Bayan lhanet.

Ateşin önünden gölgeler geçiyordu. Tiffany erkek sesleri duydu. Sonra, çukurun kıyısına geldiklerinde, biri ateşe su döktü.

Bir hışırtı duyuldu, bir duman bulutu çıktı ve ağaçların arasında buharlar yükseldi. Her şey bir anda olmuştu ve geride bir şok bırakmıştı. Burada, canlı görünen tek şey ölmüştü.

Ayaklarının altında kuru yapraklar çıtırdıyordu. Şimdi rüzgârın süpürmesiyle bulutsuz bıraktığı gökyüzünde yalnız kalan ay, orman zemininde küçük gümüşü şekiller yaratıyordu.

Tiffany, bir süre sonra açıklığın ortasında altı adam durduğunu gördü. Siyahlara bürünmüş olmalıydılar; ay ışığı altında, hiçliğe açılmış insan şeklinde delikler gibi görünüyordular. Birbirine dönük üçerli sıralar halinde dizilmişlerdi, ama öyle kıpırtısızlardı ki, bir süre sonra Tiffany hayalini gördüğünü merak etmeye başladı.

Bir davul sesi geliyordu: bom... bom... bom...

Davul sesi yarım dakika kadar devam etti, sonra kesildi. Ama soğuk ormanın sessizliğinde, vuruşlar Tiffany'nin kafasının içinde devam etti. Belki bir tek onun kafasında gürlemiyordu, çünkü adamlar tempoya uyarak hafifçe başlarını sallıyorlardı.

Dans etmeye başladılar.

Duyulabilen tek ses, birbirlerinin içinden geçerek ilerleyip çekilirken yere vuran botlarının sesiydi. Ama sonra, kafası sessiz davulun gümlemeleriyle dolu olan Tiffany, bir ses daha duydu. Kendi ayağı, kendiliğinden tempo tutuyordu.

Bu tempoyu daha önce de duymuştu, bu şekilde dans eden adamlar görmüştü. Ama bu, sıcak güneş ışığıyla dolu sıcak günlerde olmuştu. Adamlar giysilerine küçük çanlar takmıştı!

"Bu bir Morris dansı!" dedi, pek de fısıltı sayılamayacak bir sesle.

"Şşşş!" diye tısladı Bayan Ihanet.

"Ama bu yanlış..."

"Sessiz ol!"

Karanlıkta, kızarak kıpkırmızı kesilen Tiffany, gözlerini dans eden adamlardan ayırdı ve açıklıkta meydan okurcasına çevresini taradı. Oraya sokulmuş başka insan ya da en azından insansı gölgeler vardı, ama onları açık seçik görmiyordu ve belki böylesi daha iyiydi.

Hava daha da soğuyordu, orası kesindi. Yapraklarda beyaz kırağı çıtırdıyordu.

Davul vuruşları devam etti. Ama Tiffany, artık yalnız değilmiş gibi hissediyordu, başka vuruşlar ve kafasının içindeki yankılar ona eşlik ediyordu.

Bayan lhanet istediği kadar şşştlayabilirdi. Bu bir Morris dansıydı. Ama zamanı değildi!

Morris dansçıları köye mayısta gelirdi. Ne zaman geleceklerinden asla emin olamazdınız, çünkü Tebeşir'de bir sürü köye uğramaları gerekirdi ve her köyde bir meyhane vardı, meyhaneler onları yavaşlatırdı.

Sopalar taşırılar, üstüne çanlar dikilmiş beyaz giysiler giyerlerdi. Böylece kimseye gizlice yaklaşılamazlardı. Kimse beklenmedik bir biçimde bir Morris dansçısıyla karşılaşmak istemez. Tiffany diğer çocuklarla birlikte köyün dışındayken beklerdi ve onlar gelirken oynaya oynaya onlara eşlik ederlerdi.

Ve sonra, köyün çayırında davul vuruşlarına uyarak dans ederler, sopalarını havada çarpıştırırlardı. Sonra herkes meyhaneye giderdi ve yaz gelmiş olurdu.

Tiffany, son kısmın nasıl olduğunu çözememişti. Dansçılar dans ederdi ve sonra yaz gelirdi. Kimse bundan fazlasını bilmiyor gibiydi. Babası, bir sene dansçıların gelmediğini ve soğuk, ıslak baharın soğuk bir güne dönüştüğünü, aradaki ayların, Ağustos'ta bile sislerle, yağmurla, kırılganlıkla dolu olduğunu söylemişti.

Şimdi davulların sesi Tiffany'nin kafasının içini dolduruyor, başını döndürüyordu. Dansçılar yanılttı; yanlış bir şey vardı...

Sonra yedinci dansçıyı, Soyтары denen dansçıyı hatırladı. Genelde ufak tefek bir adam olurdu. Hırpani bir silindirik şapka takardı ve giysilerinin her yerine parlak renkli paçavralar dikilmiş olurdu. Genellikle ortalıklarda dolanır, şapkasını uzatarak insanlara sırttır, bira parası vermelerini beklerdi. Ama bazen şapkayı bırakır, dönerek dansçıların arasına dalardı. Kolların bacakların birbirine girdiği büyük bir çarpışma beklerdiniz, ama bu asla olmazdı. Soyтары, terler içinde kalmış adamların arasında sıçrar, döner ve her zaman, diğer dansçıların bulunduğu yerde bulunmamayı başarırdı.

Dünya çevresinde dönüyordu. Tiffany gözlerini kırptırdı. Kafasının içindeki davullar şimdi gök gürültüsü gibiydi ve bir vuruş okyanuslar kadar derindi. Bayan lhanet'i unutmuştu. Tuhaf, gizemli kalabalığı da öyle... Şimdi yalnızca dansın kendisi vardı.

Dans, canlı bir yaratık gibi havada kıvranıyordu. Ama içinde, durmaksızın yer değiştiren bir boşluk vardı. Tiffany'nin olması gerektiği yerdeydi, biliyordu. Bayan lhanet hayır demişti, ama bu uzun zaman önceydi. Hem, Bayan lhanet nasıl anlayabilirdi ki? O ne bilirdi? EN son ne zaman dans etmişti? Dans şimdi Tiffany'nin iliklerinceydi, onu çağırıyordu. Altı dansçı yeterli değildi!

Tiffany öne koştu ve dansa atladı.

O aralarında sekip, dans ederken, hep onların olmadığı bir yerde olmayı başarırken, dans eden adamlar dik dik

ona baktılar. Davullar ayaklarını ele geçirmişti ve artık onlar ayaklarını nereye gönderirse oraya gidiyordu.

Ve sonra...

... sonra biri daha katıldı.

Arkasında duran birini sezmek gibiydi; ama aynı zamanda, önünde, yanında, yukarısında ve aşağısındaydı.

Dans edenler donakaldı, ama dünya dönmeye devam etti. Adamlar, karanlıktan daha da karanlık silüetler gibi, siyah gölgelerden ibaretti. Davul sesleri durdu ve uzun bir an boyunca Tiffany kollarını açarak, ayakları yere değmeden, yüzünü buz kadar soğuk, iğne kadar keskin yıldızlara kaldırarak zarıfçe ve sessizce döndü. Öyle... harika bir his ki!

Bir ses, "Sen kimsin?" dedi. Sesin bir yankısı vardı ya da belki iki kişi, hemen hemen aynı anda söylemişti.

Tempo aniden geri döndü ve altı adam ona çarptı.

Birkaç saat sonra, ovadaki ltkavşağı adlı kasabada, kasaba sakinleri bir cadının kollarını ve bacaklarını bağlayıp ırmağa attılar.

Bu tür şeyler dağlarda asla olmazdı. Orada cadılar saygı görürdü, ama aşağıdaki engin ovalarda, kötü hikâyelere inanacak kadar aptal olanlar hâlâ vardı. Dahası, akşamları yapacak çok şey bulamıyorlardı.

Bununla birlikte, cadıyı ırmağa atmadan önce ona bir fincan çay ve biraz da bisküvi vermeleri pek sık rastlanan bir şey değildi.

Burada bunu yapıyorlardı, çünkü İtkavşağı halkı her şeyi 'kitabına göre' yapardı.

Kitabın adı Magavenatio Obtusis* idi.

Kasabalılar kitabın nereden geldiğini bilmiyordu. Bir gün, dükkânlardan birindeki rafta ortaya çıkmıştı.

Okumayı biliyorlardı elbette. Yaşadığınız yer İtkavşağı bile olsa, iş görmek için biraz okuma yazma bilmeniz gerekirdi. Ama kitaplara fazla güvenmezlerdi, onları okuyan türden insanlara da öyle.

Ama bu, cadılarla nasıl başa çıkılacağını öğreten bir kitaptı. Oldukça yetkin bir tarzı da vardı, marmelat gibi çok uzun (ve dolayısıyla güvenilmez) sözcüklerin sayısı fazla değildi. Sonunda, ihtiyacımız olan şey bu, dediler birbirlerine. Bu, akli başında bir kitap. Tamam, beklediğin türden bir şey değil, ama geçen seneki cadıyı hatırlıyor musun? Onu ırmağa attık, sonra da yakmaya çalıştık. Ama fazla ıs-lanmıştı ve bu yüzden kaçtı, hatırladın mı? Aynı şeyi bir daha yaşamayalım!

Özellikle şu kısmına dikkat etmişlerdi:

Cadınızı yakaladıktan sonra, ona hiçbir şekilde zarar vermemiz çok önemlidir (henüz değil!). Onu asla ateşe atmayın! Bu, amatörlerin sık sık yaptığı bir hatadır. Ateş onları çılgına çevirir ve daha da güçlenmiş olarak geri dönerler. Herkesin bildiği gibi, bir cadıdan kurtulmanın diğer yolu onu ırmağa ya da göle atmaktır.

En iyi plan şudur:

* Şey... Amatörler için Cadı Avı.

İlk önce, onu bir geceliğine ılık bir odaya hapsedin ve istediği kadar çorba verin. Havuçlu mercimek çorbası iş görür, ama daha iyi sonuç almak için, et suyuna pırasalı patates çorbasını öneririz. Bu çorbanın, cadının büyü gücüne ciddi zarar verdiği kanıtlanmıştır. Ona domates çorbası vermeyiniz: domates çorbası onu daha da güçlendirir.

İşinizi sağlama almak için, botlarının içine birer gümüş para koyun. Parmaklarını yakacağından onları botlarından çıkartamaz.

Onu sıcak tutacak battaniye ve bir yastık verin. Bu onu kandırarak uyumasını sağlayacaktır. Kapıyı kapatın ve kimsenin içeri girmesine izin vermeyin.

Şafağa yaklaşık bir saat kala, odaya girin. Şimdi, bunu bağıra çağıra içeri dalarak yapmak gerektiğini düşünebilirsiniz. **DAHA BÜYÜK BİR YANLIŞOLAMAZ.** Nazikçe, ayak uçlarınıza basa basa içeri girin, uyuyan cadının yanına bir fincan çay bırakın, ayak uçlarınıza basa basa kapıya dönün ve nazikçe öksürün. Bu önemlidir. Aniden uyanan cadı gerçekten çok tehlikeli olur.

Bazı bilgiler, çayın yanında çikolatalı bisküvi verilmesini önermektedir, bazıları zencefil bisküvinin yeterli olacağını söyler. Cadınızı seviyorsanız ona sade bisküvi vermeyin, çünkü bu kulaklarından kıvılcımlar fışkırmasına sebep olur. Cadı uyandığı zaman, şu güçlü mistik ruu tekrarlayın. Bu, onun bir arı sürüsüne dönüşüp ve uçarak kaçmasını engeller:

NEYA ZIK KİŞ EĞİNTE KİYİM

Cadı çayını ve bisküvilerini bitirdiğinde, 1 Numara Bosun düğümü kullanarak onu halatla bağlayın ve suya atın. **ÖNEMLİ**

GÜVENLİK NOTU: Bunu hava aydınlanmaya başlamadan önce yapın. Sonra durup izlemeyin!

Elbette, bu sefer bazıları durup izlemişti. Ve gördükleri şey, cadının batması ve bir daha çıkmaması, kötü sivri tepeli şapkasının yüze yüze uzaklaşması olmuştu. Sonra eve dönüp kahvaltı etmişlerdi.

Bu ırmakta, takip eden dakikalar boyunca pek bir şey olmadı. Sonra sivri tepeli şapka, sık sazlığa doğru yaklaşmaya başladı. Orada durdu ve yavaşça yükseldi. Siperliğin altından iki göz baktı...

Çevrede kimse kalmadığından emin olduğunda, öğretmen ve cadı - bulucu Bayan Sezgiye Kene, karınüstü kıyıya süründü ve sonra, tam güneş doğmaya başladığında, hızla ormana koştu. Bir porsuk bendine, içinde temiz bir elbise ve iç çamaşırı bulunan bir çanta bırakmıştı. Çantada bir kutu da kibrit vardı (yakalanma olasılığı varsa asla üzerinde kibrit taşımazdı, çünkü insanlara bazı fikirler verebileceğinden korkardı).

Eh, diye düşündü, yaktığı ateşin önünde kurunurken, daha kötü de olabilirdi. Neyse ki köyde okuma yazma bilen birileri kalmıştı, yoksa Bayan Kene'nin hali haraptı. Belki de kitabı büyük harflerle bastırması iyi olmuştu.

Aslında, Amatörler İçin Cadı Avı kitabını Bayan Kene yazmıştı ve insanların hâlâ cadıların yakılması ya da boğulması gerektiğine inandığı yerlerde birer kopyasının bulunmasını sağlamıştı.

Bu günlerde oralardan geçme olasılığı bulunan tek cadının, Bayan Kene'nin kendisi olduğundan, işler yolunda

gitmediğinde kitap sayesinde güzel bir uyku çekebiliyor, suya atılmadan önce düzgün bir kahvaltı edebiliyordu. Bayan Kene için su, sorun değildi, çünkü Genç Hanımlar için Quirm Koleji'ne gitmişti. Orada, Ahlak Damarı'nı sağlam tutmak için her sabah buz gibi suya dalmanız gerekiyordu. Ve 1 Numaralı Bosun düğümünü, suyun altında bile olsanız, dişlerinize kolaylıkla çözebiliyordunuz.

Ah, evet, diye düşündü, botlarındaki suyu boşaltırken, iki de gümüş altı kuruşu olmuştu. İtkavşağı halkı gerçekten de gittikçe salaklaşıyordu. Elbette, cadılarınızdan kurtulduğunuz zaman olan şeydi bu. Bir cadı yalnızca sizden biraz daha bilgili olan birisiydi. İsmi anlamı buydu. Ve bazı insanlar, onlardan daha bilgili olanları sevmezdi, bu yüzden gezgin öğretmenler ve kütüphaneciler, bu günlerde oradan uzak duruyordu. Bu gidişle, İtkavşağı halkı kendilerinden daha bilgili olanları taşlamak istediklerinde, kendi domuzlarını taşlamaya başlayacaklardı.

Köy berbatu. Ne yazık ki umut vaat eden sekiz yaşında bir kız vardı ve Bayan Kene ona göz kulak olmak için arada bir oraya uğruyordu. Cadı olarak değil, elbette. Sabahları soğuk duş almayı sevse de insanın sevdiği şeylerde aşırıya kaçmaması gerekirdi. Bayan Kene, mütevazı bir elma satıcısı ya da falcı kılığına giriyordu. (Cadılar normalde fal bakmazdı, çünkü bu işte çok başarılıydılar. İnsanlar gerçekte neler olacağını bilmekten hoşlanmazdı, yalnızca geleceğin güzel olacağını bilmek isterdi. Ama cadılar acı şuruba şeker eklemeydi.)

Ne yazık ki ana caddede yürürken, Bayan Kene'nin şapkasındaki gizli yay bozulmuş, sivri tepesi fırlayıvermişti. Bu sorundan Bayan Kene bile sıyrılamazdı. Ah pekala, şimdi başka ayarlamalar yapması gerekecekti. Her zaman tehlikeli bir iş olmuştu Cadı-buluculuğu. Ama yapmak zorundaydınız. Yapayalnız büyüyen bir cadı, hüzünlü ve tehlikeli bir çocuk olurdu...

Durup ateşe baktı. Neden aklına Tiffany Sızı gelmişti? Neden şimdi?..

Çabuk çabuk çalışarak ceplerini boşalttı ve bir hercümerç yapmaya başladı.

Hercümerçler işe yarıyordu. Onlar hakkında kesin olarak söyleyebileceğiniz tek şey buydu. Onları biraz iplik, birkaç dal ve o anda cebinizde bulunan şeylerden yapıyordunuz. On beş bıçaklı, üç tornavidalı, minik büyüteçli ve tavuklardan kulak kiri çekmek için gereken aleti olan çakılar neyse, cadılar için de hercümerç oydu.

Ne yaptıkları kesin olarak bilinmiyordu, ama Bayan Kene'ye göre kendi zihninizin bir şekilde bildiği gizli şeyleri ortaya çıkarıyorlardı. Her seferinde yeni bir hercümerç yapmanız gerekirdi ve yalnızca kendi ceplerinizde bulunan şeyleri kullanabilirdiniz. Ama, ne olur ne olmaz diye, cebinizde ilginç şeyler bulundurmanızın zararı yoktu.

Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde, Bayan Kene şu malzemelerden bir hercümerç çıkarmıştı:

Otuz santimlik bir cetvel

Bir bot bağcığı

Bir parça kullanılmış sicim

Biraz siyah yn

Bir kurşunkalem

Bir kalemtırış

Ortasında delik olan küçük bir taş

İçinde Roger adlı bir un kurduyla un kurdunun yemesi için bir parça ekmek bulunan bir kibrit kutusu, çünkü her hercmerte canlı bir varlık bulunması gerekirdi

Bayan Safaltın'ın Yağlı Boğaz Pastilleri'nden yaklaşık yarım paket

Bir düğme

Kedi beşiğine ya da belki çok tuhaf bir kuklanın dolaşık iplerine benziyordu.

Bayan Kene, hercmerin onu okumasını bekleyerek baktı. Sonra cetvel döndü; boğaz pastilleri, küçük bir kırmızı toz bulutu halinde patladı, kurşunkalem uçup gitti ve Bayan Kene'nin şapkasına saplandı, cetvel kırağı ile kaplandı.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Bayan lhanet, kulübesinde, aşağı katta oturdu ve yukarı kattaki alçak tavanlı yatak odasında uyuyan Tiffany'yi izledi. Bunu, kararmış pirinç karyolada oturmakta olan fare aracılığıyla yapıyordu. Daha akşamüstü olmasına rağmen rzėâr gri pencerelerin arkasında –Bayan lhanet elli üç yıldır temizlemeye zahmet etmemişti onları ve Tiffany de

bütün kirleri yok etmeyi başaramamıştı— rüzgâr ağaçların arasında uluyordu.

Onu arıyor, diye düşündü, kucağındaki bir başka fareye bayat fare yedirerek. Ama onu bulamayacak. O burada güvende.

Sonra fare peynirden başını kaldırdı. Bir şey duymuştu.

“Size sööledim! Kız buralarda bi yerde, millet!”

“Neden ihtiyar kocakarıyla konuşamıyoz, anlamadım. Biz cadılarla iyi anlaşırsınız.”

“Olabilir, ama bu cadı tammmm bi baş belasıymış. Pattes kilerinde korkunç bi iblis varmış.”

Bayan lhanet şaşırdı. “Onlar olabilir mi?” diye fısıldadı kendi kendine. Sesler yerin altından geliyordu. Fareyi gönderdi. Fare tahtaların üzerinde koşturdu ve bir deliğe daldı.

“Seni hayal kırıklığına uuratmak istemem, ama şu anda bi pattes kilerindeyiz ve burası pattes dolu.”

Bir süre sonra bir ses, “Ee, nerde o zaman?” dedi.

“Belki izne çıkmıştır?”

“Bi iblis niye izne çıkçakmış ki?”

“İhtiyar anasıyla babasını görmek için olabilir mi?”

“Ah, he ye? Iblislerin anası var, ööle mi?”

“Amanın! Tartışmayı bırakçak mısınız? Kocakarı bizi duyabilir!”

“Yok, kadın yarasa kadar kör ve kazık kadar sağırmış, ööle diyolar.”

Farelerin kulakları keskindir. Fare kilerin eski kaba taş duvarının dibinde, yer hizasında dışarı çıktığında Bayan lhanet gülümsedi.

Farenin gözleriyle baktı. Fare loşlukta da iyi görebiliyordu.

Yerde, minik adamlardan oluşan küçük bir grup ilerliyordu. Mavi derileri dövmelerle ve kirle kaplıydı. Hepsi çok pis etekler giymişlerdi ve her biri, kayışlarla sırtına bağlanmış boyu kadar uzun bir kılıç taşıyordu. Ve kızıl, ama gerçek turuncu—kızıl saçları ensede toplanmıştı. Biri miğfer olarak tavşan kafatası takmıştı. Kafatası durmaksızın gözlerinin önüne kayıp durmasa daha korkutucu görünürdü.

Yukarıdaki odada, Bayan lhanet yine gülümsedi. Demek Bayan lhanet'i duymuşlardı, öyle mi? Ama yeterince duymamışlardı anlaşılan.

Dört küçük adam, eski bir fare deliğinden sıkışarak geçip, kilerden çıkarken, iki ayrı fare, üç böcek ve bir güve kirasından izleniyordu. Küçük adamlar ayak uçlarına basa basa yerde yürüdüler ve uyuduğu açıkça belli olan yaşlı bir cadının önünden geçtiler; ta ki cadı sandalyesinin kollarına güm diye vurup bağırana kadar:

"Yazıklar olsun! Gördüm sizi, sizi mini sinsi herifler!"

Feegle'lar paniğe kapılarak tepki verdiler, şok ve hayranlık içinde çarpıştılar.

"Size hareket etmenizi söyledimi hatırlamıyorum!" diye bağırdı Bayan lhanet, korkunç bir biçimde sırıtarak.

"Ah, eyvah, eyvah, eyvah! Nasıl konuşulcaanı biliyo!" diye ağladı biri.

"Siz Nac Mac Feegle halkısınız, diil mi? Ama kabile işaretlerini bilmiyon. Sakin olun, sizi kızartmıycam. Sen! Adın ne?"

"Adım Herhangibi Rob, Tebeşir Tepe kabilesinin Koca Adamı'yım," dedi tavşan kafatasından miğferi olan iri adam. "Ve..."

"He ye Koca Adam, oöle mi? O zaman benlen konuşurken takkeni çıkarma nezaketini göstercen!" dedi Bayan İhanet, feci eğlenerek. "Hem, dik dur! Bu evde kambur çıkartmaya izin yok!"

Dört Feegle hemen dimdik oldu.

"Tamam!" dedi Bayan İhanet. "Peki diyerlerinin adı ne?"

"Bu kardeşim Kaçık Wullie, hamfendi," dedi Herhangibir Rob. Yanındaki Feegle'in omzunu sarstığında küçük adam hemen ciyakladı. Wullie, dehşet içinde durmuş, Enoch ile Athootita'ya bakıyordu.

"Diğer ikiniz... demek istediim, diyer ikiniz?" dedi Bayan İhanet. "Sen, ordaki. Seni kastediyom. Fare tulumu taşıyon. Sen ozan mısın?"

"He ye, hamfendi," dedi Feegle. Diğerlerinden daha derli toplu ve daha temiz görünüyordu, ama itiraf etmek gerekir ki eski kütüklerin altında bile Kaçık Wullie'den daha derli toplu ve daha temiz şeyler bulmak mümkündür.

"Adın...?"

"Kocaçene Billy, hamfendi."

“Bana dik dik bakıyon, Kocaçene Billy,” dedi Bayan lhanet. “Korkuyon mu?”

“Hayır, hamfendi. Hayran hayran bakıyodum. Böylesine... cadımsı... bi cadı görmek yüreeme iyi geliyo da.”

“Geliyo, ööle mi?” dedi Bayan lhanet, kuşkuyla. “Benden korkmadıınden emin misin, Bay Kocaçene Billy?”

“Evet, hamfendi. Ama sizi mutlu etçekse korkabilirim,” dedi Billy dikkatle.

“Hah!” dedi Bayan lhanet. “Eh, görüyorum ki... görüyom ki burada akıllı biri var. İri yarın arkadaşın kim, Billy Bey?”

Billy, Koca Yan'ın kaburgalarını dürtükledi. Boyuna posuna rağmen, ki bir Feegle için dev gibi sayılırdı, çok endişeli görünüyordu. Büyük kasları olan pek çok kişi gibi, o da başka açılardan güçlü kişiler karşısında sinirli oluyordu.

Koca Yan ayaklarına bakarken, “Adı Koca Yan, hamfendi,” diye yardımcı oldu Kocaçene Billy.

“Koca dişlerden yapılmış bi kolye taktını görüyom,” dedi Bayan lhanet. “İnsan dişleri mi onlar?”

“He ye, hamfendi. Dört tane, hamfendi. Bayılttı her adam için bi tane.”

“İnsan adamlardan mı bahsediyon?” diye sordu Bayan lhanet, hayretle.

“He ye, hamfendi,” dedi Kocaçene Billy. “Genellikle tepe üstü aaçtan kellelerine dalar. Çok saalam bi kellesi vardır Koca Yan'ın,” diye ekledi, belki anlatamamıştır diye.

Bayan İhanet arkasına yaslandı. “Şimdi de bi zaamet neden evimde gizli gizli dolaştınızı açıklayıverin,” dedi. “Hadi bakiim, dökülün!”

Minik, çok minik bir duraksamadan sonra Herhangibir Rob mutlulukla yanıt verdi, “Ah, şeyy, bu kolay. Biz mumbar avhyoduk.”

“Hayır, mumbar avlamıyodunuz!” dedi Bayan İhanet, sertçe. “Çünkü mumbar koyun baarsaadır ve içine kıyma, baharat, pirinç doldurulup dolma yapılır.”

“Ah, ancak gerçeeni bulamadnınızda onu kullanırız, hamfendi,” dedi Herhangibir Rob, dikkatle. “O dediin gerçeenin yanında ne ki? Ah, sinsi bi hayvandır mumbar, ini ni şeyde... pattes kilerinde yapar...”

“Ve gerçek bu, ööle mi? Mumbar avlıyodunuz? Ööle mi Kaçık Wullie?” dedi Bayan İhanet, aniden keskinleşen bir sesle. Bütün gözler, ki bir kulağakaçana ait olanlar da vardı aralarında, talihsiz Wullie’ye döndü.

“Şey... he ye... aaah... aarg... eyvah, eyvah, eyvah!” diye inledi Kaçık Wullie ve dizlerinin üzerine çöktü. “Lüt-fen bana korkunç bişii yapmayın hamfendi!” diye yalvardı. “Şu Kulaakaçan bana pis pis bakıyo!”

“Pekâlâ, baştan başlayalım,” dedi Bayan İhanet. Uzanıp gözbağını çıkardı. O iki yanındaki kafataslarına dokunurken Feegle’lar gerilediler.

“Yalanın kokusunu almak için gözlere ihtiyacım yok,” dedi. “Bana neden buraya geldiğinizi söyleyin... Bir daha söyleyin.”

Herhangibir Rob bir an duraksadı. Mevcut koşullar altında, büyük bir cesaret gösterisiydi bu. Sonra konuştu:

“Bu, koca mini kocakarı hakkında, hamfendi. Onun için geldik.”

“Koca mini... Ah, Tiffany’yi mi kastediyorsunuz?”

“He ye!”

“Şu koca kızlardan birini taşıyoz,” dedi Kaçık Wullie, cadının kör bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınarak.

“Vecibe demek istiyor, hamfendi,” dedi Herhangibir Rob, dik dik kardeşine bakarak. “Anlamı...”

“... İtaatsizlik edemeyeceğiniz muazzam bir görev,” dedi Bayan İhanet. “Vecibenin ne demek olduğunu biliyorum. Ama neden?”

Bayan İhanet, yaşadığı 113 sene boyunca pek çok şey duymuştu, ama şimdi, birkaç günlüğüne de olsa, bir Nac MacFeegle kabilesinin keldahgını yapmış olan bir insan kızı hakkındaki hikâyeyi dinlerken hayretten hayrete düşüyordu. Ve siz, birkaç günlüğüne bile olsa, onların keldalığını yapmışsanız, size her zaman göz kulak olurlardı. sonsuza dek...

“Ve o, bizim tepelerin kocakarısı,” dedi Kocaçene Billy. “Onları önemsiyo, onları güvende tutuyo. Ama...”

Billy duraksadı ve Herhangibir Rob devam etti:

“Bizim kelda düşler görüyo. Gelecece dair düşler. Tepelerin donduu, herkesin öldüü ve koca mini kocakarının buzdan bi taç giydii düşler!”

“Aman Tanrım!”

“He ye, dahası da var!” dedi Billy, kollarını açarak. “Buzdan bi diyarın ortasında büyüyen yeşil bi aaç gördü! Demirden bi yüzük gördü! Kalbinde çivi olan bi adam gördü! Bi tavuk istilası ve adam gibi yürüyen bi peynir gördü!”

Bir sessizlik oldu ve sonra Bayan lhanet, “İlk ikisi, ağaç ve yüzük sorun değil; bunlar güzel, gizemli... simgeler. Çivi de mecazi. Ama peynir hakkında emin değilim –Horace’ı kastediyor olabilir mi?– ve tavuklar... Tavuk istilası olabileceğinden emin değilim, sen ne düşünüyorsun?”

“Jeannie, hepsinden çok emindi,” dedi Herhangibir Rob. “Rüyasında pek çok tuhaf ve endişe verici şey gördü, bu yüzden biz de koca mini kocakarının ne âlemde olduğunu görelim dedik.”

“Ve dördünüz bunca yol geldiniz, ööle mi?” dedi Bayan lhanet.

“Ah, bizim delikanlılardan bikaç kişi daha getirdik,” dedi Rob. “Ama hepsini birden getirmek istemedik, bilirsin. Onlar dışarıda, ormanda.”

“Kaç kişisiniz, o zaman?”

“Ah, üç aşşaa beş yukarı beş yüz...”

Bayan lhanet’in muhtelif gözleri ona bakakaldı. Herhangibir Rob irkilmeden, haşın bir dürüstlikle karşılık verdi bakışlarına.

“Çok şerefli bir girişime benziyor,” dedi Bayan lhanet. “Neden yalan söyleyerek başladın madem?”

“Ah, yalan daha ilginç olcaktı,” dedi Herhangibir Rob.

“İşin, gerçeği bana oldukça ilginç geldi,” dedi Bayan İhanet.

“Olabilir, ama ben hikâyeye devler, korsanlar ve büyülü gelincikler de katçaktım,” diye bildirdi Rob. “Paranın karşılığını alcaktım!”

“Ah, pekâlâ,” dedi Bayan İhanet. “Bayan Kene, Tiffany’yi bana getirdiğinde, onu tuhaf güçlerin koruduğunu söylemişti.”

“He ye,” dedi Herhangibir Rob, gururla. “O biziz işte.”

“Ama Bayan Kene büyüklük taslamayı pek seviyor,” dedi Bayan İhanet. “Üzgünüm, ama söylediklerini pek dinlemedim. Bana devamlı bu kızların gerçekten öğrenmeye pek hevesli olduğunu söylüyor. Ama çoğu, delikanlıları etkilemek için cadı olmak isteyen yarım akıllı kızlar ve birkaç gün sonra kaçıyorlar. Ama bu seferki değil, hayır! O kaçılacak şeye doğru koşuyor! Kış Ustası’yla dans etmeye çalıştığını biliyor musunuz?”

“He ye. Biliyoz. Ordaydık,” dedi Herhangibir Rob.

“Gerçekten mi?”

“He ye. Sizi takip ettik.”

“Oradaki kimse sizi görmedi. Görseler bilirdim,” dedi Bayan İhanet.

“He ye. Şeey, kimseye görünmemek konusunda iyiyizdir,” dedi Herhangibir Rob gülümseyerek. “Bizi nasıl görmedikleri şaşırtıcı.”

“Kız, Kış Ustası’yla dans etmeye çalıştı,” diye yineledi Bayan İhanet. “Ona bunu yapmamasını söylemişim.”

"Ah, bize de hep bissürü şeyi yapmamamızı sôölerler," dedi Herhangibir Rob. "Neyi yapmanın daha ilginç olcaanı bu şekilde ôöreniriz!"

Bayan İhanet bir fare, iki kuzgun, pek çok güve ve bir kulağakaçanın gözleriyle baktı ona.

"Gerçekten mi?" dedi ve içini çekti. "Evet, bu kadar yaşlı olmanın sorunu şu: Gençlik o kadar uzakta kaldı ki, bilirsin, bazen sanki başkasının yaşadığı bir şeymiş gibi geliyor. Uzun bir ömür doğal değil, gerçek bu. Asıl..."

"Kış Ustası koca mini kocakarıyı arıyo, hamfendi," dedi Herhangibir Rob. "Onun Kış Ustası'yla dans ettiğini gördük. Şimdi de Kış Ustası onu arıyo. Rüzgârın ulumasında duyuyo onu."

"Biliyorum," dedi Bayan İhanet. Durdu ve bir an dinledi. "Rüzgâr dinmiş," dedi. "Kış Ustası onu buldu."

Bastonlarını kaptı ve merdivene doğru koşturdu, şaşırtıcı bir hızla tırmandı. Feegle'lar onu geçip içeri doluştular. Tiffany dar bir yatakta yatıyordu.

Odanın her köşesinde, birer tabağın içinde birer mum yanıyordu.

"Ama onu nasıl buldu?" diye sordu Bayan İhanet. "Kızı saklamıştım! Siz, mavi adamlar, hemen odun getirin!" Dik dik baktı onlara. "Dedim ki, hemen..."

Birkaç gümleme duydu. Toz yatışıyordu. Feegle'lar beklenti içinde Bayan İhanet'i izliyordu. Ve yatak odasının minik şöminesine dallar... bir sürü dal yığılmıştı.

"Aferin," dedi Bayan İhanet. "Nihayet!"

Bacadan aşığı kar taneleri süzölüyordu.

Bayan lhanet bastonlarını önünde çaprazladı ve ayağını hızla yere vurdu.

“Yan odun, harlan ateş!” diye bağırdı. Ocaktaki odunlar alevlerle parladı. Ama şimdi pencerede kırağı oluşuyor, eğreltiotuna benzeyen beyaz dallar çıtırdayarak cama yayılıyordu.

“Bu yaşta tahammül etmeyeceğim buna!” dedi cadı.

Tiffany gözlerini açtı ve sordu:

“Neler oluyor?”

Bölüm 3

BOFFO'NUN SIRRI

Çılgına dönmüş dansçılar arasında sandviç olmak iyi bir şey değildir. Hepsi iri yarı adamlardı. Tiffany'nin her yanı, Sızı içinde kalmıştı. Bir sürü yeri morarmıştı ve bir tanesi hiç kimseye gösteremeyeceği bir yerde, bot şeklindeydi.

Bayan lhanet'in dokuma odasındaki bütün düz yüzeyler Feegle'larla doluydu. Bayan lhanet sırtını odaya dönmüş, tezgâhın başında çalışıyordu. Bunun düşünmesine yardım ettiğini söylemişti, ama o Bayan lhanet olduğundan bunun pek önemi yoktu. Ne de olsa, kullanabileceği bol bol göz ve kulak vardı. Ateş harlı yanıyordu ve her yerde mumlar vardı. Siyah mumlar, elbette.

Tiffany kızgındı. Bayan lhanet bağırmamıştı, sesini bile yükseltmemişti. Yalnızca içini çekmiş, 'aptal çocuk' demişti -ki bu çok daha kötüydü- çünkü Tiffany doğru olduğunu

biliyordu. Dansçılardan biri, onu kulübeye getirmelerine yardım etmişti. Tiffany hiçbirini hatırlamıyordu.

Bir cadı, bir şeyi, o anda iyi bir fikirmiş gibi geldiği için yapmazdı! Bu resmen keh keh gülmek demektir! Her gün aptal, tembel, yalancı, hatta basbayağı tatsız insanlarla başa çıkmanız gerekiyordu ve sonunda, onlara bir tokat atarsanız dünyanın çok daha iyi bir yer olacağına inanmaya başlayabilirdiniz. Ama bunu yapmazdınız, çünkü bir seferinde Bayan Kene'nin açıkladığı gibi: a) dünyayı yalnızca çok kısa bir süre için daha iyi bir yere dönüştürürdü; b) sonra dünya, biraz daha kötü bir yer olurdu; ve c) sizin onlar kadar aptal olmamanız gerekiyordu.

Tiffany'nin ayakları oynamaya başlamıştı ve o da onları dinlemişti. Kafasını dinliyor olmalıydı. Şimdi sırtında bir şal, kucağında tenekeden bir sıcak su şişesiyle, Bayan İhanet'in ateşinin yanında oturması gerekiyordu.

“Demek Kış Ustası bir tür tanrı?” dedi.

“Öyle bir şey, evet,” dedi Kocaçene Billy. “Ama dua edilen türden bir tanrı değil. O yalnızca... kışları yapıyor. Onun işi bu, bilirsin.”

“O doğanın unsurlarından biri,” dedi Bayan İhanet, tezgâhının başından.

“He ye,” dedi Herhangibir Rob. “Tanrılar, unsurlar, iblisler, ruhlar... bazen harita olmadan birbirinden ayırt etmek zor oluyo.”

“Ve dans, kışı karşılamak için, öyle mi?” dedi Tiffany. “Bu hiç mantıklı gelmiyor! Morris dansı yazın gelişini karşılamak içindir, evet, bu...”

“Bebek misin sen?” dedi Bayan İhanet. “Sene döngüsel-dir! Dünya çarkının dönmesi gerekir! İşte bu yüzden buralarda, yükseklerde, onu dengelemek için Kara Morris dansını yaparlar. Kışı karşılarlar, çünkü yeni yaz onun içinde, derinliklerindedir!”

Klak-klak dedi dokuma tezgâhı. Bayan İhanet kahverengi yünden yeni bir bez dokuyordu.

“Şey, tamam,” dedi Tiffany. “Onu karşıladık. Bu, beni aramaya gelmesi gerekiyor anlamına gelmiyor!”

“Dansa neden katıldın?” diye sordu Bayan İhanet.

“Şey... Bir boşluk vardı ve...”

“Evet. Bir boşluk. Senin için olmayan bir boşluk. Senin için değil, aptal çocuk. Sen onunla dans ettin ve şimdi bu cüretli kızla tanışmak istiyor. Hiç böyle şey duymadım! Kütüphanemin ikinci rafında, sağdan üçüncü kitabı getirmeni istiyorum.” Tiffany’ye büyük siyah bir anahtar verdi. “Bunu yapmayı becerebilecek misin?”

Cadıların aptallara tokat atması gerekmezdi, her zaman hazır bekleyen keskin bir dilleri varken... bu gereksizdi.

Bayan İhanet’in aynı zamanda raflar dolusu kitabı vardı ve yaşlı cadılar için sıra dışı bir özellikti. Raflar yüksekti, kitaplar büyük ve ağır görünüyordu ve şimdiye dek, değil onları raflara tutturana büyük siyah şeridin kilidini açmak, Tiffany’nin onların tozunu almasını bile yasaklamıştı. Buraya gelen insanlar, her zaman kitaplara sinirli bakışlar fırlatırdı. Kitaplar tehlikeliydi.

Tiffany şeritlerin kilidini açtı ve tozu sildi. Ah... kitaplar, tıpkı Bayan İhanet'in kendisi gibi, göründükleri gibi değildi. Büyü kitaplarına benziyorlardı, ama Çorba Ansiklopedisi gibi isimleri vardı. Bir sözlük vardı. Yanındaki, Bayan İhanet'in istediği kitap, örümcek ağları ile kaplıydı.

Tiffany utanç ve öfkeyle kızarmaya devam ederek örümcek ağlarıyla mücadele etti ve kitabı indirdi. Bazı ağlar koparken pling! sesleri çıkardılar ve sayfaların üzerinden toz yağdı. Açtığına, kitabın tıpkı Bayan İhanet gibi eski ve parşömensi koktuğunu gördü. Hemen hemen silinmiş al-ın harflerle yazılan başlık, Chaffinch'in Kadim ve Klasik Mitolojisi diyordu. Bir sürü ayraçla işaretlenmişti.

"On sekiz ve on dokuzuncu sayfalar," dedi Bayan İhanet, başını çevirmeden. Tiffany sayfaları açtı.

"Meysimlerin Dasını mı?" dedi. "Mevsimlerin Dansı mı olması gerekiyordu?"

"Ne yazık ki, başyapıtı bu eser olan Ressam Don Weizen de Yoyo, resimde sahip olduğu yeteneğe, yazı konusunda sahip değildi," dedi Bayan İhanet. "Bir sebepten onu sinirlendiriyorlardı. Resimlerden önce sözcüklerden bahsettiğini fark ettim. Sen kitapsever bir çocuksun."

Resimler... tuhaftı. İki şekil betimliyorlardı. Tiffany, süslü elbiseler görmemişti. Evinde, bu tür şeyler için gereken para yoktu. Ama onları kitaplarda okumuştı ve hayal ettiği şeyler buna benziyordu.

Sayfada bir erkek ve bir kadın –ya da en azından, bir erkeğe ve kadına benzeyen şeyler– görölüyordu. Kadın “Yaz” olarak adlandırılmıştı ve uzun boylu, sarışın ve güzeldi, dolayısıyla kısa boylu ve kahverengi saçlı Tiffany’nin hemen güvensizlik beslemeye başladığı bir şekil oldu. Kadının elinde, bir deniz kabuğuna ya da boynuza benzeyen, meyveyle dolu büyük bir sepet vardı.

‘Kış’ adlı adam ise yaşlı, beli bükük ve kır saçlıydı. Saka-lında buzdan sarkıtlar pırıldıyordu.

“Agh, Kış Ustası buna benzer gerçekten,” dedi Herhan-gibir Rob, sayfanın üzerinde gezinerek. “İhtiyar Ayazh.”

“O mu?” dedi Tiffany. “Kış Ustası bu mu? Yüz yaşında görünüyor!”

“Gençmiş, değil mi?” dedi Bayan İhanet, pis pis.

“Seni öpmesine sakın izin verme, yoksa burnun morarır ve düşer!” dedi Kaçık Wullie, neşeyle.

“Kaçık Wullie, böyle şeyler söylemeye cesaret bile etme!” dedi Tiffany.

“Yalnızca havayı yumuşatmaya çahşıyodum, bilirsin,” dedi Wullie, mahcup mahcup.

“Bu bir ressamın yorumu, elbette,” dedi Bayan İhanet.

“Bu ne demek?” dedi Tiffany, resme bakarak. Resim yanlış. Biliyordu. Kış Ustası hiç de buna benzemiyordu...

“Kafadan atmış demek,” dedi Kocaçene Billy. “Onu görmüş olamazdı, diil mi? Kış Ustası’nı kimse görmedi.”

“Henüz!” dedi Kaçık Wullie.

“Wullie,” dedi Herhangibir Rob, kardeşine dönerek, “sana akıllıca yorumlar yapmak konusunda ne demiştim, hatırlıyosun, diil mi?”

“He ye, Rob, iyi hatırlıyom,” dedi Wullie, uysalca.

“Biraz önceki, onlardan biri diildi,” dedi Rob.

Wullie başını eğdi. “Afidersin Rob.”

Tiffany yumruklarını sıktı. “Bütün bunların olmasını amaçlamamıştım!”

Bayan lhanet sandalyesinde döndü ve gri gözbağını cidi bir tavırla çıkardı.

“O zaman amacın neydi bana söyler misin? Gençlerin yaşlılara karşı çıkma eğilimi yüzünden mi dans ettin? Amaçlamak, düşündürmektir. Sen hiç düşündün mü? Daha önce de dansa katılanlar oldu. Çocuklar, sarhoşlar, aptalca bir iddia üzerine gençler... hiçbir şey olmadı. Bahar ve güz dansları... yalnızca eski bir gelenektir; çoğu insan, öyle der. Yalnızca buz ve ateşin dünya üzerindeki hükümlerliklerinin el değiştirdiği zamanı işaretlerler. Bazılarımız daha iyisini bildiğimizi sanırız. Bir şeyin olduğunu düşünürüz. Senin içinse, dans gerçek oldu ve bir şey oldu. Ve şimdi Kış Ustası seni arıyor.”

“Neden?” diye sormayı başardı Tiffany.

“Bilmiyorum. Sen dans ederken, herhangi bir şey gördün mü? Bir şey duydun mu?”

“Her yerde ve her şey olma hissini nasıl tarif edersin?” diye merak etti Tiffany. Denemedi bile.

“Ben... bir ses duyduğumu sandım. Belki iki ses...” diye mırıldandı. “Şey, benim kim olduğumu sordular.”

“Çok ilginç,” dedi Bayan İhanet. “İki ses mi? Bunun anlamını düşüneneğim. Benim anlayamadığım, seni nasıl bulduğu. Bunu da düşüneneğim. Bu arada, seni sıcak tutacak giysiler giymen iyi bir fikir olur sanırım.”

“He ye,” dedi Herhangibir Rob, “Kış Ustası sıcaa dayanamaz. Ah, az daha unutuluyodum! Ormandaki şu boş aacıtan mini bi mektup getirdik sana. Mektubu koca mini kocakarıya ver, Wullie. Aacın ordan geçerken aldık.”

“Mektup mu?” dedi Tiffany, dokuma tezgâhı arkasında takırdarken. Kaçık Wullie kemerindeki heybeden rulo yapılmış kirli bir zarf çıkarmaya çalıştı.

“Sizin köydeki şatoda yaşayan mini kocatipten gelmiş,” diye devam etti Rob, kardeşi zarfı çekiştirirken. “Saallığı iyiymiş ve senin de iyi olduunu umuyomuş. Senin bi an önce köye dönmeni dört gözle bekliyomuş. Koyunlar hakkında bissürü şey var, ama bence hiç de ilginç diller. Bi de, en dibe XXX yazmış, ama bunun ne anlama geldiini daha çözemedik.”

“Mektubumu mu okudunuz?” dedi Tiffany, dehşet içinde.

“Kesinlikle he ye,” dedi Rob gururla. “Hiç sorun olmadı. Kocaçene Billy bazı uzun sözcüklere yardım etti, ama çoону kendim okudum, he ye.” Geniş geniş gülümsedi, ama Tiffany’nin ifadesini görünce sırtıtışı soldu. “Agh, zarf şeysini açtımızda birazcık kızdını biliyom,” diye açıkladı.

“Ama onu da hallettik, çünkü zarfı yine sümüklüböceklerle yapıştırdık. Okunduunu anlamazsın bile.”

Öksürdü, çünkü Tiffany hâlâ dik dik ona bakıyordu. Feegle halkı bütün kadınları biraz korkutucu bulur ve en kötüsü de cadılardır. Sonunda, Rob’un sinirleri gerçekten bozulduğunda Tiffany sordu:

“Mektubun orada olacağını nereden biliyordunuz?”

Yan yan Kaçık Wullie’ye baktı. Wullie eteğinin kenarını kemiriyordu. Bunu yalnızca korktuğu zaman yapardı.

“Şey... mini mini bi yalan kabul eder miydin?” dedi Rob.

“Hayır!”

“Çok ilginç ama. İçinde ejderhalar, tekboynuzlar falan var...”

“Hayır. Gerçeği istiyorum!”

“Agh, gerçek çok sıkıcı. Baron’un şatosuna gidip senin ona gönderdiğin mektupları okuyoz. Postacının sana gelen mektupları çaaalayanm yanındaki içi boş aaca bıraktığını yazmıştın,” dedi Rob.

Kış Ustası kulübede olsa, içerideki hava bundan daha soğuk olamazdı.

“Senden gelen mektupları bi kutunun içinde saklıyo. Kutuyu da şeyin altına...” diye başladı Rob ve sonra Tiffany’nin gerilen sinirleri, Bayan İhanet’in tuhaf örümcek ağlarından da yüksek bir sesle şaklayarak koptuğunda gözlerini yumdu.

“Başkalarının mektuplarını okumanın yanlış olduğunu bilmiyor musunuz!!” diye sordu Tiffany.

“Şey...” diye başladı Herhangibir Rob.

“Hem de zorla Baron'un şatosuna girmişsiniz!..”

“Ah, ah, ah, yo, yo, yo!” dedi Rob, hoplayıp zıplayarak. “Bizi bunla suçlayamazsın işte! Biz yalnızca ok atmak için kullanılan küçük mini yarıkların birinden girdik...”

“Sonra da benim özel olarak Roland'a gönderdiğim mektupları okudunuz, öyle mi?” dedi Tiffany. “Onlar özeldi!”

“Ah, he ye,” dedi Herhangibir Rob. “Ama kendini üzme, neler yazdını kimseye anlatmayız.”

“Günlüüne yazdıklarını da kimseye anlatmıyoz,” dedi Kaçık Wullie. “Çevresine çiçekler falan çizdiklerini bile.”

Bayan Ihanet, arkamda kendi kendine sırıtıyor, diye düşündü Tiffany. Biliyorum, gülüyor. Ama kullanabileceği sert ses tonu çeşitlerini tüketmişti. Feegle halkından birileriyle, bir süre konuşunca bu, hep olurdu.

Sen onların keldalığını yaptın, diye hatırlattı İkinci Şüphe. Görevlerinin seni korumak olduğunu düşünüyorlar. Senin ne düşündüğün önemli değil. Hayatını çok feci kaşıtıracaklar.

“Mektuplarımı okumayın!” dedi Tiffany. “Günlüğümü de okumayın!”

“Tamam,” dedi Herhangibir Rob.

“Söz mü?”

“Elbette, he ye.”

“Ama en son seferde de söz vermiştiniz!”

“He ye, ööle olduydu.”

“Sözünüzü tutmazsanız ölünüzü göreyim?”

“Ah, he ye, sorun yokiko.”

“Ve bu güvenilirmez, yalancı, hırsız bir Feegle’in sözü, ööle mi?” dedi. Bayan İhanet. “Çünkü siz çoktan öldünüzü inanıyorsunuz, diil mi? Halkınızın inandı şey bu, diil mi?”

“Ah, he ye, hamfendi,” dedi Herhangibir Rob. “Bu konuya dikkat çektiin için teşekkür ideriz.”

“Aslında, sözünü tutmaya hiç niyetin yok, diil mi Herhangibi Rob?”

“He ye, hamfendi,” dedi Rob, gururla. “Bu tür mini, önemsiz sözleri tutmayız. Çünkü, anlıyosundur, koca mini kocakarıyı korumak bizim kaderimiz. İş buna gelirse, onun için canımızı bile veririz.”

“Zaten öldüyseniz bunu nasıl yapabilirsiniz ki?” dedi Bayan İhanet, keskin bir sesle.

“Bu bizim de biraz kellemizi karıştırıyor,” dedi Rob. “O zaman, ona yanlış yapan kılçıkların canını veririz heralde.”

Tiffany pes etti ve içini çekti: “On üçüme basmak üzereyim. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Bakınız da!.. Bayan Kendine-Güvenen neler diyor,” dedi Bayan İhanet, ama özellikle ters konuşmamıştı. “Kış Ustası’na karşı mı?”

“O ne istiyor?” dedi Tiffany.

“Sana söyledim. Muhtemelen ne tür bir kızın onunla dans edecek kadar atılgan olduğunu öğrenmek istiyordur,” dedi Bayan İhanet.

“Ayaklarının yüzündendi! İsteyerek olmadığını söyledim!”

Bayan İhanet sandalyesinde döndü. ‘Kaç göz kullanıyor?’ diye merak etti Tiffany’nin İkinci Şüphesi. ‘Feegle adamlarının gözleri? Kuzgunlar? Fareler? Yoksa hepsini birden mi? Şu anda kaç adet ben görüyor? Düzinelerce pırıl pırıl gözünü olan böcekleri kullanıyor mu?’

“Ah, o zaman tamam,” dedi Bayan İhanet. “Yine isteyerek olmadı. Bir cadı sorumluluk alır! Hiç mi bir şey öğrenmedin çocuğum?”

Çocuk. On üçüne yaklaşan birine söylemek için korkunç bir şeydi. Tiffany yine kızardığını hissetti. Korkunç sıcaklık içine yayıldı.

İşte bu yüzden odayı adımladı, ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Hafif hafif, yumuşacık karlar yağıyordu. Tiffany solgun gri gökyüzüne baktığında, kar tanelerinin yumuşak, tüy gibi yumaklar halinde düştüğünü gördü; Tebeşir halkı bu tür kar yağışı gördüklerinde, “Sızı Nine koyunlarını kırkıyor,” derdi.

Tiffany kulübeden uzaklaşırken, kar tanelerinin saçlarında eridiğini hissetti. Bayan İhanet kapıdan bağıırıyordu, ama yürümeye devam etti ve eriyen karın kızarmış yüzünü serinletmesine izin verdi.

Elbette bu aptalca, dedi kendi kendine. Ama cadı olmak da aptalca. Neden yapıyoruz ki bunu? Çok çalışıyoruz ve karşılığını aldığımız söylenemez. Bayan İhanet için iyi bir gün neye benziyor? Birinin, ayağına uyan kullanılmış botlar getirdiği güne! O herhangi bir şey hakkında ne bilir ki?

Kış Ustası nerede o zaman? Burada mı? Bayan İhanet öyle diyor yalnızca! Bu, bir de bir kitaptaki uyduruk resim!

“Kış Ustası!” diye bağırdı.

Kar yağışını işitebiliyordunuz. Hafif, soğuk bir hışırtı gibi, küçük tuhaf bir ses çıkarıyordu.

“Kış Ustası!”

Yanıt gelmedi.

Eh, ne beklemişti ki? Kocaman, kükreyen bir ses mi? Buzadam Bay Sarkıt'ı mı? Karanlık ağaçların arasına sabırla yağan beyaz karın yumuşaklığından başka hiçbir şey yoktu.

Tiffany şimdi kendini biraz aptal hissediyordu, ama aynı zamanda tatmin olmuştu. Bir cadı böyle yapardı işte! Korktuğu şeyle yüzleşirdi ve bundan sonra o şeyden bir daha korkmazdı! Tiffany bu konuda iyiydi!

Döndü ve Kış Ustası'nı gördü.

Şunu hatırla, dedi Üçüncü Kuşkusı, araya girerek. Her küçük detay önemlidir.

Kış Ustası...

... hiçlikti. Ama kar, silüetini çiziyordu. Görünmez bir derinin üzerinde geziniyormuş gibi, onun çevresinden

akıyordu. Kış Ustası yalnızca bir şekildi, o kadar. Belki havada, gözlerini görmeyi bekleyeceğiniz yerdeki iki minik, solgun, mor-gri nokta dışında.

Tiffany donakaldı. Beyni çalışmıyordu ve bedeni ne yapması gerektiğinin söylenmesini bekliyordu.

Yağan karlardan oluşan el, şimdi ona doğru uzanıyordu, ama korkutmak istemediğiniz bir hayvana uzanırken yaptığınız gibi, çok yavaşça. Bir... şey vardı, onları söyleyecek ses olmadığından söylenmeyen şeyler olduğu hissi, bir çabalama, sanki o şey yüreğin ve ruhun anlamını bilmediği halde, o ana yüreğini ve ruhunu koyuyormuş gibi.

El, Tiffany'den otuz santim uzakta durdu. Yumruk olmuştu ve sonra döndü, parmaklar açıldı.

Bir şey ışıldadı. Gümüşten yapılmış, ince gümüş bir zincirin ucunda duran beyaz attı.

Tiffany'nin eli boğazına gitti. Ama dün gece boynundaydı! Şeye gitmeden önce... şeyi... dansı izlemeye...

Düşmüş olmalıydı! Ve Kış Ustası onu bulmuştu!

Bu ilginç, dedi dünyayı kendi açısından izleyen Üçüncü Kuşku. Görünmez bir yumruğun içinde duran şeyi görmedin. Bu nasıl oldu? Ve göz hulmayı beklediğin yerdeki küçük, mor-gri bulanıklıklar neden orada? Neden onlar görünmez değil?

Üçüncü Kuşkular böyle yapar işte. Kafanıza kocaman bir taş düşmek üzereyken, onlar şu şekilde düşünür: Bu, püskürük kayalardan granit benziyor, yoksa kumtaşı mıydı?

Tiffany'nin beyninin daha az detaylı düşünen kısmı o anda gümüş atın zincirinden sarkmasını izliyordu.

Birinci Görüşü: Al onu, dedi.

İkinci Şüphesi: Alma. Bu bir tuzak, dedi.

Üçüncü Kuşkusunu: Gerçekten alma. Hayal edemeyeceğin kadar soğuktur kesin, dedi.

Ve sonra Tiffany'nin geri kalanı bütün düşüncelerini bastırdı ve dedi ki: Al onu. O senin kimliğinin bir parçası. Al onu. O elindeyken evini hatırlıyorsun. Al onu!

Tiffany sağ elini uzattı.

At, eline düştü. Tiffany içgüdüyle parmaklarını kolyenin üzerine kapattı. Gerçekten de hayal edemeyeceği kadar soğuktu ve elini yaktı.

Tiffany çılgılık attı. Kış Ustası'nın karlı silüeti, uçuşan kar taneleri arasında bulanıklaştı. Tiffany'nin ayaklarının dibindeki karlar, "Amanın!" nidaları eşliğinde patladı, bir yığın Feegle, Tiffany'nin ayaklarını kaptı, onu dik olarak açıklıktan aşırıdılar ve kulübenin kapısından geçirdiler.

Tiffany elini zorla açtı ve titrek parmaklarla gümüş atı avucundan bıraktı. Kolye kusursuz bir imge bırakmıştı, pembe derisinin üzerinde beyaz bir at. Bu bir yanık değildi, bir... don yamğıydı.

Bayan lhanet'in sandalyesi, tekerleklerinin üzerinde gürledi.

"Buraya gel çocuğum!" diye emretti.

Tiffany elini tutarak, gözyaşlarını bastırmaya çalışarak ona yaklaştı.

“Hemen sandalyemin yanında, buracıkta dur!”

Tiffany denileni yaptı. Karşı çıkma zamanı değildi.

“Kulağının içine bakmak istiyorum,” dedi Bayan lhanet.
“Saçlarını kenara çek.”

Tiffany saçlarını çekti ve fare bıyıklarının gıdıkladığını hissedince irkildi. Sonra fare uzaklaştı.

“Ah, şaşırdım,” dedi Bayan lhanet. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“Şey... ne görmeyi bekliyordun?” diye sormaya cesaret edebildi Tiffany.

“Günüşığı!” diye terslendi Bayan lhanet. Öyle bağırmişti ki, fare koşarak kaçmıştı. “Kafan hiç mi çalışmıyor, çocuk?”

“İlgilenen var mı bilmiyom,” dedi Herhangibir Rob, “ama sizin Kış Ustası giderski yapmış. Ve kar durdu.”

Kimse dinlemiyordu. Cadılar tartışırken, odaklanırlar.

“O benimdi!” Tiffany, at kolyesiyle zinciri yine kavradı.

“Bir süs eşyası!”

“Hayır!”

“Elbette, size söylemek için uygun bi zaman olmayabilir...” diye devam etti Rob perişan halde.

“Cadı olmak için ona ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet!”

“Bir cadının araçlara ihtiyacı yoktur!”

“Sen de hercümerç kullanıyorsun!”

"Kullandım, evet! Ama ona ihtiyaç duyduğumdan değil. İhtiyaç yok!"

"Demek istediim, kar eriyip gidiyo..." dedi Rob, sinirli sinirli gülümseyerek.

Öfke, Tiffany'nin dilini ele geçirdi. Bu aptal, ihtiyar kocakarı bir şeylere ihtiyaç duymamaktan nasıl bahsedebiliyordu!

"Boffo!" diye bağırdı. "Boffo, Boffo, Boffo!"

Sessizlik güm diye indi. Bir süre sonra Bayan lhanet, Tiffany'nin arkasına baktı.

"Siz mini sinsi Feegle'lar! Hemen burdan çıkın! Çıkamazsanız anlarım! Bu kocakarı işi!"

Oda bir tür uğultuyla doldu ve mutfak kapısı çarpılarak kapandı.

"Demek öyle," dedi Bayan lhanet, "Boffo meselesini biliyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi Tiffany nefes nefese. "Biliyorum."

"Pekâlâ. Peki, kimseye söyledin mi...?" Bayan lhanet durdu ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Sonra sopasını yere vurdu. "Ah, çıışarı, sizi kılçıklar! Hemmen ormana yaylanın! Bu sefer cidden gitmeye bakın! Bana karşı çıkarmanız vicdan azabınızı kendi gözlerinizle görürüm!"

Aşağıdan, Feegle adamları küçük havalandırma ızgarasından dışarı fırlarken yuvarlanan patateslerin gürültüsü geldi.

"Artık gittiler," dedi Bayan lhanet. "Gelmeyecekler. Boffo bunu sağlayacak."

Bir şekilde, birkaç saniye içinde Bayan lhanet daha insansı ve daha az korkunç olmuştu. Eh... birazcık daha az korkunç.

"Nasıl anladın? Özellikle mi aradın? Kõşeyi bucağı mı karıştırdın?" dedi Bayan lhanet.

"Hayır! Ben öyle biri değilim! Bir gün, sen uyurken te-sadüfen gördüm!" Tiffany elini ovaladı.

"Çok acıyor mu?" Bayan lhanet, öne eğilerek. Kõr olabilirdi, ama işini bilen bütün kıdemli cadılar gibi her şeyi fark ederdi.

"Hayır, artık acımıyor. Ama önceden acıyordu. Bak, ben..."

"O zaman dinlemeyi öğreneceksin! Sence Kış Ustası git-ti mi?"

"Yalnızca gözden kayboldu, demek istediğim, daha fazla gözden kayboldu. Sanırın yalnızca kolyemi vermek istiyordu."

"Tipilere ve donlara hükmeden kışın ruhunun yaptığı türden bir şey mi bu?"

"Bilmiyorum, Bayan lhanet! Gördüğüm tek örnek o!"

"Onunla dans ettin."

"Dans edeceğimi bilmiyordum!"

"Yine de..."

Tiffany bekledi, sonra sordu, "Yine de ne?"

"Yalnızca genel bir yine de. Kûçük at, onu sana getirdi. Ama şu anda burada değil, bu konuda haklısın. Olsa bilir-dim."

Tiffany ön kapıya gitti, bir an duraksadı, sonra açıp açıklığa çıktı. Orada burada biraz kar vardı, ama gün sıradan, kurşuni bir kış gününe dönüşmeye başlamıştı.

Burada olsa ben de bilirdim, diye düşündü. Ve o burada değil. İkinci Şüphesi ise: 'Ah, öyle mi?' dedi. 'Nereden bilecektin?'

"İkimiz de ata dokunduk," dedi kendi kendine.

Elindeki gümüş zincirle oynayarak boş dallara ve uyuyan ağaçlara bakındı. Ormanlar, kışa hazırlanarak büzülüyordu.

O, orada bir yerde, ama yakında değil. Yapacak koca bir kış varken, çok meşgul olmalı...

"Teşekkür ederim!" dedi düşünmeden, çünkü annesi nazik davranmanın kimseye bir zararı olmayacağını söylemişti. Sonra içeri girdi. Şimdi içerisi çok sıcaktı, ama Bayan İhanet'in her zaman koca bir odun yığını olurdu... Boffo'nun Sırrı sayesinde hazırlanan bir odun yığını. Yöre oduncuları, yığını hep büyük tutardı. Üşümüş bir cadı aksileşebilir.

"Bir fincan siyah çay hoşuma giderdi," dedi yaşlı kadın, Tiffany düşünceli bir ifadeyle içeri girerken.

Bayan İhanet, Tiffany fincanı yıkamaya başlayana kadar bekledi, sonra sordu: "Benim hakkımdaki hikâyeleri duydu mu, çocuğum?"

Sesi nazikti. Bağırış çığırış olmuştu, daha iyi ifade edilebilecek şeyler söylenmişti, öfke ve meydan okuma olmuştu. Ama orada birlikte yaşıyorlardı ve gidecek başka yerleri

yoktu. Nazik ses bir barış teklifiydi ve Tiffany bunu duyduğuna memnun olmuştu.

“Şey, kilerinde bir iblis olduğunu söyleyenleri mi?” diye karşılık verdi Tiffany. Kafası hâlâ bilmecelerle doluydu. “Ve örümcek yediğini? Ve krallar ve prensler tarafından ziyaret edildiğini? Ve bahçene ektiğin her çiçeğin siyah açtığını?..”

“Ah, öyle mi diyorlar?” dedi Bayan lhanet, sevinçle. “Sonuncusunu duymamıştım. Ne güzel! Peki, senenin karanlık zamanında geceleri dolaştığımı ve iyi vatandaş olanları bir kese gümüşle ödüllendirdiğimi duydun mu? Ama, kötü vatandaşlar olmuşlarsa, başparmağımın tırnağıyla şu şekilde karınlarını yarıyormuşum.”

Uzanan kırıışık elin parmaklarındaki sarı tırnaklar, karının önünden geçtiği zaman Tiffany, geriye sıçradı. Yaşlı kadın korkunç görünüyordu.

“Hayır! Hayır, bunu duymamıştım!” diye inledi, sırtını lavaboya vererek.

“Ne? Harika bir hikâye! Hem de gerçek tarihsel kökenleri var!” dedi Bayan lhanet. Korkunç kaş çatışı bir gülümsemeye dönüşmüştü. “Peki, bende inek kuyruğu olduğunu söyleyen hikâyeyi?”

“İnek kuyruğu mu? Hayır!”

“Gerçekten mi? Ne fena,” dedi Bayan lhanet, parmağını indirerek. “Korkarım hikâye anlatma sanatı bu yörelerde epay geriledi. Gerçekten de bu konuda bir şeyler yapmam gerek.”

"Bu da bir tür Boffo, değil mi?" dedi Tiffany. Tam olarak emin değildi. Bayan İhanet o turnakla epey korkunç görünmüştü. Kızların bu kadar çabuk kaçmasına şaşmamak gerekirdi.

"Ah, demek bir beynin varmış. Elbette öyle. Boffo, evet. Güzel bir isim. Gerçekten de Boffo. Beklenti sanatı. İnsanlara görmeyi bekledikleri şeyi göstermek, orada olması gerektiğini düşündükleri şeyi göstermek. Ne de olsa, korumam gereken bir ünüm var."

Boffo, diye düşündü Tiffany. Boffo, Boffo, Boffo.

Kafataslarından birine gitti, bir tanesini kaldırdı ve tıpkı bir ay önce yaptığı gibi, altındaki etiketi okudu:

Dehşet Kafatası No. 1 Fiyat 2,99 Lira
Boffo Şaka ve Hediyelik Eşya Dükkânı
No 4, Onuncu Yumurta Sokağı, Ankh-Morpork
"GÜLDÜRÜYORSA... BOFFO'DUR!"

"Tıpkı canlı gibi, değil mi?" dedi Bayan İhanet, tıkr tıkr sandalyesine geri dönerek, "bir kafatası hakkında bunu söyleyebilirsen, elbette! Dükkân örümcek ağı yapan harika bir makine satıyordu. Bu, yapış yapış maddeyi içine döküyorsun, bilirsin, biraz deneyimle oldukça güzel örümcek ağları yapıyorsun. O sürünge yaratıklara tahammül edemiyorum, ama ağların olması lazım elbette. Ölü sinekleri fark ettin mi?"

“Evet,” dedi Tiffany, başını kaldırıp bakarak. “Aslında kuru üzüm. Senin örümceklerin vejetaryen olduğunu düşünmüştüm.”

“Bravo. En azından gözlerin sağlam. Şapkamı da oradan aldım. ‘Kötü Yaşlı Cadı Üç Numara, Korkunç Partiler İçin Olmazsa Olmaz’ yazıyordu sanırım. İlginç çektiyse kataloglarını hâlâ saklıyorum.”

“Bütün cadılar Boffo’dan mı alıyor?” dedi Tiffany.

“Yalnızca ben, en azından buralarda öyle. Ah, sanırım İki Çağlayan’da yaşayan İhtiyar Bayan Nefessiz de sigillerini oradan alıyordu.”

“Ama... neden?” dedi Tiffany.

“Kendi sigili yoktu da ondan. Bir türlü sigil büyütemedi, zavallı kadın. Her şeyi denedi. Hayatı boyunca yüzü bebek poposu kadar pürüzsüz oldu.”

“Hayır, demek istediğim, neden bu kadar...” Tiffany duraksadı, sonra devam etti. “...korkunç görünmek istiyorsun?”

“Özel sebeplerim var,” dedi Bayan İhanet.

“Ama hikâyelerin yaptığını söylediği şeyleri yapmıyorsun, değil mi? Sana danışmak için krallar ve prensler gelmiyor, değil mi?”

“Hayır, ama gelebilirler,” dedi Bayan İhanet, kendinden emin bir biçimde. “Örneğin, yollarını kaybederlerse. Ah, o hikâyelerin hepsini biliyorum. Çoğunu kendim uydurdum!”

“Kendin hakkında hikâyeler mi uydurdun?”

“Ah, evet. Elbette. Neden olmasın? Bu kadar önemli bir işi amatörlere bırakamazdım.”

“Ama insanlar senin insanların ruhunu görebildiğini söylüyorlar!”

Bayan lhanet güldü:

“Evet, bunu uydurmadım! Ama sana söylüyorum, benim köylülerden bazılarının ruhunu görmek için büyütece ihtiyacın olurdu! Ben onların gördüğünü görürüm ve onların kulaklarıyla işitirim. Babalarını, dedelerini, büyük dedelerini tanıyorum. Söylentileri, sırları, hikâyeleri, gerçekleri biliyorum. Ve onlar için ben Adalet'im. Ve adilim de. Bana bak. Beni gör.”

Tiffany baktı; siyah pelerinin, kafataslarının, plastik örümcek ağlarının, siyah çiçeklerin, gözbağının ve hikâyelerin arkasına baktı. Ve kör, yarı sağır bir yaşlı hanım gördü.

Farkı Boffo yaratıyordu. Yalnızca aptal parti malzemeleri değil; Boffo-düşünüşü, söylentiler ve hikâyeler... Bayan lhanet güç sahibiydi; çünkü onlar, onun güç sahibi olduğunu düşünüyorlardı. Tıpkı standart cadı şapkası gibiydi. Ama Bayan lhanet Boffo'yu çok... çok daha ileri götürmüştü.

“Bir cadının araçlara ihtiyacı yoktur, Bayan lhanet,” dedi Tiffany.

“Bana ukalalık taslama, çocuk. Havausta denen kız sana bütün bunları açıklamadı mı? Ah, evet, bir cadı olmak için sihirli değneğe, hercümerce, hatta sivri tepeli şapkaya ihtiyacın yoktur. Ama bir cadının gösteri yapmasına yardımcı

olur! İnsanlar bunu bekler. Sana inanırlar. Ben olduğum yere püsküllü yün bere ve damalı önlük takarak gelmedim! Ben rolümü oynuyorum. Ben...”

Dışarıda, süthanenin olduğu taraftan bir çatırtı geldi.

“Küçük mavi dostlarımız mı?” dedi Bayan lhanet, kaşlarını kaldırarak.

“Hayır, benim çalıştığım süthanelere girmeleri kesinlikle yasak,” diye başladı Tiffany, kapıya yönelerek. “Ah, eyvah, umarım bu Horace değildir...”

“Sana baş belası olacağını söyledim, değil mi?” diye bağırdı Bayan lhanet, Tiffany süthaneye seğirtirken.

Gerçekten de Horace’ı. Yine tellerin arasından sıkışarak geçmişti. İstediginde oldukça cıvık olabiliyordu.

Yerde kırık bir tereyağı tabağı vardı, ama dolu olması gerekirken, şimdi hiç kalmamıştı. Yalnızca yağlı bir leke vardı.

Ve, lavabonun altındaki karanlıktan, bir tür hızlı homurtu geliyordu; *mnnamnamnam* gibi bir ses...

“Ah, şimdi de tereyağı peşindesin, öyle mi Horace?” dedi Tiffany, süthane süpürgesini alarak. “Buna yamyamhk derler, biliyorsun.”

Yine de itiraf etmeliydi ki farelerden iyiydi. Yerde küçük fare kemiği yığınları bulmak biraz can sıkıcı oluyordu. Bunu Bayan lhanet bile çözmeyi başaramamıştı. Gözlerini kullandığı bir fare, peynirlere ulaşmaya çalışırken aniden her şey kararıyordu.

Bunun sebebi, Horace'ın bir peynir olmasıydı.

Tiffany, Lancre Mavi peynirlerinin biraz canlı olduğunu ve bazen olduğu yere çivilenmeleri gerektiğini biliyordu, ama... eh, kendisi diye demiyordu, ama Tiffany peynir yapmak konusunda oldukça yetenekliydi ve Horace kesinlikle şampiyondu. O türe harika rengini veren ünlü mavi damarlar aslında güzeldi, ama Tiffany onların gerçekten de karanlıkta parlaması gerektiğinden emin değildi.

Süpürgenin ucuyla gölgeleri dürtüklledi. Bir çatırtı oldu ve Tiffany süpürgeyi geri çektiğinde, sapın beş santimi eksikti. Sonra bir tuuu! sesi duyuldu ve eksik parça odanın karşı duvarından sekti.

“Sana süt yok madem,” dedi Tiffany, doğrularak. Sonra düşündü:

Kış Ustası atı bana geri vermek için geldi. Bunu yapma zahmetine katlandı.

Hımın...

Bir durup düşünürsen, bu oldukça... etkileyici.

Demek istediğim, çığlar ve boralar organize etmesi, karanlıkları için yeni şekiller falan bulması gerekirken, o buraya gelip kolyemi geri vermek için zaman ayırdı. Hımın...

Ve oracıkta durdu.

Ve sonra gözden kayboluverdi; yani daha fazla kayboldu.

Hımın...

Horace'ı lavabonun altında, kendi kendine homurdanmak üzere yalnız bıraktı ve dokuma işine geri dönmüş olan Bayan lhanet için çay yaptı. Sonra sessizce odasına çıktı.

Tiffany'nin günlüğü sekiz santim kalınlığındaydı. O yörede eğitim gören bir başka cadı ve Tiffany'nin arkadaşlarından biri –yani, öyle sayılır– olan Annagramma, ona aslında Gölgele Kitabı adını vermesi ve ZakZak Kolugüçlü'nün Büyü Dükkânı'nda iyi fiyatla –en azından ZakZak'a göre iyi sayılan bir fiyatla– satılan özel büyü mürekkeple, buzağı derisinden parşömen üzerine yazması gerektiğini söylüyordu.

Tiffany'nin buna parası yoktu. Cadılık hizmetini satamazdınız, ancak değiş tokuş edebilirdiniz. Bayan lhanet, Tiffany'nin peynir satmasına bir şey demiyordu, ama buna rağmen kâğıt burada pahalıydı ve gezgin çerçilerde satılacak fazla kâğıt bulunmuyordu. Ama genelde, ezilmiş meşe mazısı ya da taze ceviz kabuğu ile karıştırıldığında doğru düzgün bir mürekkep elde edilebilen yeşil demir sülfattan birkaç gram bulunuyordu.

Günlük, Tiffany'nin içine yapıştırdığı ek sayfalarla tuğla kadar kalın olmuştu şimdi. Küçük yazarsa günlüğünün iki sene daha dayanacağını hesaplamıştı.

Deri cildin üzerine, sıcak şiş kullanarak, “Feegle’lar Uzak Durun!!” sözlerini dağlamıştı. Asla işe yaramamıştı. Onlar bu tür şeyleri davet kabul ediyorlardı. Tiffany bu günlerde günlüğünün bazı kısımlarını şifreli yazıyordu. Tebeşir Tepeli Feegle’lar için okumak çok doğal bir yetenek değildi, bu yüzden şifreyi çözemezlerdi kuşkusuz.

Tiffany ne olur ne olmaz diye çevresine dikkatlice bakındı ve kitabın çevresindeki zinciri tutturana kocaman

asma kilidi açtı. Bugünün sayfasını çevirdi, kalemini mürekkebe batırdı ve yazdı:

❄'ı gördüm.

Evet, Kış Ustası için bir kar tanesi iyi bir şifre olurdu.

Oracıkta durdu, diye düşündü.

Ve ben çılglık attığım için kaçtı.

Ki bu iyi bir şeydi, elbette.

Hımın...

Ama... keşke çılglık atmasaydım.

Elini açtı. At imgesi hâlâ oradaydı, tebeşir kadar beyazdı, ama hiç acımıyordu.

Tiffany hafifçe ürperdi ve kendini topladı. Ee? Kışın ruhuyla karşılaşmıştı. O bir cadıydı. Bu tür şeyler olurdu bazen. Kış Ustası, nezaket gösterip Tiffany'ye ait olan bir şeyi geri vermişti ve sonra da gitmişti. Bu konuda duygu-sallaşmanın alemi yoktu. Yapılacak işler vardı.

Sonra yazdı: "R'den mktp."

Büyük dikkatle Roland'ın mektubunu açtı. Kolay oldu, çünkü sümüklüböcek salyası pek iyi bir yapıştırıcı degildir. Şansı varsa, zarfı yeniden kullanabilirdi bile. Kimse omzunun üzerinden okumasın diye mektubun üzerine eğildi. Sonunda sordu: "Bayan lhanet, yüzümden çıkar mısın lüt-fen? Gözyuvarlarımı özel olarak kullanmam gerekiyor."

Bir duraksama oldu, aşağıdan bir homurtu geldi ve gözlerinin ardındaki karıncalanma geçti.

Roland'dan mektup almak her zaman... güzeldi. Evet, genellikle koyunlar ve Tebeşir'deki başka şeyler hakkında oluyordu. Bazen de içinde kurutulmuş bir çiçek buluyordu, bir çançiçeği ya da çuhaçiçeği. Sızı Nine olsa bunu onaylamazdı; o hep, tepeler insanların çiçek koparmasını istese, daha fazla çiçek yetiştirirdi, derdi.

Mektuplar Tiffany'nin içinde hep sıra hasreti yaratıyordu.

Bayan lhanet bir gün, "Sana mektup yazan bu genç adam... senin yavuklun mu?" demişti ve Tiffany konuyu değiştirmiş, sözcüğü sözlükte bulmuş, kızarması geçinceye kadar beklemişti.

Roland... eh, Roland meselesi... asıl konu... eh, konu suydu ki... o vardı işte.

Tamam, onunla ilk tanıştığında oldukça işe yaramaz, oldukça aptal bir h      , ama başka ne bekleyebilirdiniz ki? Her şeyden önce, bir sene boyunca Peri Kraliçesi'nin tutsağı olarak yaşıamıştı, tereyağı kadar şişmandı, yediğı şekerler ve çaresizlik yüzünden yarı delirmişti. Dahası, iki kibirli teyze ve atlarla köpeklerle daha fazla ilgilenen bir baba –Baron– tarafından yetiştirilmişti.

O zamandan bu yana biraz değışmişti: daha düşünceli, daha az gürültücü, daha ciddi, daha az aptal olmuştu. Aynı zamanda, gözlük takmaya başlamıştı. Tebeşir'de görülen ilk gözlükler...

Bir de kütüphanesi vardı! Yüzden fazla da kitabı... Aslında, kütüphane şatoya aitti, ama başka kimse onunla ilgilenmiyor gibiydi.

Kitapların bazıları dev gibi ve çok eskiydi. Ahşap ciltliyidiler, kocaman siyah harflerle yazılmışlardı ve tuhaf hayvanların, uzak yerlerin resimleriyle süslenmişti. Waspshire'in *Sıra Dışı Günler Kitabı*, Crumberry'nin *Neden Öyle De Böyle Değil* kitapları ve *Tekinsiz Ansiklopedi*'nin bir tanesi hariç bütün ciltleri vardı. Roland, Tiffany'nin yabancı sözcükleri okuyabildiğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı ve Tiffany, bunu Dr. Bustle'dan geriye kalanlar sayesinde yapabildiğini söylememeye özen göstermişti.

Mesele şuydu ki... gerçek şuydu ki... eh, başka kimleri vardı ki? Roland, Baron'un oğlu falan olduğundan, köylü çocuklarla arkadaş olamazdı, değil mi? Ama Tiffany artık sivri tepeli bir şapka sahibiydi ve bunun bir anlamı vardı. Tebeşir halkı cadılardan fazla hoşlanmazdı, ama o Sızı Nine'nin torunuydu, değil mi? Tepedeki çoban kulübesinde yaşlı kadından neler öğrenmiş olabileceğini bilmek imkansızdı. Hem, kızın dağlardaki cadılara cadılığın nasıl yapıldığını gösterdiğini söylüyorlardı, hı? Geçen seneki kuzulama dönemini hatırlıyor musun? Bir bakışla ölü kuzuları hayata döndürdü neredeyse! Ve o bir Sızı, bu tepeler onların iliklerine işlemiş. O iyi biri. O bizden, anlıyor musun?

Ve bu güzeldi, yalnız Tiffany eski arkadaşlarını kaybetmişti. Köydeki, eskiden arkadaş olduğu çocuklar şimdi...

saygılı davranıyorlardı, çünkü Tiffany'nin sivri tepeli şapkası vardı. Aralarında bir tür duvar belirmişti, sanki Tiffany büyümüş, onlar aynı kalmış gibi. Ne hakkında sohbet edebilirlerdi ki? Tiffany onların hayal bile edemeyeceği yerler görmüştü. Çoğu, yarım gün uzaktaki Ikgömlek'e bile gitmemişti. Ve bu onları hiç rahatsız etmiyordu. Onlar babalarının yaptığı işi yapacak, tıpkı anneleri gibi çocuk yetiştireceklerdi. 'Ve bu iyi bir şey', diye ekledi Tiffany çabucak, kendi kendine. Ama buna onlar karar vermemişti. Yalnızca, bu şekilde oluyordu ve onlar fark etmiyordu.

Dağlarda da aynıydı. Konuşabileceği, kendi yaşına yakın yegane insanlar, Annagramma ve diğer kızlar gibi, eğitim gören cadılardı. Köylerdeki insanlarla, özellikle de oğlanlarla konuşmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Baron'la konuşmak zorunda kalan köylüler gibi, yalnızca bakışlarını yere dikip mırıldanıyor, ayak değiştiriyorlardı.

Aslında, bunu Roland da yapıyordu ve Tiffany ona her baktığında kızarıyordu. Tiffany ne zaman şatoyu ziyaret etse ya da onunla birlikte tepelerde yürüyüşe çıksa, hava karmaşık sessizliklerle dolu oluyordu... tıpkı Kış Ustası ile olduğu gibi.

Tiffany, üzerindeki pis Feegle parmak izlerini görmezden gelmeye çalışarak, mektubu dikkatle okudu. Roland mektubuna bir sürü boş sayfa ekleme nezaketini göstermişti.

Tiffany bir tanesini büyük dikkatle düzeltti, bir süre duvara baktı, sonra yazmaya başladı.

Aşağıda, bulaşıkhanede*, Peynir Horace yal kovanının arkasından çıkmıştı. Şimdi arka kapının önündeydi. Bir peynirin düşünceli görüldüğü söylenebilirse, Horace şimdi düşünceli görünüyordu.

Küçük Ikgömlek köyünde, posta arabasının sürücüsü sorun yaşıyordu. Ikgömlek çevresindeki köylerde yaşayanların mektupları oradaki, aynı zamanda postane görevi gören hediyeelik eşya dükkânında toplanırdı.

Normalde sürücü yalnızca mektupları alırdı, ama bugün bir pürüz vardı. Adam, Postane Kuralları kitabının sayfalarını çılgınca karıştırıyordu.

Bayan Kene ayağını yere vuruyordu. Bu iş sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Ah, ah, ah," dedi arabacı zaferle. "Burada hayvan, kuş, ejderha ve balık alınmaz yazıyor!"

"Peki, benim bunların hangisi olduğumu düşünüyor-sun?" dedi Bayan Kene, buz gibi bir sesle.

"Ah, şey, tamam, eh, insan da bir tür hayvandır, değil mi? Demek istediğim, maymunlara baksana, değil mi?"

"Maymunlara bakmak istemiyorum," dedi Bayan Kene. "Neler yaptıklarını gördüm."

Arabacı bunun gidilmemesi gereken bir yol olduğunu anlamıştı, açık ki. Sayfaları hararetle çevirdi. Sonra gülümsedi.

* Mutfakın bir bölümünde pantolonları, diğer ıslak ve kirli elbiseleri yıkamak için ayrılmış olan oda. Her ne kadar Bayan lhanet'in bir sürü kuru kafası olsa da, bunları bulaşıkhanede saklamıyordu. Zaten eğer yapsaydı bu biraz gülünç olurdu.

"Ah, ah, ah!" dedi. "Ağırlığınız ne kadar, hanımefendi?"

"Elli altı nokta altı gram," dedi Bayan Kene. "Tesadüf eseri, on kuruşa Lancre ve Yakm Yöre'ye gönderilebilecek bir mektubun ağırlığı da bu." Yakasına yapıştırılmış iki pulu gösterdi. "Pullarımı aldım bile."

"Siz hiç de elli altı gram gelmezsiniz!" dedi arabacı. "En az altmış kilo çekersiniz!"

Bayan Kene içini çekti. Bundan kaçınmak istemişti; ama lkigömlek, ıtkavşağı değildi ne de olsa. Bu köy anayolda yaşıyordu ve dünyanın gelip geçmesini izliyordu. Yukarı uzanıp şapkasını çalıştıran düğmeye bastı.

"Bunu söyledigini unutmamı ister misin?" dedi.

"Neden?" dedi arabacı.

Bayan Kene boş boş ona bakarken bir duraksama oldu. Sonra Bayan Kene gözlerini yukarı kaldırdı.

"Affedersin," dedi. "Bu devamlı oluyor, korkarım. Su yüzünden, bilirsin. Yaylar paslanıyor."

Uzanıp şapkanın yanına vurdu. Gizli sivri tepe kâğıttan çiçekler saçarak fırladı.

Arabacının gözleri tepeyi takip etti. "Ah," dedi.

Sivri tepeli şapkalarla ilgili gerçek şuydu: Altındaki kişi, kesinlikle ya cadı ya da sihirbazdı. Ah, olmayan biri de sivri tepeli şapka edinip takabilirdi ve gerçek bir sivri tepeli şapka sahibiyle karşılaşana kadar da gül gibi geçinip giderdi. Sihirbazlar ve cadılar, sahtekarlardan hoşlanmazdı. Bekletmekten de hoşlanmazlardı.

“Şimdi sorabilir miyim, ne kadar çekiyor olabilirim?” diye sordu Bayan Kene.

“Elli altı nokta altı gram!” dedi arabacı, çabucak.

Bayan Kene gülümsedi. “Evet. Tek dirhem fazlası yok! Dirhem derken, 3 nokta bir gramı kastediyorum. Aslında... iki dirhem bir çekirdek desen de olur!”

Bu, son derece eğitici esprinin bir gülümseme kazanıp kazanmayacağına baktı, ama gülümseme gelmeyince aldırmadı. Bayan Kene başkalarından daha zeki olmaktan hoşlanırdı.

Arabaya bindi.

Araba dağlara tırmanırken kar yağmaya başladı. Birbirine benzeyen iki kar tanesi bile bulunamayacağını bilen Bayan Kene, onlara fazla dikkat etmedi. Dikkat etmiş olsa, kendini o kadar da akıllı hissetmezdi.

Tiffany uyuyordu. Yatak odasındaki ocakta ateş parlıyordu. Aşağıda, Bayan lhanet'in dokuma tezgâhı gece boyunca çalıştı...

Küçük mavi şekiller, yatak odası zemininde gizlice ilerledi ve bir Feegle piramidi oluşturarak Tiffany'nin yazı masası olarak kullandığı sehpanın üzerine tırınandılar.

Tiffany, küçük bir snlgl sesi çıkararak yatağında döndü. Feegle adamları bir anlığına donakaldı ve sonra yatak odası kapısı arkalarından yavaşça kapandı.

Mavi-kırmızı bir bulanıklık, dar merdivende bir toz bulutu kaldırarak aşağı indi, dokuma tezgâhının bulunduğu

odayı aştı, bulaşıkhaneye girdi ve dış kapıda açılmış tuhaf, peynir şeklindeki delikten geçti. Bundan sonra, uçuşan yaprakların oluşturduğu bir çizgi, ormana girdi ve küçük bir ateşin yanmakta olduğu yere vardı. Ateş bir Feegle sürüsünün yüzlerini aydınlatıyordu, ama ateşe sorsanız, belki de aydınlatmak istemezdi.

Bulanıklık durdu ve altı Feegle adamcığına dönüştü. İki tanesi Tiffany'nin günlüğünü taşıyordu.

Günlüğü dikkatle yere bıraktılar.

"İyi ki o evden çıktık," dedi Koca Yan. "Kocatip kafataslarını gördünüz mü? Kızdırmayı hiç istemiyceeniz bi kocakarı o!"

"Agh, yine şu asmalı kilitlerden takmış," dedi Kaçık Wullie, günlüğün çevresinde dolaşarak.

"Rob, bunu okumanın dooru olmaycaanı düşünmeden edemiyom," dedi Kocaçene Billy, Rob anahtar deliğine kolunu sokarken. "Kişisel bi şey bu!"

"O bizim kocakarımız. Onun için kişisel olan, bizim için de kişiseldir," dedi Rob kayıtsızca, kilidin içini karıştırarak. "Dahası, bişeyler yazdına göre birilerinin okumasını istiyodur. Okunmasını istemiyosan neden yazmaya zahmet etçen ki? Kalem israfı!"

"Belki kendi kendine okumak istiyodur," dedi Billy, kuşkuyla.

"Ööle mi? Bunu neden istiycekmiş ki?" dedi Rob, küçümsemeyle. "İçinde ne olduunu zaten biliyo. Hem Jean-nie, onun Baron'un veledi hakkında ne düşündüünü bilmek istiyö..."

Bir tıkırtı oldu ve asma kilit açıldı. Toplanan Feegle adamcıkları dikkatle izliyorlardı.

Rob sayfaları hışırdatarak çevirdi ve sırtıttı:

“Agh, baksanıza buraya ne yazmış: *Sevgili Feegle’lar yine ortaya çıktı.*” Bu, alkışlarla karşılandı.

“Agh, bôöle yazdına göre ne kadar iyi bi kız,” dedi Kocaçene Billy. “Görebilir miyim?”

Okudu: *Serseri Feegle’lar yine ortaya çıktı.*

“Ah,” dedi. Kocaçene Billy Jeannie ile birlikte ta Uzun Göl kabilesinden gelmişti. Oradaki kabile, okumak ve yazmak konusunda daha rahattı ve Billy ozan olduğundan, ikisinde de başarılı olması bekleniyordu.

Diğer yandan, Tebeşir Tepe Feegle’ları içki, hırsızlık ve kavga konularında rahattılar ve Herhangibir Rob üç alanda da başarılıydı. Ama Jeannie istediği için okuma yazma öğrenmişti. Bunda başarıdan çok, iyimserlik gösteriyordu, Billy biliyordu. Uzun bir cümleyle karşı karşıya kaldığında, birkaç sözcüğü çözdükten sonra gerisini tahmin ediyordu.

“Okuma sanatının sırrı, sözcüklerin ne anlatmaya çalıştığını anlamaktır, diil mi?” dedi Rob.

“He ye, olabilir,” dedi Koca Yan, “ama orada bize koca mini kocakarının, taş şatodaki şişko kocatipe tutkun olduğunu anlatan bi sözcük var mı?”

“Çok duygusalsın,” dedi Rob. “Ve yanıt şu: bilmiyom. Mektuplarının bi kısmını mini şifreciklerle yazıyorlar. Bi okuyucu için korkunç bişii. Normal sözcükleri okumak yeterince zor, ama bi de onları karıştırıyorlar.”

“Koca mini kocakarı cadılık öörenmeye çalışmak yerine oolanlarla ilgilenmeye başlarsa bizim için çok kötü olacak,” dedi Koca Yan.

“He ye, ama oolan onunla evlenmek istemiyodur,” dedi Azıcık Deli Angus.

“Bi gün isteyebilir,” dedi, insanları gözlemlemeyi hobi haline getirmiş olan Kocaçene Billy. “Kocatip adamların çoğu evleniyo.”

“Ööle mi?” dedi bir Feegle, hayretle.

“Ah, he ye.”

“Evlenmeyi kendileri istiyo, ööle mi?”

“Bissürüsü, he ye,” dedi Billy.

“Ondan soora da içki içmek yok, hırsızlık yok, dövüşmek yok, ööle mi?”

“Hey, benim içmeme, çalmama ve dövüşmeme hâlâ izin var!” dedi Herhangibir Rob.

“He ye Rob, ama bol bol da Açıklama yapman gerektiini fark etmeden geçemiyoz,” dedi Kaçık Wullie.

Herkes başım salladı. Feegle’lar için Açıklama karanlık bir sanatı. Öylesine zordu ki!

“Mesela, içip çalıp dövüşmekten döndüğümüzde Jeannie sana dudaklarını bi büzüyo,” diye devam etti Kaçık Wullie.

Bütün Feegle’lardan bir inleme yükseldi:

“Aaaaay, dudak büzmesinden esirge bizi!”

“Sonra, kollarım bi kavuşturuyo,” dedi Wullie, kendi kendini bile korkutarak.

“Ooooy, eyvah, eyvah, eyvah, kollarını kavuşturuyo!” diye feryat etti Feegle’lar, saçlarını başlarını yolarak.

“Hele ayaanı tıp tıp yere vurması yok mu...”

Wullie, ayak vurmasından bahsetmek istemeyerek sustu.

“Aaarg! Uuuuu! Ayaanı tıp tıp vurmasın!” Feegle’ların bazıları başlarını ağaçlara vurmaya başladı.

“He ye, he ye, he ye, AMA!” dedi Herhangibir Rob, çaresizlik içinde. “Sizin bilmediiniz, kocanın sırları.”

Feegle adamcıkları bakıştılar. Devrilen küçük bir ağacın çatırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

“Biz hiç ööle bişey duymadık, Rob,” dedi Koca Yan.

“Eh, buna şaşırmadım! Kim anlatçak ki size? Siz evli diilsiniz ki! Her şeydeki şiyirsel dengeyi bilmiyorsunuz. Çevreme toplanın da anlatiim...”

Rob, yaklaşık beş yüz Feegle’dan başka dinleyen olup olmadığını görmek için bakındı, sonra sözlerine devam etti:

“Bakın... ilk önce içip çalıp dövüşüyorsunuz, tamam mı? Soora, höyüğe döndüğünüzde kadının ayaanı tıp tıp yere vurması zamanı geliyo...”

“Uuuuuu!”

“... bi de kollarını kavuşturuyo...”

“Aaaarg!”

“... bi de, elbette, dudaklarını büzüyo ve... Kılçık herifler! sızlanmayı bırakçak mısınız, yoksa kellelerinizi tokuşturmaya başliim mi? Ha?”

Bütün Feegle'lar sustu. Bir tanesi dışında.

"Ah, eyvah, eyvah, eyvah! Ayyyyyy! Aaaarg! Dudaklarını bü..."

Sustu ve utanç içinde çevresine bakındı.

"Kaçık Wullie?" dedi Herhangibir Rob, buz gibi bir sırıla.

"He ye, Rob?"

"Benim söölediklerimi dinlemen gerektiği zamanlar olduunu söölemiştim, diil mi?"

"He ye, Rob?"

"Bu o zamanlardan biriydi."

Kaçık Wullie başını eğdi. "Afidersin Rob."

"He ye! Şindi, nerde kalmıştım... Ah, he ye... dudaklar, kollar ve ayaklar, tamam mı? Ve soora..."

"Açıklama zamanı!" dedi Kaçık Wullie.

"He ye!" diye terslendi Herhangibir Rob. "Siz koftilerden biri 'açıklama' işini yapmak istiyonuz mu?"

Çevresine bakındı.

Feegle'lar gerilediler.

"Kelda dudak büzerken ve kol kavuştururken ve ayağını tıp tıp yere vururken?" diye devam etti Rob, kıyamet alameti gibi bir sesle. "Hem de onun o şirin gözlerindeki bakış, 'Bu iyi bi Açıklama olsa senin için daa hayırlı olacak' derken? Ee? İstiyonuz mu?"

Feegle'lar şimdi ağlıyor, dehşet içinde eteklerinin ucunu kemiriyorlardı.

“Hayır Rob...” diye mırıldandılar.

“Hayır ya!” dedi Herhangibir Rob zaferle. “İstemezsiniz tabii! Çünkü siz kocanın sırrını bilmiyorsunuz!”

“Jeannie’ye göre, dünyadaki başka hiçbir Feegle’in denemiycee Açıklamalar buluyomuşsun,” dedi Kaçık Wullie, hayranlıkla.

“He ye, bu mümkün,” dedi Rob, gururla şişinerek. “Feegle’lar koskoca Açıklamalarla dolu güzel bi gelence sahip!”

“Senin ‘açıklamalar’ının bazıları ööle uzun ve karışık-mış ki, sonuna vardığında Jeannie her şeyin nasıl başladığını unutuyomuş,” diye devam etti Kaçık Wullie.

“Böbürlenmek istemem, ama doğal bi yetenek bu,” dedi Rob, alçakgönüllülükle elini sallayarak.

“Kocatiplerin ‘açıklama’ konusunda iyi olduğunu sanmıyorum,” dedi Koca Yan. “Çok yavaş düşünüyolar.”

“Ama yine de evleniyolar,” dedi Kocaçene Billy.

“He ye ve koca şatodaki oolan koca mini kocakarıyla fazla sıkı fıkı oldu,” dedi Koca Yan. “Babası yaşlı ve hasta, yakında o koca, taş şato o oolana ait olacak ve tepelerin de sahibi olduğunu söyleyen mini belgəcikleri alacak.”

“Jeannie’nin korkusu, tepelerin sahibi olduğunu söyleyen mini belgəcikleri aldığıında,” diye devam etti Kocaçene Billy, “kafayı üşütüp tepelerin ona ait olduğunu sanmaya başlaması. Biz bunun nerelere gitceeni biliyoz, diil mi?”

“He ye,” dedi Koca Yan. “Saban sürmeye gitçek.”

Bu korkulan bir sözcüktü. Yaşlı baron bir kez Tebeşir'in düz yerlerinden bazılarını sürmeye karar vermişti, çünkü mısıra iyi para veriyorlardı ve koyunculukta para yoktu, ama o zamanlar Sızı Nine yaşıyordu ve baronun fikrini değiştirmişti.

Ama Tebeşir'in çevresindeki bazı otlaklar şimdiden sürülmeye başlanmıştı. Mısırdaki gerçekten para vardı. Feegle'lar, Roland'ın da saban sürmek isteyeceğinden emindi. İki kibirli, entrikacı, nahoş teyze tarafından yetiştirilmemiş miydi?

"Ona güvenmiyorum," dedi Azıcık Deli Angus. "Kitap falan okuyo. Tebeşir onun umurunda diil."

"He ye," dedi Kaçık Wullie, "ama koca mini kocakarıyla evlense saban meselesini unuttur, çünkü koca mini kocakarı dudaklarını bi kavuşturur..."

"Kollarını kavuşturur!" diye terslendi Herhangibir Rob. Bütün Feegle'lar korkuyla çevrelerine bakındılar.

"Ooooooy, kollarını kavuşturmasın..."

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Rob. "Sizden utanıyorum! Koca mini kocakarı kimlen isterse onlan evlenir! Ööle diil mi, ozan?"

"Hımın?" dedi Billy, yukarıya bakarak. Bir kar tanesi daha yakaladı.

"Dedim ki, koca mini kocakarı kimlen isterse onlan evlenir, diil mi?"

Billy kar tanesine bakıyordu.

“Billy!” dedi Rob.

“Ne?” dedi Billy, uykudan uyanırmış gibi. “Ah... evet. Sizce Kış Ustası'yla evlenmek ister mi?”

“Kış Ustası mı?” dedi Rob. “O kimseyle evlenemez ki. O bi ruh, gerçek biri diil!”

“Koca mini kocakarı onla dans etti. Kendi gözümüzle gördük,” dedi Billy, bir kar tanesi daha yakalayıp inceleyerek.

“Yalnızca genç kız heycaanı! Hem, Kış Ustası, koca mini kocakarının nerden aklına gelecek ki?”

“Çünkü,” dedi ozan yavaşça, başka kar taneleri dans ederek düşerken, “Kış Ustası'nın koca mini kocakarıyı aklından çıkaramadım düşünmek için sebebim var...”

Bölüm 4

KAR TANELERİ

Tamamen birbirine benzeyen iki kar tanesi bile bulunamayacağını söylerler, ama son zamanlarda kontrol eden oldu mu?

Karanlıkta kar, hafif hafif yağıyordu. Keskin bir teneke kokusu eşliğinde çatılarda birikiyor, ağaç dallarına birer öpücük kondurup geçiyor, nazik bir hışırtıyla orman zeminine yerleşiyordu.

Havausta Nine kar tanelerini hep kontrol ederdi. Şimdi de, mum ışığının aydınlığıyla çevrenilmiş halde eşikte duruyor, bir küreğin arkasıyla kar tanesi yakalıyordu.

Beyaz kedi yavrusu, kar tanelerini izliyordu. Yaptığı tek şey buydu. Onları patilemiyor, yalnızca büyük dikkatle belli bir kar tanesinin sarmallar çize çize düşmesini izliyordu. Sonra kedi yavrusu, eğlencenin sona erdiğinden emin

olana kadar bir süre daha bakıyor, sonra başını kaldırıp bir başka kar tanesi seçiyordu.

Kedinin adı Sen'di; tıpkı, 'Sen! Kes şunu!' ve 'Sen! İn oradan!' cümlelerinde olduğu gibi. Konu isim olunca, Havausta Nine süslü şeylere başvurmuyordu.

Nine kar tanelerine baktı ve pek-de-hoş-olmayan tarzıyla gülümsedi.

"Sen! Gir içeri!" dedi ve kapıyı kapattı.

Bayan Kene, ateşin başında titremekle meşguldü. Ateş pek büyük değildi; sadece gerekli olduğu kadar büyük. Ama közlerin üzerindeki küçük tencereden pastırma ve bezelyeli yumurta çoreği kokusu geliyordu ve tencerenin yanında, tavuk kokusu saçan çok daha büyük bir tencere vardı. Bayan Kene sık sık tavuk yiyemiyordu, bu yüzden umutla yaşıyordu.

Havausta Nine ile Bayan Kene'nin birbirleriyle pek anlaşamadıklarını söylemek gerek. Kıdemli cadılar için olağan bir şeydi bu. Birbirlerine her zaman çok nazik davranmadıklarını da görebilirdiniz.

"Bu sene kar erken yağdı Bayan Havausta," dedi Bayan Kene.

"Gerçekten de öyle oldu Bayan Kene," dedi Havausta Nine. "Ayrıca çok... ilginç! Ona hiç baktın mı?"

"Daha önce de kar gördüm, Bayan Havausta," dedi Bayan Kene. "Ben buraya varana kadar, yol boyunca yağdı. Posta arabasını itmelerine yardım etmek zorunda kaldım!

Yeterinden fazla kar gördüm! Ama Tiffany Sızı hakkında ne yapacağız?”

“Hiçbir şey, Bayan Kene. Biraz daha çay almaz mıydın?”

“O bizim sorumluluğumuzda.”

“Hayır. O her şeyden önce ve her şeyden sonra kendi sorumluluğunda. O bir cadı. Kış Dansı’nı etti. Gözlerimle gördüm.”

“Eminim bilerek yapmamıştır,” dedi Bayan Kene.

“Bilmeden nasıl dans edebilirsin?”

“Daha genç. Muhtemelen heyecanına kapılıp gitmiştir. Neler olduğunu bilmiyordur.”

“Öğrenmesi gerekirdi,” dedi Havausta Nine. “Dinlemesi gerekirdi.”

“Eminim sen on üçüne yaklaşırken sana söylenen her şeyi yapıyordun Bayan Havausta,” dedi Bayan Kene, birazcık alaylı.

Havausta Nine bir an duvara baktı. “Hayır,” dedi. “Hatalar yaptım. Ama bahane uydurmadım.”

“Çocuğa yardım etmek istiyorsun, sanıyordum?”

“Onun kendi kendine yardım etmesine yardım edeceğim. Benim tarzım bu. O var olan en eski hikâyeye dansıyla katıldı ve tek çıkış yolu diğer uç. Tek yol, Bayan Kene.”

Bayan Kene içini çekti. Hikâyeler, diye düşündü. Havausta Nine dünyanın hikâyelerden ibaret olduğunu düşünüyor. Ah, pekâlâ, hepimizin tuhaf küçük adetleri vardır. Ben dışında, elbette.

“Elbette. Yalnız, o kadar... normal ki!” dedi sesli olarak. “Yaptıklarını düşünürsen, demek istiyorum. Ve çok fazla düşünüyor. Şimdi de Kış Ustası’nın ilgisini çekti ve...”

“Kız onu büyülüyor,” dedi Havausta Nine.

“Bu büyük bir sorun olacak.”

“Kendi çözmesi gereken bir sorun.”

“Ya çözemezse?”

“O zaman Tiffany Sızı değil demektir,” dedi Havausta Nine, kararlılıkla. “Ah, evet, o artık hikâyenin içinde, ama bunu bilmiyor! Kara bak Bayan Kenc. Birbirine benzeyen iki kar tanesi bile bulunmadığını söylerler. Böyle bir şeyi nasıl bilebilirler? Ah, çok akıllı olduklarını sanıyorlar! Hep onların açığını yakalamak istemişimdir. Ve yakaladım işte! Şimdi dışarı çık ve kara bak. Kara bak, Bayan Kene! Bütün kar taneleri aynı!”

Tiffany penceresinin çalındığını duydu ve küçük yatak odası penceresini güçlkle açtı. Pencere sahanlığında yumuşak, gevşek bir kar yığını oluşmuştu.

“Seni uyandırmak istemedik,” dedi Herhangibir Rob, “ama Mini Billy bunu görmem gerektiğini sööledi.”

Tiffany esnedi. “Ne görmem gerekiyor?” diye mırıldandı.

“Şu kar tanelerinden birkaçını yakala,” dedi Rob. “Hayır, elinle diil, yoksa çabucak erir.”

Tiffany loşlukta günlüğünü arandı. Yerinde değildi. Düşürmüş olabileceğini düşünerek yere baktı. Sonra, Herhangibir Rob mum yakmak için bir kibrit çaktı ve günlük

işte, oradaydı, baştan beri oradaymış gibi görünüyordu, ama Tiffany ele şüphe uyandıran ölçüde soğuk geldiğini fark etti. Rob masum masum bakıyordu: Apaçık suçluluk işareti!

Tiffany soruları daha sonraya sakladı ve günlüğü pence-reden dışarı uzattı. Üzerine kar taneleri kondu ve Tiffany onu gözlerine yaklaştırdı.

“Tıpkı sıradan kar tanele...” diye başladı ve sonra sustu. Sonra, “Ah, olamaz... bu bir numara olmalı!” dedi.

“He ye? Eh, ööle de diyebilirsin,” dedi Rob. “Ama bu onun hilesi, biliyon.”

Tiffany mum ışığında süzülen kar tanelerine baktı.

Her biri Tiffany Sızı idi. Küçük, donmuş, ıslıl ıslıl bir Tiffany Sızı.

Aşağıda, Bayan lhanet kahkahayı bastı.

Kuledeki yatak odasına açılan kapının tokmağı öfkeyle sarsılıyordu. Roland de Chumsfanleigh (Çafli okunuyordu, ama bu onun suçu değildi) gürültüyü dikkatle duymazdan geldi.

“İçeride ne yapıyorsun çocuğum?” dedi boğuk bir ses, aksi aksi.

“Hiçbir şey Danuta Teyze,” dedi Roland, yazı masasından dönmeden. Bir şatoda yaşamamın avantajlarından biri, odaların kolaylıkla kilitlenebilmesiydi; Roland’ın kapısında üç demir kilit ve kolu kadar kalın iki sürgü vardı.

“Baban seni çağırıyor, biliyorsun!” dedi bir başka ses, daha aksi bir tavrıyla.

“Babam fısıldıyor Araminta Teyze,” dedi Roland, sakın sakın, zarfın üzerine dikkatle adresi yazarak. “Yalnızca doktoru üzerine saldıgınızda bağırıyor.”

“Bu onun kendi iyiliği için!”

“Ama bağırıyor,” diye yineledi Roland ve sonra zarfın kapığını yaladı.

Araminta Teyze kapı tokmağını yine sarstı.

“Sen çok nankör bir çocuksun! Açlıktan öleceksin, biliyorsun! Nöbetçileri getirip bu kapıyı kırdıracağız!”

Roland içini çekti. Şato, kapılarının kırılmasından hoşlanmayan insanlar tarafından yaptırılmıştı ve bu işi burada yapmak isteyen biri, koçbaşını sarmallar çizen dar bir merdivenden çıkarmak zorunda kalırdı ve en tepede onu çevirmesine yetecek kadar yer yoktu. Sonra da dört kereste kalınlığında, demir kadar sert eski meşe tahtalarından yapılmış bir kapıyı yıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Yeterli erzağı varsa, tek bir adam bu odayı aylar boyunca savunabilirdi. Roland dışarıda biraz daha homurdandıklarını duydu ve sonra teyzelerinin ayak sesleri yankılanarak kuleden indi. Sonra onların nöbetçilere yine bağırıp çağır-dıklarını duydu.

Bu pek işlerine yaramayacaktı. Çavuş Roberts ve adamları,* teyzelerden emir almaya sinir oluyorlardı.

* Kevin, Neville ve Trevor.

Baron, oğlu yirmi birine basmadan ölecek olursa, o yaşa gelene kadar mülklerini teyzelerinin idare edeceğini herkes biliyordu. Ve Baron çok hasta olsa da henüz ölmemişti. İtaatsiz bir muhafız olmak için iyi bir zaman değildi, ama çavuş ve adamları, emirler gerektirdiğinde sağır, aptal, unutkan, şaşkın, hasta, kaybolmuş ya da –Kevin’in durumuna– yabancı olarak teyzelerin öfkesinden canlı kurtulmayı başarmışlardı.

Şimdilik Roland, gezintilerini ortalıkta kimse bulunmadığından mutfağı yağmalayabildiği erken saatlere saklıyordu. Babasını da o zaman görüyordu. Doktorlar yaşlı adama bir ilaç veriyorlardı, Roland da biraz teselli versin diye bir süreliğine, babasının elini tutuyordu. Yabanarısı ya da sü-lük dolu kavanozlar bulursa onları hendeğe fırlatıyordu.

Zarfa baktı. Belki de Tiffany'ye bundan bahsetmeliydi, ama bu konuda düşünmek istemiyordu. Tiffany'yi endişelendirir, kız onu yine kurtarmaya kalkabilirdi ve bu doğru olmazdı. Bu, kendisinin halletmesi gereken bir işti. Dahası, Roland içeri kapatılmamıştı. Onlar dışarıya kapatılmıştı. Kule Roland'da olduğu sürece, onların karıştırıp araştırmayacağı, hırsızlık yapamayacağı bir yer var demekti. Roland gümüş şamdanlardan kalanları yatağının altına saklamıştı. Antika gümüş çatal bıçak takımlarından kalanları ('paha biçilsin diye gönderdik' demişlerdi) ve annesinin mücevher kutusunu da öyle. Sonuncusunu bulmakta biraz geç kalmıştı; annesinin alyansı ve Roland'ın büyükannesinin verdiği lal taşları ile süslü gümüş kolyesi eksikti.

Yarın erkenden kalkıp, mektupla birlikte Gömlek'e gidecekti. Mektup yazmak hoşuna gidiyordu. Dünyayı daha iyi bir yere dönüştürüyorlardı, çünkü kötülükleri eklemek zorunda değildiniz.

Roland içini çekti. Tiffany'ye, kütüphanede ünlü General Callus Tacticus'un -'taktik'i o keşfetmişti, ilginç bir gerçektir bu- yazdığı Kuşatmalar ve Hayatta Kalma Teknikleri kitabım bulduğunu söyleyebilse hoş olurdu. Böylesine eski bir kitabın bu kadar işe yarayacağını kim düşünebilirdi? General erzak konusunun çok üzerinde duruyordu, bu yüzden Roland bol bol küçük bira, büyük sosisler, ağır cüce ekmekleri almıştı. Ekmekler insanların üzerine atmak içindi.

Annesinin, odanın karşı tarafındaki, portresine baktı. Onlar onu kilere kaldırmıştı ('temizlenmeyi bekliyor' demişlerdi). Portrenin yanında, ne aradığınızı biliyorsanız, taşların geri kalanından daha açık renk görünen, küçük bir kapı büyüklüğünde bir bölüm vardı. Yanındaki şamdan da biraz yamuk görünüyordu.

Bir şatoda yaşamının pek çok avantajı vardı.

Dışarıda, kar yağmaya başladı.

Nac Mac Feegle adamcıkları Bayan İhanet'in kulübesinin saz damından yumuşak kar tanelerine bakıyorlardı. Aşağıdaki pis pencerelerden sızmayı başaran ışıktaki, minik Tiffany'lerin döne döne geçmesini izlediler.

"Kar taneleriyle sööle," dedi Koca Yan. "Hah!"

Kaçık Wullie dönerek uçan bir kar tanesini yakaladı. "İtiraf etmek lazım, mini sivri şapkayı gerçekten iyi yapmış," dedi. "Koca mini kocakarıdan çok hoşlanmış olmalı..."

"Ama mantıklı gelmiyo!" dedi Herhangibir Rob. "O kışın ta kendisi! O kar ve buz ve fırtına ve don. Bizimkiyse yalnızca mini bi koca kız! Bunun uygun bir eşleşme olduğunu sööliyemezsin! Sen ne diyon Billy? Billy?.."

Ozan, gözlerinde uzak bir bakışla, kar tanelerini izleyerek fare tulumunun ucunu çiğnemekle meşguldü. Ama Rob'un sesi, bir şekilde düşüncelerini böldü, çünkü, "İnsanlar hakkında ne biliyo ki?" dedi. "Mini bi böcek kadar bile canlı diil, ama deniz kadar güçlü. Ve koca mini kocakarıya tutkun. Neden? Kızın onun için ne anlamı var? Bi sonraki adımda ne yapçak? Size şunu sööliim: kar taneleri yalnızca başlangıç. Dikkatli olmalısınız, Rob. Bu iş çok berbatlaşabilir."

Yukarıda, dağlarda, 990.393.072.007 Tiffany Sızı, bir sırtın üzerindeki sertleşmiş karların üzerine hafifçe kondu ve bir çığ başlattı. Çığ yüzden fazla ağacı ve bir avcı kulübesini süpürüp götürdü. Bu, Tiffany'nin suçu değildi.

İnsanların kat kat Tiffany'nin üzerinden kayıp düşmesi, o kapının dışına yığılmış olduğu için kapılarını açamaması, küçük çocuklar tarafından fırlatılan Tiffany toplarıyla vurulması da onun suçu değildi. Ertesi gün kahvaltı zamanı geldiğinde Tiffany'lerin çoğu erimişti zaten ve dahası,

kimse bir tuhaflık fark etmemiştii. İnsanların her dediğine inanmayan cadılar ve kimsenin kulak vermediği çocuklar dışında...

Yine de, Tiffany büyük utanç içinde uyandı.

Bayan lhanet hiç yardımcı olmuyordu.

"En azından senden hoşlanıyor," dedi, saatini sertçe kurarken.

"Bunu bilemem Bayan lhanet," dedi Tiffany, bu sohbeti başlatmayı hiç istemeyerek. Sırtını yaşlı kadına vermiş, lavaboda bulaşıkları yıkıyordu ve Bayan lhanet yüzünü göremediği için memnundu. İş buna gelirse, kendisi Bayan lhanet'in yüzünü göremediği için de memnundu.

"Senin delikanlı buna ne der acaba?"

"Bu, hangi delikanlı oluyor, Bayan lhanet?" dedi Tiffany, becerebildiği kadar duygusuz bir sesle.

"Sana mektuplar yazan, kızım!"

Herhalde onları da benim gözlerimle okudun, diye düşündü Tiffany. "Roland mı? O yalnızca arkadaşım... gibi," dedi.

"Arkadaşın gibi?"

Bu konuya girmeyeceğim, diye düşündü Tiffany. İddiaya girerim sırtıyordu. Onu ilgilendirmez zaten.

"Evet," dedi, "bu doğru Bayan lhanet. Arkadaşım gibi."

Uzun bir sessizlik oldu ve Tiffany fırsattan faydalanarak demir bir tencerenin dibini kazıdı.

"İnsanın arkadaşları olması önemlidir," dedi Bayan lhanet, nedense öncekinden daha küçük olan bir sesle.

Tiffany kazanmış gibi konuşmuştu. “İşini bitirdiğin zaman, hayatım, bir zahmet bana hercümerç torbamı getiriver.”

Tiffany denileni yaptı ve sonra sũthaneyeye seğırtti. Orada olmak her zaman güzeldi. Ona evini hatırlatıyordu ve orada daha iyi düşünabiliyordu. O...

Kapının dibinde peynir şeklinde bir delik vardı, ama Horace kırık kafesine geri girmiş, peynir horlaması olabilecek çok hafif bir *mnnnnnnnnnn* sesi çıkarıyordu. Tiffany onu rahat bıraktı ve sabah sağdığı sũtle ilgilendi.

En azından kar yağmıyordu. Tiffany kızardığını hissetti ve bu konuda düşünmemeye çalıştı.

Bu gece cadı meclisi olacaktı. Diğer kızlar biliyor muydu acaba? Hah! Elbette biliyor olmalılardı. Cadılar kara dikkat ederdi, özellikle de birilerini utandıracak nitelikteyse.

“Tiffany, Seninle konuşmak istiyorum,” diye seslendi Bayan lhanet.

Bayan lhanet ona daha önce hiç Tiffany dememişti. Ismini söylediğini duymak oldukça endişe vericiydi.

Bayan lhanet’in elinde bir hercümerç vardı. Görmek için kullandığı fare, kemik ve kurdele parçalarının arasından tuhaf bir biçimde sarkıyordu.

“Bu çok uygunsuz bir durum,” dedi ve sesini yükseltti. “Ah sizi koştiler! Çışşarı! Orda olduunuzu biliyom! Bana baktınızı görebiliyom!”

Hemen hemen her şeyin arkasından Feegle kafaları çıktı.

“Güzeli Tiffany Sızı, otur!”

Tiffany çabucak oturdu.

“Böyle bir zamanda,” dedi Bayan lhanet, hercümerci bırakarak. “Bu çok uygunsuz bir durum. Ama hiç kuşku yok.” Bir an duraksadı. “Yarın değil öbür gün öleceğim. Cuma günü, sabah saat altıdan hemen önce.”

Bu etkileyici bir beyandı ve şu yanıtı hak etmiyordu:

“Ah, ne yazık, hafta sonunu kaçırcan,” dedi Herhangi-bir Rob. “Güzel bi yere mi gidiyon?”

“Ama... ama... ölemezsin!” diye patladı Tiffany. “Sen yüz on üç yaşındasın Bayan lhanet!”

“Sebep de muhtemelen bu zaten, biliyorsun, çocuğum,” dedi Bayan lhanet, sakın sakın. “Cadıların ne zaman öleceklerini önceden bildiklerini kimse söylemedi mi sana? Her neyse, güzel bir cenaze töreni istiyorum.”

“Ah he ye, iyi bi tören gibisi yok,” dedi Herhangibir Rob. “Bissürü içki, dans, tebrikler, ziyafetler, bissürü içki.”

“Biraz tatlı şeri olabilir,” dedi Bayan lhanet. “Ziyafete gelince, jambonlu böreği herkes beğenir derim her zaman.”

“Ama sen öylesine...” diye başladı Tiffany ve Bayan lhanet, tıpkı bir tavuk gibi, hızla başını çevirince sustu.

“... seni bırakamam, öyle mi?” dedi. “Böyle mi diyecektin?”

“Şey, hayır,” diye yalan söyledi Tiffany.

“Bir başkasının yanına taşınman gerekecek, elbette,” dedi Bayan lhanet. “Bir kulübeyi üslenebilecek kadar kıdemli değilsin, bekleyen daha büyük kızlar varken olmaz.”

“Bütün hayatımı dağlarda geçirmek istemediğimi biliyorsun Bayan İhanet,” dedi Tiffany, çabucak.

“Ah, evet, Bayan Kene söylemişti,” dedi yaşlı cadı. “Küçük Tebeşir tepelerine dönmek istiyorsun.”

“Onlar küçük değil!” diye terslendi Tiffany, istediğinden daha yüksek sesle.

“Evet, senin için zor bir zaman oldu bu,” dedi Bayan İhanet sakın sakın. “Bazı mektuplar yazacağım. Sen onları köye götüreceksin ve öğleden sonra serbestsin. Cenazeyi yarın akşam yapacağız.”

“Pardon? Sen ölmeden önce mi?” dedi Tiffany.

“Niye, elbette! Neden biraz eğlenmeyeyim ki?”

“İyi düşündün!” dedi Herhangibir Rob. “Genelde bu tür mantıklı detayları düşünmezler.”

“Buna veda partisi diyoruz,” dedi Bayan İhanet. “Yalnızca cadılar için, elbette. Başkaları biraz sinirleniyor, ama neden, hiç bilmiyorum. İşin iyi yanı, geçen hafta kestane ağacının kime ait olduğu meselesini hallettiğimiz için Bay Armbinder’in verdiği mükemmel jambon da duruyor. Bir denemeyi çok istiyordum.”

Tiffany bir saat sonra yola çıktı. Cepleri yöredeki köylerin kasaplarına, fırıncılarına, çiftçilerine yazılmış notlarla doluydu.

Onu karşılama tarzları Tiffany’yi biraz şaşırttı. Bütün bunların şaka olduğunu düşünüyor gibiydiler.

"Bayan lhanet bu yaşıta ölmez," dedi bir kasap, sosisleri tartarak. "Ölüm'ün onu almak için daha önce de geldiğini ve Bayan lhanet'in kapıyı yüzüne çarptığını duydum!"

"On üç düzine sosis lütfen," dedi Tiffany. "Pişirilip teslim edilecek."

"Öleceğinden emin misin?" dedi kasap. Yüzü kararsızlıkla bulutlanmıştı.

"Hayır, ama o emin," dedi Tiffany.

Fırıncı ise, "Onun saatini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Kalbi öldüğünde yaptırmış. Mekanik bir kalp gibi, anlıyor musun?"

"Gerçekten mi?" dedi Tiffany. "Ee, kalbi öldüyse ve mekanik bir tanesini yaptırdıysa, yeni kalbi yapılırken nasıl hayatta kalmış?"

"Ah, büyüyle belli ki," dedi fırıncı.

"Ama bir kalp, kan pompalar ve Bayan Kene'nin saati bedeninin dışında," diye işaret etti Tiffany. "Ve hiç... tüp... yok..."

"Kanı büyüyle pompalıyor," dedi fırıncı yavaşça. Tiffany'ye tuhaf tuhaf baktı. "Bütün bunları bilmiyorsan nasıl cadı olacaksın?"

Her yerde aynıydı. Sanki Bayan lhanet'in olmayacağı fikri, yanlış şekildeydi ve insanların akılları almıyordu. Bayan lhanet 113 yaşındaydı ve insanın 113 yaşında ölmesinin duyulmamış şey olduğunu söylüyorlardı. Şaka dediler, sanki Bayan lhanet kanla yazılmış bir parşömen almıştı ve

bu, sonsuza dek yaşayacağı anlamına geliyordu. Onun ölmesi için saatini çalmanız gerekirdi ya da Ölüm onu almak için her geldiğinde Bayan lhanet ismi konusunda yalan söylemişti ve onu bir başkasına göndermişti ya da belki yalnızca biraz kırıklığı vardı...

Tiffany işini bitirdiğinde, bunun gerçekten olup olmayacağını merak ediyordu. Ama Bayan lhanet çok emin görünüyordu. Ve 113 yaşında biri için şaşırtıcı olan yarın ölecek olması değil, bugün hâlâ yaşıyor olmasıydı.

Tiffany meclise giderken kafası kasvetli düşüncelerle doluydu.

Bir iki kez Feegle'ların kendisini izlediklerini hissetti. Bunu nasıl hissedebildiğini hiç bilmiyordu; öğrenilen cinsten bir beceriydi. Ve çoğunlukla tahammül etmeyi öğreniyordunuz.

Tiffany geldiğinde, diğer tüm genç cadılar gelmiş, hatta ateşi bile yakmışlardı.

Bazıları 'cadı meclisi'nin bir grup cadı anlamına geldiğini düşünür ve sözlüğün böyle dediği doğrudur. Ama bir grup cadıyı anlatan asıl sözcük, 'tartışma'dır.

Tiffany'nin tanıştığı çoğu cadı bu lafı her durumda kullanmazdı. Ama Bayan Kulağakaçan hemen her zaman kullanırdı. Bayan Kulağakaçan uzun boylu, zayıf ve oldukça soğuk bir kadındı. Küçük bir zincire bağlı gümüş gözlükler takar ve 'avatar', 'simge' gibi sözcükler kullanırdı. Ve sırf onun icadı olduğu ve aynı zamanda en yüksek şapkaya ve en tiz sese o sahip olduğu için cadı meclisini yöneten Annagramma onun en sevdiği (ve tek) öğrencisiydi.

Havausta Nine her zaman, Bayan Kulağakaçan'ın yaptığı işin cadı giysisi giyip sihirbazlık yapmak olduğunu söylerdi. Annagramma da toplantılara her zaman bir sürü kitap ve sihirli değnek getirirdi. Genellikle, kızlar onu susturmak için birkaç tören yaparlardı, çünkü onlar için meclisin asıl amacı arkadaşlarıyla buluşmaktı. Arkadaş olmalarının tek sebebi, diğerlerinin serbestçe konuşabilecekleri yegane insanlar olmalarıydı, çünkü aynı sorunları yaşıyorlardı ve ne hakkında sızlandıklarını anlayabiliyorlardı.

Her zaman ormanda buluşuyorlardı, kar yağdığında bile. Ateş yakmaya yetecek kadar odun her zaman bulunuyordu ve zaten hepsi sıkı giyiniyordu. Yazın bile, süpürge sürerken her yükseklikte rahat etmek için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok iç çamaşır giymeniz, hatta bazen iple tutturulmuş sıcak su şişeleri taşımanız gerekiyordu.

O anda ateşin çevresinde üç ateş topu dönmekteydi. Onları Annagramma yapmıştı. Onlarla düşmanlarını öldürebilirsin, demişti. Ateş topları diğerlerini huzursuz ediyordu. Bir sihirbaz büyüsüydü, gösterişli ve tehlikeli. Cadılar düşmanlarını bakışlarıyla biçmeyi tercih ederdi. Düşmanınızı öldürmenizin bir anlamı yoktu. Yoksa sizin kazandığınızı nereden bilecekti?

Dimity Şamata koca bir tepsi dolusu tersyüz kek getirmişti. Tam da soğuğa karşı içinizi ısıtacak şeydi.

"Bayan İhanet Cuma sabahı öleceğini söyledi," dedi. "Öylesine anladığını söyledi."

"Ne yazık," dedi Annagramma, o-kadar-da-yazık-değil sesiyle. "Ama çok yaşlanınıştı."

“Hâlâ yaşlı,” dedi Tiffany.

“Hımın, buna Çağrı adı veriliyor,” dedi Petulia Kıkırdak. “Yaşlı cadılar ne zaman öleceklerini bilirler. Nasıl olduğunu kimse bilmiyor ama biliyorlar işte.”

“O kafataslarını hâlâ saklıyor mu?” diye sordu Lucy Emireri. Bugün saçlarını topuz yapmış, topuzuna bir bıçak ve çatal saplamıştı. “Onlara tahammül edemiyordum. Devamlı bana bakıyorlarmış gibi geliyordu!”

“Benim ayrılmama sebep olan, beni ayna olarak kullanmasıydı,” dedi Lulu Hayatım. “Bunu hâlâ yapıyor mu?”

Tiffany içini çekti. “Evet.”

“Ben gitmeyeceğimi açık açık söyledim,” dedi Gertruder Bıkırıcı, ateşi dürtükleyerek. “Bir cadıyı izinsiz terk edersen, seni başka kimse almıyor. Ama biliyor musun, yanında bir gece geçirmiş bile olsan, Bayan lhanet’in yanından ayrılırsan kimse bir şey demiyor ve sana yeni bir yer buluyorlar.”

“Bayan Kulağakaçan, kafatasları ve kuzgunlar gibi şeylerin aşırılıkta aşırılığa kaçmak olduğunu söylüyor,” dedi Annagramma. “Oralardaki herkesin korkudan ödü patlıyor!”

“Mm, sana ne olacak peki?” dedi Petulia, Tiffany’ye.

“Bilmiyorum. Sanırım başka bir yere giderim.”

“Zavalıcık,” dedi Annagramma. “Tesadüf eseri, Bayan lhanet kulübenin kime kalacağını söylemiş olamaz, değil mi?” diye ekledi, aklına şimdi gelmiş gibi.

Ardından gelen ses derin bir sessizlik oldu. Yarım düzine çift kulak öyle dikkatli dinliyordu ki neredeyse gıcırıyorlardı. Çok genç cadı çıkmıyordu, bu doğrudu, ama cadılar da uzun yaşıyorlardı ve kendi kulübenize sahip olmak önemli bir şeydi. İşte o zaman saygı görmeye başladınız.

“Hayır,” dedi Tiffany.

“İpucu bile vermedi mi?”

“Hayır.”

“Sen olacağını söylemedi, değil mi?” dedi Annagramma, keskin bir sesle. Sesi gerçekten sinir bozucu olabiliyordu. ‘Selam’ sözcüğünü bile bir suçlama gibi söyleyebiliyordu.

“Hayır!”

“Zaten sen çok küçüksün.”

“Aslında, belli bir yaş sınırı yok, biliyorsun,” dedi Lucy Emireri. “En azından yazılı bir kural yok.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye terslendi Annagramma.

“İhtiyar Bayan Dumanlıbatak’a sordum,” dedi Lucy.

Annagramma’nın gözleri kısıldı:

“Ona sordun mu? Neden?”

Lucy gözlerini devirdi:

“Çünkü bilmek istiyordum, o kadar. Bak, aramızda en büyük cadının sen olduğunu herkes biliyor ve... bilirsin, en eğitilmiş de sensin. Elbette kulübe sana kalacak.”

“Evet,” dedi Annagramma, Tiffany’yi kuşkuyla süzerek. “Elbette...”

“Bu, imm, açıklığa kavuştu o zaman,” dedi Petulia, gereğinden daha yüksek sesle. “Dün gece sizin oraya çok mu kar yağdı? İhtiyar Karatakke Ana, olağandışı olduğunu söyledi.”

Tiffany düşündü: ‘Eyvah, başlıyoruz işte...’

“Hayır, buralarda erken başlıyor,” dedi Lucy.

“Her zamankinden daha gevşek olduğunu düşündüm,” dedi Petulia. “Bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, oldukça şekerdi.”

“Yalnızca kar,” dedi Annagramma. “Hey, İhtiyar Bayan Kargaşa’nın yanında başlayan yeni kıza olanları duydunuz mu? Bir saat sonra bağıra çağıra kaçanı?” Pek de hoş olmayan bir biçimde gülümsedi.

“Kurbağa yüzünden mi?” dedi Petulia.

“Hayır, kurbağa değil. Kurbağaya aldırış etmemiş. Talihsiz Charlie yüzünden.”

“O korkutucu olabiliyor,” diye onayladı Lucy.

Bu kadar olacağını fark etti Tiffany, dedikodular devam ederken. Neredeyse Tanrı sayılan biri ona benzeyen milyarlarca kar tanesi yapmıştı. Ve onlar fark etmemişti bile!

... ki bu da iyi bir şeydi, elbette...

Elbette öyleydi. Tiffany’nin istediği son şey, sataşmalar ve aptalca sorulardı elbette. Eh, elbette...

... ama... şey... bilseler. “Vay be!” deseler, kıskansalar, korksalar ya da etkilenseler güzel olurdu. Ve Tiffany onlara söyleyemezdi, en azından Annagramma’ya söyleyemezdi.

Annagramma bununla dalga geçerdi ve açık açık Tiffany'nin uydurduğunu ima ederdi.

Kış Ustası onu ziyarete gelmişti ve... etkilenmişti. Bunu Bayan lhanet ve yüzlerce Feegle'dan başka kimsenin bilmesi biraz üzücüydü, özellikle de –Tiffany ürperdi– cuma sabahı sadece yüzlerce küçük mavi adam kalacağı için.

Başka bir deyişle; en azından kendisiyle aynı büyüklükte ve canlı olan birilerine söylemezse çatlayacaktı.

Bu yüzden, eve dönerken Petulia'ya söyledi. Aynı yoldan gitmeleri gerekiyordu ve ikisi de geceleri o kadar yavaş uçuyordu ki, yürümek daha kolay geliyordu, çünkü bu şekilde çok fazla ağaca çarpmıyorlardı.

Petulia tombul ve güvenilirirdi, şimdiden dağlardaki en iyi domuz cadısı olmuştu, domuz besleyen aileler için çok anlamlı bir gerçek. Ve Bayan lhanet yakında oğlanların onun peşinde koşmaya başlayacağını, çünkü domuzlarını bilen bir kızın asla koca eksikliği çekmeyeceğini söylemişti.

Petulia'nın tek sorunu, devamlı sizinle hemfikir olması ve her zaman sizin işitmek istediğiniz şeyi söylemesiydi. Ama Tiffany biraz zalimdi ve ona bütün gerçekleri anlatıverdi. Birkaç "Vay!" aldı ve bu, onu memnun etti.

Petulia bir süre sonra, "Bu çok, ımm, ilginç olmalı," dedi. Petulia, böyleydi işte.

"Ne yapmalıyım?"

"Hımın... herhangi bir şey yapman gerekiyor mu?" dedi Petulia.

"Eh, eninde sonunda insanlar bütün kar tanelerinin bana benzediğini fark edecekler!"

"Hmm, etmeyeceklerinden mi endişeleniyorsun?" dedi Petulia. O kadar masumca söylemişti ki, Tiffany bir kahkaha attı.

"Ama kar taneleriyle bitmeyeceğini hissediyorum! Demek istediğim, o kışla ilgili her şey demek!"

"Ve sen çılgık attığında kaçtı..." dedi Petulia düşünceli düşünceli.

"Doğru."

"Sonra da biraz... aptalca bir şey yaptı."

"Ne?"

"Kar taneleri," dedi Petulia, yardımseverce.

"Şey, tam olarak böyle söylemezdim," dedi Tiffany, biraz incinerek. "Tam olarak aptalca değil."

"O zaman çok açık," dedi Petulia. "O bir oğlan."

"Ne?"

"Bir oğlan. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Petulia. "Kızarırlar, homurdanırlar, mırıldanırlar, sarsaktırlar? Hepsi hemen hemen aynıdır."

"Ama o, milyonlar yaşında ve daha önce hiç kız görmemiş gibi davranıyor!"

"Hım, bilmiyorum. Daha önce kız görmüş müdür ki?"

"Görmüş olmalı! Yaz'a ne dersin?" dedi Tiffany. "Yaz bir kız. Şey, bir kadın. En azından, gördüğüm bir kitaba göre öyle."

"Sanırın yapabileceğin tek şey, bekleyip şimdi ne yapacağını görmek. Pardon, benim şerefime hiç kar tanesi yapılmadı... şey, geldik..."

Bayan İhanet'in yaşadığı açıklığa gelmişlerdi ve Petulia biraz huzursuz görünüyordu.

"Hımm... onun hakkındaki onca hikâye..." dedi, kulübeye bakarak. "Orada sorun yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hikâyelerden bir tanesi başparmak tırnağı ile yapabildikleri hakkında mıydı?" dedi Tiffany.

"Evet!" dedi Petulia, ürpererek.

"Kendisi uydurmuş. Ama kimseye söyleme."

"İnsan neden kendisi hakkında böyle bir hikâye uydurmuş ki?"

Tiffany duraksadı. Boffo domuzları kandıramazdı, bu yüzden Petulia böyle bir şeye rastlamamıştı. Ve hayret verici ölçüde dürüst bir kızdı, ki Tiffany bunun bir cadı için dezavantaj olduğunu öğrenmeye başlıyordu. Cadılar yalan söylediğinden değil, ama ne tür gerçekleri dile getirdiklerine dikkat ediyorlardı.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Hem, bir şeylerin dışarı dökülebilmesi için bir insanı epey derin kesmen gerek. Üstelik deri oldukça sağlamdır. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Petulia korkmuş göründü. "Denedin mi?"

"Bu sabah tırnağımla büyük bir jambonu kesmeye çalıştım, eğer kastettiğin buysa," dedi Tiffany. Kontrol etmen gerekir, diye düşündü kendi kendine. Bayan İhanet'in kurt

dişleri olduğu hikâyesini de duydum. Üstelik insanlar onu gördükleri halde anlatıyorlar bunu birbirlerine.

"Hın... yarın gelip yardım ederim, elbette," dedi Petulia, yeni tırnak denemeleri olması ihtimaline karşı Tiffany'nin ellerine endişe içinde bakarak. "Veda partileri gerçekten hoş olabiliyor. Ama, Hmm, senin yerinde olsam, Bay Kış Ustası'na gitmesini söyledim. Davey Lummock biraz fazla, imm, romantik olmaya başladığında ben böyle yaptım. Ona bir de, imm, Makky Weaver ile çıktığımı söyledim. Diğerlerine sakın söyleme!"

"Devamlı domuzlardan bahseden çocuk değil mi?"

"Eh, domuzlar çok ilginç," dedi Petulia, sitemle. "Hem, dağlardaki en büyük domuz üretme çiftliği Makky'nin babasına ait."

"Kesinlikle düşünmeye değer bir şey," dedi Tiffany. "Of."

"Ne oldu?" dedi Petulia.

"Ah, yok bir şey. Elim bir anlığına fena sızladı." Tiffany elini ovaladı. "İyileşme sürecinin bir parçası, sanırım. Yarın görüşürüz."

Tiffany içeri girdi. Petulia ormanda ilerlemeye devam etti.

Çatının yakınından konuşmalar geliyordu.

"Şişko kızın söölediini duydunuz mu?"

"He ye, ama domuzlar okkadar da ilginç diil."

"Ah, onu bilmem. Çok faydalı bi hayvandır domuz. Her yerini yiyebilirsin, biliyon mu? Ciyaklaması dışında."

“Agh, bu konuda yanılıyon. Ciyaklamasını da kullanabilirsin.”

“Salaklaşma!”

“He ye, gerçekten ööle. İlk önce hamuru açıyon, tamam mı, soora içine bissürü domuz jambonu koyuyon, soora domuz ciyakladında kaçamadan yakalayıp hamurun tepesine oturtuveriyon, tamam mı, soora da aynen fırına.”

“Hiç ööle bişey duymadım!”

“Gerçekten mi? Ciyaklayan domuz jambonlu börek demiyö.”

“Ööle bişey yok işte!”

“Niye olmuyomuş? Cızbız domuz jambon var, diil mi? Cızbız da ciyaklamaya çok yakın. Iddiaya girerim...”

“Siz koftiler, beni dinlemezseniz asıl sizi börek yapçan!” diye bağırdı Herhangibir Rob. Feegle’lar mırıldanarak sustular.

Açıklığın diğer yanında Kış Ustası, mor–gri gözlerle izliyordu. Yukarı kattaki odada bir mum yakılana kadar bekledi ve turuncu parıltı sönene kadar izledi.

Sonra, yeni bacakları üzerinde sallanarak yürüdü ve çiçek tarhında, yazın güllerin yetiştiği yere yaklaştı.

ZakZak Kolugüçlü’nün büyüdü dükkânına gitmişseniz, boy boy kristal küre görmüşsünüzdür. Hepsi üç aşağı beş yukarı aynı fiyatadır ve o fiyat, Çok Çok Pahalı bir fiyattır. Çoğu cadının, özellikle de iyi cadıların Pek Pek Az Parası olduğundan, başka şeylerle idare ederler, örneğin eski balık

ağlarının cam şamandıraları ya da siyah mürekkep dolu bir tabak gibi.

Şimdi Havausta Nine'nin masasında bir siyah mürekkep birikintisi vardı. Önceden bir tabağın içindeydi, ama Nine ile Bayan Kene tabağa aynı anda bakmaya çalışırken kafalarını tokuşturmuşlardı ve her şey biraz sallanmıştı.

"Bunu duydun mu?" dedi Havausta Nine. "Petulia Kırkdak önemli soruyu sordu ve üzerinde hiç düşünmedi!"

"Üzgünüm, ama ben de kaçırdım," dedi Bayan Kene. Beyaz kedi yavrusu Sen, masanın üzerine atladı, mürekkep birikintisine basmaya özen göstererek yürüdü ve Bayan Kene'nin kucağına atladı.

Bayan Kene elbisesine bakarken, "Sen, kes şunu!" dedi Havausta Nine, dalgın dalgın.

"Pek belli olmuyor," dedi Bayan Kene, ama aslında dört kusursuz pati izi açık seçik görülebiliyordu. Cadıların elbiseleri işe siyah olarak başlar, ama sık sık yıkandıkları ya da Bayan Kene'nin durumunda, düzenli olarak göletlere ve derelere atıldıklarından, zamanla solarak grinin bir tonuna dönüşür. Aynı zamanda lime lime ve hırpani bir duruma gelirler ve sahipleri buna memnun olur. Sizin, göstermelik bir cadı değil, çalışan bir cadı olduğunuzu gösterir çünkü. Elbisenizin ortasında dört siyah kedi yavrusu patisi izi ise, biraz pısrık olduğunuzu düşündürür insana. Bayan Kene kediyi yere bıraktı. Kedi Havausta Nine'ye doğru koşturdu, ona sürtündü ve mii'leyerek biraz daha tavuk çağırmaya çalıştı.

“Önemli olan neydi?” dedi Bayan Kene.

“Bir cadı olarak soruyorum sana, Sezgiye Kene: Kış Ustası’nın bir kızla karşılaştığı oldu mu?”

“Şey,” dedi Bayan Kene, “sanırım Yaz’ın klasik tasviri...”

“Ama onlar hiç karşılaşıyorlar mı?” dedi Havausta Nine.

“Dansta, sanırım. Bir anlığına...” dedi Bayan Kene.

“Ve o anda, tam karşılaştıkları anda, Tiffany Sızı dans ede ede geliyor,” dedi Havausta Nine. “Siyah giymeyen bir cadı. Hayır, o mavi ve yeşili tercih ediyor, tıpkı mavi bir gökyüzünün altındaki yeşil çimenler gibi. Devamlı tepelerin gücüne sesleniyor. Onlar da yanıt veriyor! Eskiden canlı olan tepeler, Bayan Kene! Onlar dansın ritmini hissediyor ve bu yüzden kız da, kendisi bilmeseyse bile, o ritmi iliklerinde hissediyor. Ve bu onun hayatını şekillendiriyor. Burada bile! Ayağını vurarak tempo tutmadan edemedi! Mevsimlerin dansına uyarak toprağın kendisi tempo tutuyor!”

“Ama o...” diye başladı Bayan Kene, çünkü hiçbir öğretmen bir başkasının uzun uzun konuşmasını dinlemek istemez.

“O anda ne oldu?” diye devam etti Havausta Nine, durdurulması imkansız bir biçimde. “Yaz, Kış ve Tiffany. Bir an için döndüler! Ve sonra ayrıldılar. Nelerin karıştığını kim bilebilir! Kış Ustası aniden o kadar aptalca davranmaya başladı ki, birazcık... insan bile olmuş olabilir!”

“Nasıl bir işe bulaştı?” dedi Bayan Kene.

“Dans, Bayan Kene. Dans asla sona ermez. Ve kız adımlarını değiştiremez, henüz değil. Bir süre için Kış Ustası’nın türküsüne göre dans etmek zorunda.”

“Büyük tehlike içinde olacak,” dedi Bayan Kene.

“Ama tepelerin gücüne sahip,” dedi Nine.

“Ama yumuşak tepeler,” dedi Bayan Kene. “Kolaylıkla aşınabilir.”

“Ama Tebeşir’in yüreği çakmaktaşıdır, unutma. Her tür bıçaktan daha keskindir.”

“Kar, tepeleri kaplayabilir,” dedi Bayan Kene.

“Sonsuza dek değil.”

“Bir kez kapladı,” dedi Bayan Kene. Oyun oynamak canına tak etmişti. “En azından binlerce sene sürdü. Bir buz devri. Dünya üzerinde devasa hayvanlar yuvarlandı ve hapşırıldı.”

“Olabilir,” dedi Havausta Nine, gözlerinde bir ışıltı ile. “Elbette, o sıralarda ben burada değildim. Bu arada, bizim kıza göz kulak olmalıyız.”

Bayan Kene çayını yudumladı. Havausta Nine’yle kalmak zorlu bir işti. Dün gece yemekteki tavuktan kalan artığın, kendisi için değil, Sen için olduğu ortaya çıkmıştı. Cadılar güzel, yoğun bir bezelyeli yumurtalı börek yemişlerdi. Yanında da domuz pastırmalı çorba, ama –ve bu kısmı önemliydi– içinde domuz pastırması olmayan bir çorba. Nine, ip bağladığı büyük, şişman domuz pastırması parçasını çorbanın içinden çıkarmış, dikkatle kurulamış,

başka bir gün kullanmak üzere kenara kaldırmıştı. Bayan Kene, açlığına rağmen etkilenmişti. Nine sinekten bile yağ çıkarabilirdi.

“Bayan İhanet’in ‘çağrı’ aldığını duydum,” dedi.

“Evet. Cenaze töreni yarın,” dedi Havausta Nine.

“Zor bir bölge orası,” dedi Bayan Kene. “Bayan İhanet uzun, çok uzun zamandır oradaydı. Yeni cadı için zorlu bir iş olacak.”

“Gerçekten de Bayan İhanet’in... oyununu taklit etmek zor olacak,” dedi Havausta Nine.

“Oyun mu?” dedi Bayan Kene.

“Yaşamını, demek istedim, elbette,” dedi Havausta Nine.

“Orada kimi vazifelendireceksin?” dedi Bayan Kene, çünkü haberleri ilk alan kişi olmaktan hoşlanırdı. ‘Vazife’ sözcüğünü de her fırsatta kullanmaya çalışırdı. O zaman kendini daha bilgili hissedirdi.

“Bayan Kene, bu benim karar verebileceğim bir şey değil,” dedi Nine, sertçe. “Cadıhkta önderlik yoktur, bunu biliyorsun.”

“Ah, gerçekten öyle,” dedi Bayan Kene. Ancak, cadıların sahip olmadığı önderin Havausta Nine olduğunu da biliyordu. “Ama Bayan Kulağakaçan’ın genç Annagramına’yı önereceğini biliyorum. Bu günlerde Bayan Kulağakaçan’ın, epey takipçisi var. Muhtemelen yazdığı kitaplar yüzünden. Cadılığı heyecanlı bir işmiş gibi gösteriyor.”

“Kendi isteklerini başkalarına dayatan cadılardan hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedi Havausta Nine.

“Kesinlikle,” dedi Bayan Kene, gülmemeye çalışarak.

“Ama sohbet arasında bir isim söylerim,” dedi Havausta Nine.

Bam diye, herhalde, diye düşündü Bayan Kene. “Petulia Kıkırdak epey iyi gidiyor,” dedi. “Her işe yarayan, iyi bir cadı.”

“Evet, ama daha çok domuzlarla ilgili işlere,” dedi Havausta Nine. “Benim aklımda Tiffany Sızı vardı.”

“Ne?!” dedi Bayan Kene. “O çocuğun uğraşması gereken yeterince şey olduğunu düşünmüyor musun?”

Havausta Nine kısaca gülümsedi:

“Eh, Bayan Kene, ne dediklerini bilirsin: ‘Bir işin yapılmasını istiyorsan, işi başından aşkın birine vereceksin!’ Ve yakında genç Tiffany’nin işi başından aşkın olacak.”

“Neden öyle diyorsun?” dedi Bayan Kene.

“Hınnn. Eh, emin olamam, ama ayaklarına neler olacağını görmeyi çok isterdim...”

Tiffany cenazeden önceki gece fazla uyumadı. Bayan lhanet’in tezgâhı gece boyunca tıkr tıkr çalıştı, çünkü aldığı yatak örtüsü siparişini bitirmek istiyordu.

Tiffany pes edip kalktığı anda hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Diğer işlere girişmeden önce en azından keçi ağılını temizleyebilir, keçileri sağabilirdi. Kar vardı ve acı bir rüzgâr esiyordu.

Keçi pisliği dolu el arabasını, kurşuni ışıktaki ışıldayan gübre yığınının sürerken tıngırtıyı duydu. Biraz, Bayan lçdonu'nun kulübesinin çevresine astığı rüzgâr çanlarına benziyordu, ama onlar iblisleri rahatsız edecek bir tınıya ayarlanmıştı.

Yazın güllerin açtığı tarhtan geliyordu. Bu tarhta açanlar güzel, eski güllerdi, çok kokuluydular ve öyle kırmızıydılar ki, evet, neredeyse siyahtılar.

Güller yine açıyordu. Ama onlar...

"Beğendin mi, çoban kız?" dedi bir ses. Ses Tiffany'nin kafasına girmemişti, kendi düşünceleri de değildi, teki bile! Ve Bay Bustle, saat ona kadar uyanmazdı. Bu kendi sesiydi ve kendi dudaklarından çıkmıştı. Ama bunu kendisi düşünmemişti ve söylemeye niyetlenmemişti.

Şimdi koşa koşa kulübeye gidiyordu. Buna da kendi karar vermemişti, bacakları kontrolü ele almıştı. Tam olarak korktuğu söylenemezdi yalnızca, daha güneş doğmamışken, toz gibi bir kar esip havayı sis kadar ince buz kristalleriyle doldururken, orada değil de bir başka yerde olmayı çok istemişti.

Kiler kapısından içeri daldı ve karanlık bir şekilde çarptı. "Hımm, pardon," dedi ses, demek ki Petulia'ydı. Petulia, ayağına bile bassanız özür dileyecek türden biriydi. Tiffany onu gördüğüne çok memnun olmuştu.

"Affedersin, zorlu bir ineğe bakmam için çağırmışlardı ve, hımm, tekrar yatmaya değmeyecekti," dedi ve sonra ekledi: "Sen iyi misin? Hiç iyi görünmüyorsun!"

"Ağzımın içinde bir ses duydum!" dedi Tiffany.

Petulia ona tuhaf tuhaf baktı. İki santim kadar gerilemiş de olabilirdi.

"Kafanın içinde mi demek istiyorsun?" dedi.

"Hayır! Onlarla başa çıkabiliyorum! Ağzım kendi kendine konuştu! Hem, gel de gül bahçesinde neler yetiştiğine bak! Hayatta inanmazsın!"

Güller açmıştı. Öyle kırılğan bir buzdan yapılmışlardı ki, üzerine üfleseniz eriyeceklerdi ve geriye üzerinde büyüdükleri ölü saplardan başka bir şey kalmayacaktı. Ve rüzgârda düzinelercesi sallanıyordu.

"Elimin sıcaklığı bile sular damlamasına sebep oluyor," dedi Petulia. "Sence senin Kış Ustası mı yaptı?"

"O benim değil! Ve başka nasıl ortaya çıkabileceklerini düşünemiyorum!"

"Ve sence o, hm, seninle konuştu, öyle mi?" dedi Petulia, bir gül daha kopararak. Her hareket ettiğinde şapkasından toz şeker kadar ince buz zerrecikleri kayıyordu.

"Hayır! Bendim! Demek istediğim, benim sesimdi! Ama onun gibi konuşmuyordu, onun gibi... demek istediğim, onun konuşacağını düşündüğüm gibi! Tam havasındayken Annagramma'nın konuştuğu gibi igneliydi! Ama benim sesimdi!"

"Sen onun nasıl konuşacağını düşünüyorsun?" dedi Petulia.

Rüzgâr açıklıkta eserek çam ağaçlarının sallanmasına, kükremesine sebep oldu.

“... Tiffany... benim ol...”

Petulia bir süre sonra öksürdü ve, “Hının, bana mı öyle geldi, yoksa bu biraz...” dedi.

“Yalnızca sana öyle gelmedi,” diye fısıldadı Tiffany, hiç kıpırdamadan.

“Ah,” dedi Petulia, buzdan bir gül kadar parlak ve kırıl-gan bir sesle. “Şey, sanırım artık içeri girmeliyiz, değil mi? Hmm, ateşi yakıp biraz çay yapmalıyız, değil mi? Sonra her şeyi hazırlamaya başlarız, çünkü *birazdan bir sürü in-san gelecek.*”

Bir dakika sonra kulübeye girmişler, kapıları sürgüle-mişlerdi ve bütün mumlar titreyerek yanıyordu.

Rüzgâr ve güller hakkında konuşmadılar. Ne anlamı vardı ki? Dahası, yapılması gereken bir iş vardı. Çalışmak işe yanıyordu. Çalışmak ve düşünmek ve konuşmayı daha sonraya bırakmak, korkmuş ördekler gibi vakvaklama-mak. Hatta pencerelerden bir kat pislik daha temizlemeyi başardılar.

Sabah boyunca köyden insanlar gelip Bayan İhanet’in ısmarladığı şeyleri getirdiler. Açıklıktan insanlar geçiyor-du. Çılbıra benzeyen bir güneş yükselmişti. Dünya... nor-maldi. Tiffany kendini, sabahki olaylar hakkında yanılıp yanılmadığını merak ederken buldu. Onlar gerçekten gül müydü? Artık gitmişlerdi; taç yaprakları şafağın zayıf ışı-ğına bile dayanamamıştı. Rüzgâr konuşmuş muydu? Sonra Petulia ile göz göze geldi. Evet, hepsi olmuştu. Ama şimdi, yemek hazırlanacak bir cenaze töreni vardı.

Kızlar, üç ayrı hardal soslu, jambonlu börekler üzerinde çalışmaya başlamışlardı, ama jambonlu börek konusunda yanlış yapmak zor olsa da yetmiş, seksen aç cadiya sunacağınız tek şey buysa, Yanlış'ı çoktan geçmiş, Mutlak Parti Felaketi'ne doğru yol alıyorsunuz demektir. Bu yüzden el arabaları dolusu ekmek ve biftek geliyordu. Gelen kavanozların içindeki salatalık turşuları o kadar büyüktü ki, boğulmuş balinalara benziyorlardı. Cadılar kural olarak turşuyu çok severdi, ama en sevdikleri yemek, beleş yemekti. Evet, çalışan bir cadının beslenme rejimi buydu işte: Parasını başkasının ödediği bol bol yiyecek, hem de o kadar bol ki, daha sonra yemek için ceplerinizi bile doldurabilirsiniz.

Ama gelen yiyeceklerin parasını Bayan lhanet'in ödemediği ortaya çıktı. Kimse para kabul etmiyordu. Yemek getirmek için gelenler, gitmiyordu da... Arka kapının orada sinirli sinirli dikiliyorlar, Tiffany ile iki çift laf konuşmak için bekliyorlardı. Tiffany bir şeyler dilimlemeye ve ekmeklere bir şeyler sürmeye ara verdiğinde, konuşma şu şekilde geliyordu:

"Gerçekten ölmüyor, değil mi?"

"Ölüyor. Yarın sabah altı buçuk civarında."

"Ama o çok yaşlı!"

"Evet. Sanırım sebebi de bu, anlıyorsunuzdur."

"Ama onsuz ne yaparız?"

"Bilmiyorum. O gelmeden önce ne yapıyordunuz?"

“Ama o hep buradaydı! Her şeyi biliyordu! Şimdi ne yapacağınızı kim söyleyecek?”

Sonra şöyle diyorlardı: “Yeni cadı sen olmayacaksın, değil mi?” ve Tiffany’ye, şöyle diyen bir bakış fırlatıyorlardı: Umarız olmazsın. Siyah elbise bile giymiyorsun.

Bir süre sonra Tiffany’nin canına tak etti ve karşısına çıkan bir sonraki kadına, altı pişmiş tavuk getirmiş olan kadına, çok sert bir sesle sordu:

“Başparmağının tırnağıyla kötü insanların karınlarını yardığı hikâyelerine ne diyeceksin?”

“Şey, ee, evet, ama bildiğimiz birine yapmadı,” dedi kadın, erdemlilikle.

“Ya kilerdeki iblis?”

“Öyle diyorlar. Elbette, ben şahsen görmedim.” Kadın, Tiffany’ye endişeyle baktı. “Ama orada, değil mi?”

Orada olmasını istiyorsun, diye düşündü Tiffany. Kilerde bir canavar olmasını ciddi ciddi istiyorsun!

Ama Tiffany’nin bildiğı kadarıyla, bu sabah kilerde bulunabilecek tek şey, içki içip sızmış, horul horul uyuyan bir sürü Feegle’dı. Bir Feegle sürüsünü çöle bıraksanız, yirmi dakika içinde korkunç bir maddeyle dolu bir içki şişesi bulurlardı.

“İnan bana hanımefendi, aşağıda uyuyan şeyi uyandırmak istemezsin,” dedi, kadına endişeli bir gülümseme bahsederek.

Kadın bundan tatmin olmuş göründü, ama sonra aniden yine endişelendi.

“Ya örümcekler? Gerçekten örümcek yiyor mu?” dedi.

“Eh, bir sürü ağ var,” dedi Tiffany, “ama hiç örümcek göremiyorsun!”

“Ah, doğru,” dedi kadın, büyük bir sırta ortak olmuş gibi. “Sen ne dersen de, Bayan lhanet gerçek bir cadı. Kafatasları bile var! Herhalde onları cilalaman gerekiyordur, hı? Hah! Bakışlarıyla gözünü çıkartabilir!”

“Ama hiç yapmadı,” dedi, sosis dolu kocaman bir tepsi getirmiş olan bir adam. “En azından buralı birine yapmadı.”

“Bu doğru,” diye itiraf etti kadın, gönülsüzce. “O açıdan çok iyiydi.”

“Ah, o tam bir eski zaman cadısı, bizim Bayan lhanet,” dedi sosisçi adam. “Ağzını açtığında çok adam çizmelerinin içinde büzüldü. Durmaksızın dokuma yapması var ya? Tezgâhta adını dokuyor, yaptığı iş bu işte! Ve eğer yalan söylersen, sana ait iplik kopuyor ve olduğun yerde düşüp ölüyorsun!”

“Evet, bu hep oluyor,” dedi Tiffany. Bir yandan da düşünüyordu: Bu hayret verici! Boffo’nun kendine ait bir hayatı var!

“Eh, bu günlerde onun gibi cadı bulamıyorsun,” dedi, dört düzine yumurta getirmiş olan bir adam. “Bu günlerde her şey hava cıva ve donsuz dans.”

Hepsi sorarcasına Tiffany’ye baktı.

“Mevsimlerden kış,” dedi Tiffany, soğuk soğuk. “Ve işime bakmam lazım. Cadılar yakında burada olur. Çok teşekkür ederim.”

Yumurtaları kaynatırlarken, Tiffany konuşulanları Petulia'ya anlattı. Petulia hiç şaşırmadı.

"Hmm, onunla gurur duyuyorlar," dedi. "Lancre'deki domuz pazarında onunla b  b  rlendiklerini duymuştum."

"B  b  rleniyorlar mı?"

"Ah, evet.   yle: Sizin Bayan Havausta'nın zorlu olduğunu sanıyorsunuz, ha? Bizimkinin kafatasları var! Bir de iblisi! O sonsuza dek yaşıyacak, çünkü kalbi mekanik ve onu her gün kuruyor! Ve   r  mcek yiyor, orası kesin. Zehirli elmalara ne dersiniz, ha?"

Boffo kendi başına çalışıyor, diye düşündü Tiffany, ba  latman yeterli. Bizim baron sizin barondan daha büyük, bizim cadı sizin cadıdan daha cadı...

Bölüm 5

BAYAN İHANET'İN BÜYÜK GÜNÜ

Cadılar saat dörtte gelmeye başladılar. Tiffany, hava trafik kontrolü yapmak için açıklığa çıktı. Annagramma yalnız geldi. Çok solgun görünüyordu ve hayal edemeyeceğiniz kadar çok gizemli takı takmıştı. Bayan Kulağakaçan ile Havausta Nine aynı anda gelip titiz bir nezaketle diğerinin inmesini bekleyerek havada halkalar çizmeye başladıklarında zor bir an yaşandı. Sonunda Tiffany ikisini açıklığın iki ayrı köşesine yönlendirdi ve hızla oradan uzaklaştı.

Kış Ustası'ndan haber yoktu ve Tiffany, o yakında olsa bileceğinden emindi. Onun bir bora ya da tipi ayarlamak için uzaklara gittiğini umuyordu. O sesin anısı kafasının içinde kalmıştı ve onu utandırıyor, endişelendiriyordu. Tıpkı bir kum zerresiyle başa çıkmaya çalışan bir midye gibi, onu insanlar ve sıkı çalışma ile örtüyordu.

Şimdi gün sıradan, solgun, kuru bir kış başı günüydü. Yemekler dışında, cenaze töreniyle ilgili hiçbir şey ayarlanmamıştı. Cadılar bunu kendileri ayarlardı. Bayan lhanet büyük koltuğuna oturmuş, eski dostlarını ve eski düşmanlarını karşıliyordu.* Kulübe hepsini birden alamayacak kadar küçüktü, bu yüzden gruplar halinde bahçeye yayılmışlar, yaşlı kargalardan ya da tavuklardan oluşan bir sürü gibi, dedikodu ediyorlardı. Tiffany'nin konuşmaya zamanı yoktu, çünkü tepsi taşımakla meşguldü.

Ama bir şeyler oluyordu, bu kadarını anlayabiliyordu. O sendeleyerek geçerken cadılar durup dönüyor, onu izliyor ve sonra gruplarına döndüklerinde grubun şamatası biraz yükseliyordu. Gruplar bir araya gelip dağılıyorlardı. Tiffany bunu tanıyordu. Cadılar bir Karar veriyordu.

Tiffany çay tepsisi getirirken Lucy Emireri yanaştı ve suçlu bir sırmış gibi fısıldadı:

“Bayan Havausta seni önermiş, Tiff.”

“Olamaz!”

“Ama doğru! Bundan söz ediyorlar! Annagramma sinir krizleri geçiriyor!”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Gerçekten! İyi şanslar!”

“Ama ben istemiyo...” Tiffany tepsiyi Lucy'nin eline tutuşturdu. “Bak, bunu benim için dolaştırabilir misin,

* Bir cadının, eski dostuyla eski düşmanının pekâlâ aynı insan olabilmesi, cadılar hakkında çok şey anlatır.

lütfen? Sen geçerken kapışacaklar zaten. Benim şeyi, ee, düzenlemeleri, ee... yapacak işlerim var...”

Kiler merdivenini telaşla indi. Kilerde kuşku duyulacak bir Feegle eksikliği vardı. Tiffany sırtını duvara yasladı.

Kurallar ne derse desin, Havausta Nine keh keh gülen birine dönüşmeye başlamış olmalıydı! Ama İkinci şüphesi sinsice ortaya çıkıp fıslıladı: Ama yapabilirsin. O haklı olabilir. Annagramma insanların sinirlerini bozuyor. Onlarla, onlar çocukmuş gibi konuşuyor. O büyüye ilgi duyuyor (pardon, büyük B ile Büyü), ama insanlar onun sinirine dokunuyor. İşi berbat edecek, edeceğini biliyorsun. O yalnızca uzun boylu ve bir sürü gizemli takı takıyor ve sivri tepeli şapka altında etkileyici görünüyor...

Nine neden Tiffany’yı önermişti ki? Ah, Tiffany iyiydi. İyi olduğunu biliyordu. Ama tüm hayatını burada geçirmek istemediğini bilmiyorlar mıydı? Eh, Annagramma’nın seçilmesi gerekiyordu, değil mi? Cadılar ihtiyatlı ve geleneksel olurdu ve cadı meclisinin en hyğ oydu. Tamam, pek çok cadı Bayan Kulağakaçan’dan hoşlanmıyordu, ama Havausta Nine’nin de pek fazla dostu olduğu söylenemezdi.

Eksikliği hissedilmeden yukarı çıktı ve göze çarpmamaya çalışarak kalabalığın içinden geçti.

Bir grubun ortasında Bayan Kulağakaçan ile Annagramma’yı gördü; kız endişeli görünüyordu ve Tiffany’yı fark edince yaklaştı. Yüzü kıpkırmızıydı.

“Herhangi bir şey duydun mu?” diye sordu.

“Ne? Hayır!” dedi Tiffany, kirli tabakları toplamaya başlayarak.

“Kulübeyi benden almaya çalışıyorsun, değil mi?” Annagramma ağlamak üzereydi.

“Aptallaşma! Ben mi? Ben kulübeyi istemiyorum ki!”

“Öyle diyorsun, ama, onların bazıları kulübenin sana kalınası gerektiğini söylüyor! Bayan Düzgün ve Bayan İçdonu seni destekliyor!”

“Ne? Bayan İhanet’ten sonra ben gelemem herhalde!”

“Eh, elbette, Bayan Kulağakaçan da herkese aynı şeyi söylüyor,” dedi Annagramma, biraz yatışarak. “Kesinlikle kabul edilemez, diyor.”

Ben kovayı Arka Kapı’dan geçirdim, diye düşündü Tifany, kuşlar yesin diye yemek artıklarını bahçeye sertçe süpürürken. Beyaz At benim için tepeden çıktı. Kardeşimi ve Roland’ı Peri Kraliçesi’nden kurtardım. Ve Kış Ustası’yla dans ettim ve o beni on milyar kar tanesine dönüştürdü. Hayır, bu rutubetli ormanlardaki bir kulübede yaşamak istemiyorum; kendileri adına düşünmeye zahmet etmeyen insanlar için bir tür köle olmak istemiyorum; gece karanlığı gibi giyinmek ve insanları korkutmak istemiyorum. Benim olmak istediğim şey için bir isim yok. Ama bütün bunları yapabilecek kadar büyüdüm ve ben bu iş için kabul edilebilir biriyim.

Ama söylediği şu oldu: “Bütün bunları hiç anlamıyorum!”

O noktada birinin ona baktığını hissetti ve dönüp bakarsa, Havausta Nine’yi göreceğini anladı.

Üçüncü Kuşkusu –kulak kenarıyla ve göz ucuyla daima dinleyen kısmı– şöyle dedi: Bir şeyler oluyor. Tek yapabileceğin kendin olmak. Arkana bakma.

“Gerçekten de ilgilenmiyor musun?” dedi Annagramma, kararsızca.

“Buraya cadılık öğrenmek için geldim,” dedi Tiffany, gergin gergin. “Ve sonra eve döneceğim. Ama... sen kulübeyi istediğinden emin misin?”

“Eh, elbette! Her cadı bir kulübe ister!”

“Ama seneler boyunca Bayan lhanet’leri vardı,” diye işaret etti Tiffany.

“Sonra da bana alışmaları gerekecek,” dedi Annagramma. “Kafatasları, örümcek ağları ve korku sona erince epey memnun olacaklardır, herhalde! Bayan lhanet’in yöre halkını iyice korkuttuğunu biliyorum.”

“Ah!” dedi Tiffany.

“Ben taze kan olacağım,” dedi Annagramma. “Dürüst olmak gerekirse Tiffany, o yaşlı kadından sonra kim gelse sevilir.”

“Şey, evet...” dedi Tiffany. “Söylesene Annagramma, hiç başka cadıyla çalıştın mı?”

“Hayır, hep Bayan Kulağakaçan’ın yanındaydım. Ben onun ilk öğrencisiyim, biliyor musun,” diye ekledi Annagramma, gururla. “Çok seçici biridir.”

“Ve köyleri fazla dolaşmıyor, değil mi?” dedi Tiffany.

“Hayır. O Yüksek Büyü’ye odaklanıyor.” Annagrammagözlem yeteneği pek kuvvetli biri değildi ve cadı standartlarına

göre bile çok kibirliydi, ama şimdi özgüveni biraz sarsılmış görünüyordu. “Eh, birinin yapması lazım. Hepimiz kesik parmak sararak dolaşamayız, biliyorsun,” diye ekledi. “Bir sorun mu var?”

“Hmm? Ah, hayır. Idare edeceğinden eminim,” dedi Tiffany. “Şey... ben buraları köşe bucak tanıyorum, bu yüzden yardıma ihtiyacın olursa, söylemen yeter.”

“Ah, her şeyi istediğim gibi düzene sokacağımdan eminim,” dedi Annagramma. Sınırsız özgüveni uzun süre sarsılmış kalamıyordu. “Gitsem iyi olacak. Bu arada, yemekler azalıyor gibi.”

Azametle uzaklaştı.

Kapının hemen berisindeki masada duran fıçılar biraz boş görünüyordu. Tiffany, bir cadının, cebine dört haşlanmış yumurta soktuğunu gördü.

“İyi akşamlar Bayan Kene,” dedi yüksek sesle.

“Ah, Tiffany,” dedi Bayan Kene, rahat ve herhangi bir utanç işareti göstermeden dönerek. “Bayan İhanet de bize burada ne kadar başarılı olduğunu anlatıyordu.”

“Teşekkür ederim Bayan Kene.”

“Gizli detayları yakalayan keskin gözlerin olduğunu söylüyor,” diye devam etti Bayan Kene.

Kafataslarındaki etiketler gibi, diye düşündü Tiffany. “Bayan Kene,” dedi, “kulübenin bana kalmasını isteyen insanlar hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Ah, bu kararlaştırıldı,” dedi Bayan Kene. “Zaten burada yaşadığın için senin alman gerektiğini söyleyenler oldu,

ama gerçekten de henüz çok gençsin ve Annagramma çok daha deneyimli. Üzgünüm, ama..."

"Bu haksızlık Bayan Kene," dedi Tiffany.

"Hadi, hadi Tiffany, bir cadı bu şekilde konuşmaz..." diye başladı Bayan Kene.

"Bana haksızlık demek istemiyorum, Annagramma için haksızlık. Her şeyi berbat edecek, değil mi?"

Kısacık bir an için Bayan Kene'nin yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Gerçekten de çok kısa bir andı, ama Tiffany gördü.

"Bayan Kulağakaçan, Annagramma'nın iyi iş çıkaracağından emin," dedi Bayan Kene.

"Ya sen?"

"Lütfen kiminle konuştuğunu unutma!"

"Seninle konuşuyorum Bayan Kene! Bu... yanlış!" Tiffany'nin gözleri çakmak çakmaklı.

Göz ucuyla hareket yakaladı. Koca bir sosis tabağı hızla beyaz masa örtüsünün üzerinde süzülmekteydi.

"İşte bu hırsızlık!" diye hırladı ve tabağın üzerine atladı.

Tiffany kovalarken tabak yerin yirmi otuz santim üzerinde uçarak kulübenin köşesinden dolandı ve keçi ağılıının arkasında gözden kayboldu. Tiffany tabağın peşinden daldı.

Ağılın arkasındaki yaprakların üzerinde bir sürü tabak vardı. Kabuklu patatesler, erimiş tereyağı, bir düzine jambonlu börek, bir yığın haşlanmış yumurta ve iki pişmiş

tavuk vardı. Şimdi kıpırtısız bekleyen sosis tabağı dışındaki her şey kemirilmiş görünüyordu.

Ama Feegle'lardan kesinlikle işaret yoktu. Tiffany onların burada olduğunu, bu şekilde anlıyordu. Tiffany'nin kızdığını biliyorlarsa saklanırlardı.

Eh, bu sefer gerçekten kızmıştı. Aptal saklanma numaraları sinirine dokunsa da Feegle'lara değil (en azından çok fazla değil), Bayan Kene'ye, Havausta Nine'ye, Annagramma'ya, Bayan Ihanet'e (öleceği için) ve Kış Ustası'na (henüz sıralamaya zaman bulamadığı pek çok sebepten dolayı)...

Tiffany geriledi ve sessizleşti.

Her zaman ağır ve huzurlu bir gömülme hissi olurdu, ama bu sefer karanlığa dalış yapmak gibiydi.

Gözlerini açtığında, pencerelerden büyük bir baloya bakıyormuş gibi hissetti. Ses, çok çok uzaktan geliyordu ve gözlerinin arasında bir kaşıntı vardı.

Yaprakların altından, dalların arkasından, hatta tabakların altından Feegle'lar çıktı. Sesleri suyun altından geliyordu sanki.

"Agh, amanın! Bize büyük bi cadılık yaptı!"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı!"

Hah, ben sizden saklanıyorum, diye düşündü Tiffany. Değişiklik oldu, ha? Hmm, acaba hareket edebilir miyim? Yana doğru bir adım attı. Feegle'lar görmemiş gibiydi.

"Her an üstümüze atlayabilir! Aaaah, eyvah..."

Ha! Bu şekilde Havausta Nine'yc yaklaşılabilem çok et-
kilenirdi...

Tiffany'nin burnundaki kaşını gittikçe kötüleşiyordu ve tuvalete gitme ihtiyacına benzeyen, ama neyse ki henüz aynı olmayan bir his vardı. Bunun anlamı şuydu: Yakında bir şey olacak, bu yüzden hazır olmak iyi fikir.

Sesler berraklaşmaya başladı. Tiffany'nin gözlerinin önünde küçük mavi ve mor benekler yüzüyordu.

Ve sonra, bir ses çıkaracak olsa, Uuuuamp! diye ses çıkaracak bir şey oldu. Süpürgeyle yükseklerde uçtuktan sonra insanın kulaklarında hissettiği patlama sesi gibiydi. Tiffany Feegle'ların ortasında belirerek paniğe yol açtı.

"Cenaze töreninin ellerini çalmayı bırakın, sizi mini kıpçıklar!" diye bağırdı.

Feegle'lar durup ona baktı. Sonra Herhangibir Rob sordu:

"Ensiz bez mi?"

Sonra şu, zaman zaman olan anlardan biri oldu –Feegle'ların yanında sık sık olurdu– dünya öyle karman çorman oldu ki daha ileri gitmeden önce onu çözmek şarttı.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Tiffany.

"Kıpçık," dedi Herhangibir Rob. "Bez demek. Bööle dar, uzun, bilirsin işte?"

"Toz bezi gibi mi?"

"He ye, he ye, bu da iyi bi isim," dedi Rob. "Aslında, belki de kullanmak istediin sözler 'hırsız kıpçıklar' idi, ki bunun anlamı..."

“Biziz,” dedi Kaçık Wullie, yardımseverlikle.

“Ah. Evet. Teşekkür ederim,” dedi Tiffany usulca. Kollarını kavuşturdu ve sonra bağırdı, “Tamam, sizi hırsız kıpkılçıklar! Ne cüretle Bayan lhanet’in cenaze töreni etlerini çalarsınız!”

“Ah, eyvah eyvah, kollarını kavuşturuyo, kollarını kavuşturuyoooo!” diye haykırdı Kaçık Wullie, yere çöküp yaprakların altına saklanmaya çalışarak. Çevresinde, diğer Feegle’lar feryat etmeye, ezilip büzülmeye başladılar. Koca Yan ise kafasını süthanenin arka duvarına vuruyordu.

“Bak hele, sakın olmanız lazım!” diye bağırdı Herhangibir Rob, dönüp çaresizlik içinde kollarını kardeşlerine doğru sallayarak.

“Ama dudaklarını da büzüştürüyo!” diye bağırdı bir Feegle, titrek parmağını Tiffany’nin yüzüne uzatarak. “Dudak büzüştürmeyi de biliyo! Sonumuz geldi!”

Feegle’lar kaçmaya çalıştılar, ama yine paniğe kapıldıklarından birbirlerine çarpmaktan fazlasını başaramadılar.

“Bir açıklama bekliyorum!” dedi Tiffany.

Feegle’lar donakaldılar ve hep birden Herhangibir Rob’a döndüler.

“Açıklama mı?” dedi Rob, huzursuzca kıpırdanarak. “Ah, he ye. Bi Açıklama. Sorun yokiko. Bi açıklama. Şey... ne tür bi açıklama isterdin?”

“Ne tür mü? Yalnızca gerçeği istiyorum!”

“He ye? Ah. Gerçek. Emin misin?” dedi Rob endişe içinde. “Bundan çok daha ilginç açıklamalar yapabiliyordim...”

“Hemen konuş!” diye terslendi Tiffany, ayağını tıp tıp yere vurarak.

“Agh, amanın, ayaanı vurmaya da başladı!” diye inledi Kaçık Wullie. “Her an kavurucu paylama başlayabilir!”

İşte bu bardağı taşıran damla oldu. Tiffany kahkahayı patlattı. Bir grup korkmuş Feegle’a bakarken gülmemek imkansızdı. Öyle feciydiler ki! Bir sert sözle, bir sepet dolusu korkmuş köpek yavrusuna dönüşüyorlardı, ama daha pis kokan cinsten köpek yavrularına.

Herhangibir Rob endişeli bir biçimde yan yan sıırıttı.

“Şeey, koca kocakarılar da yapıyo,” dedi. “Mini şişman olan on beş jambonlu börek yürüttü!” diye ekledi, hayranlık içinde.

“Bu Ogg Ana olmalı,” dedi Tiffany. “Evet, iç donunun altında file çanta taşır hep.”

“Agh, bu dooru düzgün bi cenaze töreni diil,” dedi Herhangibir Rob. “Şarkılar, içkiler, diz hoplatmalar falan olmalıydı, ortalıkta durup dedikodu yapmalar diil.”

“Şey, dedikodu cadılığın bir parçasıdır,” dedi Tiffany. “Aralarında delirenler olup olmadığını kontrol ediyorlar. Diz hoplatmak nedir?”

“Dans etmek, bilirsin,” dedi Rob. “Sallanıp yuvarlanmalar. İy bi cenaze töreninde eller havaya kalkar, ayaklar kıpırdanır, dizler kırılır, etekler uçuşur.”

Tiffany Feegle dansı hiç görmemişti, ama duymuştu. Kulağa, savaş meydanına benzeyen bir şeymiş gibi geliyordu, ki sonunda bu şekilde bitiyordu herhalde. Ama uçuşan

etekler biraz endişe vericiydi ve aklına şimdiye kadar sormaya hiç cesaret edemediği bir soruyu getirdi.

“Söylesene... eteğin altına bir şey giyiliyor mu?”

Feegle’ların yine sessizleşmesine bakarak, sorulmasından hoşlanmadıkları bir soru olduğu hissine kapıldı.

Herhangibir Rob gözlerini kısıtı. Feegle’lar nefeslerini tuttu.

“Şart diil,” dedi Rob.

Sonunda, muhtemelen yenilecek içilecek bir şey kalmadığından, cenaze töreni sona erdi. Kulübeden ayrılan cadıların çoğu küçük paketler taşıyordu. Bu da bir başka gelenektir. Kulübedeki eşyaların çoğu kulübenin malıydı ve bir sonraki cadıya kalacaktı, ama başka her şey, müstakbel-merhum-cadının arkadaşlarına geçecekti. Bu olduğunda yaşlı cadı hayatta olduğundan, tartışmaların önü alınmış oluyordu.

Cadılar böyleydi işte. Havausta Nine’ye göre, ‘uzağı gören’. Ama bunun ne demek olduğunu açıklamadı. Nadi-ren açıklardı. Ufka bakan insanları kastetmiyordu; bunu herkes yapardı. Muhtemelen başını kaldırıp gündelik işlerin ötesine baktıklarını ve, ‘Bütün bunların anlamı nedir? Nasıl işliyor? Ben ne yapmalıyım? Ben neden varım?’ diye sorduklarını kastediyordu. Ve muhtemelen hatta: Eteğin altına bir şey giyiliyor mu? Belki de bu yüzden, tuhaflık, bir cadıda normale denk geliyordu...

... ama gümüş bile olmayan gümüş bir kaşık için yabani sansarlar gibi didişebiliyorlardı. Şimdi bile, bir sürüsü lavabonun yanında dikilmiş, Bayan lhanet'in onlara vermeyi vaat ettiği ve biraz öncesine kadar fırınlanmış patatesleri ve soslisli börekleri barındıran büyük tabakların, Tiffany tarafından yıkanmasını bekliyorlardı.

En azından artık sorun olmamıştı. 'Artık Sandviç Çorbası'nın' mucidi Ogg Ana, büyük file torbası ve daha da büyük bir sırtışla bulaşıkhanede bekliyordu.

"Akşam yemeğinde kalan jambonla patatesleri yiyecektik," dedi Tiffany sertçe, ama biraz da ilgiyle. Ogg Ana ile daha önce de karşılaşmıştı ve ondan epey hoşlanmıştı. Ancak Bayan lhanet, karanlık bir tavırla, Ogg Ana'nın 'iğrenç bir ihtiyar pislik" olduğunu söylemişti. Bu tür yorumlar insanın ilgisini çekerdi.

"Bu adil," dedi Ogg ana, Tiffany ete uzanırken. "Bugün burada iyi iş çıkardın, Tiff. İnsanlar bu tür şeyleri fark eder."

Daha Tiffany kendine gelemeden gitmişti. İçlerinden biri teşekkür etmeye bu kadar yaklaşmıştı ha! Hayret verici!

Petulia, Tiffany'nin büyük masayı içeri getirmesine ve ortalığı toplamasına yardım etti. Ama gitmeden önce duraksadı.

"Hmm... sen iyi olacaksın, değil mi?" dedi. "Bütün bunlar biraz... tuhaf."

“Biz tuhaflığa yabancı değiliz,” dedi Tiffany, kibirle. “Hem, sen de ölümlerle ya da ölüm döşeginde olanlarla birlikte kaldın, değil mi?”

“Ah, evet. Ama çoğu domuzdu. Bazıları insandı. Hmm... ama istersen kalırın,” diye ekledi, bir-an-önce-gitmek-isteyen bir sesle.

“Teşekkür ederim. Ama, en kötü ne olabilir ki?”

Petulia ona baktı ve sonra, “Şey... bir düşünüyüm.” dedi. “Bin vampir iblis, her birinde kocaman bir...”

“Ben iyiyim,” dedi Tiffany, çabucak. “Sen hiç endişelenme. İyi geceler.”

Kapıyı kapattı ve sonra kapıya yaslanarak, eliyle ağzını kapatıp bahçe kapısının tıkırdamasını bekledi. Petulia’nın uzaklaştığından emin olmak için ona kadar saydı ve ancak ondan sonra elini ağzından çekmeye cesaret edebildi. O zamana dek sabırla dışarı çıkmayı bekleyen çılgık solarak, “Ank!” gibi bir şeye dönüşmüştü.

Bu çok tuhaf bir gece olacaktı.

İnsanlar ölürdü. Üzücüydü, ama ölümlerdi işte. Sonra ne yapardınız? İnsanlar bunu yörenin cadısının bilmesini beklerdi. Bu yüzden cenazeyi yıkardınız, birkaç gizli ve vıcık vıcık şey yapardınız, ona en iyi kıyafetini giydirirdiniz ve yanına toprak ve tuz dolu çanaklar bırakarak (bunun neden yapıldığını kimse bilmiyordu, hatta Bayan İhanet bile, ama öteden beri yapılagelmişti) yatırırdınız, kayıkçı için gözlerine iki kuruş koyardınız ve gömülmeden önceki

gece boyunca yanında otururdunuz, çünkü yalnız bırakılmaması gerekirdi.

Bütün bunların tam olarak neden yapıldığını kimse doğru düzgün açıklayamıyordu, ama herkesin sandığı kadar ölü olmayan ve gecenin bir yarısı ölü yatağından kalkıp karısının yanına uzanan yaşlı adamın hikâyesini herkes duymuştu.

Muhtemelen gerçek sebep bundan daha karanlıktı. Her şeyin başlangıcı ve bitişi tehlikeli olurdu, en çok da yaşamların.

Ama Bayan İhanet, kötü bir yaşlı cadıydı. Neler olacağını kim bilebilirdi? Dur bir dakika, dedi Tiffany kendi kendine; Boffo'ya inanmaya kalkma. O, yalnızca bir alışveriş kataloğu olan, akıllı bir yaşlı hanımdı!

Diğer odada, Bayan İhanet'in tezgâhı durdu.

Sık sık dururdu. Ama bu akşam, ani sessizliği her zamankinden de gürültülü olmuştu.

Bayan İhanet seslendi:

"Kilerde, yenmeyi bekleyen neyimiz var?"

Evet, bu çok garip bir gece olacak, dedi Tiffany kendi kendine.

Bayan İhanet erkenden yattı. Tiffany onun sandalyesinde uyumadığını ilk kez görüyordu. Aynı zamanda, uzun beyaz bir gecelik giymişti ve Tiffany yine ilk kez, siyahlar içinde görmüyordu onu.

Daha yapacak çok iş vardı. Kulübenin bir sonraki cadı için ılık ılık, tertemiz bırakılması gelenektir –ve siyahı

ışıldatmak zor olsa da— Tiffany elinden geleni yaptı. Aslında, kulübe oldukça temizdi, ama Tiffany ovaladı, fırçaladı, cilaladı, çünkü böylece Bayan lhanet'le konuşacağı zamanı erteliyordu. Sahte örümcek ağlarını bile alıp ateşe attı, ağlar pis mavi bir alevle yandılar. Kafataslarını ne yapması gerektiğinden emin değildi. En son olarak da yöredeki köyler hakkında hatırlayabildiği her şeyi yazdı: Doğumların ne zaman beklendiğini, kimlerin çok hasta olduğunu ve ne yapmak gerektiğini, kimler arasında düşmanlık olduğunu, kimin “zor” olduğunu ve Annagramma'ya faydası olacağını düşündüğü tüm diğer detayları... O anı ertelemek için her şeyi yaptı.

Sonunda yapacak başka şey kalmadı. Dar merdiveni tırmandı ve “Her şey yolunda mı Bayan lhanet?” dedi.

Yaşlı kadın yataкта oturmuş, yazıyordu. Kuzgunlar yataktak direklerine tünemişlerdi.

“Yalnızca birkaç teşekkür mektubu yazıyorum,” dedi Bayan lhanet. “Bugünkü hanımların bazıları çok uzun yollar geldiler ve dönüş yolculukları soğuk olacak.”

“Cenaze törenime geldiğin için teşekkür ederim, mektupları mı?” dedi Tiffany, zayıfça.

“Kesinlikle. Sık sık yazılan cinsten mektuplar değildir, bundan emin olabilirsin. Buraların yeni cadısının, Annagramma Şahinci olacağını biliyor musun? Eminim senin kalmanı isterdi. En azından bir süreliğine.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Tiffany.

“Evet,” dedi Bayan lhanet, gülümseyerek. “Hava-usta denen kızım aklında bazı işler var sanırın. Bayan Kulağakaçan’ın cadılık tarzının benim ahmak halkıma ne kadar uyacağını görmek ilginç olacak, ama olayları bir taşın arkasından izlemek en iyisi. Ya da benim durumumda, bir taşın altından.”

Mektupları bir kenara bıraktı ve iki kuzgun dönüp Tiffany’ye baktı.

“Yalnızca üç aydır yanımdasın.”

“Bu doğru, Bayan lhanet.”

“Kadın kadına konuşmadık. Sana daha fazlasını öğretmeliydim.”

“Çok şey öğrendim Bayan lhanet.” Bu doğrudu.

“Genç bir delikanlın var Tiffany. Sana mektuplar ve paketler gönderiyor. Her hafta ona mektup göndermek için Lancre kasabasına gidiyorsun. Korkarın sevdiğin yerde yaşamıyorsun.”

Tiffany hiçbir şey söylemedi. Bunu daha önce de konuşmuşlardı. Roland, Bayan lhanet’i büyülüyor gibiydi.

“Ben her zaman genç adamlara dikkat edemeyecek kadar meşguldüm,” dedi Bayan lhanet. “Her zaman daha sonrasına bıraktım onları ve daha sonrası geldiğinde de çok geçti. Genç adamına ilgi göster.”

“Şey... daha önce de söylediğim gibi, o aslında benim şeyim değil...” Tiffany kızarmaya başladığını hissediyordu.

“Ama Ogg Hanım gibi oynak bir kadın da olma,” dedi Bayan lhanet.

"Dansa pek zamanım olmuyor," dedi Tiffany, kararsızca. Bayan lhanet kakhaha attı. "Bir sözlüğün vardı sanırın," dedi. "Bir kız için tuhaf, ama faydalı bir şey."

"Evet, Bayan lhanet."

"Kitap rafımda çok daha büyük bir sözlük bulacaksın. Sansürlenmemiş bir sözlük. Genç bir kadın için çok faydalı. Onu ve bir kitap daha alabilirsin. Diğerleri kulübede kalacak. Uçan süpürgemi de alabilirsin. Elbette, başka her şey kulübeye ait."

"Çok teşekkür ederim Bayan lhanet. Mitoloji hakkındaki kitabı almak isterim."

"Ah, evet. Chaffinch. Çok iyi bir seçim. Bana büyük yardımı dokundu ve sana da özellikle faydası olacağını tahmin ediyorum. Dokuma tezgâhı kalmalı, elbette. Annagramma çok işe yaradığını görecekt."

Tiffany bundan kuşkuluydu. Annagramma pratik biri değildi. Ama muhtemelen böyle söylemenin zamanı değildi.

Bayan lhanet yastıklara yaslandı.

"Dokuduğun kumaşlara isimler ördüğünü düşünüyorlar," dedi Tiffany.

"O mu? Ah, bu doğru. Bunda büyülü bir taraf yok. Çok eski bir numaradır. Her dokumacı yapabilir. Ama nasıl yapıldığını bilmeden okuyamazsın." Bayan lhanet içini çekti. "Ah, benim aptal halkım. Anlamadıkları her şey büyü, onlara göre. Yüreklerinin içini gördüğümü sanıyorlar, ama bunu hiçbir cadı yapamaz. En azından cerrahi müdahalede bulunmadan. Ama onların küçük beyinlerini okumak için

büyüye gerek yok. Bebekliklerinden beri tanıyorum onları. Dedelerinin bebekliklerini hatırlıyorum! Kendilerini çok büyümüş sayıyorlar! Ama kum havuzunda çamurdan pastalar için didişen bebeklerden farkları yok. Yalanlarını, bahanelerini ve korkularını görüyorum. Aslında hiç büyümüyorlar. Asla başlarım kaldırıp gözlerini açmıyorlar. Hayatları boyunca çocuk kalıyorlar.”

“Seni özleyeceklerinden eminim,” dedi Tiffany.

“Ha! Ben kötü yaşlı cadıyım, kızım. Benden korkuyorlardı ve dediğimi yapıyorlardı! Sahte kafataslarından ve aptalca hikâyelerden korkuyorlardı. Ben korkuyu seçtim. Doğruyu söylesem de beni asla sevmeyeceklerini biliyordum, bu yüzden benden korktuklarından emin oldum. Hayır, cadının öldüğünü duyunca rahatlayacaklar. Ve şimdi sana yaşamsal öneme sahip bir şey söylemeliyim. Uzun ömrümün sırrı.”

Ah, diye düşündü Tiffany ve öne eğildi.

“Önemli olan şey,” dedi Bayan İhanet, “yellenmeyi engellemek. Gaz yapan meyve sebzelerden kaçınmalısın. En kötüsü de kuru fasulyedir, beni dinle.”

“Anladığımı sanmıyorum...” diye başladı Tiffany.

“Uzun lafın kısası, yellenmemeye çalış.”

“Uzun lafın kısası, bunun oldukça nahoş olduğunu düşünüyorum!” dedi Tiffany sinirli sinirli. Böyle bir açıklamaya inanamıyordu.

“Bu işin şakası yok,” dedi Bayan İhanet. “İnsan bedeninin içinde kısıtlı bir miktar hava vardır. Onun uzun süre dayanmasını sağlamalıyız. Bir tabak kuru fasulye ömründen

bir sene götürebilir. Ben hayatım boyunca gaz yapan yiyeceklerden kaçındım. Ben yaşlı biriyim ve bu, söylediklerimin bilgelik olduğu anlamına geliyor!" Şaşkın Tiffany'ye sert sert baktı. "Anladın mı, çocuğum?"

Tiffany'nin kafasında düşünceler uçuşuyordu. Her şey bir sınavdı! "Hayır," dedi. "Ben çocuk değilim ve bu bilgelik değil saçmalık!"

Sert ifade çatladı ve yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Evet," dedi Bayan Ihanet. "Tamamen anlamsız. Ama yine de iyiydi, itiraf etmelisin. Bir anlığına da olsa inandın, değil mi? Geçen sene köylüler inanmıştı. Birkaç hafta boyunca nasıl yürüdüklerini görecektin! Yüzlerindeki gergin ifade beni çok neşelendiriyordu! Kış Ustası'yla işler nasıl? Her şey sakinleşti galiba?"

Soru, bir dilim keke batırılmış keskin bıçak gibiydi ve öyle aniden gelmişti ki Tiffany'nin nefesi kesildi.

"Erkenden uyandım ve nerede olduğunu merak ettim," dedi Bayan Ihanet. Onun hiç düşünmeden başkalarının gözlerini ve kulaklarını kullandığını unutmak kolay oluyordu.

"Gülleri gördün mü?" dedi Tiffany. Her zamanki karcıncalanmayı hissetmemişti, ama endişe dışında hiçbir şey için zamanı olmamıştı zaten.

"Evet. Güzeldiler," dedi Bayan Ihanet. "Keşke sana yardım edebilseydim Tiffany, ama başka işlerim olacak. Ve duygusal ilişkiler, benim pek fazla öğüt veremeyeceğim bir alan."

“Duygusal ilişkiler mi?” dedi Tiffany, şokla.

“Sana Havausta denen kız ile Bayan Kene’nin yol göstermesi gerekecek,” diye devam etti Bayan lhanet. “Ama belirtmeden geçemeyeceğim, ikisi de aşk konusunda pek deneyimli değildir.”

“Aşk konusunda mı?” dedi Tiffany. İş güttikçe kötüle-
şiyordu!

“Poker bilir misin?” diye sordu Bayan lhanet.

“Pardon?”

“Poker. Kart oyunu. Ya da Topal Bay Soğan? Komşumu Koridorda Kovala? Daha önce de ölülerin ya da ölü döşe-
gindekilerin başında beklemiş olmalısın?”

“Şey, evet. Ama onlarla hiç kart oynamadım! Hem, nasıl oynandığını da bilmiyorum!”

“Ben sana öğretirim. Dolabın en alt çekmecesinde bir deste kart var. Git, onları getir.”

“Bu kumar gibi mi?” dedi Tiffany. “Babam insanların kumar oynamaması gerektiğini söyler.”

Bayan lhanet başını salladı. “İyi bir tavsiye, hayatım. Endişelenme. Benim oynadığım poker kesinlikle kumar değil...”

Tiffany sarsılarak uyandığında, iskambil kartları elbise-
sinden kayıp yere düştü. Sabahın soğuk, kurşuni ışığı oda-
yı dolduruyordu.

Bayan lhanet’e baktı. Bayan lhanet domuz gibi horlu-
yordu.

Saat kaçtı? En azından altıyı geçmiş olmalıydı! Ne yapmalıydı?

Hiçbir şey. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Sinek Ası'nı kaldırıp baktı. Demek poker buydu, ha? Eh, işin sırrının insanın yüzüne yalan söyletmesi olduğunu öğrendikten sonra, o kadar da fena oynamamıştı. Çoğunlukla, kartlar ellerinde tutacak bir şeyden ibaretti.

Bayan lhanet uyumaya devam etti. Tiffany kahvaltı getirmesinin gerekip gerekmediğini merak etti, ama öylesine...

"Djelibeybi'nin piramitlerde gömülü kadim kralları," dedi Bayan lhanet yataktan, "bir sonraki dünyaya eşyalarını götürebileceklerine inanırdı. Altın, kıymetli taşlar, hatta köleler. Bu temelde, lütfen bana jambonlu sandviç yap."

"Şey... demek istediğin...?" diye başladı Tiffany.

"Ölümden sonraki yolculuk oldukça uzundur," dedi Bayan lhanet, doğrulup oturarak. "Karnım acıkabilir."

"Ama yalnızca bir ruh olacaksınız!"

"Eh, belki jambonlu sandviçin de ruhu vardır," dedi Bayan lhanet, sıska bacaklarını yataktan sarkıtarak. "Hardal konusunda emin değilim, ama bir denemeye değer. Kıpırdama!" Bunun sebebi saç fırçasını eline almış, Tiffany'yi ayna olarak kullanmakta olmasıydı. On - on beş santim uzaktaki, iyice odaklanmış bakışlar, Tiffany'nin bu sabah dayanabileceği son şeydi.

"Teşekkür ederim, şimdi gidip sandviçi yapabilirsin," dedi Bayan lhanet, fırçayı kenara bırakarak. "Şimdi giyi-neceğim."

Tiffany telaşla çıktı ve odasındaki lavaboda yüzünü yıkadı; gözleri kullanıldıktan sonra bunu hep yapardı. Ama itiraz edecek cesareti asla toplayamamıştı ve şimdi de buna başlayacak zaman değildi.

Yüzünü kurularken dışarıdan boğuk bir ses duyduğunu sandı ve pencereye gitti. Pencereyi kırağı kaplamıştı...

Ah, hayır... a h... olamaz... hayır! Yine yapmıştı!

Kırağıdan eğreltiotları Tiffany sözcüğünü oluşturuyordu. Tekrar tekrar...

Tiffany yüz bezini aldı ve kırağıyı sildi, ama buz tekrar, daha kalın bir biçimde oluştu.

Tiffany aşağıya seğirtti. Eğreltiotları bütün pencereleri kaplamıştı ve Tiffany onları silmeye çahştığında, bez donup cama yapıştı. Tiffany çekiştirdiğinde gıcırdadı.

Adı bütün pencereleri kaplamıştı. Pencerelerin her yerini. Belki tüm dağlardaki tüm diğer pencereleri de. Her yerde.

Geri dönmüştü. Bu korkunçtu!

Ama aynı zamanda, birazcık... havalı...

O bu sözcükle düşünmedi, çünkü Tiffany'yı ilgilendirdiği kadarıyla havalı demek, bol bol hava alan demekti. Ama yine de düşündüğü şey buydu. Küçük, havalı bir düşünceydi.

"Benim zamanımda genç adamlar kızın adının baş harfini ağaca kazımakla yetinirdi," dedi Bayan Ihanet, basamakları dikkatle, teker teker inerek. Tiffany gözlerinin ardındaki karıncalanmayı hissetti, ama çok geçti.

“Hiç komik değil, Bayan İhanet! Ne yapmalıyım?”

“Bilmiyorum. Eğer mümkünse, kendin ol.”

Bayan İhanet gıcırtilar eşliğinde eğildi ve elini açtı. Görme faresi yere atladı, döndü ve bir anlığına küçük, siyah gözlerle ona baktı. Bayan İhanet parmağıyla dürtükledi onu. “Hadi, git artık. Teşekkür ederim,” dedi ve sonra fare koşturup bir deliğe daldı.

Tiffany onun doğrulmasına yardım etti. Yaşlı cadı, “Zırlıdamaya başlayacaksın, değil mi...” dedi.

“Şey, bütün bunlar, biraz...” diye başladı Tiffany. Küçük fare o kadar yalnız, o kadar üzgün görünüyordu ki!

“Ağlama,” dedi Bayan İhanet. “Bu kadar uzun yaşamak herkesin sandığı kadar harika değil. Demek istediğim, gençliğin diğer herkesinki kadar sürüyor, ama üzerine uzun bir yaşlılık, sağırılık ve gıcırtila dönemi yaşıyorsun. Şimdi, burununu sil ve kuzgun tüneklerini takmama yardım et.”

“O hâlâ orada bir yerde olabilir...” diye mırıldandı Tiffany, tüneği yaşlı kadının zayıf omuzlarına yerleştirirken.

Sonra pencereyi yine sildi ve hareketli şekiller gördü.

“Ah... geldiler...” dedi.

“Ne?” dedi Bayan İhanet. Durdu. “Orada bir sürü insan var!”

“Şey... evet,” dedi Tiffany.

“Bu konuda ne biliyorsun, kızım?”

“Şey, anlıyorsunuzdur, durmaksızın soruyorlardı, ne zaman...”

"Kafataslarımı getir! Beni kafataslarım olmadan görmeleri lazım! Saçlarım nasıl görünüyor?" dedi Bayan lhanet, saatini çılgınca kurarak.

"Güzel görünüyor..."

"Güzel mi? Güzel mi? Hemen karıştır onları!" diye emretti Bayan lhanet. "Ve en perişan pelerinimi getir! Bu fazla temiz! Yürü, çocuğum!"

Bayan lhanet'in hazırlanması dakikalar aldı ve o zamanın büyük kısmı onu kafataslarını gün ışığına çıkarmanın tehlikeli olabileceğine dair ikna etmekle geçti, çünkü yere düşerlerse biri etiketleri görebilirdi. Sonra Tiffany kapıyı açtı.

Sohbet mırılutuları kesildi.

Kalabalık kapıyı kuşatmıştı. Bayan lhanet dışarı çıktığında, kalabalık aralanarak ona yol açtı.

Tiffany dehşet içinde, açıklığın diğer yanına bir mezar kazılmış olduğunu gördü. Bunu beklememişti. Ne beklediğinden emin değildi, ama kazılmış bir mezar olmadığı açıktı.

"Onu kim kazdı.?"

"Mavi dostlarımız," dedi Bayan lhanet. "Ben istedim."

Ve sonra kalabalık tezahürat yapmaya başladı. Kadınlar porsukağacı, çobanpüskülü ve ökseotu dallarından –o mevsimde bulunabilen yegâne yeşil şeyler bunlardı– büyük demetlerle öne çıktılar. İnsanlar gülüyordu. İnsanlar ağlıyordu. Cadının çevresini aldılar ve Tiffany'yi kalabalığın kıyısına iteklediler. Tiffany susup dinledi.

“Sensiz ne yaparız, hiç bilmiyoruz, Bayan lhanet.”

“Senin kadar iyi başka cadı bulabileceğimizi hiç sanmıyorum, Bayan lhanet!”

“Gideceğin hiç aklımıza gelmemişti, Bayan lhanet, sen büyük dedemi dünyaya getirdin...”

Mezarına yürüyerek gidiyor, diye düşündü Tiffany. Eh, tarz böyle bir şey. Bu... saf altın boffo. Bunu hayatlarının geri kalanı boyunca hatırlayacaklar...

“Bu durumda, bir tanesi dışında bütün köpek yavruları sende kalacak...” Bayan lhanet kalabalığı düzenlemek için durmuştu. “Geleneklere göre bir tanesini köpeğin sahibi-ne verirsin. Ne de olsa, kendi dişi köpeğini içeride tutmalı ve çitlerin bakımını yapmalıydın. Senin sorun nedir, Bay Blinkhorn?”

Tiffany dimdik durdu. Onu rahatsız ediyorlardı! Bu sabah bile! Ama o... rahatsız edilmek istiyordu. Rahatsız edilmek onun hayatıydı.

“Bayan lhanet!” diye payladı onu, kalabalığı itip geçerek. “Bir randevun olduğunu unutma!”

Söylenebilecek en iyi şey değildi, ama ‘Beş dakika içinde olacağını söylemiştin!’ demekten daha iyiydi.

Bayan lhanet döndü ve bir an kararsızca baktı.

“Ah, evet,” dedi. “Evet, kesinlikle. İşimize baksak iyi olacak.” Sonra, devrilmiş bir ağaç ve birinin barakasını ilgilen-diren karmaşık bir sorun hakkında Bay Blinkhorn ile konuşmaya devam ederek yürüdü ve Tiffany’nin onu nazıkçe

mezarının başına getirmesine izin verdi. Kalabalığın geri kalanı peşlerinden geldi.

“Eh, en azından senin için mutlu bir son oldu, Bayan lhanet,” diye fısıldadı Tiffany. Aptalca bir şey söylemişti ve aldığı yamı da hak etmişti.

“Biz her gün mutlu sonlar yaratırız, çocuğum. Ama, caddalar için mutlu son yoktur. Yalnızca son vardır. İşte geldik...”

Düşünmemek en iyisi, diye düşündü Tiffany. Gerçek bir merdivenden inerek gerçek bir mezara girdiğini düşünmemek en iyisi. Bayan lhanet’in merdiveni inmesine ve bir tarafa yığılmış yaprakların üzerinde dikilmesine yardım ettiğini düşünmemeye çalış. Bir mezarda durduğunu kendine hatırlatma.

Aşağıda, korkunç saat daha da yüksek sesle takırdıyordu sanki: **klonk, klank, klonk, klank...**

Bayan lhanet yaprakları biraz ezip düzeltti ve sonra neşyle, “Evet, burada çok rahat edeceğimi görebiliyorum,” dedi. “Dinle çocuğum, sana kitaplardan bahsettim, değil mi? Sandalyemin altında senin için bir de küçük armağan var. Evet, bu yeterli görünüyor. Ah, unuttuğum...”

Klonk, klank, klonk, klank... dedi saat, burada daha yüksek gelen bir sesle.

Bayan lhanet ayak uçlarına basarak yükseldi ve başını çukurun kenarından uzattı. “Bay Easy! Dul Langley’e iki aylık kira borcun var! Anladın mı? Bay Plenty, domuz, Bayan Frumment’a ait ve ona geri vermezsen gelip pencerenin

altında inlerim! Bayan Fullsome, Dogelley ailesi çok eskilerden beri Dönüşyönü otlağından Geçme Hakkı'na sahip ve sen... sen..."

Klon... k.

Bir an boyunca, uzun bir an boyunca, artık tıkırdamayan saatin ani sessizliği, açıklığı gök gürültüsü gibi dolurdu.

Bayan lhanet yavaşça yaprakların üzerine çöktü.

Beyninin çalışmayı bırakması birkaç korkunç saniye sürdü ve sonra Tiffany tepelerine toplanmış olan insanlara bağırdı:

"Geri çekilin, hepiniz! Biraz boşluk bırakın!"

Onlar telaşla gerilerken Tiffany diz çöktü.

Ham toprak kokusu keskindi. En azından Bayan lhanet, gözlerini yumarak ölmüş gibiydi. Bunu herkes yapmazdı. Tiffany ölülerin gözlerini kapatmaktan nefret ederdi; onları tekrar öldürmekten farksızdı.

"Bayan lhanet?" diye fısıldadı. İlk sınav buydu. Bir sürü sınav vardı ve hepsini yapmak zorundaydınız: onlarla konuşmak, kollarından birini kaldırmak, nabzını kontrol etmek, ki buna şah damarı da dahildi, aynayla nefesini kontrol etmek... Ve Tiffany yanlış yapmaktan o kadar korkuyordu ki, ölü görünen biriyle uğraşmak için ilk gittiğinde -korkunç bir bıçkıevi kazasıydı- bütün sınavları teker teker yapmıştı. Hem de gidip adamın kafasını bulmak zorunda olduğu halde.

Bayan lhanet'in kulübesinde ayna yoktu.

Bu durumda o...

... düşünmeliydi! Bu Bayan lhanet'ti! Ve saatini kurduğunu daha birkaç dakika önce duydum!

Gülümsedi.

"Bayan lhanet!" dedi, kadının kulağına iyice yaklaşarak. "Orada olduğunu biliyorum!"

Ve böylece o hüzünlü, tuhaf, acayip, korkunç sabah... baştan sona Boffo oldu.

Bayan lhanet gülümsedi.

"Gittiler mi?" diye sordu.

"Bayan lhanet!" dedi Tiffany, sertçe. "Korkunç bir şey bu yaptığın!"

"Saatimi tırnağımla durdurdum," dedi Bayan lhanet gururla. "Onları hayal kırıklığına uğratabazdım, değil mi? Gösteri yapmak zorundaydım!"

"Bayan lhanet," dedi Tiffany, sertçe, "saat hakkındaki hikâyeyi kendin mi uydurdun?"

"Elbette! Harika bir folklor parçası oldu, gerçek bir hikâye. Bayan lhanet ve mekanik kalbi! Şansım varsa mite bile dönüşebilir. Bayan lhanet'i binlerce sene boyunca hatırlayacaklar!"

Bayan lhanet gözlerini kapattı.

"Ben seni kesinlikle hatırlayacağım, Bayan lhanet," dedi Tiffany. "Gerçekten, çünkü..."

Dünya grileşmişti ve gittikçe daha fazla koyulaşıyordu. Ve Bayan lhanet fazla kıpırtısız olmuştu.

“Bayan lhanet?” dedi Tiffany, onu dürterek. “Bayan lhanet?”

BAYAN EUMENIDES İHANET, YÜZ ON BİR YAŞINDA?

Tiffany, sesi kafasının içinde duyuyordu. Kulaklarına uğramamış gibiydi. Bunu daha önce de duymuştu ve bu özellik onu sıra dışı biri yapıyordu. Çoğu insan ölüm’n sesini yalnızca bir kez duyar.

Bayan lhanet, tek bir kemigi bile gıcırdamadan, doğruldu. Tıpkı Bayan lhanet gibi görünüyordu, katı ve gle. şimdi, bu tuhaf ışıkta l yaprakların arasında yatan şey yalnızca bir gölgeydi.

Ama yanında çok uzun boylu, karanlık bir şekil duruyordu. Bu bizzat ölüm’d. Tiffany onu daha önce kendi bölgesinde, Kara Kapı’nııı ardında görmüştü, ama kim olduğunu bilmek için daha önce onunla tanışmış olmanıza gerek yoktu. Tırpan, başlıklı uzun cüppe ve elbette kum saati destesi ipucu veriyordu.

“Terbiyeni takın, çocuğum,” dedi Bayan lhanet.

Tiffany başını kaldırdı ve, “Günaydın,” dedi.

GÜNAYDIN, TIFFANY SIZI, ON  YAŞINDA, dedi ölüm, sessiz sesiyle. GÖRÜYORUM KI SAğLIğIN YERİNDE.

“Küçük bir reverans da gerekir,” dedi Bayan lhanet.

‘lm’e mi?’ diye düşündü Tiffany. Sızı Nine bundan hoşlanmazdı. Zorbalara asla diz kırma, derdi.

SONUNDA, BAYAN EUMENIDES İHANET, BİRLİKTE YRYECEğİZ. Ölüm nazikçe Bayan lhanet’in kolunu tuttu.

"Hey, bir dakika bekle!" dedi Tiffany. "Bayan lhanet yüz on üç yaşında!"

"Şey... profesyonel sebeplerden dolayı küçük bir düzeltme yapmıştım," dedi Bayan lhanet. "Yüz on bir, kulağa o kadar... yeni yetme geliyor ki!" Hayaletsi utancını saklamaya çalışmış gibi, elini cebine soktu ve jambonlu sandviçin hayaletini çıkardı.

"Ah, işe yaramış," dedi. "Biliyordum za... Hey, hardal nereye gitti?"

HARDAL HER ZAMAN ZORDUR, dedi Ölüm, solmaya başladıklarında.

"Hardal yok mu? Ya soğan turşusu?"

HİÇBİR TÜR TURŞU BU YANA GEÇEMİYOR. ÜZGÜNÜM. Arkalarında, bir kapının silüeti belirdi.

"Bir sonraki dünyada çeşni yok, ha? Bu korkunç! Ya sos?" dedi Bayan lhanet, gözden kaybolurken.

REÇEL VAR. REÇEL GEÇEBİLİYOR.

"Reçel mi? Reçel! Jambonun yanında mı?"

Ve gözden kayboldular. Işık normale döndü. Ses geri geldi. Zaman geri geldi.

Bir kez daha, yapılacak şey, çok derin düşünmemek, düşüncelerini güzel ve düzgün tutmak, yapması gereken işe odaklanmaktı.

Hâlâ açıklığın çevresinde oyalanmakta olan insanların bakışları altında, Tiffany gidip birkaç battaniye getirdi, ama iki Boffo kafatasını ve örümcek ağı yapma makinesini içlerine sakladığı anlaşılmaması diye, bohça etti onları. Sonra,

Bayan İhanet ve Boffo'nun sırrı güzelce sarılıp sarmalanınca, mezarı doldurdu ve bu noktada iki adam da koşarak gelip ona yardım etti. Ta ki toprağın altından bir ses gelene kadar:

Klonk klank. Klonk.

Adamlar donakaldılar. Tiffany de öyle, ama onun Üçüncü Kuşkusu araya girdi: Endişelenme! Unutma, kendisi durdurmuştu! Düşen bir taş falan tekrar çalıştırınış olmalı!

Tiffany gevşedi ve tath tatlı konuştu:

“Muhtemelen bu şekilde veda ediyor.”

Toprağın geri kalanı büyük hızla dolduruldu.

Artık ben de Boffo'nun bir parçasıyım, diye düşündü Tiffany, insanlar köylerine geri dönerlerken. Ama Bayan İhanet onlar için çok çalıştı. Eğer istediği buysa, mit olmayı hak ediyor. Ve iddiaya girerim, iddiaya girerim karanlık gecelerde onun sesini işitecekler...

Ama şimdi ağaçların arasında esen rüzgârdan başka şey yoktu.

Tiffany mezara baktı.

Biri bir şey söylemeliydi. Ee? Ne de olsa cadı oydu.

Tebeşir'de ve dağlarda dinin fazla yeri yoktu. Om rahipleri senede bir kez gelip bir dua toplantısı düzenlerdi ve bazen Dokuz Gün Şaşkınları ya da Az İnanç Tarikatı ya da Küçük Tanrılar Kilisesi'nden bir rahip eşeğinin sırtında uğrardı. Rahibin konuşması ilginç çıkarsa ya da kıpkırmızı olup bağırmaya başlarsa ya da söylediği şarkıların ezgisi

güzelse, insanlar dinlemeye giderlerdi. Sonra da evlerine dönerlerdi.

“Biz küçük insanlarız,” demişti Tiffany’nin babası. “Tanrıların dikkatini çekmek akıllıca olmaz.”

Tiffany onun, şimdi bir ömür gibi gelen bir süre önce, Sızı Nine’nin mezarının başında söylediği sözleri hatırlıyordu. Yaylalardaki yaz çimenlerinin üzerinde, akbabalar gökyüzünde çığlık atarken, söylenecek bir bu varmış gibi gelmişti. Bu yüzden Tiffany de aynı sözleri tekrarladı:

“Kutsal toprak varsa, bu topraktır.

Kutsal gün varsa, bu gündür.”

Bir hareket sezdi ve sonra Ozan Billy Kocaçene, mezarın altüst edilmiş toprağına tırmandı. Tiffany’ye ciddi bir bakış fırlattı, sonra fare tulumunu indirdi ve çalmaya başladı.

Notalar çok tiz olduğu için insanlar fare tulumunun sesini pek iyi duyamaz, ama Tiffany onu kafasının içinde hissedebiliyordu. Bir ozan pek çok şeyi müzikle ifade edebilirdi ve Tiffany, günbatımları, güzler, tepelere çöken sisler hissetti. Bir de gül kokuları, ama bu güller öyle koyu bir kırmızıydı ki, neredeyse siyahtı...

Ozan çalmayı bitirdiğinde bir an sessizlik içinde durdu, yine Tiffany’ye baktı ve sonra ortadan kayboldu.

Tiffany bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu, biraz ağladı, çünkü böyle yapılması gerekiyordu. Sonra gidip keçileri sağdı, çünkü bunun da yapılması gerekiyordu.

Böfäm 6

AYAKLAR VE FİLİZLER

Kulübede, yataklar havalandırılıyordu, yerler süprül-
nüştü ve odun küfesi doldurulmuştu. Mutfak masasma
evin demirbaş eşyaları sıralanmıştı: şu kadar kaşık, bu
kadar tava, şu kadar tabak... Sönük ışıktta hepsi dizilmiş-
ti. Ama Tiffany peynirlerin bazılarını paketlemişti. Ne de
olsa, onları kendisi yapmıştı.

Dokuma tezgâhı, ona ayrılmış odada sessizdi; ölü bir
hayvanın kemikleri gibi görünüyordu, ama Bayan lhanet'in
bahsettiği paket, siyah kağıda sarılmış halde, büyük koltu-
ğun altında duruyordu. İçinde kahverengi bir pelerin var-
dı. Öyle koyu bir kahverengi ki, neredeyse siyahtı. İnsanı
sıcak tutarmış gibi görünüyordu.

Bu kadardı demek. Gitme zamanı. Tiffany yere uzanıp
kulağını bir fare deliğine dayasa, kilere yayılmış horultular

duyabilirdi. Feele inancına göre, gerçekten iyi bir cenaze töreninden sonra herkes güzelce uzanmalıydı. Onları uyandırmak iyi bir fikir değildi. Onu bulurlardı. Hep bulmuşlardı.

Hepsi bu muydu? Ah, hayır, tam olarak değil. Tiffany Sansürsüz Sözlük ile içinde "Meysimlerin Dasnı" resmi bulunan, Chaffinch'in Mitoloji'sini indirdi ve onları çantasına, peynirlerin altına tıkmaya gitti. Bunu yaparken sayfalar açıldı ve taş zemine pek çok şey düştü. Bazıları solmuş eski mektuplardı, Tiffany onları şimdilik eski yerlerine tıktı.

Bir de Boffo kataloğu vardı, kapağmda sırtan bir palyaço ve şu sözlerle:

Evet, cadı olmaya çalışarak seneler harcayabilirdiniz ya da Bay Boffo'ya bir sürü para verip postacı gelir gelmez cadı olabilirdiniz.

Tiffany büyülenmiş gibi sayfaları çevirdi. Kafatasları vardı (8 lira fazlasına karanlıkta parlasın) sahte kulaklar

ve gülünç burunlar (5 lira' nın üzerindeki burunlar için 'korkunç sarkık tatak' bedava) ve maskeler, Boffo'nun de-yimiyle, 'Gani Gani!!!' Örneğin Maske No.19: Kötü Cadı Delüks, ek olarak 'çılgin yağlı saçlar', 'çürük dişler' ve 'kıllı sigiller' (yanında verilmektedir, dilediğiniz yere yapıştı-rınız!!!). Bayan lhanet'in bunlardan birini alacak kadar ileri gitmediği açıktı ve bunun sebebi muhtemelen burnun ha-vuca benzemesi, ama derinin parlak yeşil olmasıydı. Kor-kunç cadı elleri (çifti 8 Lira, yeşil derili ve kara tırnaklı) ve pis kokulu cadı ayakları (9 Lira) da alabilirdi.

Tiffany katalogu kitabın arkasına tıktı. Onu burada bı-rakamazdı, yoksa Annagramma bulurdu ve Bayan lhanet'in Boffo'sunun sırrı ortaya çıkardı.

İşte bu kadardı: bir yaşam sona ermiş, arkası güzelce toplanmıştı. Geriye temiz ve boş bir kulübe kalmıştı. Bir de şimdi ne olacağını merak eden bir kız. "Ayarlamalar" yapılacaktı.

Klonk-klank.

Tiffany kıpırdamadı, dönüp bakmadı da. Ben boffoya kanmayacağım, dedi kendi kendine. Bu gürültünün, Bayan lhanet'le ilgili olmayan bir açıklaması var. Düşünelim... şö-mineyi temizledim, değil mi? Ve ocak süngüsünü yanına dayadım. Ama doğru şekilde dayamazsan, eninde sonun-da, sinsice düşüyor. İşte bu. Arkama dönüp baktığımda, ocak süngüsünün düşmüş, ızgaranın üzerinde yatıyor olduğunu göreceğim. Dolayısıyla, gürültünün sebebi haya-let saat falan değil.

Yavaşça döndü. Ocak süngüsü ızgaranın üzerinde yatıyordu.

Şimdi de, diye düşündü, dışarıya, temiz havaya çıkmak iyi bir fikir olur. Burası biraz hüzünlü ve havasız. İşte bu yüzden dışarı çıkmak istiyorum, içerisi hüzünlü ve havasız olduğu için. Hayali seslerden korktuğum için değil. Benim batıl inançlarım yoktur. Ben bir cadıyım. Cadıların batıl inançları olmaz. Biz, insanlarda batıl inanç yaratan kişileriz. Sadece, burada kalmak istemiyorum. O hayattayken kendimi burada güvende hissediyordum –kocaman bir ağacın altına sığınmak gibiydi– ama artık güvenli olduğunu sanmıyorum. Kış Ustası ağaçlara adımı bağırtırsa, eh, kulaklarımı kapatırım. Ev ölüyor sanki ve ben dışarı çıkıyorum.

Kapıyı kilitlemenin anlamı yoktu. Yöre halkı Bayan lhanet hayattayken bile içeri girmeye korkuyorlardı. Şimdi içeri ayak basmayacakları kesindi, yeni bir cadı oraya yerleşene kadar değil.

Zayıf, cıvık yumurtaya benzeyen güneş, bulutların arasından sıyrılıyordu ve rüzgâr kırağıyı eritmişti. Ama kısa güz buralarda çabucak kışa dönerdi; bundan sonra havada hep kar kokusu olacaktı. Dağlarda kış hiç bitmezdi. Yazın bile, derelerin suyu eriyen karlar yüzünden buz gibi soğuk olurdu.

Tiffany eski bavulunu ve çuvalını alıp, bir kütüğün üzerine oturdu ve Ayarlamalar'ı bekledi. Annagramma yakında burada olurdu, iddiaya girebilirdiniz.

Buradan bakınca, kulübe şimdiden terk edilmiş görünüyordu. Sanki...

Bugün onun doğum günüydü. Düşünce diğerlerini ite kaka öne çıktı. Evet, bugün olmalıydı. Ölüm doğru söylemişti. Senenin tamamen ona ait olan tek günüydü ve onca heyecanın içinde unutup gitmişti. Günün üçte ikisi geçmişti bile.

Petulia ve diğerlerine doğum gününün ne zaman olduğunu hiç söylemiş miydi acaba? Hatırlamıyordu.

On üç yaşında. Ama aylardır kendini, 'on üçüne basmak üzere' olarak düşünüyordu. Yakında, 'on dördüne basmak üzere' olacaktı.

Tam kendi kendine acımanın keyfine dalacaktı ki, arkasından gizli hışırtılar geldi. Tiffany öyle çabuk döndü ki, Peynir Horace geriye sıçradı.

"Ah, sen misin," dedi Tiffany. "Nerelerdeydin, seni yaramaz ço... peynir? Meraktan hasta olacaktım neredeyse!"

Horace utanmış görünüyordu, ama bunu nasıl başardığını anlamak zordu.

"Benimle gelecek misin?" dedi Tiffany.

Horace hemen bir evet hissine büründü.

"Tamam, çuvala girmen lazım." Tiffany çuvalı açtı, ama Horace geriledi.

"Eh, yaramaz bir peynir olacaksan..." diye başladı Tiffany, ve sonra durdu. Eli kaşınıyordu. Başını kaldırdı... ve Kış Ustası'nı gördü.

O olmalıydı. Başta havacla dönen kar taneleri'nden ibaret, ama açıklıkta yürürken sanki bir araya geldi ve insana dönüştü. Pelerini arkasında dalgalanan, saçlarında ve omuzlarında kar olan, genç bir adama benziyordu. Bu sefer saydam değildi, tamamen değil, ama içinden dalgaya benzeyen şeyler geçiyordu. Tiffany arkasındaki ağaçları gölge gibi görebildiğini düşündü.

Telaşla birkaç adım geriledi, ama Kış Ustası ölü otların üzerinde bir buz patencisi kadar hızlı ilerliyordu. Tiffany dönüp kaçabilirdi, ama bu onun, eh, dönüp kaçtığı anlamına gelirdi. Neden bunu yapacaktı ki? İnsanların pencerelerine yazı yazan o değildi!

Ne demeliydi? Ne demeliydi?

"Kolyemi bulmanı gerçekten takdir ettim," dedi, yine gerileyerek. "Kar taneleri ve güller de çok... çok şekerdi. Ama... sanmıyorum ki biz... şey, sen soğuktan yapılmışsın, ben değil... ben insanım ve... insan şeylerinden yapılmışım..."

"Sen o kız olmalısın," dedi Kış Ustası. "Dansta vardın! Ve şimdi de burada, benim kışımın içindesin."

Ses doğru değildi. Sanki... bir şekilde sahteydi, Kış Ustası sözcüklerin ne olduğunu bilmeden onları söylemeyi öğrenmiş gibi.

"Ben de bir kızım," dedi Tiffany, kararsızca. "Ama 'olmalı' konusunda bir şey bilmiyorum. Şey... lütfen, dans konusunda gerçekten üzgünüm, katılmak istememiştim, yalnızca bana öyle geldi ki..."

Kış Ustası'nın hâlâ aynı mor–gri gözlere sahip olduğunu fark etti. Donmuş sisten yapılmış bir yüzde, mor–gri. Hem de yakışıklı bir yüz. “Bak, benim kastım seni...” diye başladı.

“Kasıt mı?” dedi Kış Ustası, hayretle. “Ama biz kastetmeyiz! Biz oluruz!”

“Ne... demek istiyorsun?”

“Amanın!”

“Ah, olamaz...” diye mırıldandı Tiffany, çimenlerden Feegle’lar fırlarken.

Feegle’lar “korku” nedir bilmezdi. Tiffany bazen sözlük okumalarını diliyordu. Kaplanlar gibi, iblisler gibi, devler gibi dövüşürlerdi. Yapmadıkları şey ise, bir kaşıktan daha büyük beyne sahip biri gibi dövüşmekti.

Kış Ustası’na kılıçlarla, kafalarla, ayaklarla saldırdılar ve Kış Ustası bir gölgeymiş gibi her şeyin içinden geçip gittiği gerçeği onları hiç rahatsız etmedi. Bir Feegle çizmesini sisten bir bacağa nişanlamışsa ve sonuç olarak kendi kafasını tekmelemişse, bu iyi bir sonuç sayılıyordu.

Kış Ustası, kelebeklere ilgi göstermeyen bir adam gibi, onları görmezden geldi.

“Gücün nerede? Neden bu şekilde giyindin?” diye sordu Kış Ustası. “Olması gerektiği gibi değil!”

Öne çıktı ve Tiffany’nin bileğini sertçe, hayalet ellerin kavraması gerektiğinden daha sertçe kavradı.

“Bu yanlış!” diye bağırdı. Açıklığın üzerinde bulutlar hızla akıyordu.

Tiffany geri çekilmeye çalıştı. "Bırak beni!"

"Sen o kızsın!" diye bağırdı Kış Ustası, Tiffany'yi kendine doğru çekerek.

Tiffany bağırışın nereden geldiğini bilmiyordu, ama tokat, kendi düşüncesiyle, kendi elinden geldi. Kış Ustası'nın yanağına öyle hızlı indi ki yüz, bir an bulaşmış boya gibi bulandı.

"Bana yaklaşma! Bana dokunma!" diye haykırdı.

Kış Ustası'nın arkasında bir titreşim oldu. Buzsu pustan ve kendi korkusundan, öfkesinden dolayı Tiffany doğru düzgün göremiyordu, ama bulanık ve karanlık bir şey açıklıkta onlara doğru geliyor, uzun ardından görülen bir şey gibi dalgalanıyor, çarpılıyordu. Bir karanlık an boyunca saydam şeklin arkasında durdu ve sonra Havausta Nine oldu ve Kış Ustası'yla aynı boşluğu doldurdu... onun içine girdi.

Kış Ustası bir an haykırdı ve patlayarak sise dönüştü.

Nine gözlerini kırıştıtarak öne sendeledi.

"Arrrg. Bu tadı ağzımdan silmek biraz zaman alacak," dedi. "Ağzını kapat kıyım, sinek kaçabilir."

Tiffany ağzını kapattı. Sinek kaçabilirdi.

"Ne... Adama ne yaptın?" demeyi başardı.

"Şey!" diye tersledi Nine onu, alnını ovalayarak. "O bir adam değil, şey! Kendini adam sanan bir şey! Şimdi kolyeni bana ver!"

"Ne! O benim!"

"Tartışmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye terslendi Havausta Nine. "Yüzümde tartışma istediğim mi yazılı? Onu bana ver! Bana meydan okumaya cüret etme!"

"Vermeyeceğim..."

Havausta Nine sesini alçalttı ve bir çılgılıktan çok daha beter olan delici bir tıslama ile, "Seni bu şekilde buluyor," dedi. "Seni yine bulmasını istiyor musun? Şimdi yalnızca bir sis. Ne kadar katılaşabilir sence?"

Tiffany, gerçek bir yüz gibi hareket etmeyen o tuhaf yüzü ve sözcükleri tuğla gibi bir araya getiren o tuhaf sesi düşündü...

Küçük gümüş tokayı açtı ve kolyeyi kaldırdı.

Bu yalnızca Boffo, dedi kendi kendine. Her değnek sihirli değnektir, her su birikintisi bir kristal küredir. Bu yalnızca bir... bir nesne. Ben olmak için ona ihtiyacım yok.

Evet, var.

"Onu bana vermelisin," dedi Nine, yumuşak bir sesle. "Ben alamam."

Avucunu açtı.

Tiffany atı Nine'nin eline bıraktı ve Havausta Nine'nin kapanan parmaklarını bir pençe olarak düşünmemeye çalıştı.

"Pekala," dedi Nine, tatminle. "Artık güneliyiz."

"Beni izliyordun," dedi Tiffany, surat asarak.

"Bütün sabah. Bakmak aklına gelse beni görebilirdin," dedi Nine. "Ama cenaze töreninde kötü iş çıkarmadm, bu kadarını söyleyebilirim."

“İyi iş çıkardım!”

“Ben de öyle dedim.”

“Hayır,” dedi Tiffany, titremeye devam ederek. “Söylemedin.”

“Kafataslarımı falan hiçbir zaman onaylamamışımdır,” dedi Nine, bunu duymazdan gelerek. “En azından yapay olanları. Ama Bayan İhanet...”

Durdu ve Tiffany onun ağaç tepelerine baktığını gördü.

“Yine o mu?” dedi Tiffany.

“Hayır,” dedi Nine, hayal kırıklığına uğramış gibi. “Hayır, bu, genç Bayan Şahinci. Ve Bayan Letice Kulağakaçan. Görüyorum ki oyalanmamışlar. Daha Bayan İhanet soğumadı bile.” Burnunu çekti. “Bazıları fırsatın üzerine atlamama nezaketini göstermeliydi.”

İki uçan süpürge biraz öteye indi. Annagramma endişeli görünüyordu. Bayan Kulağakaçan ise her zamanki gibi: uzun boylu, solgun, çok iyi giyimli, bir sürü gizemli takı ile süslenmiş ve hafifçe sinirine dokunduğunuzu, ama kendisinin bunu belli etmeyecek kadar lütufkâr olduğunu söyleyen bir yüz ifadesi takınmıştı. Ve Tiffany’ye, dönmeye zahmet ettiği her seferde, tam olarak anlayamadığı tuhaf bir yaratılmış gibi bakıyordu.

Bayan Kulağakaçan, Nine’ye resmi ve soğuk bir nezaketle davranırdı hep. Bu Havausta Nine’yi deli ederdi, ama cadılar hep böyleydi zaten. Birbirlerinden gerçekten hiç hoşlanmıyorlarsa, kontes kadar nazik davranırlardı.

Diğer ikisi yaklaşırken Nine yerlere kadar eğildi ve şapkasını çıkardı. Bayan Kulağakaçan da aynısını yaptı, ama o birazcık daha fazla eğilmişti.

Tiffany, Nine'nin yukarı bir göz attığını ve iki santim daha eğildiğini gördü.

Bayan Kulağakaçan bir santim daha eğilmeyi başardı.

Tiffany ve Annagramma, onların gergin sırtlarının üzerinden çaresizlik içinde bakıştılar. Bazen bu tür şeyler saatlerce sürebiliyordu.

Havausta Nine homurdandı ve doğruldu. Bayan Kulağakaçan da kıpkırmızı bir yüzle aynısını yaptı.

"Buluşmamız kutlu olsun," dedi Nine, sakın bir sesle. Tiffany irkildi. Bu bir düşmanlık bildirisiydi. Cadı tartışmalarında bağırıp çağırmak, parmakla dürtüklemek son derece olağan şeylerdi, ama dikkatle ve sakın sakın konuşmak açık savaş ilanıydı.

"Bizi karşılamanız ne büyük nezaket," dedi Bayan Kulağakaçan.

"Umarım sıhhatiniz yerindeymiştir?"

"Ben çok iyiyim Havausta Hanım." Annagramma gözlemini yumdu. Bu, cadı standartlarına göre, atılan bir tekme demekti.

"Adım Bayan Havausta, Bayan Kulağakaçan," dedi Nine. "Bildiginizi sandığım gibi?"

"Niye, evet. Elbette öyle. Çok üzgünüm."

Bu sert darbe değiş tokuşundan sonra, Nine sözlerine devam etti: "Umarım Bayan Şahinci her şeyi dilediği gibi huler."

“Eminim...” Bayan Kulağakaçan, yüzünde soran bir ifade ile Tiffany’ye baktı.

“Tiffany,” dedi Tiffany, yardımseverlikle.

“Tiffany. Elbette. Ne sevimli bir isim... Eminim Tiffany elinden gelenin en iyisini yapmıştır,” dedi Bayan Kulağakaçan. “Bununla birlikte, kötü... etkilere karşı kulübeyi arındırıp takdis edeceğiz.”

Ben zaten her şeyi silip ovaladım, diye düşündü Tiffany.

“Kötü etkiler mi?” dedi Havausta Nine ve Kış Ustası bile bu kadar soğuk bir sesle konuşamazdı.

“Ve huzursuz edici titreşimler,” dedi Bayan Kulağakaçan.

“Ah, onları biliyorum,” dedi Tiffany. “Mutfaktaki gevşek tahtadan kaynaklanıyor. Üzerine basınca çekmece dolabı sallanıyor.”

“Bir iblisten bahsediliyor.” Bayan Kulağakaçan, bunu ciddi bir ifadeyle duymazdan gelerek, “Ve... kafataslarından.” dedi.

“Ama...” diye başladı Tiffany ancak Nine’nin eli, omzunu öyle fena sıktı ki Tiffany sustu.

“Aman aman,” dedi Nine, sıkı sıkı tutmaya devam ederek. “Kafatasları, hı?”

“Çok huzursuz edici hikâyeler var,” dedi Bayan Kulağakaçan, Tiffany’yi izleyerek. “En karanlık cinsten, Bayan Havausta. Bu yörenin insanların gerçekten kötü muamele gördüğünü hissediyorum. Karanlık güçler salıverilmiş.”

Tiffany bağırarak istedi: Hayır! Hepsi hikâye! Hepsi Boffo! Bayan lhanet onlara göz kulak oluyordu! Onların aptalca tartışmalarına bir son veriyor, kanunlarını hatırlatıyor, aptallıklarını paylıyordu! Sıradan, kırılğan bir yaşlı hanım olsa bunu yapamazdı! Mit olmak zorundaydı! Ama Nine'nin omzunu kavrayan eli yüzünden, sessizliğini korudu.

"Gerçekten de tuhaf güçler iş başında," dedi Havausta Nine. "Çabalarınızda size başarılar dilerim Bayan Kulağa-kaçan. Şimdi, bana izin verirseniz?.."

"Elbette, Havausta Ha... Bayan Havausta. İyi yıldızların gözü üzerinizde olsun."

"Yol yavaşlayıp ayaklarınızla buluşsun," dedi Nine. Tiffany'nin omzunu sıkı sıkı kavramayı bırakmıştı, ama yine de onu kulübenin yan tarafına sürükledi. Merhum Bayan lhanet'in çalı süpürgesi duvara yaslanmış, duruyordu.

"Eşyalarını çabucak bağla!" diye emretti. "Harekete geçmeliyiz!"

"Kış Ustası geri gelecek mi?" dedi Tiffany, çuvalı ve eski havulu süpürgenin çalı kısmına bağlamaya çalışarak.

"Daha değil. Yakında gelmez, herhalde. Ama seni arıyor olacak. Ve daha güçlenmiş olacak. Senin ve çevrendekiler için tehlikeli olacağına inanıyorum! Öğrenecek o kadar çok şeyin var ki! Yapacak çok şeyin var!"

"Ona teşekkür ettim! Ona nazik davranmaya çalıştım! Neden hâlâ benimle ilgileniyor?"

"Dans yüzünden..." dedi Nine.

"Bunun için üzgünüm!"

"Yeterli değil. Bir fırtına üzüntüden ne anlar? Telali etmelisin. O boşluğın senin için mi bırakıldığını düşündün gerçekten? Ah, bu iş çok karışık! Ayakların nasıl?"

Öfke ve şaşkınlık içindeki Tiffany bir bacağını süpürgeye atmak üzereyken durdu.

"Ayaklarım mı? Ayaklarıma ne olmuş?"

"Kaşınıyorlar mı? Botlarını çıkardığında ne oluyor?"

"Hiçbir şey! Yalnızca çoraplarımı görüyorum! Ayaklarımla konuyla ne ilgisi var?"

"Göreceğiz," dedi Nine, çıldırtıcı bir şekilde. "Şimdi gel artık."

Tiffany süpürgesini havalandırmaya çalıştı, ama ölü otların üzerine çıkmayı ancak başardı. Dönüp baktı. Süpürge'nin çalısı Nac Mac Feeple'larla doluydu.

"Bize aldırma," dedi Herhangibir Rob. "Sıkı tutunuruz!"

"Ama süpürgeyi çok sallama, çünkü kellemin tepesi uçacak gibi hissediyom," dedi Kaçık Wullie.

"Bu uçuşta yemek de veriliyo mu?" dedi Koca Yan. "Canım mini bi içki çekiyo da."

"Hepinizi hirden götüremem!" dedi Tiffany. "Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum!"

Havausta Nine Feeple'lara dik dik baktı. "Yürümeniz gerekecek. Lancre kasabasına gidiyoruz. Adres şöyle: Ogg Ana'nın Yeri. Meydan."

"Ogg Ana'nın Yeri," dedi Tiffany. "Bu...?"

“Ogg Ana'nın evi demek,” dedi Nine, Feegle'lar süpür-geden aşağı atlarken. “Orada güvende olursun. Eh, üç aşağı beş yukarı. Ama yolda mola vermemiz gerek. O kolyeyi senden mümkün olduğunca uzağa bırakmalıyız. Ve bunu nasıl yapacağımızı biliyorum! Ah, evet!”

Nac Mac Feegle'lar akşam boyunca, ormanda koştular. Yörenin yaban hayatı Feegle'ları öğrenmişti, bu yüzden tüylü orman yaratıkları inlerine dalmışlar, ağaçlarına tırmanmışlardı. Bir süre sonra Koca Yan durunlarını söyledi.

“Bizi izleyen bişey var!”

“Kaçıklaşma,” dedi Herhangibir Rob. “Bu ormanda Feegle avlıcak kadar delirmiş hiçbir şey kalmadı!”

“Ne hissettiğimi biliyom,” dedi Koca Yan, inatla. “Ciyerimde hissediyom. Şu anda bize dooru yaklaşan bişey var!”

“Eh, bi adamın ciyeriyle tartışcak diilim,” dedi Rob, bıkmıklıkla. “Tamam, millet, büyük bi halka halinde daalın!”

Feegle'lar kılıçlarını çekerek yayıldılar, ama birkaç dakika sonra mırıltılar yükseldi. Hiçbir şey görmüyor ve duymuyorlardı. Birkaç kuş güvenli bir mesafeden ötüşüyordu. Feegle'ların bulunduğu bir yerde, son derece sıra dışı olduğu halde, her yere huzur ve sessizlik çökmüştü.

“Afidersin Koca Yan, ama bence ciyerin bu sefer yanlış anlamış,” dedi Herhangibir Rob.

O noktada Peynir Horace, bir daldan Rob'un kafasına daldı.

Lancre'deki büyük köprünün altından çok su akardı, ama yukarıdan onu zar zor görebilirdiniz, çünkü biraz daha ilerideki çağlayanlardan yükselen serpinti perdesi buz gibi havayı doldururdu. Derin boğaz boyunca sular beyaz beyaz çalkalanırdı ve sonra ırmak bir somon gibi çağlayanından aşağı atlar, aşağıdaki ovalara gök gürültüsü gibi çarpardı. Çağlayanların dibinden itibaren ırmağı izlerseniz Tebeşir'in yakınına kadar gidebilirdiniz, ama ırmak geniş, tembel kıvrımlarla ilerlerdi ve düz bir çizgi üzerinde uçmak daha kolaydı.

Tiffany bir kez, Bayan Düzgün onu dağlara getirirken, ırmağı izleyerek yukarı doğru uçmuştu. Ondan sonra, her zaman uzun yoldan aşağı inmiş, araba yolunu izleyerek zikzaklar çizmişti. O öfkeli akıntının hemen üzerinde uçarken soğuk, ıslak havayla dolu ani uçuruma rast gelmek ve sonra süpürgeyi neredeyse dümdüz aşağı çevirip inmek Tiffany'nin asla ama asla yapmayacağı şeyler listesinde ilk sıralardaydı.

Şimdi Havausta Nine, gümüş at elinde, köprüde duruyordu.

"Tek yol bu," dedi. "Kendini derin denizin dibinde bulacak. Bırak Kış Ustası seni orada arasın!"

Tiffany başını salladı. Ağlamıyordu, ama bu, eh, ağlamamak ile aynı şey değildi. İnsanlar her zaman ağlamayarak ortalıklarda dolanırdı ve bunu hiç düşünmezdi. Ama şu anda Tiffany düşünüyordu. Şöyle düşünüyordu: ağlamıyorum...

Mantıklı geliyordu. Elbette mantıklıydı. Bu yalnızca boffoydu! Her değnek, sihirli bir değnek, her su birikintisi, kristal küreydi. Hiçbir şey, sizin vermediğiniz bir güce sahip değildi. Hercümerçler ve kafatasları ve sihirli değnekler tıpkı... kürek, bıçak ve gözlük gibiydi. Onlar... kaldıraç gibiydi. Bir kaldıraçla büyük bir kayayı kaldırabilirdiniz, ama kaldıraç tek başına iş görmezdi.

"Senin seçimin olmalı," dedi Nine. "Senin adına ben yapamam. Ama bu küçük bir şey ve sende kaldığı sürece tehlikeli olacak."

"Biliyor musun, beni incitmek istediğini sanmıyorum. Yalnızca kızmıştı," dedi Tiffany.

"Gerçekten mi? O kızgınken yine onunla karşılaşmak istiyor musun?"

Tiffany o tuhaf yüzü düşündü. Orada bir insan şekli vardı -üç aşağı beş yukarı insan- ama sanki, Kış Ustası insan olma ihtiyacı duymuş da nasıl yapacağını henüz keşfedememişti.

"Sence başkalarına zarar verir mi?" dedi.

"O kış, çocuğum. Sırf şirin kar tanelerinden ibaret değil, değil mi?"

Tiffany elini uzattı. "Onu bana geri ver, lütfen."

Nine omuzlarını silkerek verdi.

Kolye Tiffany'nin elinde, o tuhaf beyaz yara izinin üzerinde yatıyordu. Tiffany'nin aldığı, işe yaramayan, bir iş görmesi gerekmeyen ilk şeydi o.

Buna ihtiyacım yok, diye düşündü. Benim gücüm Tebeşir'den geliyor. Ama hayat böyle mi olacak? İhtiyaç duymadığım hiçbir şeyim olmayacak mı?

“Onu hafif bir şeye bağlamamız gerek,” dedi aldrışsız bir sesle; “yoksa dibe takılır.”

Köprünün yakınındaki otların arasında biraz arandıktan sonra bir sopa buldu ve gümüş zinciri ona doladı.

Öğlen vaktiydi. Tiffany, sırf sesinden hoşlandığı için, öğlenışığı sözcüğünü uydurmuştu. Gece yarısı herkes cadı olabilir, diye düşünmüştü, ama öğlenışığında cadı olmak için gerçekten iyi olmanız gerekir.

En azından cadılıkta iyi, diye düşündü, köprüye çıkarırken. Mutlu bir insan olmakta değil.

Kolyeyi köprüden aşağı attı.

İşi büyütmedi. Gümüş atın ışıktaki pırıldadığını ve bir an havada asılı durduktan sonra, derin uçuşuma düştüğünü söylemek güzel olurdu. Belki öyle olmuştu, ama Tiffany bakmadı.

“Güzel!” dedi Havausta Nine.

“Şimdi her şey bitti mi?” dedi Tiffany.

“Hayır! Dans ederek bir hikâyeye dahil oldun kızım, her sene dünyaya kendi kendini anlatan bir hikâyeye. Buz ve ateş, yaz ve kış hakkında bir hikâye. Sen onu bozdun. Sonuna dek kalman ve düzeldiğinden emin olman gerek. At yalnızca sana zaman kazandırmak içindi, o kadar.”

“Ne kadar zaman?”

“Bilmiyorum. Bu daha önce olmadı. En azından düşünce kadar zaman. Ayakların nasıl?”

Kış Ustası da dünya üzerinde hareket halindeydi, ama insanların anladığı şekilde değil. Her nerede kış varsa, o oradaydı.

Düşünmeye çalışıyordu. Daha önce bunu yapması hiç gerekmemişti ve canını acıtıyordu. Şimdiye dek insanlar, dünyanın tuhaf şekillerde hareket eden ve ateşler yakan bir parçasıydı yalnızca. Şimdi kendine yeni bir zihin oluştuyordu ve her şey yeniydi.

Bir insan... insan şeylerinden yapılmış... kız böyle demişti.

İnsan şeyleri. Sevgilisi için kendisini insan şeylerinden yapmalıydı. Kış Ustası morgların soğuşunda, gemi enkazlarında dolanarak insan şeyleri aradı. Neydi ki onlar? Toprak ve su, daha çok. İnsanı uzun süre bırakırsan su bile gidiyordu ve geriye birkaç avuç toz kalıyor, onlar da rüzgâra kapılıp uçuyordu.

Su düşünemediğine göre, bütün işi toz yapıyordu demek ki.

Kış Ustası manıktı, çünkü buz mantıklıdır. Su mantıklıdır. Rüzgâr manıktır. Kurallar vardı. Demek insan dediğin bundan ibaretti... doğru türden toz!

Ve Kış Ustası bunu ararken, kıza ne kadar güçlü olduğunu gösterebilirdi.

O akşam Tiffany yeni yatağının kenarına oturdu. Uyku bulutları, beyninde fırtına başı gibi yükseliyordu. Tiffany esnedi ve ayaklarına baktı.

Pembeydiler ve her birinde beşer parmak vardı. Bir düşününce, oldukça iyi ayaklardı.

Normalde, insanlar karşılaştığı zaman, "Nasılsın?" gibi şeyler söylerdi. Ogg Ana ise, "İçeri gir. Ayakların nasıl?" demişti.

Aniden herkes Tiffany'nin ayaklarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Elbette, ayaklar önemliydi, ama onlara ne olmasını bekliyorlardı ki?

Tiffany ayaklarının ileri geri salladı. Tuhaf bir şey yapmadılar, bu yüzden o da yatağa girdi.

İki gecedir doğru düzgün uyumuyordu.. Bunu Ogg Ana'nın Yeri'ne varana kadar fark etmemişti. Orada, beyni kendi kendine dönmeye başlamıştı. Bayan Ogg'la konuşmuştu, ama ne hakkında konuştuklarını hatırlamak zordu. Sesler kulaklarında gümlemişti. Şimdi, sonunda, uyumaktan başka işi yoktu.

İyi bir yataktı, Tiffany'nin yattığı en iyi yatak. İçinde kaldığı en iyi odaydı, ama çevresini keşfedemeyecek kadar yorgundu. Cadılar fazla konfor aramazdı, özellikle de misafir yatak odalarında, ama Tiffany her hareket ettiğinde yayları gloing eden ve biraz özenle bir ezgi çıkarabildiği bir yatakta büyümüşü.

Bu şilte kalın ve esnekti. Çok yumuşak, çok sıcak, çok ağır batan bir bataklıkmiş gibi gömüldü ona.

Sorun şuydu ki, gözlerini kapatabiliyordunuz, ama zihninizi kapatamıyordunuz. Tiffany karanlıkta yatarken, zihni kafasının içinde resimler çiziktiriyordu: klank-klonk eden saatler, ona benzeyen kar taneleri, gece ormanında uzun adımlarla yürüyerek sarı tırnağı ile yaracağı kötü insanlar arayan Bayan lhanet hakkında resimler.

lhanet Miti...

Bu dolaşık anılardan donuk bir beyazlığa düştü. Ama beyazlık daha da parlak oldu ve detaylandı, küçük siyah ve gri alanlar kazandı. Lekeler bir yandan diğerine nazikçe kaymaya başladı.

Tiffany gözlerini açtı ve her şey berraklaştı. Bir şeyin üzerinde duruyordu, bir... bir tekne, hayır, büyük bir yelkenli gemi. Güvertede kar vardı ve donanımlardan sarkıtlar sarkıyordu. Şafağın soluk ışığında, yüzen buz parçaları ve sis bulutları ile dolu sessiz kurşuni bir denizde seyrediyordu. Donanım gıcırdadı, rüzgâr yelkenlerde iç çekti. Görünürde kimse yoktu.

"Ah. Bu bir düşe benziyor. Beni dışarı bırak, lütfen," dedi tanıdık bir ses.

"Sen kimsin?" dedi Tiffany.

"Sen. Lütfen öksür."

Tiffany düşündü: Eh, bu bir düşse... ve öksürdü.

Güvertedeki karlardan bir şekil yükseldi. Kendisiydi ve düşünceli düşünceli çevresine bakıyordu.

"Sen de mi bensin?" dedi Tiffany. Tuhaf bir biçimde, bu huz gibi güvertede, o kadar da tuhaf gelmiyordu.

“Hmm. Ah, evet,” dedi diğer Tiffany, her şeye dikkatle bakmaya devam ederek. “Ben senin Üçüncü Kuşkunum. Hatırladın mı? Düşünmeyi hiç bırakmayan parçan? Küçük detayları fark eden? Dışarı çıkıp temiz hava almak güzel. Hmm.”

“Bir sorun mu var?”

“Eh, bunun bir düş olduğu açık. Bakmaya zahmet edersen, dümendeki sarı yağmurluk giymiş adamın Sızı Nine’nin içtiği tütünün kağıdında resmi olan Neşeli Denizci olduğunu görürsün. Denizi her düşündüğümüzde aklımıza gelir, değil mi?”

Tiffany sakallı adama baktı ve adam neşeyle el salladı ona.

“Evet, bu kesinlikle o!” dedi Tiffany.

“Ama bunun tam olarak bizim düşümüz olduğunu sanmıyorum,” dedi Üçüncü Kuşku. “Fazla... gerçekçi.”

Tiffany eğilip bir avuç kar aldı.

“Gerçek geliyor,” dedi. “Soğuk.” Bir kar topu yaptı ve kendi kendine attı.

“Bunu yapmamamı tercih ederim,” dedi diğer Tiffany, omuzlarındaki karı süpürerek. “Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Düşler asla... eh, bunun gibi düşdışı olmaz.”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Tiffany. “Sanırım gerçekçi olacak ve sonra tuhaf bir şey belirecek.”

“Kesinlikle. Bundan hiç hoşlanmadım. Eğer bu bir düşse, o zaman korkunç bir şey olacak...”

Geminin ilerisine baktılar. Orada, deniz boyunca uzanan, kasvetli, kirli bir sis bulutu vardı.

“Sisin içinde bir şey var!” dedi Tiffanyler bir ağızdan.

Döndüler ve dümendeki adamın yanına giden merdivenleri tırmandılar.

“Sisten uzak dur! Lütfen ona yaklaşma!” diye bağırdı Tiffany.

Neşeli Denizci piposunu ağzından çıkardı ve şaşkın şaşkın baktı.

“Her Hava Durumunda İyi Bir Duman?” dedi Tiffany’ye.

“Ne?”

“Tek söyleyebildiği bu!” dedi Üçüncü Kuşku, dümeni yakalayarak. “Hatırladın mı? Etiketle böyle diyor!”

Neşeli Denizci onu nazikçe itti. “Her Hava Durumunda İyi Bir Duman,” dedi, yatıştırmak istercesine. “Her Hava Durumunda...”

“Bak, bizim tek istediğimiz...” diye başladı Tiffany, ama Üçüncü Kuşku tek kelime etmeden elini başına koydu ve onu döndürdü.

Sisin içinden bir şey çıkıyordu.

Bir buzdağıydı, büyük bir buzdağı, gemiden en az üç kat yüksek ve bir kuğu kadar görkemli. Öyle büyüktü ki, kendi hava durumunu yaratıyordu. Ağır ağır hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Dibinde sular çalkalanıyor, çevresine kar yağıyordu. Arkasında sisten bayraklar uçuşuyordu.

Neşeli Denizci bakakaldı ve piposu ağzından düştü.

“İyi Bir Duman!” diye küfretti.

Buzdağı Tiffany idi. Onlarca metre yüksekliğinde, ısıll ısıll yeşil buzdan yapılmış bir Tiffany, ama yine de Tiffany. Başına deniz kuşları tünemişti.

“Bunu yapan Kış Ustası olamaz!” dedi Tiffany. “Atı fırlatıp attım!” Ellerin boru yapıp ağzına götürdü ve bağırdı: “ATI FIRLATIP ATTIM!”

Sesi dev buzdağından yansıdı. Birkaç kuş çığlıklar atarak dev soğuk kafadan havalandı. Tiffany’nin arkasında, geminin dümeni dönüyordu. Neşeli Denizci ayağını yere vurdu ve tepelerindeki beyaz yelkenlere işaret etti.

“Her Hava Durumunda İyi Bir Duman!” diye emretti.

“Üzgünüm, ne demek istediğini anlamıyorum!” dedi Tiffany çaresizlik içinde.

Adam yelkenlere işaret etti ve elleriyle çılgın çekme hareketleri yaptı.

“İyi Bir Duman!”

“Pardon, seni anlamıyorum işte!”

Denizci hıhladı ve bir halata doğru koşup telaşla çekti.

“Durum garipleşti,” dedi Üçüncü Kuşku sessizce.

“Şey, evet, bana benzeyen dev bir buzdağmın...”

“Hayır, o yalnızca tuhaf. Bu ise garip,” dedi Üçüncü Kuşku. “Yolcularımız var. Bak.” İşaret etti.

Ana güvertede, üzerinde büyük demir ızgaralar olan bir dizi kapak vardı; Tiffany onları daha önce fark etmemişti.

Bir kütüğün altında kalmış kökler kadar beyaz, yüzlerce el ızgaradan çıkıyor, yokluyor, el sallıyordu.

“Yolcular mı?” diye fısıldadı Tiffany dehşet içinde. “Ah, hayır...”

Ve sonra çığlıklar başladı. ‘İmdat!’ ve ‘Bizi kurtarın!’ çığlıkları olsa biraz daha iyi olurdu, ama bunun yerine yalnızca çığlıklar ve feryatlar vardı, yalnızca acı ve korku içindeki insanların sesleri...

Hayır!

“Kafamın içine gir,” dedi Tiffany, sertçe. “Senin dışarıda dolanman dikkatimi çok dağıtıyor. Hemen!”

“Arkandan gireceğim,” dedi Üçüncü Kuşku. “O zaman bu kadar şey gelmez...”

Tiffany küçük bir acı ve zihninde bir değişim hissetti ve düşündü: Eh, çok daha pis bir iş olabilirdi herhalde.

Tamam. Düşüneyim. Her yanımla düşüneyim.

Su altındaki yosunlar gibi sallanan çaresiz elleri izledi ve düşündü: Düşe benzeyen bir şeyin içindeyim, ama düşün bana ait olduğunu sanmıyorum. Bir gemideyim ve devasa bir ben şeklindeki buzdağı yüzünden öleceğim.

Sanırım kar taneleri olmayı daha çok sevmiştim...

Bu kimin rüyası?

“Bütün bunlar ne için, Kış Ustası?” dedi ve olması gereken yerde olan Üçüncü Kuşku yorum yaptı: Hayret verici, havada kendi nefesini görebiliyorsun...

“Bu bir uyarı mı?” diye bağırdı Tiffany. “Ne istiyorsun?”

Gelinim olmanı, dedi Kış Ustası. Sözcükler öylesine zihnine dolmuştu.

Tiffany'nin omuzları çöktü.

Bunun gerçek olmadığını biliyorsun, dedi Üçüncü. Ama gerçek bir şeyin gölgesi olabilir...

Havausta Nine'nin, Herhangibir Rob'u göndermesine izin vermemeliydim...

"Amanın! Kerestem titresin!" diye bağırdı bir ses arkasından. Sonra her zamanki şamata koptu:

"'Kerestelerim' olacaktı, seni kaçık!"

"He ye? Ama ben yalnızca bi tane bulabiliyom!"

"Boşla şimdi koca keresteyi! Kaçık Wullie suya düştü!"

"Koca pelte! Ona söylemiştim, tek göz yaması yeter diye!"

"Hemi de yo hoho ve de ho yoyo..."

Feegle'lar, Tiffany'nin arkasındaki kamaradan fırladılar ve diğerleri akıp geçerken Herhangibir Rob Tiffany'nin önünde durdu. Bir selam çaktı.

"Biraz geciktiimiz için afidersin, ama kara göz yamaları bulmamız gerekiyordu," dedi. "Tarz denen bişey de var, biliyon."

Tiffany'nin nutku tutulmuştu, ama yalnızca bir anlığına. Parmağıyla işaret etti.

"Bu geminin şu buzdağına çarpmasını engellememiz lazımlı!"

"Okkadarcık mı? Sorun yokiko!" Rob, Tiffany'nin arkasında yükselen buzdan deve baktı ve sırtıttı. "Burnunu dooru yapmış, ha?"

“Onu hemen durdur! Lütfen?” diye yalvardı Tiffany.

“Baş üstüne! Gelin, millet!”

Feegle’ların çalışmasını izlemek karıncaları izlemeye benziyordu, yalnız karıncalar etek giymiyor ve durmaksızın “Amanın!” diye bağırıyordu. Belki de tek bir sözcüğe bu kadar iş yaptırdıkları için, Neşeli Denizci’nin emirleri konusunda hiç sorun yaşamıyorlardı. Güvertenin üzerinde... eh, bir akıntı gibi akın ediyorlardı. Gizemli halatlar çekildi. Yelkenler yön değiştirdi ve “İyi Bir Duman!” ve “Amanın!” haykırıışları eşliğinde kabardı.

Şimdi de Kış Ustası benimle evlenmek istiyor, diye düşündü Tiffany. Eyvah eyvah!

Zaman zaman, belki bir gün evlenip evlenmeyeceğini merak ediyordu, ama o ‘bir günün’ şimdi olmadığından emindi. Evet, annesi daha on dört yaşındayken evlenmişti, ama bu eski günlerde olan türden bir şeydi. Evlenmeden önce yapması gereken çok iş vardı, orası kesindi.

Dahası, bir düşününce... ıyk. Kış Ustası bir insan bile değildi. O fazla...

Plap! yaptı yelkenlerdeki rüzgâr. Gemi gıcırdadı ve yattı, herkes ona bağırmaya başladı. Daha çok, “Dümen! Dümeni yakala, hemen!” diye bağırıyorlardı, ama aralarında çaresiz bir, “Her Hava Durumunda İyi Bir Duman!” da vardı.

Tiffany dönüp baktığı zaman dümenin hızla dönmekte olduğunu gördü. Onu yakalamaya çalıştı, ama dümenin çubukları parmaklarına çarptı. Yakında bir kangal halat

vardı ve Tiffany, bir ilmiği tekerleğe geçirmeyi ve güverte-
de çok fazla kaymadan çekerek durdurmayı başardı. Son-
ra dümeni yakaladı ve aksi yöne çevirmeye çalıştı. Bir evi
ittirmek gibiydi, ama dümen yine de kıpırdadı, başta çok
ağır döndü, sonra Tiffany sırtını dayadığında hızlandı.

Gemi döndü. Tiffany onun hareket ettiğini hissedebili-
yordu. Gemi doğrudan buzdağına gitmek yerine birazcık
kenara yöneldi. Güzel! Sonunda işler iyi gitmeye başlamış-
tı! Dümeni biraz daha çevirdi. Şimdi o devasa soğuk duvar
yanlarından kayarak geçiyor, havayı pusla dolduruyordu.
Her şey yoluna girecekti...

Gemi buzdağına çarptı.

Bir seren direği, buz çıkıntısına takıldığında, basit bir
çat! ile başladı, ama sonra geminin yan tarafı buza sürtü-
nürken diğerleri de kırıldı. Sonra, gemi sürtüne sürtüne
ilerlerken bazı keskin parçalanma sesleri duyuldu ve kö-
püklü dalgaların üzerinde tahta parçaları yükseldi. Bir di-
reğin tepesi kırıldı ve yelkenleri, halat donanımlarını pe-
şinde sürükledi. Kocaman bir buz parçası Tiffany'nin bir
kaç metre ötesine düştü ve üzerine iğne kadar keskin buz
parçaları yağdırdı.

"Böyle olmaması gerekiyordu!" dedi Tiffany, dümene,
nefes nefese asılarak.

Evlen benimle, dedi Kış Ustası.

Sarsılan geminin çevresinde çalkantılı beyaz sular yük-
seldi. Tiffany bir an daha tutunabildi, sonra soğuk bir dal-
ga üzerine kapandı... yalnız, su soğuk değil, ılıktı. Yine

de nefes almasını engelliyordu. Karanlıkta, yüzeye çıkmak için çabaladı, sonunda karanlık aniden kenara çekildi ve bir ses, "Bu şiltelerin fazla yumuşak olduğundan eminim, ama Bayan Ogg'a hiçbir şey anlatamıyorsun," dedi.

Tiffany gözlerini kırptırdı. Yataktaydı ve dağınık saçlı, kırmızı burunlu sıksa bir kadın, yanında duruyordu.

"Deli gibi dönüp duruyordun," dedi kadın, yatağın yanındaki sehpa buharı tüten bir kupa bırakarak. "Bir gün birileri boğulacak, bak buraya yazıyorum."

Tiffany yine gözlerini kırptırdı. Ah, yalnızca bir rüyaymış, diye düşünmem gerekiyor. Ama bu yalnızca bir rüya değildi. Benim rüyam değil.

"Saat kaç?" demeyi başardı.

"Yedi civarı," dedi kadın.

"Yedi!" Tiffany örtüleri ittirdi. "Kalkmam lazım! Bayan Ogg kahvaltısını istiyordur!"

"Sanmıyorum. Daha on dakika önce yatağına götürdüm," dedi kadın. Tiffany'ye bir bakış fırlatarak. "Şimdi de eve gidiyorum." Burnunu çekti. "Çayını soğutmadan iç." Sonra kapıya yürüdü.

"Bayan Ogg hasta mı?" dedi Tiffany, her yerde çoraplarını arayarak. Çok yaşlı ya da çok hasta olmayan birinin yemeğini yatağında yediğini hiç duymamıştı.

"Hasta mı? Hayatı boyunca bir gün hasta olduğunu sanmıyorum," dedi kadın, bunun haksızlık olduğunu da ima etmeyi başarak. Kapıyı arkasından kapattı.

Yatak odası zemini bile pürüzsüzdü; yüzyıllar boyunca tahtaları aşındıran ve bütün kıymıkları yok eden ayaklar yüzünden değil, biri onları zımparalayıp cilaladığı için. Tiffany'nin çıplak ayakları tahtalara hafifçe yapışıyordu. Görünürde hiç toz yoktu, örümcek ağı yoktu. Oda parlak, taze ve kesinlikle bir cadı kulübesinde hiçbir odanın olmayacağı gibiydi.

"Ben giyineceğim," dedi havaya. "Burada Feegle var mı?"

"Agh, hayır," dedi bir ses yatağının altından.

Sonra bazı telaşlı fısıldaşmalar oldu ve ses ekledi:

"Demek istediim, burada bizden pek bişey yok sayılır."

"O zaman gözlerinizi kapatın," dedi Tiffany.

Giyindi ve bunu yaparken zaman zaman çayını yudumladı. Hasta değilken yatağına kadar getirilen çay? Bu tür şeyler kralların ve kraliçelerin başına gelirdi!

Ve sonra parmaklarındaki bereyi fark etti. Hiç acımıyordu, ama geminin dümeninin çarptığı yerdeki deri morarmıştı. Tamam...

"Feegle'lar?" dedi.

"Amanın, bizi bir daa kandıramıycan," dedi, yatağın altındaki sesi.

"Seni görebileceğim bir yere çık, Kaçık Wullie!" diye emretti Tiffany.

"Tam bi cadı işi bu, hamfendi, ben olduumu her seferinde anlaman."

Bazı telaşlı fısıltılardan sonra Kaçık Wullie –çünkü gerçekten de oydu– iki başka Feegle ve Peynir Horace’la birlikte ortaya çıktı.

Tiffany bakakaldı. Tamam, Horace bir mavi peynirdi, bu yüzden bir Feegle ile hemen hemen aynı renge sahipti. Ama niye ona, Feegle tarzı pis bir ekose kumaş sarmışlardı?

“O bizi buldu,” dedi Kaçık Wullie, kolunu Horace’a dolamaya çalışarak. “Onu ben besleyebilir miyim? Söölediiim her şeyi anlıyo!”

“Bu şaşırtıcı, çünkü ben anlamıyorum,” dedi Tiffany. “Bak, dün gece bir gemi kazası mı geçirdik?”

“Ah, he ye. Gibi.”

“Gibi mi? Gerçek miydi, değil miydi?”

“Ah, he ye,” dedi Feegle, sinirli sinirli.

“Hangisi?” diye ısrar etti Tiffany.

“Gerçek gibi, gerçek diil gibi, gerçekdışı bi gerçek gibi,” dedi Kaçık Wullie, kıvranarak. “Dooru sözcükleri bilmiyom...”

“Feegle’ların hepsi iyi mi?”

“Ah he ye, hamfendi,” dedi Kaçık Wullie, neşelenerek. “Sorun yokiko. Ne de olsa, yalnızca bi düş denizinde, bi düş gemisiydi.”

“Ve bir düş buzdağı, öyle mi?” dedi Tiffany.

“Agh, yo. Buzdaa gerçektir, hamfendi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten! Emin misin?”

“He ye. Bu tür şeyleri bilmek konusunda iyiyizdir,” dedi Kaçık Wullie. “Ööle diil mi, millet?” Yüzlerce kardeşinin

güvenliği olmadan koca mini kocakarının huzurunda bulunmanın dehşeti içindeki diğer iki Feegle, Tiffany'ye bakarak başlarını salladı ve sonra birbirlerinin arkasına saklanmaya çalıştılar.

"Bana benzeyen gerçek bir buzdağı denizde dolanıyor, öyle mi?" dedi Tiffany, dehşet içinde. "Gemilerin önüne geçiyor?"

"He ye. Olabilir," dedi Kaçık Wullie.

"Başım feci derde girecek!" dedi Tiffany, ayağa kalkarak.

Bir şaklama duyuldu ve yer tahtalarından birinin ucu yerinden kurtulup kalktı, gıcırdayarak olduğu yerde sallanmaya başladı. İki uzun çiviye yerinden sökmüştü.

"Şimdi de bu," dedi Tiffany, zayıfça. Ama Feegle'lar ve Peynir Horace ortadan kaybolmuştu.

Tiffany'nin arkasında biri kahkaha attı, ama bir gülüşten daha fazlası olabilirdi, derin ve gerçekti ve kaba bir fıkradan sonra atılan kahkahadan izler taşıyordu.

"O küçük şeytanlar nasıl da koşuyor, hı?" dedi Ogg Ana, sallana sallana odaya girerek. "Şimdi Tiff, yavaşça dönmeni, gidip yatağına oturmanı ve ayaklarını kaldırmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette, Bayan Ogg," dedi Tiffany. "Bak, özür dileirim..."

"Ühüü, bir yer tahtası nedir ki?" dedi Ogg Ana. "Ben Esme Havausta konusunda daha fazla endişeleniyorum.

Böyle bir şey olacağını söylemişti! Ha, o haklı, Bayan Kene haksız çıktı! Bu olayın ardından onun yanında durulmaz! Burnu o kadar havada olur ki, ayakları yere bile değmez!”

Bir *spoioioiiiiing!* sesiyle bir tahta daha fırladı.

“Seninkilerin değmemesi de iyi bir fikir olurdu küçükhanım,” diye ekledi Ogg Ana. “Bir tık içinde dönerim.”

Bunun yirmi yedi saniyeye eşit olduğu anlaşıldı. Ogg Ana, üzerinde sevimli tavşan figürleri olan çılgınca pembe bir çift terlikle geri döndü.

“En iyi ikinci terliklerim,” dedi. Arkasında bir tahta daha plunk! etti ve uzak duvara dört koca çivi fırlattı. Önceden çıkmış olan tahtalar, yaprağa çok benzeyen şeyler çıkarıyordu. İnce ve siskaydılar, ama yine de yapraktılar.

“Bunu yapan ben miyim?” diye sordu Tiffany, endişe içinde.

“Esme’nin sana bizzat anlatmak isteyeceğini sanıyorum,” dedi Ogg Ana, Tiffany’nin terlikleri giymesine yardım ederek. “Ama seninki, küçükhanım, kötü bir Ped Fecundis.” Tiffany’nin zihninin arkasında, Ataerkil Büyü Profesörü Dr. Sensibility Bustle, bir anlığına uykusundan uyandı ve tercüme yaptı.

“Bereketli Ayaklar mı?” dedi Tiffany.

“Bravo! Yer tahtalarına bir şey olmasını beklememiştim, ama bir düşününce mantıklı geliyor. Onlar da ağaçtan yapılmış ve bu yüzden büyümeye çalışıyorlar.”

“Bayan Ogg?” dedi Tiffany.

“Evet?”

“Lütfen? Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok! Ben ayaklarımı çok temiz tutarım! Ve samırım dev bir buzdağı oldum!”

Ogg Ana ona uzun uzun, iyilikle baktı. Tiffany onun kara, ışıltılı gözlerine baktı. Onu kandırmaya çalışma ve hiçbir şeyi saklama, dedi Üçüncü Kuşkusu. Herkes, genç kızlıklarından beri, onun, Havausta Nine’nin en iyi arkadaşı olduğunu söylüyor. Ve bu, bütün o kırıksıklıkların altında çelikten sinirler olması gerektiği anlamına geliyor.

“Aşağıda çaydanlık kaynıyor,” dedi Ogg Ana, neşeyle. “Neden aşağı gelip her şeyi anlatmıyorsun?”

Tiffany Sansürsüz Sözlük’te oynak sözcüğünün anlamına bakmıştı ve ‘olması gerektiğinden daha iyi olmayan kadın’ ve ‘fazileti kolay kadın’ demek olduğunu okumuştı. Bir süre düşündükten sonra bunun, Bayan Gytha Ogg’un, nam-ı diğer Ogg Ana’nın, çok saygın biri olduğu anlamına geldiğine karar vermişti. Her şeyden önce, faziletli olmayı kolay buluyordu. Ve olması gerektiğinden daha iyi değildi, demek ki olması gerektiği kadar iyiydi.

Bayan lhanet’in kastettiği şeyin bu olmadığı gibi bir his vardı içinde, ama mantığa itiraz edemezsiniz.

Ogg Ana en azından dinlemek konusunda iyiydi. Kocaman bir kulak gibi dinliyordu ve Tiffany, fark etmeden her şeyi anlattı. Her şeyi... Ogg Ana büyük mutfak masasının diğer ucunda oturmuş, üzerine bir kirpi oyması yapılmış piposunu hafif hafif çekiştiriyordu. Bazen, “O neden?” ya

da “Sonra ne oldu?” gibi küçük bir soru soruyordu ve sonra Tiffany anlatmaya devam ediyordu. Ogg Ana’nın küçük, dost canlısı gülümsemesi, bildiğinizi bile bilmediğiniz şeyleri açığa çıkartabiliyordu.

Onlar konuşurlarken, Tiffany’nin Üçüncü Kuşkusı göz ucuyla odayı taradı.

Son derece temiz ve parlaktı, her yerde süs eşyaları vardı: Ucuz, neşeli eşyalar, üzerine “Dünyanın En İyi Annesi” yazılı türden olanlar. Süslerin olmadığı yerlerde de bebeklerin, çocukların ve ailelerin resimleri vardı.

Tiffany yalnızca zengin insanların böyle yerlerde yaşadığını sanırdı. Gaz lambaları vardı! Tuvaletin dışında bir kancaya asılmış teneke bir küvet vardı! Evin içinde bir tulumba vardı! Ama Ogg Ana, hiç de zengin göstermeyen, oldukça yıpranmış siyah bir elbise ile dolanıyordu ortalarda.

Süslü odadaki en iyi koltukta, büyük gri bir kedi oturmuş, mutlak kötülükle parlayan tek gözünü aralamış, Tiffany’yi izliyordu. Ogg Ana ondan Greebo olarak bahsediyordu: “Greebo’ya aldırma, yulka yürekli koca bir ihtiyardır.” Ki Tiffany bunu, “Ona yaklaşırsan pençelerini bacağına geçirir” olarak yorumlayacak kadar anlıyordu kedilerden.

Tiffany daha önce hiç konuşmadığı gibi konuştu. Bir tür büyü olmalı, sonucuna vardı Üçüncü Kuşkusı. Cadılar kısa zamanda sesleriyle insanları kontrol etmenin yollarını bulurdu, ama Ogg Ana aynı zamanda dinliyordu da.

“Bu, yavuklun olmayan delikanlı, Roland,” dedi Ogg Ana, Tiffany nefes almak için durduğunda. “Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?”

Yalan söyleme, diye ısrar etti Üçüncü Kuşku.

“Ben... şey, sen dikkat etmezken insanın akıllı çeşit çeşit şey uyduruyor, değil mi?” dedi Tiffany. “Düşünmek gibi değil. Hem, tanıştığım tüm diğer oğlanlar, aptal ayaklarına bakıp duruyor! Petulia şapka yüzünden olduğunu söylüyor.”

“Eh, onu çıkarmanın faydası oluyor,” dedi Ogg Ana. “Ben genç kızken, dekolte korse giymenin de faydası oluyordu ama. Aptal ayaklarına bakmalarına bir son veriyordu, sana bu kadarını söyleyebilirim!”

Tiffany kara gözlerin üzerine dikildiğini hissetti. Kahkahayı patlattı. Bayan Ogg’un yüzünde, o ana dek kamu terbiyesi açısından kilit altına alınmış, kocaman bir sırıtış belirdi ve bir sebepten Tiffany kendini çok daha iyi hissetti. Bir tür sınavdan geçer not almıştı.

“Bu Kış Ustası üzerinde etkili olmaz ama,” dedi Ogg Ana ve kasvet geri döndü.

“Kar taneleri fena değildi,” dedi Tiffany. “Ama buzdağı... Sanırım bu biraz aşırı oldu.”

“Kızların önünde gösteriş yapmak,” dedi Ogg Ana, kirpili piposunu tütürerek. “Evet, bunu yaparlar.”

“Ama insanları öldürebilir!”

"O kış. İşi bu. Ama daha önce hiçbir insana aşık olmadığı için biraz kafası karışık, sanırım."

"Aşık mı?"

"Eh, muhtemelen kendisi öyle düşünüyor."

Bir kez daha, gözleri dikkatle Tiffany'yi süzdü.

"O doğanın unsurlarından biri ve onlar gerçekten çok basittir," diye devam etti Ogg Ana. "Ama o insan olmaya çalışıyor. Ve bu karmaşıktır. Biz, onun anlamadığı şeylerle doluyuz. Gerçekten, anlayamaz. Öfke, örneğin. Bir tipi asla öfkeli değildir. Fırtına onun yüzünden ölen insanlardan nefret etmez. Rüzgâr asla zalim değildir. Ama o seni ne kadar çok düşünürse, bu tür duygularla o kadar çok başa çıkmak zorunda kalıyor ve ona ders verebilecek kimse yok. O çok akıllı değil. Hiç olması gerekmedi. Ve ilginç olan şu ki sen de değişiyorsun..."

Kapı çalındı. Ogg Ana kalkıp kapıyı açtı. Havausta Nine gelmişti ve Bayan Kene de omzunun üzerinden bakıyordu.

"Bu ev takdis olsun," dedi Nine, ama takdisin geri alınması gerekirse, bunu da yapabileceğini söyleyen bir sesle konuşmuştu.

"Muhtemelen," dedi Ogg Ana.

"Demek Ped Fecundis'miş, hı?" Nine başını Tiffany'ye doğru salladı.

"Kötü bir vakaya benziyor. O yalmayak üstlerinde yürüdükten sonra yer tahtaları yeşermeye başladı."

"Ha! Bunun için ona herhangi bir şey verdin mi?"

“Bir çift terlik yazdım.”

“Gerçekten de avatarizasyonun nasıl olabileceğini anlamıyorum, özellikle de konu unsurlarsa. Hiç de akla...” diye başladı Bayan Kene.

“Dırdırı kes, Bayan Kene,” dedi Havausta Nine. “İşler yolunda gitmediğinde dırdırlanmaya başladığımı fark ettim ve bunun duruma hiçbir faydası olmuyor.”

“Çocuğu endişelendirmek istemiyorum, o kadar,” dedi Bayan Kene. Tiffany’nin elini tuttu, okşadı ve, “Sen endişelenme, Tiffany, biz her şeyi...”

“O bir cadı!” dedi Nine, sertçe. “Ona gerçeği söylememiz yeterli.”

“Sizce ben bir... bir tanrıçaya mı dönüşüyorum?” dedi Tiffany.

Yüzlerini görmek lazımdı. Şu anda O şeklini almamış tek ağız Havausta Nine’ye ait olandı ve o da kendinden memnun bir biçimde sırtıyordu. Köpeği iyi bir numara yapmış biri gibi görünüyordu.

“Bunu nasıl anladın?” dedi.

Dr Bustle’ın bir tahmini vardı: Avatar, bir tanrının cisimleşmesi. Ama sana bunu söylemeyeceğim, diye düşündü Tiffany. “Ee, öyle mi?” dedi.

“Evet,” dedi Havausta Nine. “Kış Ustası senin şey olduğunu sanıyor... ah, pek çok ismi vardır. Çiçeklerin Hanımı güzel bir isimdir. Ya da Yaz Hanımı. Nasıl Kış Ustası kışı yapıyorsa, o da yazı yapar. Kış Ustası senin o olduğunu sanıyor.”

"Tamam," dedi Tiffany. "Ama biz onun yanıldığını biliyoruz, değil mi?"

"Şey... aslında bizim dilediğimiz kadar yanıldığını söyleyemeyiz," dedi Bayan Kene...

Feegle'ların büyük kısmı Ogg Ana'nın ahırında kamp kurmuştu ve orada savaş kurulunu toplamışlardı, yalnız konu tam olarak aynı değildi.

"Burada önümüzde olan," diye bildirdi Herhangibir Rob, "bir Aşk vakası."

"O ne, Rob?" dedi bir Feegle.

"He ye, bebelerin nasıl yapıldı gibi bişey mi?" dedi Kaçık Wullie. "Geçen sene anlatmıştın. Çok ilginçti, ama bana sorarsan biraz uyduruktu."

"Tam olarak diil," dedi Herhangibir Rob. "Ve tarif etmesi biraz zor. Ama sanırım bizim Kış Ustası, koca mini koca-karı ile aşk yaşamak istiyο, ama ne yapçaanı bilmiyo."

"Demek gerçekten bebelerin nasıl yapıldı ile ilgili," dedi Kaçık Wullie.

"Hayır, çünkü bunu hayvanlar bile biliyo, ama Aşk meselesini yalnızca insanlar biliyo," dedi Rob. "Bi boa inek, bi hanım inekle karşılaştıında, 'Mini yüzünü gördüünde yüreem küt-küt-küt alıyo,' demesi gerekmiyo, çünkü bu kafalarınm içinde zaten var gibi. İnsanlarıinki daa zor. Aşk çok önemli, biliyonuz mu. Temel olarak, oolanın kıza, kız ona saldırıp gözlerini çıkarmadan yaklaşabilmesi için bi yol."

“Bizim kıza bu tür şeyleri nasıl öğretebilceemizi düşünemiyom,” dedi Azıcık Deli Angus.

“Koca mini kocakarı kitaplar okuyo,” dedi Herhangibir Rob. “Bi kitap gördüğünde kendini tutamıyo. Ve benim,” diye ekledi gururla, “bi Plan’ım var.”

Feegle’lar rahatladılar. Rob’un bir Plan’ı olduğunda hep daha mutlu hissederlerdi, özellikle de planlarının çoğu çığlıklar atarak bir şeylere saldırımayı içerdiğinden.

“Bize Plan’dan bahseder misin, Rob?” dedi Koca Yan.

“Sorduuna memnun oldum,” dedi Rob. “Plan şu: koca mini kocakarıya Aşk hakkında bi kitap bulcaaz.”

“Peki bu kitabı nerden bulcaaz, Rob?” diye sordu Kocaçene Billy, kararsızlıkla. O sadık bir ozandı, ama aynı zamanda, ne zaman Herhangibir Rob plan yapsa endişelenecek kadar da akıllıydı.

Herhangibir Rob havalı havalı elini salladı. “Agh,” dedi, “bu numarayı biliyoz! Bize tek lazım olan koca bi şapka, bi palto, bi askılık ve bi süpürge sapı!”

“Ah ööle mi?” dedi Koca Yan. “Ben bi daa diz olmam ama!”

Cadılar söz konusu olduğunda her şey bir sınavdır. İşte bu yüzden Tiffany’nin ayaklarını sınadılar.

İddiaya girerim dünya üzerinde bunu yapacak ilk insan benimdir, diye düşündü Tiffany, ayaklarını Ogg Ana’nın aceleyle doldurduğu bir tepsi toprağa indirirken. Havausta Nine ve Bayan Kene çıplak tahta sandalyelerin üzerinde oturuyordu ve büyük, sarkık koltuğun tamamını Greebo

işgal etmişti. Greebo uyumak istiyorsa, onu uyandırmak iyi bir fikir değildi.

“Herhangi bir şey hissediyor musun?” diye sordu Bayan Kene.

“Biraz soğuk, o kadar, ah... bir şeyler oluyor...”

Tiffany’nin ayaklarının dibinde gri filizler belirip çabucak büyüdü. Sonra, dipleri beyazladı ve şişmeye başladıklarında Tiffany’nin ayaklarını nazikçe kenara ittiler.

“Soğan mı?” dedi Havausta Nine horgörüyle.

“Eh, bu kadar kısa sürede başka tohum bulamadım,” dedi Ogg Ana, parlak beyaz küreleri dürtükleyerek. “Büyüklükleri iyi. Aferin, Tiff.”

Nine şok olmuş gibiydi. “Onları yemeyeceksin herhalde, değil mi Gytha?” dedi suçlarcasına. “Yiyecek misin, yoksa? Onları yiyeceksin!”

Tombul ellerinde birer demet soğanla doğrulan Ogg Ana suçlu suçlu baktı, ama yalnızca bir anlığına.

“Neden yemeyecekmişim?” dedi cesaretle. “Kışın taze sebzeye burun kıvıramazsın. Hem, Tiffany’nin ayakları tertemiz.”

“Ama yakışık almıyor,” dedi Bayan Kene.

“Canımı acıtmadı,” dedi Tiffany. “Tek yaptığım ayaklarımı bir anlığına tepsie koymaktı.”

“Evet, acıtmadığını söylüyor,” diye ısrar etti Ogg Ana. “Şimdi, sanırım mutfak çekmecesinde eski havuç tohumları vardı...” Diğerlerinin yüzlerindeki ifadeleri gördü.

“Tamam, tamam, madem, öyle bakmanıza gerek yok,” dedi. “Yalnızca işin iyi tarafına dikkat çekmeye çalışıyordum, o kadar.”

“Biri lütfen bana neler olduğunu söyler mi?” diye feryat etti Tiffany.

“Bayan Kene yanıtı uzun sözcüklerle açıklayacak,” dedi Nine. “Ama özetin özeti şu. Hikâye oluyor. Hikâye seni kendine uyduruyor.”

Tiffany duyduğu şeylerin tek kelimesini bile anlamamış gibi gibi görünmemeye çalıştı.

“Sanırım biraz detay işime yarayabilirdi,” dedi.

“Sanırım biraz çay demleyeceğim,” dedi Ogg Ana.

Bölüm 7

DANSA DEVAM

Kış Ustası ile Yaz Hanımı... dans ederdi. Asla sona ermeyen bir dansla.

Kış asla ölmez. İnsanların öldüğü gibi değil. Gece kalmış kırağıda, bir yaz akşamındaki güz kokusunda takılıp kahr ve sıcak havalarda dağlara kaçır.

Yaz asla ölmez. Yerin içine gömülür; kışın ortasında korunaklı yerlerde tomurcuklar oluşur, ölü yaprakların altında beyaz filizler sürünür. Bir kısmı en derin, en sıcak çöllere, yazın hiç bitmediği yerlere kaçır.

Onlar hayvanlar için sıradan hava durumlarıydı, yalnızca her şeyin bir parçası. Ama insanlar ortaya çıktı ve tıpkı yıldızlı gökleri kahramanlar ve canavarlarla doldurdukları gibi, onlara isimler verdi, çünkü bu onları hikâyelere dönüştürüyordu. Ve insanlar hikâyelere bayılıyordu, çünkü

bir şeyleri hikâyeye dönüştürdükten sonra, hikâyeleri değiştirebiliyordunuz. Ve sorun da tam buradaydı işte.

Şimdi Yaz Hanımı ile Kış Ustası sene boyunca dans ediyor, baharda ve güzün yer değiştiriyorlardı ve bu düzen binlerce senedir iş görmüştü, ta ki ayaklarını kontrol edemeyen kızın biri gelip, dansa en yanlış zamanda katılana kadar.

Ama Hikâye'nin de kendine has bir yaşamı vardı. Şimdi tıpkı bir oyun gibi olmuştu. Sene boyunca devam edecekti ve oyuncularından biri gerçek aktris değil, sahneye çıkmış sıradan bir kız ise, eh, bu fenaydı. Kostümü giymesi, repliğini söylemesi, oyunun mutlu biteceğini umması gerekiyordu. Kastınız bu olmasa bile, eğer siz hikâyeyi değiştirirseniz, hikâye de sizi değiştirirdi.

Bayan Kene bundan çok daha fazla sözcük kullanmıştı, örneğin 'antropomorfik kişileştirme' gibi, ama Tiffany'nin kafasında kalan buydu.

"Yani... ben bir tanrıça değilim, öyle mi?" dedi.

"Ah, keşke kara tahtamı olsaydı," diyerek içini çekti Bayan Kene. "Ama suya hiç dayanamıyorlar ve elbette tebeşirler de çok su çekiyor..."

"Dans sırasında neler olduğu konusunda bizim düşüncemiz..." diye başladı Havausta Nine, yüksek bir sesle, "sen ve Yaz Hanımı... karıştınız."

"Karıştık mı?"

"Sen onun bazı yeteneklerine sahip olabilirsin. Yaz Hanımı hakkındaki mit, onun bastığı yerde çiçekler büyüdüğünü söyler," dedi Havausta Nine.

"Gezindiği..." dedi Bayan Kene titizlikle.

"Ne?" diye terslendi, ateşin önünde ileri geri yürümekte olan Nine.

"Aslı, onun gezindiği her yerde, olacak," dedi Bayan Kene. "Daha... şiirsel."

"İlah," dedi Nine. "Şiirselmiş!"

"Bu yüzden başım belaya girecek mi?" diye sordu Tiffany. "Ya gerçek Yaz Hanımı? O kızacak mı?"

Havausta Nine ileri geri yürümeyi bıraktı ve Bayan Kene'ye baktı. "Ah, evet..." "Şey... her olasılığı araştırıyoruz." dedi bayan Kene

"Bu, bilmiyoruz demek oluyor," dedi Nine. "İşin doğrusu bu. Bu tanrılar hakkında, anlıyorsun, değil mi? Ama evet, madem sordun, tanrılar biraz alıngan olabiliyor."

"Dansta onu görmedim," dedi Tiffany.

"Kış Ustası'nı gördün mü?"

"Şey... hayır," dedi Tiffany. O harika, sonsuz, altın rengi, fırl fırl anı nasıl tarif edebilirdi? Bedenlerin ve düşüncelerin ötesinde bir şeydi. Ama sanki iki insan, "Sen kimsin?" diye sormuş gibi gelmişti. Botlarını giydi. "Şey... o şimdi nerede?" diye sordu, bağcıklarını bağlarken. Belki koşması gerekirdi.

"Muhtemelen kışı geçirmek üzere yer altına girmiştir. Yaz Hanımı kışın yer üstünde dolaşmaz."

"Şimdiye dek..." dedi Ogg Ana, neşeyle. Bu işten zevk alıyor gibiydi.

"Aah, Bayan Ogg diğ er soruna parmak bastı," dedi Bayan Kene. "Kış Ustası ve şey, Yaz Hanımı, ah, asla, yani..." Yalvarırcasına Ogg Ana'ya baktı.

"Dans dışında hiç karşılaşmazlar," dedi Ogg Ana. "Ama şimdi sen varsın ve Kış Ustası seni Yaz Hanımı sanıyor ve sen kış zamanı göğsünü gere gere dolaşıyorsun ve bu yüzden sen... nasıl anlatmalı...?"

"... onda romantik eğilimler yaratıyorsun," dedi Bayan Kene, çabucak.

"Tam olarak bu şekilde tarif etmeyecektim," dedi Ogg Ana.

"Evet, ben de bundan şüpheleniyordum zaten!" dedi Nine. "O Dil'i kullanacağından şüpheleniyordum!"

Tiffany büyük D'yi açık seçik duymuştu ve Ogg Ana'nın aklındaki dilin, terbiyeli cemiyet içinde kesinlikle kullanılmaması gerektiğini ima eden bir yorum olmuştu.

Ogg Ana ayağa kalktı ve kibirli görünmeye çalıştı, ama yüzünüz mutlu bir elmaya benziyorsa bunu yapmak zordur.

"Aslında Tiffany'nin dikkatini şuna çekecektim," dedi, kalabalık şömine rafından bir süs eşyası alarak. Bu, küçük bir evdi. Tiffany onu daha önce de görmüştü; iki küçük kapısı ve önünde o anda silindir şapkalı küçük bir tahta adam vardı.

"Bunun adı hava durumu evi," dedi Ogg Ana, onu Tiffany'ye uzatarak. "Nasıl çalıştığını bilmiyorum, içinde özel bir ip falan var; ama yağmur yağacaksa küçük tahta

adam, hava güneşli olacaksa küçük tahta kadın çıkıyor. Ama küçük, dönen bir şeyin üzerindeler, anlıyor musun? Asla aynı zamanda çıkamazlar. Asla. Ben de merak etmeden duramıyorum, hava değişirken, küçük adam küçük kadını göz ucuyla görüp de merak etmiyor mudur...”

“Bu konu cinsellik hakkında mı?” dedi Tiffany.

Bayan Kene tavana baktı. Havausta Nine boğazını temizledi. Ogg Ana, küçük tahta adamı bile utandıracak, kocaman bir kahkaha attı.

“Cinsellik mi?” dedi. “Yaz ile kış arasında mı? Düşünceye bak!”

“Hayır... bakma,” dedi Havausta Nine, sertçe. Tiffany’ye döndü. “Senden etkilendi, o kadar. Ve Yaz Hanımı’nın gücünün ne kadarına sahip olduğunu bilmiyoruz. O oldukça zayıf olabilir. Kış sona erene dek kışın ortasında yaz olman gerekiyor,” diye ekledi açık açık. “Adalet buna denir. Baha- ne yok. Sen bir seçim yaptın. Seçtiğin şeyi alırsın.”

“Gidip Yaz Hanımı’nı bulsam ve özür dilesem olmaz mı...?” diyecek oldu Tiffany.

“Hayır. Eski tanrılar ‘özür dilerim’den anlamazlar,” dedi Nine, yine ileri geri yürümeye başlayarak. “Bunun yalnızca bir söz olduğunu bilirler.”

“Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?” dedi Ogg Ana. “Bence Yaz Hanımı seni izliyor, Tiff. Kendi kendine şöyle diyor: Benim yerimi alan bu çalımlı genç hanım da kim? Eh, bir süre yerimde kalsın da görsün bakalım hoşuna gidiyor mu!

"Bayan Ogg bu konuda haklı olabilir," dedi, Chaffinch'in Mitoloji kitabını karıştırmakta olan Bayan Kene. "Tanrılar hatalarının bedelini ödemeni beklerler."

Ogg Ana, Tiffany'nin elini okşadı. "Senin ne yapabileceğini görmek istiyorsa, sen de ona ne yapabileceğini göster Tiff, hı? Böyle işte! Şaşırt onu!"

"Yaz Hanımı'nı mı kastediyorsun?" dedi Tiffany.

Ogg Ana göz kırptı. "Ah, Yaz Hanımı'nı da!"

Bayan Kene'den, bir kahkahanın başlangıcına çok benzeyen bir ses çıktı, ama Havausta Nine dik dik ona bakınca kesildi.

Tiffany içini çekti. Seçimler hakkında konuşmak pek hoştu, ama bu konuda seçeneği yoktu.

"Tamam. Şey... ayaklar dışında neler beklemeliyim?"

"Ben, şey, bakıyorum," dedi Bayan Kene, kitabın sayfalarını karıştırmaya devam ederek. "Ah... burada diyor ki, o gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha latifmiş... yani latif."

Hep birden Tiffany'ye baktılar.

"Saçlarınla ilgili bir şeyler yapabilirsin," dedi Ogg Ana, bir süre sonra.

"Ne gibi?" dedi Tiffany.

"Ne yapsan olur aslında."

"Ayaklar ve saçlarıma bir şey yapmak dışında," dedi Tiffany sertçe, "başka bir şey var mı?"

"Burada, çok eski bir parşömeden alıntı yapılmış: Nisan'da çimenleri uyandırır ve kovanları tatlı balla doldurur." diye bildirdi Bayan Kene.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum, ama sanırın zaten olan şeyler," dedi Bayan Kene.

"Ve övgüyü Yaz Hanımı alıyor, öyle mi?"

"Sanırın, aslında alması için onun orada olması yeterli," dedi Bayan Kene.

"Başka?"

"Şey, evet. Kışın sona ermesini sağlayacaksın," dedi Bayan Kene. "Ve elbette, Kış Ustası ile uğraşacaksın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Senin... orada olmanın yeterli olacağına inanıyoruz," dedi Havausta Nine. "Ah, belki zamanı gelince ne yapacağını bilirsin."

"Mii?"

"Nerede olmamın?" dedi Tiffany.

"Her yerde. Herhangi bir yerde."

"Nine, şapkan ciyakladı," dedi Tiffany. "Mii, dedi!"

"Hayır, demedi," dedi Nine sertçe.

"Dedi, biliyorsun," dedi Ogg Ana. "Ben de duydum."

Havausta Nine homurdandı ve şapkasını çıkardı. Onun sıkı topuzunun çevresine kıvrılmış olan beyaz kedi yavrusu ışıktaki gözlerini kırıştırdı.

"Elimde değildi," diye mırıldandı Nine. "Lanet şeyi yalnız bırakırsam çekmece dolabının altına giriyor ve bağıyor da bağıyor." Bir şey söylememeleri için meydan okuyormuşçasına diğerlerine baktı. "Hem," diye ekledi, "kafamı sıcak tutuyor."

Koltuğunun üzerinde, Greebo'nun sol gözü tembel tembel aralanarak sarı sarı baktı.

"Sen, in aşağı," dedi Nine, kedi yavrusunu kafasından kaldırıp yere bırakarak. "Bayan Ogg'un mutfağında biraz süt olduğundan eminim."

"Çok yok," dedi Nine. "Yemin ederim biri sütümü içiyor!"

Greebo gözünü tamamen açtı ve usul usul hırlamaya başladı.

"Ne yaptığından emin misin, Esme?" dedi Ogg Ana, fırlatmak için bir yastığa uzanarak. "Greebo bölgesini korumak konusunda çok dikkatlidir."

Kedi yavrusu Sen, yere oturdu ve kulaklarını temizlemeye başladı. Sonra, Greebo ayağa kalktığı anda, masum küçük bakışlarını ona dikti, uçarak burnuna atıldı ve bütün tırnaklarını çıkarmış bir halde üzerine kondu.

"Benimki de öyle," dedi Havausta Nine, Greebo koltuğundan fırlayıp odada koşup, mutfakta gözden kaybolurken. Tencere tava şangırtıları duyuldu ve ardından bir tencere kapağı yerde *gloioioioing* diye dönerek sustu.

Kedi yavrusu odaya geri döndü, boş koltuğa sıçradı ve yine kıvrıldı.

"Geçen hafta yarım kurt getirmiştin," dedi Ogg Ana. "O zavallı kedi yavrusu üzerinde deneyler* yapmıyorsun, değil mi?"

* Deney: büyü yapıp neler olacağına bakmak.

“Aklıma bile gelmez,” dedi Nine. “Yalnızca ne istediğini biliyor, o kadar.” Nine Tiffany’ye döndü. “Kış Ustası’nın bir süreliğine senin hakkında endişeleneceğini sanmıyorum,” dedi. “Yakında kış havası gelecek. Bu, onu meşgul edecektir. Bu arada, Bayan Ogg sana... bildiği şeyleri öğretecek.”

Ve Tiffany düşündü: Acaba bu iş ne kadar utanç verici olacak?

Rüzgârın süpürdüğü engebeli arazide, karların ortasında, küçük bir gezgin kütüphaneci grubu soğumaya yüz tutmuş sobalarının çevresinde oturmuş, şimdi ne yakabileceklerini düşünüyorlardı.

Tiffany kütüphaneciler hakkında doğru düzgün bir şey öğrenememişti. İnsanların sahip olmadan haftalarca yaşayabildiği, ama bazen bir anda pek çoğuna ihtiyaç duyduğu türden şeylerden dağıtarak –dualar, ilaç, gerçekler– en küçük, en yalnız köylere kadar giden gezgin rahiplere ve öğretmenlere benziyorlardı biraz. Kütüphaneciler bir kurşa kitap ödünç veriyorlardı size, ama genellikle yiyecek ya da sağlam kullanılmış giysiler de kabul ediyorlardı. Onlara bir kitap verirseniz, bedavaya on kitap ödünç alabiliyordunuz.

Bazen iki üç arabanın bir açıklığa park ettiğini görürdünüz ve en eski kitapları onarmak için kaynattıkları yapıstırıcının kokusunu alırdınız. Ödünç verdikleri kitapların bazıları o kadar eskiydi ki, onları okuyan insanların gözyuvarlarının baskısıyla yazılar grileşmiş olurdu.

Kütüphaneciler gizemli insanlardı. Sırf size bakarak ne türden bir kitaba ihtiyaç duyduğunuzu anladıkları ve tek bir sözcükle sesinizi kesebildikleri söylenirdi.

Ama şu anda, rallarda T. H. Mouseholder'ın Karda Hayatta Kalma adlı ünlü kitabını aramakla meşguldüler.

Çaresiz durumdaydılar. Arabayı çeken öküzler ipini koparmış, tipinin içinde kaçıp gitmişlerdi. Soba sönmek üzereydi ve en kötüsü de son mumlarını kullanmaktaydılar ve bu, yakında kitap okuyamayacakları anlamına geliyordu.

"Burada, K. Pierpoint'in Kar Gelincikleri Arasında kitabında diyor ki, Balina Koyu'na giden keşif ekinin talihsiz üyeleri kendi ayak parmaklarından çorba yaparak hayatta kalmışlar," dedi Yardımcı Kütüphaneci Grizzler.

"Bu ilginç," dedi aşağı rafta aranmakta olan Kıdemli Kütüphaneci Swinsley. "Tarifi var mı?"

"Hayır, ama Superflua Raven'ın Zor Koşullar Altında Yemek Pişirmek kitabında bir şeyler olabilir. Dünkü Besleyici Haşlanmış Çorap Sürprizi tarifini orada bulmuştuk..." Kapı güm güm çalındı. Üst kısmının bağımsız olarak açılmasına izin veren, iki parçalı bir kapıydı. Böylece alt yarının üzerindeki tabla kitap mühürlemek için küçük bir masa olarak kullanılabilirdi. Kapı çalınırken, aralıktan kar taneleri geliyordu.

"Umarım yine kurtlar değildir," dedi Bay Grizzler. "Dün gece hiç uyuyamadım!"

“Onlar kapı alıyor mu ki? Kaptan W. E. Lightly’nin Kurtların Alışkanlıkları kitabından kontrol edebiliriz,” dedi Kıdemli Kütüphaneci Swinsley, “ya da belki kapıyı açiverirsin? abuk! Mumlar sönüyor!”

Grizzler kapının üst yarısını açtı. Basamaklarda uzun boylu biri vardı, ama bulutlarla kesintiye uğrayan ay ışığında görmek zordu.

“Ben Aşk arıyom,” diye gürledi şekil.

Yardımcı Kütüphaneci bir an düşündü ve sonra sordu:

“Orası biraz soğuk değil mi?”

“Siz bissürü kitabı olan tipler diil misiniz?” diye sordu şekil.

“Evet, öyleyiz... ah, Aşk! Evet, kesinlikle!” dedi Bay Swinsley, rahatlamış görünerek. “Bu durumda, sanırım Bayan Jenkins ile görüşmek isteyeceksiniz. Bayan Jenkins, öne çıkın lütfen.”

“Siz burda donuyo gibisiniz,” dedi şekil. “Tavandan buz sarkıyo.”

“Evet. Bununla birlikte, buzı kitaplardan uzak tutmayı başardık,” dedi Bay Swinsley. “Ah, Bayan Jenkins. Bu, şey, beyefendi Aşk arıyor. Sizin konunuz, samrım.”

“Evet, efendim,” dedi Bayan Jenkins, raflardan uzaklaşarak. “Ne tür aşk arıyordunuz?”

“Ah, böyle cildi olsun, soora sayfaları, sözcükleri falan,” dedi şekil.

Bu tür şeylere alışık olan Bayan Jenkins, arabanın diğer ucundaki gölgelerin arasında kayboldu.

“Bu kılçıklar tamamen üşütmüş!” dedi yeni bir ses. Kıtıp arayan karanlık adamın bir yerinden gelmişti, ama kafasından çok daha aşağıda bir yerden.

“Pardon?” dedi Bay Swinsley.

“Agh, sorun yokiko,” dedi şekil çabucak. “Bende diz homurdanması hastalığı var, eski bir hastalık...”

“Neden kitapları yakmıyorlar o zaman?” diye homurdandı görünmez diz.

“Bunun için üzgünüm, bir adamın dizlerinin onu başkalarının önünde nasıl küçük düşürdüğünü bilirsin. Ben bu dizin kurbanıyım,” dedi yabancı.

“Nasıl olduğunu bilirim. Beni de rutubetli havalarda dirseğim rahatsız eder,” dedi Bay Swinsley. Yabancıya alt bölgelerinde bir tür savaş sürüyor, yabancı kukla gibi sallanıyordu.

“Bir kuruş ediyor,” dedi Bayan Jenkins. “Bir de isminize ve adresinize ihtiyacım olacak.”

Karanlık şekil ürperdi. “Ah, ben... biz asla adımızı ve adresimizi vermeyiz!” dedi çabucak. “Dinimize aykırı, bilirsin. Şey... bu konuda dizlik etmek istemem, ama neden hepimiz burda donarak ölüyorsunuz?”

“Öküzlerimiz kaçtı ve heyhat, kar yürünmeyecek kadar derin,” dedi Bay Swinsley.

“He ye. Ama bir sobanız ve bissürü eski kitabınız var,” dedi karanlık şekil.

“Evet, biliyoruz,” dedi kütüphaneci, şaşırmış gibi.

İki insanın birbirlerinin bakış açısını anlamayı reddettileri, o korkunç anlardan biri oldu. Sonra:

“Bak ne diyecem size, ben ve –dizim– gidip ineenizi geri getirelim, ha?” dedi gizemli şekil. “Bi kuruş eder heralde, diil mi? Koca Yan, biraz soora elimin kaba yanını hissetçen!”

Şekil gözden kayboldu. Ay ışığı altında karlar uçuştı. Bir an birileri itişiyormuş gibi sesler geldi ve sonra “Amanın!” gibi bir ses uzakta kayboldu.

Tam kütüphaneciler kapıyı kapatmak üzereyken dehşete kapılmış öküz sesleri geldi ve ses çabucak yaklaştı.

İşıl ısl düzlükte iki kar dalgası kıvrılarak geliyordu. Öküzler sörfçü gibi kardan dalgaların üzerine binmiş, aya doğru böğürüyorlardı. Dalga arabanın birkaç metre ötesinde yatıştı. Havada mavi-kırmızı bir bulanıklık oldu ve aşk kitabı uçup gitti.

Ama gerçekten tuhaf olan, diye düşünüyordu bütün kütüphaneciler, öküzlerin onlara doğru hızla yaklaşırken geri geri geliyormuş gibi görünmesiydi.

... Ogg Ana tarafından utandırılmak zordu, çünkü kahkahası utancı kaçırıyordu. Ogg Ana hiçbir konuda utanmıyordu.

Bugün, talihsiz çiçeksi kazalardan kaçınmak için kat kat çorap giymiş olan Tiffany onunla birlikte, cadıların deyişiyle, ‘ev dolaşmaya’ gitti.

“Bayan lhanet için yapıyor muydun bunu?” diye sordu Ogg Ana, dışarı çıkarlarken. Dağların çevresinde büyük, şişman bulutlar toplanıyordu; bu gece daha fazla kar yağacaktı.

“Ah evet. Bayan Düzgün ve Bayan İçdonu için de yaptım.”

“Hoşuna gitti, değil mi?” dedi Ogg Ana, pelerinine sarınarak.

“Bazen. Demek istediğim, neden yaptığınızı biliyorum, ama bazen insanların aptallıkları insanın canına tak ediyor. İlaçla ilgili şeyleri yapmaktan zevk alıyorum.”

“Şifalı otlar konusunda iyi misin?”

“Hayır. Şifalı otlar konusunda çok iyiyim.”

“Ah, bôbürlenmeye de bak,” dedi Ogg Ana.

“Şifalı otlar konusunda iyi olduğumu bilmemek için aptal olmam gerek, Bayan Ogg.”

“Bu doğru. Güzel. Bir konuda iyi olmak iyidir. Şimdi, bir sonraki küçük iyiliğimiz...”

... yaşlı bir hanımı yıkamaktı. İki teneke lavabo ve bir parça bezle ne kadar mümkünse. Ve bu cadı işiydi. Sonra yeni doğurmuş bir kadını kontrol ettiler ve bu da cadı işiydi. Sonra bacağından çok kötü yaralanmış ve Ogg Ana'nın iyi durumda olduğunu söylediği bir adama bakıldılar ve bu da cadı işiydi. Ve ücra bir yerdeki birbirine sokulmuş bir grup küçük kulübeye gittiler, dar tahta merdiveni tırmanarak minik bir yatak odasına girdiler ve yaşlı bir adam bir arbaletle onlara ateş etti.

"Seni ihtiyar şeytan, sen daha ölmedin mi?" dedi Ogg Ana. "İyi görünüyorsun! Yemin ederim, tırpanlı adam senin nerede yaşadığını unutmuştur!"

"Onu bekliyorum, Bayan Ogg!" dedi yaşlı adam neşeyle. "Eğer gideceksem, onu da yanımda götüreceğim!"

"Bu benim kız Tiff, cadılık öğreniyor," dedi Ogg Ana, sesini yükselterek. "Tiff, bu Bay Hogparsley... Tiff?" Tiffany'nin gözlerinin önünde parmaklarını şıkladı.

"Ha?" dedi Tiffany. Hâlâ dehşet içinde bakıyordu.

Ogg Ana kapıyı açtığında tınlayan ok yeterince kötü olmuştu, ama okun Ogg Ana'nın içinden geçip kapının çerçevesine saplandığına yemin edebilirdi.

"Ayıp, ayıp, genç bir hanıma ok atılır mı, Bill?" dedi Ogg Ana sertçe, adamın yastıklarını kabartarak. "Hem, Bayan Dowser seni görmeye geldiğinde ona da ok atıyormuşsun, öyle dedi," diye ekledi, sepetini yatağın yanına bırakarak. "Sana yemeklerini getiren saygın bir hanıma böyle davranılmaz, değil mi? Çok ayıp!"

"Affedersin, Ogg Ana," diye mırıldandı Bill. "Yalnız, kadın tırmık kadar sıska ve siyah giyiyor. Kötü ışıktaki herkes yanlış görebilir."

"Bay Hogparsley burada Ölüm'ü bekleyerek yatıyor Tiff," dedi Ogg Ana. "Bayan Havausta özel kapanlar ve oklar yapmana yardım etmişti, bu doğru, değil mi Bill?"

"Kapan mı?" diye fısıldadı Tiffany. Ogg Ana onu dürtükledi ve yeri gösterdi. Yer tahtaları korkunç dişlerle kaplı kapanlarla doluydu.

Hepsi kömürle   zilmişti.

“Doğru değil mi dedim, Bill?” diye tekrarladı Ogg Ana, sesini yükselterek. “Kapanlara yardım etti!”

“Bunu yaptı gerçekten!” dedi Bay Hogsparsley. “Hah! Onun ters tarafında olmak istemem!”

“Doğru, bu yüzden ölüm dışında kimseye ok atmak yok, tamam mı? Yoksa Bayan Havausta bir daha sana yardım etmez,” dedi Ogg Ana, Bay Hogsparsley’nin komodini olarak görev yapan, eski tahta kutunun üzerine bir şişe bırakarak. “İşte, taze karıştırılmış şurubun burada. Sana acıyı nerede saklamayı söylemişti?”

“Burada, omzumda oturuyor hanımefendi, hiç sorun yaratmıyor.”

Ogg Ana omza dokundu ve bir an düşündü. “Kahverengi beyaz kıvrımlı bir şey mi? Uzunca?”

“Bu doğru, hanımefendi,” dedi Bay Hogsparsley, şişenin tıpasını çekiştirerek. “Orada kıvranıp duruyor ve ben ona gülüyorum.” Mantar pop diye açıldı. Aniden oda elma kokusuyla doldu.

“Büyüyor,” dedi Ogg Ana. “Bayan Havausta bu akşam gelip alır onu.”

“Tamam hanımefendi,” dedi yaşlı adam, bir kupayı ağızına kadar doldurarak.

“Onu vurmamaya   alış, olmaz mı? Onu kızdırmaktan başka işe yaramaz.”

Kulübeden çıktıklarında yine kar yağmaya başlamıştı. İşini bilen büyük, tüysü taneler.

"Bugünlük bu kadar, herhalde," diye bildirdi Ogg Ana. "Slice tarafında yapacak işlerim var, ama yarın yaparız artık."

"Bize fırlattığı o ok..." dedi Tiffany.

"Hayali," dedi Ogg Ana, gülümseyerek.

"Bir an çok gerçek göründü!"

Ogg Ana güldü. "Esme Havausta'nın insanlara neler hayal ettirebildiği hayret vericidir!"

"Ölüm kapanları gibi mi?"

"Ah, evet. Eh, ihtiyar delikanlının hayata ilgi duymasını sağlıyor. Yavaş yavaş Kapı'ya gidiyor. Ama en azından Esme acı çekmemesini sağlıyor."

"Çünkü acı omzunda kıvranıyor, öyle mi?" dedi Tiffany.

"Evet. Acıyı onun bedeninin dışına aldı, bu yüzden canını yakmıyor," dedi Ogg Ana, karları çitirdata çitirdata yürürken.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum!"

"Ben küçük şeyler için yapabiliyorum, dış ağırları falan. Ama asıl beceren Esme'dir. Hiçbirimiz onu çağıramayacak kadar gururlu değilizdir. Bilirsin, insanlar konusunda çok iyidir. Komik, aslında, çünkü onlardan fazla hoşlanmaz."

Tiffany gökyüzüne baktı. Ogg Ana, her şeyi fark eden, şu uygunsuz insanlardan biriydi.

"Aşığının uğrayıp uğramayacağını mı merak ediyor-sun?" dedi, geniş geniş sırıtarak.

"Ogg Ana! Gerçekten!" dedi Tiffany şokla.

"Ama ediyorsun, değil mi," dedi, utanmak nedir bilmeyen Ogg Ana. "Elbette, bir düşünürsen, o hep buralarda. Onun içinde yürüyorsun, onu derinde hissediyorsun, içeri girerken ayaklarını yere vurarak onu çizmelerinden temizliyorsun..."

"Bu şekilde konuşma, olmaz mı?" dedi Tiffany.

"Dahası, bir unsur için zaman nedir ki?" diye gevezelik etmeye devam etti Ogg Ana. "Hem, kar taneleri kendi kendilerini yapmıyor, herhalde, özellikle de kolları ve bacakları doğru yapmak istiyorsan..."

Kızarıp kızarmayacağını görmek için göz ucuyla bana bakıyor, diye düşündü Tiffany. Biliyorum.

Sonra Ogg Ana onun kaburgalarını dürtükledi ve bir taşı bile kızartabilecek şu kahkahalarından birini attı.

"Aferin sana!" dedi. "Zamanında benim de çizmelerimden silkelemeyi isteyeceğim birkaç erkek arkadaşım olmuştu!"

Tiffany o gece, yatmaya hazırlanırken yatağının altında bir kitap buldu.

Alev alev kırmızı harflerle yazılmış olan adı, TUTKUNUN OYUNCAĞI idi ve Marjory J. Boddice tarafından yazılmıştı. Daha küçük harflerle şu cümleler eklenmişti: Tanrılar ve İnsanlar aşklarının imkansız olduğunu söyledi, ama onlar dinlemedi!! Paramparça Yürekler'in yazarından fırtınalı bir aşkın acılı hikâyesi!!!

Kitabın kapağında, Tiffany'ye göre biraz açık saçık giyinmiş, siyah saçları ve giysileri rüzgârda uçuşan genç bir kadın resmi vardı. Kadın çaresizce kararlı ve aynı zamanda biraz üşümüş görünüyordu. Bir atın sırtındaki genç bir adam biraz uzaktan onu izliyordu. Fırtına çıkmış gibi görünüyordu.

Tuhaf. Kitabın içinde bir kütüphane mührü vardı ve Ogg Ana kütüphaneye gitmezdi. Eh, mumu söndürmeden önce birazcık okumanın bir zararı olmazdı.

Tiffany birinci sayfayı açtı. Sonra ikinci sayfayı çevirdi. On dokuzuncu sayfaya geldiğinde gidip Sansürsüz Sözlük'ü getirdi.

Tiffany'nin ablaları vardı ve anlatılanların bir kısmını biliyordu, kendi kendine böyle söyledi. Ama Marjory J. Boddice bazı konularda gülünç hatalar yapmıştı. Tebeşir'deki kızlar kendi atına sahip olacak kadar zengin genç adamlardan kaçmazdı; en azından uzun süre için ve delikanlıya onları yakalama fırsatı vermeden kaçmazdı. Ve kitabın kadın kahramanı Megs'in, çiftçilik konusunda hiçbir şey bilmediği açıktı. Hiçbir genç adam ineklere ilaç vermeyi ya da yavru domuzları taşımayı bilmeyen bir kadınla ilgilenmezdi. Böyle bir kadın çiftlikte ne işe yarardı ki? Kiraza benzeyen dudaklarla aylaklık etmek, ineklerin sağılmasını ya da koyunların kırkılmasını sağlamazdı.

Bu da ayrı bir konuydu. Marjory J. Boddice koyunlar hakkında en ufak şey biliyor muydu? Bu, yaz mevsimini

yaşayan bir koyun çiftliğiydi, değil mi? Ee, koyunları ne zaman kırkıyorlardı? Kırkma zamanı, bir koyun çiftliğindeki ikinci en önemli zamandı ve bahsi bile geçmiyordu, öyle mi?

Elbette, kırkma gerektirmeyen Yünsüz Habbakuk ya da Taşlık Ova türlerini besliyor olabilirlerdi, ama bunlar nadir türlerdi ve aklı başında bir yazar bundan bahsederdi.

Ve beşinci bölümde, Megs koyunları kendi başlarına bırakıp Roger ile birlikte fındık toplamaya gidiyordu... eh, amma da aptalca bir şeydi! Koyunlar her yere gidebilirlerdi ve hazıranda fındık bulabileceklerini düşünüyorlarsa gerçekten aptaldılar.

Biraz daha okudu ve düşündü: Ah. Anlıyorum. Hmm. Hah. Demek mesele fındık değilmiş. Tebeşir'de biz buna 'guguk kuşu yuvası aramak' deriz.

Orada durup aşağı indi, yeni bir mum aldı, yatağa girdi, ayaklarının ısınmasını bekledi ve okumaya devam etti.

Megs iki buçuk ineği olan kara gözlü, asık suratlı William'la mı evlenmeliydi, yoksa ona "benim gururlu güzelim" diyen, ama siyah bir aygıra bindiği ve bıyığı olduğu için kötü bir adam olduğu açık olan Roger'dan mı etkilenmeliydi?

Neden ikisinden biriyle evlenmesi gerektiğini düşünüyor ki, diye merak etti Tiffany. Hem Megs, bir şeylere yaslanıp anlamlı anlamlı dudak büzerek çok fazla zaman harcıyordu. Neden hiç iş yapmıyordu? Ve hep böyle giyiniyorsa, üşütecekti.

Bu adamların nelere tahammül ettiği şaşırtıcıydı. Ama insanı düşündürüyordu.

Tiffany mumu söndürdü ve yavaşça kar beyazı kuştüyü yorganın altına gömüldü.

Tebeşir karla kaplıydı. Koyunların çevresine yağıyor, onların kirli beyaz görünmesine sebep oluyordu. Yıldızları perdeliyor, ama kendi ışığıyla parlıyordu. Kulübelerin pencerelerine yapışıyor, turuncu mum ışıklarını kapatıyordu. Ama şatoyu asla kaplayamıyordu. Şato köyden biraz uzakta, bir tepenin üzerindeydi: bütün o saz damlı evlere hükmeden taştan bir kule. Evler yerden bitmiş gibi görünüyordu, şato ise toprağa çivilenmiş gibi. Şato şöyle diyordu: Bana Ait.

Roland kendi odasında, dikkatle yazmakla meşguldü. Dışarıdan gelen gülmeleri duymazdan geliyordu.

Annagramma, Petulia, Bayan İhanet... Tiffany'nin mektupları tuhaf isimlere sahip yabancı insanlarla doluydu. Roland bazen onları gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu ve Tiffany'nin bunları uydurup uydurmadığını merak ediyordu. Bütün bu cadılık meselesi... eh, reklam edildiği gibi değildi. Dürüst olmak gerekirse daha çok...

"Bunu duydun mu, seni kötü çocuk?" Danuta Teyze'nin sesi zafer doluydu. "Şimdi bu taraftan da sürgülendi! Hah! Bu senin kendi iyiliğin için, biliyorsun. Özür dilemeye hazır olana kadar orada kalacaksın!"

...bol bol çalışmak gibi geliyordu kulağa. Ama faydalıydı, hastaları ziyaret etmek falan, ama çok çalışılıyordu ve

pek büyüdü değildi. Roland, “donsuz dans etme” meselesini duymuştu ve gözlerinin önüne getirmemek için elinden geleni yapmıştı, ama böyle bir şey yok gibiydi zaten. Uçan süpürge yolculukları bile...

“Artık gizli geçidini de biliyoruz, ah evet! Oraya duvar örülüyor! Senin için ellerinden geleni yapan insanlara ukalalık yapmak yok!”

... sıkıcı gibiydi. Roland bir an durdu ve yatağının yanına dikkatle yığılmış ekmek ve sosislere boş boş baktı. Bu gece biraz soğan getirmeli, diye düşündü. General Tacticus, taze meyve bulamıyorsanız, sindirim sisteminin iyi çalışması için soğanın eşsiz olduğunu söylüyordu.

Ne yazmalı, ne yazmalı... evet! Ona partiden bahsedecekti. Sırf babası, iyi olduğunu hissettiği anlardan birinde, gitmesini istediği için gitmişti. Komşularla iyi geçinmek önemliydi, ama akrabalarla değil! Dışarı çıkmak iyi gelmişti ve Roland, atını Bay Gamely'nin ahırına, teyzelerinin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere bırakmıştı. Evet... Tiffany parti hakkında bir şeyler okumaktan hoşlanırdı.

Teyzeleri yine babasının odasının kapısını kilitlemek hakkında bağırsıyordu. Gizli geçidi de kapatıyorlardı. Bu durumda Roland'a yalnızca yan odadaki duvar halısının arkasına çıkan gevşek taş, alt odaya atlamak için kullanabildiği dingildek döşeme taşı ve elbette, penceresinin dışındaki, ta yere kadar inmek için kullandığı zincir kalıyordu. Bir de masasında, General Tacticus'un kitabının üzerinde, şato anahtarlarının yepyeni, gıcır gıcır birer kopyası duruyordu.

Onları Bay Gamely'ye yaptırmıştı. Demirci, bir sonraki baron ile dost olmanın mantıklı olduğunu görebilen, düşünceli bir adamdı.

Teyzeleri ne yaparsa yapsın, Roland dilediği gibi gelip gidebilirdi. Babasına zorbalık yapabilir, diledikleri kadar bağırabilirlerdi, ama Roland'a asla hükmedemezlerdi.

Kitaplardan çok şey öğrenebiliyordunuz.

Kış Ustası da öğreniyordu. Beyninizi buzdan yapmanız gerekmişse, zor ve yavaş bir işti. Ama kardan adamları öğrenmişti. Onlar, insanların daha küçük modelleri tarafından yapılıyordu. Bu ilgi çekiciydi. Sivri şapkalı olanlar dışında ki büyük insanlar onu duymuyor gibiydi. Büyük insanlar, görünmez yaratıkların havadan onlarla konuşmadığını biliyordu.

Ama küçük insanlar nelerin imkansız olduğunu henüz öğrenmemişti.

Büyük şehirde, büyük bir kardan adam vardı.

Aslında, ona çamurdan adam demek daha doğru olurdu. Teknik olarak kardi, ama kar taneleri büyük şehrin sisleri, pusları ve dumanları arasında döne döne inerken bir tür sarımsı griye dönüşüyordu ve sonra araba tekerleklerinden sıçrayan kısmı kaldırırma yığılıyordu. En iyi durumda, hemen-hemen-kardan-adam denebilirdi ona. Ama üç pis çocuk yine de yapıyordu onu, çünkü bir şey yapıp adını kardan adam koymak, çocukların yaptığı türden bir şeydi. Rengi sarı bile olsa.

Bulabildikleri malzemelerle ellerinden geleni yapmışlardı ve ona göz olarak iki at elması,* burun olarak da ölü bir fare takmışlardı.

Bu noktada, kardan adam kafalarının içinde konuştu.

Küçük insanlar, bunu neden yapıyorsunuz?

Aralarında en büyük oğlan çocuk olabilecek oğlan çocuk, en büyük kız çocuk olabilecek kız çocuğa baktı:

“Sen de duyduğunu söylersen bunu duyduğumu söyleyim,” dedi.

Kız henüz, bir kardan adamın konuştuğunu duyduktan hemen sonra ‘kardan adamlar konuşamaz’ diye düşünebilecek kadar büyümemişti, bu yüzden şöyle dedi:

“Kardan adam yapmak için bunları takmak lazım, banyın.”

Bu beni insan mı yapıyor?

“Hayır, çünkü...” Kız duraksadı.

“Senin iç organların yok,” dedi, en küçük kız ya da en küçük oğlan olabilecek üçüncü çocuk. Kat kat giydirilen kıyafetler yüzünden küreye benzemişti, bu yüzden cinsiyetini seçebilmek imkansızdı. Ponponlu pembe beresi vardı, ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Ama onu seven biri olmalıydı, çünkü eldivenlerine ‘sağ’ ve ‘sol’, ceketinin önüne ve arkasına ‘ön’ ve ‘arka’, ponponlu beresinin üzerine ‘yukarı’ ve muhtemelen lastik çizmelerinin altına “aşağı” sözcükleri

* Onlara böyle deniyordu, çünkü atlardan elde ediliyorlardı ve elma büyüklüğündeydiler...

işlenmişti. Bu, çocuğun cinsiyetini bilemeseniz bile, doğru tarafın yukarıda olduğundan ve öne baktığından emin olabileceğiniz anlamına geliyordu.

Yanlarından bir araba geçti ve taze bir çamur dalgası sıçrattı.

İç organ mı? dedi kardan adamın gizli sesi. Özel tozdan yapılan, değil mi? Ama toz nedir?

“Demir,” dedi, muhtemelen büyük oğlan olan çocuk hemen. “Çivi yapmaya yetecek kadar.”

“Ah, evet, bu doğru, böyle oluyor,” dedi muhtemelen büyük kız olan çocuk. “Bu tekerlemeyle ip atlardık. Şey... ‘Çivi yapacak kadar demir, ineği boğacak kadar su’ ”

“Köpek,” dedi muhtemelen büyük oğlan olan çocuk. ‘Köpeği boğacak kadar su, pire öldürecek kadar sülfür.’ Doğrusu, ‘inek öldürecek kadar zehir’.”

Ne bu? diye sordu Kış Ustası.

“Eski bir... şarkı gibi,” dedi, muhtemelen büyük oğlan olan çocuk.

“Daha doğrusu şiir gibi. Herkes bilir,” dedi muhtemelen büyük kız olan çocuk.

“Adı, ‘Bir İnsanı Yapan Şeyler’,” dedi, doğru tarafı yukarıda olan çocuk.

Geri kalanını da anlatın, dedi Kış Ustası ve buz tutmuş kaldırımında bildikleri kadarını anlattılar.

Bitirdikleri zaman, muhtemelen büyük oğlan olan çocuk umutla, “Bizi uçmaya götürebilir misin?” diye sordu.

Hayır, dedi Kış Ustası. Bulmam gereken şeyler var! Bir İnsanı Yapan Şeyler!

Bir akşam, gökyüzü soğumaya başladığında, Ogg Ana'nın kapısı çılgınca çalındı. Gelenin Annagramma olduğu anlaşıldı, kız düşercesine odaya daldı. Korkunç görünüyordu ve dişleri takırdıyordu.

Ogg Ana ve Tiffany onu ateşin yanına diktiler, ama o daha dişleri ısınmadan konuşmaya başladı.

"Kkkkkafatasları!" demeyi başardı.

Eyvah, diye düşündü Tiffany.

"Onlara ne olmuş?" dedi Ogg Ana, sıcak bir içecek le mutfaktan dönerken.

"Bbbbbayan lhhhhhanet'in Kkkkkafatasları!"

"Evet? Ne olmuş onlara?"

Annagramma kupadan bir yudum aldı. "Onları ne yaptın?" diye inledi, çenesine kakao damlatarak.

"Gömdüm."

"Ah, olamaz! Neden?"

"Onlar kafatasıydı. Kafataslarını ortalıkta bırakamazsın."

Annagramma çılgınca çevresine bakındı. "Bana ödünç bir kürek verebilir misiniz o zaman?"

"Annagramma! Bayan lhanel'in mezarını kazamazsın!"

"Ama kafataslarına ihtiyacım var!" diye ısrar etti Annagramma. "Oradaki insanlar -eh, tıpkı eski günlerdeki gibi! Kulübeye kendi ellerimle badana yaptım! Siyahın üzerini beyaza boyamanın ne kadar uzun sürdüğüne dair en ufak

fikrin var mı?– şikâyet ettiler! Kristal terapisi de kabul etmiyorlar, kaşlarını çatıyorlar ve Bayan lhanet'in korkunç bir tadı olan yapış yapış bir ilaç verdiğini, ama işe yaradığını söylüyorlar! Ve devamlı küçük aptal sorunlarını çözmemi istiyorlar ve neden bahsettiklerini hiç bilmiyorum. Ve bu sabah yaşlı bir adam öldü ve onu benim hazırlamam ve gece yanında beklemem gerekiyor. Şey, demek istediğim, o kadar... ıyyk..."

Tiffany koltuğuna oturmuş, hafif hafif piposunu çekiştirmekte olan Ogg Ana'ya baktı. Ogg Ana'nın gözleri ışıldıyordu. Tiffany'nin yüzündeki ifadeyi görünce göz kırptı, "Ben siz, kızları bırakayım da biraz gevezelik edin, olmaz mı?" dedi.

"Evet, lütfen Ogg Ana! Ve lütfen kapıyı dinleme."

"Özel bir konuşmayı mı? Ne fikir ama!" dedi Ogg Ana ve mutfağa girdi.

"Dinleyecek mi?" diye fısıldadı Annagramma. "Bayan Havausta öğrenirse ölürüm."

Tiffany içini çekti. Annagramma hiç mi bir şey bilmiyordu? "Elbette dinleyecek," dedi. "O bir cadı."

"Ama dinlemeyeceğini söyledi!"

"Dinleyecek, ama dinlememiş gibi davranacak ve kimseye söylemeyecek," dedi Tiffany. "Ne de olsa, burası onun kulübesi."

Annagramma çaresiz görünüyordu. "Salı günü de muhtemelen gidip bir yerlerdeki vadide bebek doğurtmam gerekiyor! Yaşlı bir kadın gelip bu konuda dırdır etti!"

“Bayan Owslick’in bebeği olmalı,” dedi Tiffany. “Sana bazı notlar bırakmışım, biliyorsun. Onları okumadın mı?”

“Bayan Kulağakaçan ortalığı düzeltirken kaldırmış olabilir,” dedi Annagramma.

“Onlara bakman gerekirdi! Hepsini yazmak bir saatimi aldı!” diye payladı Tiffany. “Üç sayfa! Bak, sakın ol, olmaz mı? Ebelik hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?”

“Bayan Kulağakaçan doğum yapmanın doğal bir olay olduğunu ve doğanın bildiğini yapmasına izin verilmesi gerektiğini söyledi,” dedi Annagramma. Tiffany mutfak kapısının arkasında birinin kişnercesine güldüğünü duyduğunu sandı. “Ama yatıştırıcı bir ilahi biliyorum.”

“Eh, bunun da faydası olur herhalde,” dedi Tiffany, zayıfça.

“Bayan Kulağakaçan köylü kadımların ne yapmak gerektiğini bileceğini söyledi,” dedi Annagramma umutla. “Köylü bilgeliğine güvenmek gerektiğini söylüyor.”

“Eh, sana uğrayan Bayan Obble’dı ve onun sahip olduğu tek şey, basit köylü cehaleti,” dedi Tiffany. “Dikkat etmezsen yaraların üzerine yaprak küfü koyuyor. Bak, bir kadının hiç dişi kalmamış olması onun bilge olduğu anlamına gelmez. Yalnızca çok uzun süredir aptal kaldığı anlamına da geliyor olabilir. Bebek doğana kadar onu Bayan Owslick’in yanına bırakma. Zaten kolay bir doğum olmayacak!”

“Eh faydası dokunabilecek bir sürü sihir biliyorum...”

“Hayır! Büyü yok! Yalnızca acıyı yok etmek için! Kuşkusuz bunu biliyorsundur?”

“Evet, ama Bayan Kulağakaçan diyor ki...”

“O zaman neden gidip Bayan Kulağakaçan’dan yardım istemiyorsun?”

Annagramma Tiffany’ye bakakaldı. Bu cümle Tiffany’nin niyetlendiğinden biraz daha yüksek çıkmıştı. Sonra Annagramma’nın yüzüne, muhtemelen kendisinin dost canlısı saydığı bir ifade yerleşti. Kızın hafifçe deli görünmesine sebep oluyordu.

“Hey, harika bir fikrim var!” dedi, kırılmak üzere olan bir kristal kadar parlak bir şekilde. “Neden kulübeye dönüp benim için çalışmıyorsun?”

“Hayır. Yapacak başka işlerim var.”

“Ama pis işler konusunda çok iyisin, Tiffany,” dedi Annagramma, şeker gibi bir sesle. “Bu konuda doğuştan yeteneklisin sanki.”

“Kuzulamaya küçükken yardım etmeye başladım da on-dandır. Küçük eller içeri girip bazı şeyleri takıldığı yerden kurtarabiliyor.”

Şimdi Annagramma’nın yüzünde, hemen anlamadığı şeylerle başa çıkmaya çalışan birinin dalgın ifadesi vardı.

“Koyunun içinde mi? Demek istediğin şeyinin...”

“Evet elbette...”

“Takılan şeyleri kurtarmak?”

“Bazen kuzular geri geri doğmaya çalışıyor,” dedi Tiffany.

“Geri geri,” diye mırıldandı Annagramma zayıfça.

“İkizse daha beter oluyor.”

“İkiz...” Sonra Annagramma bir kusur keşfetmiş gibi ekledi: “Ama bak, koyunlar ve çobanlar hakkında bir sürü resim gördüm ve hiç öyle bir şey yoktu. Ben olayın yalnızca... çimenliklerde durup koyunların otlamasını izlemekten ibaret olduğunu düşünüyordum.”

Annagramma arada bir sıkı bir tokat yese dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşündüğünüz zamanlar vardır. Aptalca, düşüncesiz hakaretiler, kendi dışındaki herkese karşı muazzam bir ilgisizlik, herkese hafifçe sağır ve biraz da aptalmış gibi davranması... insanın kanını kaynatılabiliyordu. Ama tahammül ediyordunuz, çünkü arada bir, bütün bu davranışların ardını görebiliyordunuz. Arkada, dünyayı bir tavşancığın bir tilkiyi izlemesi gibi izleyen, tilkinin gideceği ve onu incitmeyeceği umuduyla ona bağırıp çağıran endişeli, çılgın, küçük bir yüz vardı. Ve akıllı olması beklenen bir cadı kurulu, herkes için zorlu bir iş olacak bu bölgeyi ona vermişti.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Hayır, hiç mantıklı gelmiyordu.

“Yalnızca koyun kuzulamakta güçlük çekiyorsa olur,” dedi Tiffany, akli tıkr tıkr çalışırken. “Ve bu, karanlıkta, soğukta, yağmurda yapılır. O zamanlarda ortalıklarda hiç ressam olmaz. Çok şaşırtıcıdır.”

“Neden bana öyle bakıyorsun?” dedi Annagramma. “Sanki ben burada değilmişim gibi!”

Tiffany gözlerini kırıştırdı. Tamam, diye düşündü. Bununla nasıl başa çıkmam gerekiyor?

“Bak, gelip ölüyü hazırlamana yardım ederim,” dedi, becerebildiği kadar sakın bir şekilde. “Bayan Qwslick konusunda da yardım edebilirim, sanırım. Ya da Petulia’dan rica ederim. O bu konuda iyidir. Ama nöbet tutma işini yalnız yapmak zorundasın.”

“Bütün gece ölü birinin yanında mı kalacağım?” dedi Annagramma, ürpererek.

“Okuyacak bir kitap alabilirsin,” dedi Tiffany.

“Sandalyenin çevresine koruma çemberi çizebilirim, herhalde...” diye mırıldandı Annagramma.

“Hayır,” dedi Tiffany. “Büyü yok. Bayan Kulağakaçan sana bunu söylemiş olmalı?”

“Ama koruma çemberi...”

“Dikkat çeker. Bir şey neden onun orada olduğunu görmek için gelebilir. Endişelenme, yalnızca yaşlı insanları mutlu etmek için yapılır.”

“Şey... bir şey gelebilir derken...” diye başladı Annagramma.

Tiffany içini çekti. “Tamam, bu seferlik ben de seninle birlikte nöbet beklerim,” dedi. Annagramma gülümsedi.

“Kafataslarına gelince,” dedi Tiffany, “biraz bekle.” Yukarı kata çıktı ve eski bavuluna sakladığı Boffo kataloğunu getirdi. Onu dikkatle rulo yaparak döndü ve Annagramma’ya uzattı. “Şimdi bakma,” dedi. “Yalnız kalamana kadar bekle. Sana bazı fikirler verdiğini göreceksin. Tamam mı? Bu gece yedi civarında sana gelirim.”

Annagramma gittikten sonra Tiffany oturdu ve içinden saydı. Beşe geldiğinde Ogg Ana geldi, birkaç süs eşyasının tozunu aldı ve sonra, "Ah, küçük arkadaşın gitti mi?" dedi.

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Tiffany.

Ogg Ana ev işi yapıyormuş gibi davranmayı bıraktı. "Sizi dinlemediğim için neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi, "ama dinleseydim, kimseden teşekkür alamayacağını söylerdim, düşündüğüm şey bu işte."

"Nine işe karışmamalıydı," dedi Tiffany.

"Karışmamalıydı, hı?" dedi Ogg Ana, ifadesiz bir yüzle.

"Ben aptal değilim, Ogg Ana!" dedi Tiffany. "Olayı çözdüm."

"Çözdün, öyle mi? Akıllı kız," dedi Ogg Ana, koltuğuna yerleşerek. "Peki, neymiş bu çözdüğün olay, bakalım?"

Bu iş kolay olmayacaktı. Ogg Ana genelde hep neşeliydi. Şimdi olduğu gibi ciddileştiğinde insanı sinirlendirebiliyordu. Ama Tiffany devam etti.

"Ben bir kulübeyi devralamazdım," dedi. "Ah, gündelik işlerin çoğunu yapabilirim, ama bir bölgeyi idare etmek için daha büyük olman gerekir. Şapkan olsa bile, on uç yaşındaysan insanların sana söylemeyeceği şeyler vardır. Ama Nine beni önerdiğini söyledi ve böylece herkes olayı benimle Annagramma arasında bir yarış olarak gördü, değil mi? Ve onu seçtiler, çünkü o daha büyük ve gerçekten becerikli biriymiş gibi konuşuyor. Ve şimdi her şey dağılıyor. Ona cadılık yerine büyü öğretilmiş olması onun suçu

değil. Nine yalnızca onun başarısız olmasını istiyor, çünkü böylece herkes Bayan Kulağakaçan'ın kötü bir öğretmen olduğunu bilecek. Ve ben bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Senin yerinde olsam Esmе Havausta'nın ne istediğı konusunda bu kadar çabuk karar vermezdim,” dedi Ogg Ana. “Tek kelime etmeyeceğim, hatırlatırım. Sen istiyorsan git ve arkadaşına yardım et, ama yine de benim için çalışman gerek, tamam mı? Adil olan bu. Ayaklar nasıl?”

“Onlar iyi Ogg Ana. Sorduğun için teşekkür ederim.”

Yüz elli kilometreden fazla uzakta yaşayan Bay Fusel Johnson; Tiffany, Ogg Ana, hatta hiçbir konuda –geçimini sağladığı saatler dışında– hiçbir şey bilmiyordu. Aynı zamanda, malzeme biraz cıvık olsa da güzel, beyaz bir görünümlü istiyorsa kolay ve ucuz bir yöntem olarak, mutfığa badana yapmayı da biliyordu. Dolayısıyla, neden daha kendisi su ekleyemeden birkaç avuç beyaz toz kirecin havaya fırladığını, bir an hayalet gibi havada asılı kaldığını ve bacaya yükselerek kaybolduğunu bilmiyordu. Sonunda, olayı bölgede çok fazla trol dolaşmasına bağladı. Bu pek manuklı değildi, ama bu tür inanışlar genelde mantıklı değildir zaten.

Ve Kış Ustası düşündü: Bir insan yapacak kadar kireç!

O gece Tiffany, Annagramma ve yaşlı Bay Tissot'um yanında bekledi, ancak adam, yatağında uzanıyordu, çünkü

ölmüştü. Tiffany ölülerin başında nöbet beklemekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. İnsanın hoşlanacağı türden bir şey değildi. Gökyüzünün kurşunileşmesi ve kuşların ötmeye başlaması her zaman içini rahatlatmıştı.

Geceleyin Bay Tissot, küçük küçük sesler çıkardı. Yalnız, elbette, bunu yapan saatler önce Ölüm'le karşılaşmış olan Bay Tissot değildi. Yalnızca geride bıraktığı bedeniydi ve çıkardığı sesler, soğumaya yüz tutmuş eski bir evin çıkardıklarından farklı değildi.

Sabaha karşı ikide bu tür şeyler hatırlamak önemliydi. Mum titreşirken, yaşamsal ölçüde önemli.

Annagramma horluyordu. O kadar küçük burnu olan hiç kimse bu kadar yüksek sesle horlamamalıydı. Tahtalar parçalanıyordu adeta. Bu gece çevrede ne tür kötü ruhlar olursa olsun, o ses muhtemelen hepsini korkutup kaçırırdı.

Kötü olan kısmı Gnh gnh gnh değildi, Tiffany Bloooooorrrrt! kısmıyla da yaşayabilirdi. Asıl, aradaki boşluktu kötü olan, Gnh gnh gnh sona erdikten, ama daha uzun Bloooooorrrrt! başlamadan önceki boşluk. Bu gerçekten sinirine dokunuyordu. Asla art arda aynı uzunlukta olmuyordu. Bazen Gnh gnh gnh ile Bloooooorrrrt! peş peşe geliyor, sonra Gnh gnh gnh'dan sonra öyle uzun bir boşluk oluyordu ki Tiffany kendini, nefesini tutmuş, Bloooooorrrrt!u beklerken buluyordu. Annagramma aynı uzunlukta aralıklar verse bu kadar kötü olmayacaktı. Bazen tamamen duruyordu ve nimet gibi gelen bir sessizlikten sonra Annagramma

sandalyesinde dönerek mni mni diye ağız şaplatıyordu ve blort konseri yine başlıyordu.

Neredesin, Çiçeklerin Hanımı? Sen nesen? Uyuyor olmalıydın!

Ses o kadar hafifti ki Tiffany, bir sonraki Gnh gnh gnh sesinin beklentisi içinde gerilmiş olmasa belki duyamazdı. İşte gelmişti...

Gnh gnh gnh!

Bırak sana dünyamı göstereyim, Çiçeklerin Hanımı. Sana buzun tüm renklerini göstereyim!

BLOOOOOORRRRT!

Tiffany'nin yaklaşık dörtte üçü düşündü: Ah, olamaz! Yanıt verirsem beni bulabilir mi? Hayır. Beni bulabilse burada olurdu. Elim kaşınmıyor.

Kalan dörtte bir düşündü: Bir tanrı ya da tanrısal bir varlık benimle konuşuyor ve horlama olmasa çok memnun olurdum, Annagramma, çok teşekkür ederim.

Gnh gnh gnh!

“Özür diledim,” diye fısıldadı Tiffany, dans eden mum ışığına. “Buzdağını gördüm. Çok... şey... nazıksın.”

Daha bir sürü yaptım.

BLOOOOOORRRRT!

Daha pek çok buzdağı, diye düşündü Tiffany. Bana benzeyen kocaman, buzdan, yüzen dağlar sis bulutları sürükleyerek süzülüyor ve peşlerinden kar fırtınaları getiriyor. Kaç gemi çarptı onlara, acaba?

“O kadar zahmete girmemeliydin,” diye fısıldadı.

Gittikçe güçleniyorum! Dinliyorum ve öğreniyorum! İnsanları anlamaya başlıyorum!

Külübenin dışında bir ardıç kuşu ötmeye başladı. Tiffany mumu söndürdü ve odaya gri bir ışık girdi.

Dinlemek ve öğrenmek... Bir tipi, bir şeyleri nasıl anlardı?

Tiffany, Çiçeklerin Hanımı! Kendimi bir insan yapıyorum!

Annagramma'nın Gnh gnh gnh ve Bloooooorrrrt! sesleri bir araya gelerek karmaşık bir ses çıkardılar ve sonra Annagramma uyandı.

“Ah,” dedi, kollarını gererek ve esneyerek. Çevresine bakındı. “Eh, bu iş yolunda gitti gibi.”

Tiffany duvara baktı. Kendini insan yaptığını söylerken ne demek istemişti? Kuşkusuz o...

“Uyuyakalmadım, değil mi, Tiffany?” dedi Annagramma, muhtemelen kendisinin şakacı saydığı bir sesle. “Minicik bir an bile?”

“Ne?” dedi Tiffany, dik dik duvara bakarak. “Ha... hayır, uyumadım!”

Aşağıda insanlar dolanıyordu. Bir süre sonra merdivenler gıcırdadı ve alçak kapı itilerek açıldı. Orta yaşlı bir adam, mahcup mahcup yere bakarak konuştu:

“Annem, siz hanımların kahvaltı isteyip istemediğini soruyor.”

“Ah, hayır, sahip olduğunuz pek az şeyi de biz alamay-
yı...” diye başladı Annagramma.

“Evet lütfen, minnettar oluruz,” dedi Tiffany, daha yüksek bir sesle, çabucak. Adam başını salladı ve kapıyı kapattı.

“Ah, bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi Annagramma, adam merdivenleri gıcırdata gıcırdata inerken. “Bunlar fakir insanlar! Sanmıştım ki sen...”

“Kes sesini, olmaz mı?” diye terslendi Tiffany. “Sesini kes ve uyan! Bunlar gerçek insanlar! Bir tür, bir tür fikir değiller! Şimdi aşağı ineceğiz, kahvaltı edeceğiz, ne kadar güzel bir kahvaltı olduğunu söyleyeceğiz ve sonra onlara teşekkür edeceğiz, onlar da bize teşekkür edecek ve gideceğiz! Ve böylece âdet yerini bulmuş olacak ve onlar için önemli olan bu. Dahası, onlar fakir olduklarını düşünmüyorlar, çünkü buralardaki herkes fakir! Ama doğru şeyleri yapamayacak kadar fakir değiller! Asıl bu fakirlik olurdu!”

Annagramma'nın ağzı bir karış açık bakakalmıştı.

“Bir daha söylediklerine dikkat et,” dedi Tiffany, derin derin nefes alarak. “Aslında, hiçbir şey söyleme.”

Kahvaltı jambon ve yumurtadan oluşuyordu. Nazik bir sessizlik içinde yediler. Bunun ardından, dışarıya çıkıp aynı sessizlikle, insanların muhtemelen hâlâ Bayan Ihanet'in kulübesi olarak düşündüğü yere uçtular.

Dışarıda küçük bir oğlan çocuğu bekliyordu. Onlar iner inmez çocuk patladı. “Bayan Obble bebeğin yolda olduğunu

söyledi ve buraya geldiğim için bana bir kuruş verecekmişsiniz.”

“Bir çantan var, değil mi?” dedi Tiffany, Annagramma’ya dönerek.

“Evet, şey, bir sürü.”

“Kastettiğim hasta ziyareti çantası. Bilirsin, ihtiyaç duyacağın her şeyi içine koyarsın ve kapının yanında bulundurursun...”

Tiffany kızın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü. “Tamam, demek çantan yok. Elimizden geldiği kadar idare etmemiz gerekecek. Çocuğa bir kuruş ver de gidelim.”

“Yolunda gitmezse birinden yardım isteyebilir miyiz?” dedi Annagramma, havalanırlarken.

“Yardım istenen kişiler bizleriz,” dedi Tiffany, basitçe. “Ve bu senin bölgen olduğundan, asıl zor işi sana vereceğim...”

... ki bu da Bayan Obble’i meşgul etmekte. Bayan Obble bir cadı değildi, ama çoğu insan öyle olduğunu sanıyordu. Kadın cadıya benziyordu –yani kıllı sigillerin özel indiriminde olduğu gün Boffo katalogundaki her şeyi satın almış gibi görünüyordu– ve hafifçe deliydi. İlk bebeğini doğuracak hiçbir annenin bir buçuk kilometre yakınına sokulmaması gerekiyordu, çünkü onlara büyük bir özenle yanlış gidebilecek her şeyi sayar (en azından ciyaklar) ve bunu öyle bir şekilde yapardı ki saydığı her şey gerçekten olacak sanırdınız. Ama her şeye yaprak küfü merhemi sürmekten vazgeçirebildiğiniz zaman iyi bir hemşireydi.

İşler gürültülü ve biraz da telaşlı gitti, ama Bayan Obble'in öngördüğü hiçbir şey olmadı ve sonuç bir erkek bebek oldu. Tabi nur topu gibi bir bebek olmadı, çünkü Tiffany, onu top gibi sekmeden yakaladı; Annagramma bebeklerin nasıl tutulacağını bilmiyordu.

Ama sivri şapka içinde iyi görünüyordu ve Tiffany'den büyük olduğu açık olduğundan ve pek az iş yaptığından diğer kadınlar kontrolün onda olduğunu düşündüler.

Tiffany, onu bebeği kucığında gururla tutarken (bu sefer doğru tarafı yukarıdaydı) bıraktı ve Ogg Ana'nın Yeri'ne dönmek için ormanın içinde uzun yolculuğuna başladı. Kuru ve soğuk bir hava vardı, ama esen rüzgâr ağaçlardan insanın canını acıtan kar kristalleri döküyordu. Yorucu ve çok, çok soğuk bir uçuş oldu. Nerede olduğumu bilmesi imkansız, dedi Tiffany tekrar tekrar, alacakaranlıkta uçarken. Çok akıllı da değil. Kışın eninde sonunda bitmesi gerek, değil mi?

Şey... nasıl? dedi İkinci Şüphesi. Bayan Kene orada olmanın yeterli olduğunu söylüyor, ama bir şey daha yapman gerekiyordur herhalde?

Sanırım ayakkabılarımı çıkarıp ortalıklarda dolanmam gerekiyordur, diye düşündü Tiffany.

Her yerde mi? diye merak etti İkinci Şüphesi, Tiffany ağaçların arasında zikzaklar çizirken.

Muhtemelen kraliçe olmak gibi, dedi Üçüncü Kuşkus. Kraliçe sarayda oturur ve belki büyük bir arabaya binip

ortalıklarda gezinerek el sallar ve devasa krallığında monarşi sürer gider.

Ama Tiffany ağaçlardan kaçınırken, zihnine girmeye çalışan o küçük telaşlı düşünceden de kaçınmaya çalışıyordu: Eninde sonunda, öyle ya da böyle, Kış Ustası seni bulacak... hem, kendini nasıl insan yapabilir?

Yardımcı Posta Memuru Groat, doktorlara inanmazdı. Onlar adamı hasta eder, diye düşünürdü. İşte bu yüzden, her sabah çoraplarına sülfür koyardı ve hayatı boyunca tek bir gün bile hasta olmamakla övünürdü. Bu, sülfürün kokusu yüzünden pek az insanın ona yaklaşmak istemesi yüzünden de olabilirdi. Ama bir şey yaklaştı. Bir sabah o kapıyı açarken bir bora gürleyerek postanenin içine daldı ve adamın çoraplarını ayağından uçurdu.*

Tiffany karları silkelemek için botlarını yere vura vura içeri girdiğinde Ogg Ana ateşin başında oturuyordu.

"Tepeden tırnağa donmuş görünüyorsun," dedi. "Bir bardak dolusu sıcak süt ve bir damla brendiye ihtiyacın var..."

"Ahhhh, evvvet..." demeyi başardı Tiffany, takırdayan dişlerin arasından.

* Bu olay gazetelerde de yer aldı ve bundan kıyasüze sonra dul bir kadın ona mektup yazarak hiyyenden gerçekten anlayan bir adama ne kadar büyük bir hayranlık duyduğunu ifade etti. Kısa süre sonra birlikte yürürken görüldüler, demek ki bu, dedikleri gibi, kötü bir rüzgardı...

“Bana da bir bardak getir, olmaz mı?” dedi Ogg Ana. “Şaka yapıyorum. Sen ısınmana bak, ben içecekleri getireyim.”

Tiffany’nin ayakları buzdan kütleler gibiydi. Ateşin yanında diz çöktü ve elini büyük, siyah kancasının ucundan sarkan tencereye uzattı. Tencere durmaksızın kaynardı.

Zihnini düzenle ve dengele. Uzan ve ellerini iki yanına götür ve odaklan, buz tutan botlarına odaklan.

Bir süre sonra ayak parmakları ısındı ve sonra...

“Of!” Tiffany ellerini çekti ve parmaklarını emdi.

“Zihnini düzenleyemedin,” dedi Ogg Ana, kapıdan.

“Eh, bilirsin, uzun bir gün yaşamışsan ve pek fazla uyumamışsan ve Kış Ustası seni arıyorsa bu biraz zor oluyor,” diye sızlandı Tiffany.

“Ateşin umurunda bile değil,” dedi Ogg Ana, omuzlarını silkerek. “Sıcak süt geliyor.”

Tiffany ısındığı zaman kendini biraz daha iyi hissetti. Ogg Ana’nın süte ne kadar brendi eklediğini merak etti. Ogg Ana kendine de biraz almıştı, ama muhtemelen brendiye biraz süt ekleyerek.

“Ne güzel, ne rahat!” dedi Ogg Ana, bir süre sonra.

“Bu konuşma cinsellik hakkında mı olacak?” dedi Tiffany.

“Konuşma olacağını söyleyen oldu mu?” dedi Ogg Ana, masum masum.

“Öyle hissettim de,” dedi Tiffany. “Ve bebeklerin nereden geldiğini biliyorum, Bayan Ogg.”

“Ben de öyle sanıyordum.”

“Oraya nasıl girdiklerini de biliyorum. Ben bir çiftlikte yaşıyorum ve ablalarım var.”

“Ah, doğru,” dedi Ogg Ana. “Eh, görüyorum ki hayata epey iyi hazırlanmışsın. Benim sana anlatacağım pek bir şey kalmamıştır herhalde. Ve hatırladığım kadarıyla hiçbir tanrı bana ilgi göstermedi. Koltukların kabardı, değil mi?”

“Hayır!” Tiffany, Ogg Ana’nın gülümsemesine baktı. “Şey, biraz...” diye itiraf etti.

“Ve ondan korktun, değil mi?”

“Evet.”

“Eh, zavallı şey! Daha doğru yapmayı öğrenemedi. Çok iyi başlamıştı aslında, buzdan güller falan, ama sonra sana kaslarını göstermek istedi. Tipik erkek davranışı. Ama ondan korkmamalısın. O senden korkmalı.”

“Neden? Çiçekli kadın numarası yaptığım için mi?”

“Çünkü sen kızsın! Akıllı bir kız bir oğlanı parmağında oynatamazsa yazık olur. Sana vuruldu. Tek bir sözcükle hayatını berbat edebilirsin. Niye, ben genç kızken, sırf ben ilgisine yüz çevirdim diye genç bir adam kendini Lancre Köprüsü’nden aşağı atacaktı neredeyse!”

“Gerçekten mi? Ne oldu?”

“Yüzümü tekrar ona çevirdim. Eh, orada dururken çok şeker görünüyordu ve ben de şöyle düşündüm: Böyle güzel bir popoyu daha önce görmedim.” Ogg Ana arkasına yaslandı. “Bir de zavallı ihtiyar Greebo’yu düşün. Her şeyle

dövüşür. Ama Esme'nin küçük beyaz, dişi kedisi doğrudan üzerine saldırdı ve şimdi zavalıcık ilk önce uzanıp onun burada olup olmadığına bakmadan bu odaya giremiyor bile. Bunu yaparken onun zavallı küçük suratını görsen! Tamamen kırıış kırıış. Elbette, onu tek bir pençe darbesiyle lime lime edebilir, ama bunu yapamaz, çünkü küçük kedi onu inandırdı artık."

"Kış Ustası'nın yüzünü parçalamamı öneriyor olamazsın, değil mi?"

"Yo, yo, bu kadar dobra olman gerekmiyor. Ona biraz umut ver. Nazik, ama kararlı ol..."

"Benimle evlenmek istiyor!"

"Güzel."

"Güzel mi!"

"Bu, seninle iyi geçinmek istediği anlamına gelir. Hayır deme, ama evet de deme. Bir kraliçe gibi davran. Sana saygı göstermeyi öğrenmeli. Ne yapıyorsun?"

"Bütün bunları yazıyorum," dedi Tiffany, günlüğüne çiziktirerek.

"Yazmana gerek yok, hayatım," dedi Ogg Ana. "Senin içinde bir yerde var zaten. Daha okumadığın bir sayfada dır, eminim. Aklıma gelmişken, sen dışarıdayken bunlar geldi." Ogg Ana koltuk minderlerinin arasında arandı ve iki zarf çıkardı. "Postacı benim oğlan Shawn'dur, bu yüzden taşındığını biliyordu."

Tiffany neredeyse zarfları Ogg Ana'nın elinden kaptı. İki mektup!

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Senin şatodaki delikanlıdan?”

“O, bana mektup yazan bir arkadaşım,” dedi Tiffany, kibirle.

“İşte, Kış Ustası ile uğraşırken tam olarak bu bakışı ve sesi kullanman gerek!” dedi Ogg Ana, sevinçle. “O kim oluyor ki seninle konuşmaya cüret edebiliyor? İşte böyle!”

“Onları odamda okuyacağım,” dedi Tiffany.

Ogg Ana başını salladı. “Kızlardan biri, harika bir güveç pişirdi,” dedi (Ogg Ana gelinlerinin adını hatırlamamakla meşhurdur). “Seninki fırında. Ben meyhaneye gidiyorum. Yarın erken kalkacağız!”

Tiffany odasında yalnız kaldığında ilk mektubu okudu.

Yardım almayan bir göze, Tebeşir’de pek bir şey olmuyormuş gibi gelirdi. Tarih oraya uğramamıştı. Küçük şeylerin olduğu bir yerdi. Tiffany o küçük şeyleri okumaktan hoşlanıyordu.

İkinci mektup birincisine çok benziyor gibiydi; balo hakkındaki kısma kadar. Roland bir baloya gitmişti! Komşusu Lord Diver’ın evindeydi! Lord Diver’ın kızıyla dans etmişti! Kızın adı lyot idi, çünkü Lord Diver bir kız için güzel bir isim olduğuna karar vermişti! Üç kere dans etmişlerdi!! Ve dondurma!! lyot ona suluboya resimlerini göstermişti!!!

Roland nasıl orada oturup bu tür şeyler yazabilirdi?!!!

Tiffany'nin gözleri okumaya devam etti. Havaların kötüleşmesi, ihtiyar Aggie'nin bacağına neler olduğu anlatılıyordu, ama sözcükler kafasına girmiyordu, çünkü zihni alev alevdi.

Roland kim olduğunu sanıyordu ki bir başka kızla dans ediyordu?

Sen de Kış Ustası ile dans ettin, dedi Üçüncü Kuşkususu.

Tamam, ama ya suluboya resimler?

Kış Ustası da sana kar tanelerini gösterdi, dedi Üçüncü Kuşkususu.

Ama ben yalnızca nazik davranıyordum!

Belki o da yalnızca nazik davranıyordu.

Tamam, ama o teyzeleri tanıyorum, diye düşündü Tiffany öfkeyle. Ben sıradan bir çiftçi kızı olduğum için benden asla hoşlanmadılar! Ve Lord Diver çok zengin ve kızı onun tek çocuğu! Komplo kuruyorlar!

Nasıl, orada oturup bir başka kızla birlikte dondurma yemek son derece normal bir şeymiş gibi yazabilirdi! Bu en az... eh, çok kötü bir şey kadar kötüydü!

Kızın suluboya resimlerine bakmaya gelince...

O yalnızca, tesadüfen seninle yazışan bir delikanlı, dedi Üçüncü Kuşkususu.

Evet, şey...

Evet, şey... ne? diye ısrar etti Üçüncü Kuşku. Tiffany'nin sinirine dokunmaya başlamıştı. İnsanın kendi beyni, kendi tarafını tutma terbiyesini göstermeliydi!

Yalnızca, “Evet, şey...” tamam mı? diye düşündü öfkeyle.

Bu konuda pek akli başında davranmıyorsun.

Ah, gerçekten mi? Eh, bütün gün akli başında davrandım! Senelerdir akli başında davranıyorum! Beş dakikalığına gerçekten mantıksızca öfkeli olmaya hakkım var sanırım, değil mi?

Aşağıda biraz güveç var ve sen kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedin, dedi Üçüncü Kuşku. Bir şeyler yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.

İnsanlar suluboya resimlere bakarken ben nasıl güveç yiyebilirim? Roland ne cüretle suluboya resimlere bakar!

Ama Üçüncü Kuşku, haklıydı; fakat bu, Tiffany'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Kızgın ve perişan olacaksanız, bunu dolu bir mideyle yapmanız daha iyiydi. Tiffany aşağı kata indi ve fırındaki güveci buldu. Sevgili annemiz için her zaman en iyisi.

Kaşık almak için çatal bıçak çekmecesini çekti. Çekmece sıkıştı. Tiffany onu sarstı, birkaç kez lanet okudu, ama çekmece açılmadı.

“Ah, evet, devam et,” dedi arkasından bir ses. “Ne kadar işe yarıyor gör bakalım. Mantıklı davranıp elini çekmece-nin içine sokma ve sıkışan nesneyi dikkatle kurtarma. Ah hayır. Sars ve lanet et, işte böyle!”

Tiffany döndü.

Mutfak masasının yanında sıska ve yorgun görünüş-lü bir kadın duruyordu. Üzerine bir çarşaf dolamış gibi

görünüyordu ve sigara içiyordu. Tiffany daha önce sigara içen kadın hiç görmemişti, ama özellikle de şişman, kırmızı bir alevle yanan ve kıvılcımlar saçan bir sigara görmemişti.

“Sen kimsin ve Bayan Ogg’un mutfağında ne arıyorsun!” dedi sertçe.

Bu sefer şaşırmış görünme sırası kadına gelmişti.

“Beni duyabiliyor musun?” dedi. “Görebiliyor musun?”

“Evet!” diye bağırdı Tiffany. “Ve burası yemek hazırlanan bir yer, biliyorsun!”

“Beni görememen gerekiyordu!”

“Sana bakıyorum, değil mi?”

“Bir dakika,” dedi kadın, kaşlarını çatıp Tiffany’ye bakarak. “Sen sıradan bir insan değilsin, değil mi?” Bir an tuhaf tuhaf gözlerini kıstı ve sonra, “Ah, sen osun,” dedi. “Haklıyım, değil mi? Sen yeni Yaz’sın!”

“Sen beni boş ver, sen kimsin?” dedi Tiffany. “Hem, yalnızca tek bir danstı!”

“Ben Çekmecelerde Sıkışan Şeylerin Tanrıçası Anoiya’yım,” dedi kadın. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Alevli sigaradan bir nefes daha çekti ve biraz daha kıvılcım çıktı. Kıvılcımların bazıları yere düştü, ama herhangi bir zarar vermedi.

“Sırf bunun için tanrıça mı var?” dedi Tiffany.

“Eh, kaybolan şişe mantarlarını ve mobilyaların altına kaçan şeyleri de bulurum,” dedi Anoiya kayıtsızca. “Bazen

divan minderlerinin altında kaybolan şeyleri de. Sıkışan fermuarlar için de istiyorlar beni, ama henüz düşünüyorum. Daha çok, insanlar sıkışmış çekmeceleri sarsarak tanrılara seslendiğinde ortaya çıkarım.” Sigarasını çektişirdi. “Çayın var mı?”

“Ama ben kimseye seslenmedim!”

“Seslendin,” dedi Anoiya, daha fazla kıvılcım çıkartarak. “Lanet okudun. Sonuçta, her lanet de bir duadır.” Sigarasız elini salladı ve çekmecenin içinde bir şey pling etti. “Şimdi sorun kalmadı. Balık bıçağı takılmıştı. Herkeste bir tane vardır ve kimse nedenini bilmez. Bilerek gidip balık bıçağı alan var mıdır ki? Hiç sanmıyorum.”

Tiffany çekmeceyi çekti. Çekmece rahatça kayarak açıldı.

“Çay demiştik...” dedi Anoiya, oturarak.

Tiffany çaydanlığı koydu. “Beni nereden tanıyorsun?” dedi.

“Ah, evet,” dedi Anoiya. “Bir tanrı, bir ölümlüye aşık olmayalı epey olmuştu. Herkes sonunda ne olacağını merak ediyor.”

“Aşık olmak mı?”

“Ah, evet.”

“Demek istediğin, tanrılar izliyor mu?”

“Eh, elbette,” dedi Anoiya. “Büyük olanların çoğu bugünlerde başka iş yapmıyor! Ama benim fermuar açmam gerekiyor, ah evet ve bu havada ellerim feci tutulur!”

Tiffany, şimdi dumanla dolu olan tavana baktı.

“Devamlı mı izliyorlar?” dedi dehşet içinde.

“Klatchistan’daki savaştan daha fazla ilgi çektiğini duydum, ki o savaş epey tutuluyordu,” dedi Anoiya, kızarmış ellerini uzatarak. “Bak, soğuk yanması. Umurlarında olduğundan değil.”

“Ben... yıkanırken bile mi?” dedi Tiffany.

Tanrıça pis pis güldü. “Evet. Karanlıkta da görebilirler. Bu konuda düşünmemek en iyisi.”

Tiffany yine tavana baktı. Bu gece banyo yapmayı düşünüyordu.

“Düşünmemeye çalışırım,” dedi karanlık bir tavırla, sonra ekledi: “Tanrıça olmak... zor mu?”

“İyi günleri de olmuştur,” dedi Anoiya. Sigaralı kolunu dirsekten tutarak ve alev alev yanan, kıvılcımlar saçan sigarayı yüzüne yaklaştırarak ayağa kalktı. Sigaradan sert bir nefes çekti, başını kaldırdı ve bir duman bulutu üfle-di. Bulut gidip tavandaki sis tabakasına katıldı. Kıvılcımlar yağmur gibi yağıyordu. “Çekmece içinde eski değilim. Eskiden yanardağ tanrıçasıydım.”

“Gerçekten mi?” dedi Tiffany. “Hiç tahmin edemedim.”

“Ah, evet. Çıglıkları saymazsan iyi bir işti,” dedi Anoiya. Sonra, acı bir sesle ekledi: “Ha! Bir de fırtına tanrıları devamlı lavlarımın üzerine yağmur yağdırıyordu. Erkekler böyledir, hayatım. Lavlarını söndürmeye çalışır.”

“Bir de suluboya resimlere bakarlar,” dedi Tiffany.

Anoiya'nın gözleri kısıldı. "Başkasının resimlerine mi?"
 "Evet!"

"Erkekler! Hepsi aynı," dedi Anoiya. "Beni dinle hayatım, Bay Kış Ustası'na kapıyı göster. Ne de olsa o yalnızca doğanın unsurlarından biri."

Tiffany kapıya baktı.

"Tekmeyi salla hayatım, bavulunu toplamasını söyle ve kilitleri de değiştir. Sıcak ülkelerdeki gibi, sene boyunca yaz sürsün. Her yer üzümlerle dolu olsun, hı? Her ağaçtan Hindistan cevizleri sarksın! Hah, ben yanardağ oyunundayken, mangolar yüzünden kılımı kıpırdatamıyordum. Kara, sise ve çamura veda ederiz. Şu şeysi sende mi?"

"Şeysi?.." dedi Tiffany, endişeli görünerek.

"Bir yerden çıkacaktır, eminim," dedi Anoiya. "Biraz ustalık gerektirdiğini duydum... Hop, çekmece sarstıklarını duyuyorum, oraya uçmam gerek, sen endişelenme, senin nerede olduğunu ona söylemem..."

Tanrıça yok oldu. Duman da öyle.

Başka ne yapabileceğini bilemeyen Tiffany, bir tabağı et ve sebzeyle doldurdu ve yemeğini yedi. Demek öyle... artık tanrıları görebiliyordu, öyle mi? Ve tanrıların ondan haberi vardı, öyle mi? Ve herkes ona tavsiye vermek istiyordu.

Yüksek yerlerde oturanların dikkatini çekmek iyi değildir, demişti babası.

Ama etkileyiciydi. Ona aşık, hı? Ve herkese anlatıyor? Ama o gerçekten de bir unsurdu, doğru düzgün bir tanrı

bile değildi. Tek bildiği rüzgârın ve suyun yerini değiştirmekti!

Yine de... hah! Bazı insanların peşlerinde koşan unsurları yoktu! Ah evet! Buna ne demeli? Dürüst erkekleri tuzaklarına çekmek için suluboya resim yapan kızlarla dans edecek kadar aptal olanlar varsa, eh, Tiffany de hemen hemen tanrı olan kişilere kibirli davranabilirdi. Bir mektubunda bundan bahsetmeliydi.yalnız, Ama tabi ki bundan sonra ona yazmayacaktı. Hah!

Birkaç kilometre uzakta, hayvan yağlarından ve bitki küllerinden kendi sabununu yapan İhtiyar Karatakke Ana, tam çarşaf kaynatmaya hazırlanırken bir sabun kalıbının ellerinden koparılıp alındığını hissetti. Bir de fıçıdaki su kaskatı dondu.

Cadı olduğundan hemen, "Tuhaf bir hırsız var buralarda!" dedi.

Ve Kış Ustası yanıt verdi:

"İnsan yapacak kadar bitkisel kül!"

Bölüm 8

BEREKET BOYNUZU

O gece, Ogg Ana yattıktan sonra, Tiffany hevesle beklediği banyosunu yaptı. Hafife alınacak iş değildi. İlk önce teneke küvetin, bahçenin dibindeki tuvaletin arkasındaki çengelinden alınması ve karanlık, soğuk gece havasında ateşin önündeki şeref yerine sürüklenmesi gerekiyordu. Ateşin ve siyah mutfak sobasının üzerinde tencereler ısıtılıyordu ve on beş santim derinliğinde ılık su elde etmek bile özel çaba gerektiriyordu. Daha sonra, suyun tamamının küvetten lavaboya boşaltılması, küvetin sabah dışarı götürülmek üzere bir köşeye konması gerekiyordu. Bütün bunları yapacaksanız, her santimetrenizi iyice ovalasınız da olurdu.

Tiffany fazladan bir şey daha yaptı: bir karton parçasına "ÖZEL!!" yazdı ve kartonu yukarıdan okunabilecek şekilde odanın ortasındaki tavan lambasına sıkıştırdı. Meraklı

tanrıları vazgeçireceğinden emin değildi, ama bunu yaptıktan sonra daha kendini rahat hissetti.

O gece düş görmeden uyudu. Sabah taze bir kar tabakası her yeri kaplamıştı ve Ogg Ana'nın torunlarından ikisi bahçeye kardan adam yapıyordu. Bir süre sonra içeri girdiler ve burun yapmak için bir havuç, göz yapmak için iki parça kömür istediler.

Ogg Ana, Tiffany'yi ıssız Slice köyüne götürdü. Oradaki insanlar, akraba olmadıkları birini gördüklerinde her zaman şaşıyor, her zaman memnun oluyorlardı. Ogg Ana karda açılmış patikaları kullanarak sallana sallana kulübe-leri dolaştı, bir filin içinde yüzebileceği kadar çok çay içti ve küçük cadı işleri yaptı. Yaptığı daha çok dedikoduymuş gibi görünüyordu, ama işin numarasını anladıktan sonra, büyü'nün nasıl olduğunu görebiliyordunuz. Ogg Ana, birkaç dakikalığına bile olsa, insanların düşünce yapılarını değiştiriyordu. Geride bıraktığı insanlar birazcık daha iyi insanlar oluyordu. Aslında değildiler, ama Ogg Ana'nın dediği gibi, böylece onlara bir hedef vermiş oluyordu.

Sonra bir düşsüz gece daha geçti, ama sabahın beş buçuğunda Tiffany aniden uyandı... Kendini tuhaf hissediyordu.

Penceredeki kırağıyı sildi ve ay ışığı altında duran kardan adamı gördü.

'Bunu neden yapıyoruz?' diye merak etti. Kar yağar yağmaz kardan adam yapıyoruz. Bir şekilde Kış Ustası'na tapınıp oluyoruz. Kardan insan yapıyoruz, onu canlandırmak

için ona kömürden gözler ve havuçtan burun veriyoruz. Ah, görüyorum ki çocuklar bir atkı da takmışlar. Kardan adamın ihtiyaç duyduğu şey bu işte, onu sıcak tutacak bir atkı...

Sessiz mutfağa indi ve yapacak başka şey bulamadığından masayı sildi. Elleriyle bir şey yapmak, düşünmesini kolaylaştırıyordu.

Bir şey değişmişti ve değişen kendisiydi. Kendisi rüzgâra kapılıp uçan bir yaprakınış gibi, Kış Ustası'nın ne yapacağı, ne düşüneceği hakkında endişelenip duruyordu. Onun sesini kafasının içinde, bulunmaya hakkı olmayan bir yerde duymaktan korkuyordu.

Eh, artık değil. Bir daha değil.

Kış Ustası onun hakkında endişelenmeliydi.

Evet, Tiffany bir hata yapmıştı. Evet, onun suçuydu. Ama ona zorbalık edilmesini kabul etmeyecekti. Oğlanların ortalıkta dolanıp lavının üzerine yağmur yağdırmasına ve başkalarının suluboya resimlerine bakmasına izin vermemeniz lazımdı.

Hikâyeyi bul, derdi Havausta Nine hep. O, dünyanın hikâye modelleriyle dolu olduğuna inanıyordu. Hikâyeleri başıboş bırakırsanız, onlar sizi kontrol ederdi. Ama onları incelerseniz, onları öğrenirseniz... onları kullanabilirdiniz, değiştirebilirdiniz...

Bayan İhanet, hikâyeler hakkında her şeyi biliyordu, değil mi? Kendine güç sağlamak için onları örümcek ağı gibi dokurdu. Ve bu işe yarardı, çünkü insanlar onlara inanmak istiyordu. Ogg Ana da bir hikâye anlatmıştı. Şişman, neşeli

Ogg Ana, içki içmekten hoşlanan (sonra bir tane daha, çok teşekkürler) ve herkesin en sevdiği büyükannesi olan Ogg Ana... Ama o küçük, ılık ılık gözler kafanızın içine girebiliyor, tüm sırlarınızı okuyabiliyordu.

Sızı Nine'nin bile bir hikâyesi vardı. O yüksek tepelerde, eski çoban kulübesinde yaşar, çimenlerin üzerinde esen rüzgârı dinlerdi. Gizemli ve yalnızdı ve hikâyeler süzülerek gelir, onun çevresinde toplanırdı: Ölü olmasına rağmen kayıp kuzuları bulduğu hakkındaki hikâyeler, onun halkına hâlâ göz kulak olduğuna dair hikâyeler...

İnsanlar dünyanın bir hikâye olmasını istiyordu, çünkü hikâyeler kulağa doğru gelir, mantıklı olurdu. İnsanlar dünyanın mantıklı olmasını istiyordu.

Eh, Tiffany'nin hikâyesi, itilip kakılan küçük bir kızın hikâyesi olmayacaktı. Bu hiç mantıklı değildi.

Yalnız... Kış Ustası aslında kötü değildi. Mitoloji kitabındaki tanrılar insan olmanın yolunu çözmüş gibiydi –bazen biraz fazla insansı oluyorlardı– ama bir kar fırtınası ya da bir bora bunu nasıl öğrenebilirdi? Kış Ustası tehlikeli ve korkutucuydu, ama onun için üzülmekten de edemiyordunuz.

Biri, Ogg Ana'nın arka kapısını dövyordu. Siyahlar içinde, uzun boylu bir şekil olduğu anlaşıldı.

"Yanlışı ev," dedi Tiffany. "Burada azıcık bile olsa hasta hiç kimse yok."

Bir el siyah başlığa gitti ve başlığın derinliklerinden bir ses tısladı:

"Benim, Annagramma! O içeride mi?"

"Bayan Ogg henüz kalkmadı," dedi Tiffany.

"Güzel. İçeri gelebilir miyim?"

Mutfak masasında, bir fincan çayla içini ısıtırken, Annagramma her şeyi anlattı. Ormanda hayat iyi gitmiyordu.

"İki adam beni görmeye geldi. Aptal bir inek varmış ve ikisi de ineğin kendisine ait olduğunu düşünüyor!" dedi.

"Bu, Joe Broomsocket ve Shifty Adams olmalı. Sana onlar hakkında da bir not bırakmıştım," dedi Tiffany. "Ne zaman biri ya da diğeri içki içse, o inek üzerine tartışmaya başlıyorlar."

"Benim ne yapmam bekleniyor?"

"Başını salla ve gülümse. Inek ölene kadar bekle, derdi Bayan İhanet hep. Ya da adamlardan biri," dedi Tiffany. "Tek yol bu."

"Bir de domuzu hastalanan bir kadın geldi!"

"Sen ne yaptın?"

"Domuzlarla ilgilenmediğimi söyledim. Ama kadın göz yaşlarına boğuldu, bu yüzden Bangle'ın Evrensel Şifa'sını denedim."

"Onu bir domuz üzerinde mi kullandın?" dedi Tiffany, şaşkınlıkla.

"Eh, domuz-cadısı büyü kullanıyor, bu yüzden ben neden..." diye başladı Annagramma, kendini savunurcasına.

"Ama o nelerin işe yaradığını biliyor!" dedi Tiffany.

"Onu ağaçtan indirdiğimde durumu son derece iyiydi! Kadının o kadar şamata yapmasına hiç gerek yoktu! Eminim tüyleri de uzayacaktır! Zamanla!"

“Benekli bir domuz değildi, değil mi? Kadının gözleri kısık mıydı?”

“Evet! Sanırım! Fark eder mi?”

“Bayan Stumper o domuza çok bağlıdır,” dedi Tiffany, paylarcasına. “Haftada bir kulübeye getirir onu. Normalde sırf midesi bozulduğu için. Domuzu fazla besliyor.”

“Gerçekten mi? O zaman bir dahaki sefere kapıyı açmam,” dedi Annagramına, kararlılıkla.

“Hayır, onu içeri al. Aslında yalnızlık çekiyor ve biraz gevezelik etmek istiyor.”

“Eh, zamanımı sohbet etmek isteyen yaşlı bir hanımı dinlemeye harcamaktansa yapacak daha iyi işlerim var,” dedi Annagramma, kızgınlıkla.

Tiffany ona baktı. Kızın beyni çalışana kadar kafasını masaya çarpmak dışında, nereden başlayabilirdiniz ki?

“Çok dikkatli dinle!” dedi. “Yaşlı hanımı dinlemeni kastediyorum, yalnızca beni değil. Sohbet etmek isteyen yaşlı hanımları dinlemekten daha iyi işin yok. Herkes cadırlara bir şeyler anlatır. Bu yüzden herkesi dinle, çok konuşma ve söyledikleri hakkında, bunu nasıl söyledikleri hakkında düşün ve gözlerine bak. Her şey büyük bir yap-boz gibidir, ama yalnızca sen bütün parçaları görebilirsin. Senin bilmeni istedikleri şeyleri bileceksin, senin bilmeni istemedikleri şeyleri de bileceksin, hatta kimsenin bilmediğini sandıkları şeyleri bileceksin. İşte bu yüzden evleri dolaşıyoruz. İşte bu yüzden sen de evleri dolaşacaksın, ta ki onların hayatlarının bir parçası olana kadar.”

“Bütün bunları sırf bir çiftçi ve köylü kalabalığı üzerinde biraz güç kazanmak için mi yapacağım?”

Tiffany hızla döndü ve bir sandalyeyi öyle şiddetle tekmeledi ki sandalyenin bacağı kırıldı. Annagramma çabucak geriledi.

“Bunu neden yaptın?”

“Sen akıllısın, sen tahmin et!”

“Ah, unutmuşum... baban bir çoban...”

“Güzel! Hatırladın!” Tiffany duraksadı. Üçüncü Kuşkuşu sayesinde beynine bir konuda emin olduğu duygusu doluyordu. Aniden Annagramma’yı tanıdı.

“Ya senin baban?” diye sordu.

“Ne?” Annagramma içgüdüyle sırtını dikleştirdi. “Ah, bir sürü çiftliği var...”

“Yalancı!”

“Eh, belki onun bir çiftçi olduğunu söylemeliyim...” diye başladı kız. Huzursuzlanmaya başlamıştı.

“Yalancı!”

Annagramma geriledi.

“Ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun...”

“Ne cüretle bana gerçeği söylemezsin?”

Takip eden sessizlikte, Tiffany her şeyi duydu: sobadaki odunun hafif çıtırtısı, kilerdeki farelerin sesleri, bir mağaradaki deniz gibi kükreyen kendi nefesi...

“Bir çiftçi için çalışıyor, tamam mı?” dedi Annagramma, çabucak ve sonra kendi sözleri karşısında şok geçirmiş gibi

baktı. “Bizim toprağımız yok, kulübemiz bile bize ait değil. Madem istiyorsun, gerçek bu işte. Mutlu oldun mu?”

“Hayır. Ama teşekkür ederim,” dedi Tiffany.

“Diğerlerine söyleyecek misin?”

“Hayır. Fark etmez. Ama Havausta Nine bu işi berbat etmeni istiyor, anlıyor musun? Sana karşı değil...” Tiffany duraksadı, sonra devam etti, “Demek istediğim, herkesten fazla değil. Yalnızca Bayan Kulağakaçan’ın cadılık tarzının işe yaramadığını herkesin görmesini istiyor. Tam da onun yapacağı şey! Sana karşı tek kelime etmedi, tam olarak istediğin şeyi almana izin verdi. Tıpkı bir hikâye gibi. Tam olarak dilediğin şeyi alırsan her şeyin yanlış gideceğini herkes bilir. Ve sen kulübe diliyordun. Ve her şeyi berbat edeceksin.”

“Alışmak için bir iki güne ihtiyacım var yalnızca...”

“Neden? Sen kulübesi olan bir cadısın. Başa çıkabilmen gerekiyor! Eğer yapamıyorsan, neden üstlendin?”

Baş a çıkabilmen gerekiyor, çoban kız! Yapamıyorsan, neden üstlendin?

“Yani bana yardım etmeyecek misin?” Annagramma dik dik Tiffany’ye baktı ve sonra yüzündeki ifade olağandışı bir biçimde hafifçe yumuşadı. “Sen iyi misin?” dedi.

Tiffany gözlerini kırpıştırdı. İnsanın kendi sesinin zihninin diğer yanından yankılanması korkunç bir şeydir.

“Bak, zamanım yok,” dedi zayıfça. “Belki diğerleri yardım edebilir?”

“Onların bilmesini istemiyorum!” Panik Annagramma’nın yüzünü kapladı.

Büyüyle yapabilir, diye düşündü Tiffany. Yalnız, cadılık konusunda iyi değil. İşi berbat eder. İnsanları berbat eder.

Pes etti. “Tamam, biraz zaman ayırabilirim sanırım: Ogg Ana’nın Yeri’nde çok ev işi yok. Hem, durumu diğerlerine de açıkla. Bilmeleri gerek. Muhtemelen yardım ederler. Sen hızlı öğreniyorsun, yaklaşık bir haftada temel konuları anlarsın.”

Tiffany, Annagramma’nın yüzünü izledi. Kız ciddi ciddi düşünüyordu! Boğuluyor olsa ve ona bir ip atsanız, ipin yanlış renkte olduğundan yakınırırdı...

“Eh, eğer yalnızca yardım edeceklerse...” dedi Annagramma, neşelenerek.

Kızın gerçek dünyayı kendi kafasına göre düzenlemesi hayranlık uyandırıcıydı. Bir hikâye daha, diye düşündü Tiffany; tamamen Annagramma hakkında.

“Evet, sana yardım ediyor olacağız,” diyerek içini çekti.

“Belki insanlara, kızların bir şeyler öğrenmek için bana geldiğini bile söyleyebiliriz?” dedi Annagramma umutla.

İnsanlar, öfkeye teslim olmadan önce ona kadar saymak gerektiğini söyler. Ama karşınızdaki kişi Annagramma ise, daha büyük sayıları, örneğin bir milyon sayısını bilmekte layda vardı.

“Hayır,” dedi Tiffany. “Bunu yapacağımızı sanmıyorum. Öğrenme işini yapan sensin.”

Annagramma itiraz etmek için ağzını açtı, Tiffany'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve itiraz etmemeye karar verdi.

“Şey, evet,” dedi. “Elbette, şey... teşekkür ederim.”

İşte bu sürpriz olmuştu.

“Muhtemelen yardım edeceklerdir,” dedi Tiffany. “İçimizden biri başarısızlığa uğrarsa, bu iyi görünmez.”

Hayretler içinde, kızın ciddi ciddi ağladığını gördü. “Ben yalnızca, onların gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmemiştim...”

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedi, dizine dek domuzlara gömülmüş olan Petulia. “Bana domuz-cadısı diyor.”

“Eh, sen domuz-cadısıydın ama,” dedi Tiffany, ağılın dışından. Büyük baraka domuzlarla doluydu. Gürültü de neredeyse koku kadar kötüydü. Dışarıda, toz gibi ince bir kar yağıyordu.

“Evet, ama o söylediğinde domuz çok, cadı az oluyor,” dedi Petulia. “O her ağzını açtığı anda, bir şeyi yanlış yaptığımı düşünüyorum.” Elini bir domuzun yüzüne doğru salladı ve birkaç kelime mırıldandı. Hayvanın gözleri şaşkınlıkla oldu ve ağzını açtı. Şişedeki yeşil sıvıdan büyük bir doz aldı.

“Onu kendi başına çabalamaya bırakamayız,” dedi Tiffany. “İnsanlar incinebilir.”

“Eh, bu bizim hatamız olmaz, değil mi?” dedi Petulia, bir başka domuzun ilacını vererek. Elini boru yaptı ve şamatanın üzerinden ağılların diğer ucundaki adama bağırdı.

"Fred, bunlar tamam!" Sonra ağıldan çıktı ve Tiffany, onun elbisesinin eteğini beline sıkıştırdığını ve altına kalın deri pantolon giydiğini gördü.

"Bu sabah gerçekten çok şamata yapıyorlar," dedi Petulia. "Biraz heyecanlılar gibi."

"Heyecanlı mı?" dedi Tiffany. "Ah... evet."

"Dinle, erkek domuzların kendi barakalarında bağır-dıklarını duyabilirsin," dedi Petulia. "Baharın kokusunu aldılar."

"Ama daha Domuznöbeti bile değil!"

"Yarından sonraki gün. Her neyse, bahar karın altında uyuyor, derdi babam," dedi Petulia, ellerini bir kovada yıkayarak.

Hımın yok, dedi Tiffany'nin Üçüncü Kuşkususu. Petulia çalışırken asla "hımın" demiyor. Çalışırken her şeyden emin. Dik duruyor. Kontrol onda.

"Bak, yanlış bir şey görürsek ve o konuda hiçbir şey yapmazsak bu bizim hatamız olur," dedi Tiffany.

"Ah, yine Annagramma," dedi Petulia. Omuzlarını silk-ti. "Bak, Domuznöbeti'nden sonra haftada bir oraya gidebilirim belki. Ona temel şeyleri gösteririm. Bu seni mutlu eder mi?"

"Eminim Annagramma minnettar olur."

"Eminim olmaz. Diğerlerine sordun mu?"

"Hayır, senin kabul ettiğini bilirlerse onlar da kabul eder diye düşündüm," dedi Tiffany.

“Hah! Eh, sanırım en azından denediğimizi söyleyebiliriz. Biliyor musun, bir sürü sözcük bildiği ve kıvılcımlı sihirleri yapabildiği için Annagramma’nın çok akıllı olduğunu sanırdım. Ama ona hasta bir domuz gösterdiğinde, hiçbir işe yaramıyor!”

Tiffany ona Bayan Stumper’in domuzundan bahsetti ve Petulia şok geçirdi.

“Bu tür şeylere izin veremeyiz,” dedi. “Ağacın tepesinde mi? O zaman, belki bu akşam uğramaya çalışırın.” Duraksadı. “Havausta Nine’nin bundan hoşlanmayacağını biliyorsun. Onunla Bayan Kulağakaçan arasında kalmak ister miyiz?”

“Doğru şeyi yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?” dedi Tiffany. “Her neyse, bize en kötü ne yapabilir ki?”

Petulia neşesiz kısa bir kahkaha attı. “Şey,” dedi, “ilk olarak bizi...”

“Yapmaz.”

“Keşke senin kadar emin olabilsem,” dedi Petulia. “Tamam, o zaman. Bayan Stumper’in domuzu için.”

Tiffany ağaçların üzerinde uçuyordu ve zaman zaman botlarına yüksekteki dallar sürtünüyordu. Karı gevrekletirmeye ve kremalı kek gibi ısıldatmaya ancak yetecek kadar kış güneşi vardı.

Yoğun bir sabah olmuştu. Meclis Annagramma’ya yardım etmekle fazla ilgilenmemişti. Meclisin kendisi bile çok eskide kalmış gibiydi. Yoğun bir kış olmuştu.

“Tek yaptığımız, Annagramma bize patronluk taslarken debelenmek oldu,” demişti Dimity Şamata, mineraller öğütüp mum ışığında ısıtmakta olduğu minik kaba yavaş yavaş, dikkatle dökerek. “Ben büyüyle uğraşamayacak kadar meşgulüm. Büyü hiçbir zaman faydalı bir şey yapmıyor. Onun sorunu ne, biliyor musun? Bir şeyler satın alarak cadı olabileceğini sanıyor.”

“İnsanlarla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor, o kadar,” dedi Tiffany. Bu noktada kap patladı.

“Eh, bunun her zamanki dış ağrısı tedavilerinden olmadığına güvenle söyleyebiliriz, sanırım,” dedi Dimity, saçlarından kabın parçalarını temizleyerek. “Tamam, Petulia yapıyorsa, arada bir ben de bir günümü ayırabilirim. Ama pek işe yaramayacak.”

Tiffany uğradığında Lucy Emireri su dolu bir küvetin içinde giyinik olarak, boylu boyunca yatıyordu. Başı yüzeyin hemen altındaydı, ama Tiffany’nin başını içeri uzattığını görünce BOĞULMUYORUM! diyen bir tabela kaldırdı. Bayan Kene onun iyi bir cadı-bulucu olacağını söylemişti, bu yüzden sıkı çalışıyordu.

“Neden Annagramma’ya yardım edecekmişim, anlamıyorum,” dedi, Tiffany onun kurulanmasına yardım ederken. “O yalnızca o alaycı sesiyle insanları küçümsemekten hoşlanıyor. Hem, sana ne ki? Senden hoşlanmadığını biliyorsun.”

“Hep geçinebildiğimizi düşünmüşümdür... yani üç aşağı beş yukarı,” dedi Tiffany.

“Gerçekten mi? Sen onun teşebbüs bile edemeyeceği şeyler yapabiliyorsun! Görünmez olma numaran gibi... hem de çok kolaymış gibi yapıyorsun! Ama sen toplanılara geldiğinde bizler gibi davranıyorsun ve daha sonra ortalığın toplanmasına yardım ediyorsun. Bu onu deli ediyor!”

“Bak, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum...”

Lucy yeni bir havlu aldı. “Ondan daha başarılı birinin bununla böbürlenmemesi fikrine dayanamıyor.”

“Bunu neden yapayım ki?” dedi Tiffany şaşkınlıkla.

“Çünkü o senin yerinde olsa yapardı,” dedi Lucy, bıçağı ve çatalı dikkatle topuzuna geri sokarak.* “Senin ona güldüğünü düşünüyor. Şimdi de, aman aman, sana güvenmek zorunda. Burnuna iğne soksan daha iyiydi.”

Ama Petulia katılınıştı ve bu yüzden Lucy ve diğerleri de katıldı. İki sene önce, ünlü domuz numarasıyla Cadı Yarışları’nı kazandığından beri Petulia büyük bir başarı hikâyesi olmuştu. Ona gülmüşlerdi –eh, Annagramma gülmüştü ve başka herkes mahcup mahcup sırtınıştı– ama o iyi olduğu konuya sadık kalmıştı ve insanlar Havausta Nine’nin bile onun hayvanlar konusundaki yeteneğiyle yarışamayacağını söylüyordu. Aynı zamanda, sağlam bir saygı kazanmıştı. İnsanlar cadıların yaptığı pek çok şeyi anlamıyordu, ama hasta bir ineği ayağa kaldırabilen biri... işte, insanların saygıyla baktığı biri olurdu. Bu yüzden, tüm

* Tüm cadılar biraz gariptir. Bu gariplikle erken yuzleşmek sizin için en iyisidir.

meclis için Domuznöbeti'nin sonrası Daima Annagramma zamanı olacaktı.

Tiffany, başı dönerek, Ogg Ana'nın Yeri'ne döndü. Birinin onu kıskanabileceği hiç aklına gelmemiştir. Tamam, bir iki şey öğrenmişti, ama bunları herkes yapabiliyordu. Kendinizi kapatmayı öğrenmeniz yeterliydi.

Kapı'nın ardındaki çölün kumlarında oturmuştu, ustura dişli köpeklerle yüzleşmişti. . . Hatırlamak istediği şeyler değildi bunlar. Ve hepsinin üstüne, bir de Kış Ustası vardı.

Kış Ustası at olmadan onu bulamazdı, herkes bundan emindi. Onunla kafasının içinde konuşabilirdi, Tiffany de onunla konuşabilirdi, ama bu bir tür sihirdi ve haritalarla bir ilgisi yoktu.

Kış Ustası bir süredir sessizdi. Muhtemelen buz dağları yapıyordu.

Tiffany uçan süpürgeyi ağaçların arasındaki küçük, kel bir tepeye indirdi. Görünürlerde kulübe yoktu.

Süpürgeden indi, ama ne olur ne olmaz diye ona tutunmaya devam etti.

Yıldızlar çıkıyordu. Kış Ustası berrak gecelerden hoşlanırdı. Bu tür geceler daha soğuk olurdu.

Ve sözler geldi. Kendi sesiyle, kendi sözleriydi ve ne anlama geldiklerini biliyordu Tiffany, ama bir tür yankıları vardı.

“Kış Ustası! Sana emrediyorum!”

Sözcüklerin ne kadar yüksek perdeden çıktığına şaşarak gözlerini kırıştırırken yanıt geldi.

Ses her yerdeydi.

Kış Ustası'na kim emir veriyor?

"Ben Yaz Kadını'yım." Eh, bir tür dublörüm, diye düşündü.

"O zaman neden benden saklanıyorsun?"

"Buzundan korkuyorum. Soğuğundan korkuyorum. Çıglarından kaçıyorum. Fırtınalarından saklanıyorum." Ah, tamam. İşte bu, tanrıça tarzı konuşmaktı.

"Benimle birlikte, buzdan dünyamda yaşa!"

"Bana ne cüretle emir verebilirsin! Bana emir vermeye cüret etmeye kalkma!"

"Ama benim kışımnda yaşamayı sen seçtin..." Kış Ustası kararsız gibiydi.

"Ben nereye istersem oraya giderim. Ben kendi yolumu yaparım. Ben kimseden izin almam. Senin ülkende bana saygı duyacaksın ya da hesap vereceksin!" Bu kısım benim, diye düşündü Tiffany, araya laf sokabildiği için memnun olarak.

Kararsızlık ve şaşkınlıkla dolu uzun bir sessizlik oldu. Sonra Kış Ustası, "Sana nasıl hizmet edebilirim, hanımefendi?" diye sordu.

"Bana benzeyen buz dağları yok. Bin gemi batıran bir yüz olmak istemiyorum."

"Ya kırağı? Kırağılar paylaşabilir miyiz? Kar taneleri?"

"Kırağılar olmaz. Adımı pencerelere yazmamalısın. Bu yalnızca sorun yaratır."

"Ama seni kar taneleriyle şereflendirmeme izin var mı?"

"Şey..." Tiffany durdu. Tanrıçalar 'şey' dememeliydi, bundan emindi.

"Kar taneleri... kabul edilebilir," dedi. Ne de olsa, diye düşüncü, üstlerinde adım yok. Demek istediğim, çoğu insan fark etmez ve etseler de ben olduğumu bilmezler.

O zaman, tekrar dans edene dek kar taneleri olacak, hanımefendi. Ve dans edeceğiz, çünkü ben kendimi insan yapıyorum!

Kış Ustası'nın sesi... gitti.

Tiffany yine ağaçların arasında yalnızdı.

Ama... değildi.

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum," dedi, nefesiyle havada bir kıvılcım bırakarak. "Sensin, değil mi? Seni hissedebiliyorum. Sen benim düşüncelerim değilsin. Seni ben hayal etmiyorum. Kış Ustası gitti. Ağzımla konuşabilirsin. Sen kimsin?"

Rüzgâr yakındaki ağaca yığılmış karları döktü. Yıldızlar ışıldadı. Başka hiçbir şey kıpırdamadı.

"Buradasın," dedi Tiffany. "Kafamın içine düşünceler koydun. Hatta kendi sesimle benimle konuştun. Bu bir daha olmayacak. Artık bu duyguyu bildiğime göre, seni dışarıda tutabilirim. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi söyle. Buradan gittikten sonra, zihnimi sana kapatacağım. Bir daha..."

Bu kadar çaresiz olmak nasıl bir his, çoban kız?

"Sen Yaz'sın, değil mi?" dedi Tiffany.

Sen de annesinin giysilerini giymiş küçük bir kız gibisin, büyük ayakkabılar içinde küçük ayaklar, toprağa sürünen bir elbise. Aptal bir çocuk yüzünden dünya donacak...

Tiffany... tarif etmesi imkansız bir şey yaptı ve ses uzak bir böceğin sesine dönüştü.

Tepenin üstü ıssız ve soğuktu. Ve devam etmekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Haykırabilir, ağlayabilir, ayaklarınızı yere vurabilirdiniz, ama biraz ısınmanız dışında hiçbir işe yaramazdı. Haksızlık olduğunu söyleyebilirdiniz ve bu doğru olurdu, ama evrenin umurunda değildi, çünkü 'adil' sözcüğünün anlamını bilmiyordu zaten. Cadı olmanın asıl sorunu da buydu. Her şey size kalıyordu. Hep size kalıyordu.

Domuznöbeti daha fazla kar ve birkaç armağanla geldi. Ama, oradan geçen yolcu arabaları olmasına rağmen, evden hiçbir şey gelmedi. Tiffany kendi kendine, muhtemelen iyi bir sebebi olduğunu söyledi ve buna inanmaya çalıştı.

Bu, senenin en kışa günüydü ve uygun bir gündü, çünkü senenin en uzun gecesiyle pek iyi bir ikili oluşturuyorlardı. Bu kışın yüreği, ama Tiffany ertesi gün gelen armağanı beklemiyordu.

Çok kar yağıyordu, ama akşam göğü pembe-maviydi ve buz gibiydi.

Pembe akşam göğünden bir ılık sesi eşliğinde geldi ve Ogg Ana'nın bahçesine inerek çamur yağdırdı ve büyük bir delik açtı.

"Eh, lahanalara veda edelim," dedi Ogg Ana, pencereden dışarı bakarak.

Dışarı çıkuklarında delikten buharlar çıkıyordu ve güçlü bir lahana kokusu vardı.

Tiffany buharların içine baktı. Nesne toprak ve bitki saplarıyla kaplıydı, ama yuvarlak bir şey seçebiliyordu.

Delğin içine, çamurların ve buharların arasına girerek gizemli şeye yaklaştı. Artık çok sıcak değildi ve çamurları kazımaya başladığında, nesnenin ne olduğu konusunda pis bir sezgiye kapıldı.

Anoiya'nın bahsettiği şey olduğundan emindi. Yeterince gizemli görünüyordu. Ve onu çamurdan çıkarırken, onu daha önce de gördüğünden emindi...

"Sen orada iyi misin? Buharlar yüzünden seni göremiyorum!" diye seslendi Ogg Ana. Gürültüye bakarak, komşular koşa koşa gelmişti; heyecanlı gevezelikler vardı.

Tiffany çabucak yeni gelen şeyin üzerine çamur ve ezilmiş lahanalar süpürdü ve yukarı seslendi:

"Sanırım bu şey patlayabilir. Herkese içeri girmesini söyle! Sonra da uzanıp elimi tut, olmaz mı?"

Yukarıda bağrıışmalar oldu ve koşan ayakların sesi duyuldu. Ogg Ana'nın eli belirdi, sisin içinde sallandı ve Tiffany'nin çukurdan çıkmasına yardım etti.

"Mutfak masasının altına saklanalım mı?" dedi Ogg Ana, Tiffany elbisesinden çamur ve lahana silkelemeye çalışırken. Sonra Ogg Ana göz kırptı. "Eğer palayacaksa?"

Oğlu Shawn, iki elinde birer kova suyla evi dolandı ve onları kullanmak için bir sebep olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramış görünerek durdu.

“Neydi o anne?” dedi nefes nefese.

OggAna Tiffany’ye baktı. Tiffany, “Şey... gökyüzünden kocaman bir taş düştü.”

“Kocaman taşlar gökyüzünde kalamaz, küçükhanım!” dedi Shawn.

“Sanırım bu taş da bu yüzden düştü, evlat,” dedi Ogg Ana, çabucak. “Faydalı bir şey yapmak istiyorsan, burada nöbet tutup kimsenin deliğe yaklaşmasına izin vermeyebilirsin.”

“Patlarsa ne yapayım anne?”

“Gel ve bana söyle, olmaz mı?” dedi Ogg Ana.

Tiffany’yi kulübeye soktu, kapıyı arkalarından kapattı ve “Ben başarısız bir yalancıyım Tiff,” dedi. “Bunu ancak kötü bir yalancı bilebilir. Orada ne var?”

“Şey, patlayacağını sanmıyorum,” dedi Tiffany. “Ve patlarsa, sanırım olabilecek en kötü şey lahana salatası ile kaplanmamız. Bunun Cornucopia olduğunu sanıyorum.”

Kapının dışında sesler duyuldu ve kapı açıldı.

“Bu ev takdis olsun,” dedi Havausta Nine, ayaklarını yere vurarak çizmelerindeki karı temizledi. “Senin oğlan içeri giremeyeceğimi söyledi, ama bence yanılıyordu. Becerebildiğimce hızlı geldim. Ne oldu?”

“Cornucopiamız oldu,” dedi Ogg Ana, “o da her neyse.”

Aynı akşamın ilerleyen saatleriydi. Hava kararana kadar beklediler, sonra Cornucopia'yı çukurdan çıkardılar. Tiffany'nin beklediğinden çok daha hafifti; ama, aslında çok, çok ağır bir şeymiş de bilinmeyen sebeplerden dolayı bir süreliğine hafif olmaya karar vermiş gibi bir havası vardı.

Şimdi, çamurlarından ve lahanalarından arındırılmış bir biçimde, mutfak masasının üzerinde duruyordu. Tiffany onun belli belirsiz canlı görüldüğünü düşünüyordu. Ele ılık geliyordu ve parmaklarının altında hafifçe titriyordu.

"Chaffinch'e göre," dedi, önünde açık duran Mitoloji kitabındaki Yaz Hanımı sayfasına bakarak, "Tanrı K r lo, Cornucopia'yı, Tanrıça Bisonomy'den olan iki çocuğunu beslemek için büyülü keçi Almeg'in boynuzundan yapmış. Daha sonra, Tanrıça Bisonomy, gölgesine bir köstebek fırlatarak gelinciklerin tanrıçası Resonata'ya hakaret edince, patates şekilli şeyler tanrısı Epidity onu bir istiridye yağmuruna dönüştürmüş. Şimdi ise Yaz Tanrıçası'nın resm  ni anıymı ."

"Eski günlerde bu tür şeylerden çok olduğunu her zaman söylemişimdir," dedi Havausta Nine.

Cadılar nesneye baktılar. Gerçekten de biraz keçi boynuzuna benziyordu, ama çok daha büyüktü.

"Nasıl  alı ıyor?" dedi Ogg Ana. Kafasını boynuzun i ine soktu ve bağırdı: "Selam!"

Selamlar geri geldi ve bekledi inizden çok daha uzağa gitmiş gibi, yankılar uzun süre devam etti.

“Bana sorarsamz kocaman birdeniz kabuğuna benziyor,” diye fikir yürüttü Havausta Nine. Kedi yavrusu Sen, devasa şeyin çevresinde dolaştı ve dikkatle kokladı. (Greebo, üst raftaki uzun saplı tencerelerin arkasına saklanmıştı. Tiffany özellikle kontrol etmişti.)

“Bilen olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ama bunun diğer adı Bereket Boynuzu.”

“Boynuz mu? Türkü çalınan cinsten mi?” diye sordu Ogg Ana.

“Sanmıyorum,” dedi Tiffany. “İçinde... şey... şeyler var.”

“Ne tür şeyler?” dedi Havausta Nine.

“Şey, teknik olarak... her şey,” dedi Tiffany. “Toprakta yetişen her şey.”

Onlara kitaptaki resmi gösterdi. Cornucopia'nın geniş ağzından çeşit çeşit meyve, sebze ve tahıl dökülüyordu.

“Ama daha çok meyve var,” dedi Ogg Ana. “Çok havuç yok, ama herhalde onlar sivri uçtadır. Oraya daha iyi sığarlar.”

“Tipik ressam işi,” dedi Nine. “En öne yalnızca gösterişli şeyleri resmetmiş. Dürüst bir patatesi resimleyemeyecek kadar kibirli!” Parmağım suçlarcasına sayfaya uzattı. “Ya şu bebek meleklerle ne dersin? Onlar da gelmeyecek, değil mi? Minik bebeklerin ortalıklarda uçuştuğunu görmek hiç hoşuma gitmez.”

“Eski resimlerde onlardan çok var,” dedi Ogg Ana. “Bunun Sanat olğunu ve yalnızca çıplak hanımların yaramaz resimleri olmadığını anlatmak için koyuyorlar.”

“Eh, beni kandıramazlar,” dedi Havausta Nine.

“Hadi, Tiff, bir dene,” dedi Ogg Ana, masanın etrafından dolaşarak.

“Nasıl kullanıldığını bilmiyorum!” dedi Tiffany. “Kullanma talimatı yok!”

Ve sonra Nine bağırdı, ama çok geçti:

“Sen! Hemen çık oradan!”

Ama beyaz kedi yavrusu kuyruğunu savurarak içeri koşturdu.

Boynuza vurdular. Baş aşağı tutup silkelediler. İçine bağırmaya çalıştılar. Önüne süt dolu bir tabak koyup beklediler. Kedi yavrusu geri dönmedi. Sonra Ogg Ana bir paspasın sapıyla Cornucopia'nın içini nazıkçe dürtükledi. Sap Cornucopia'nın dışarıdan görüldüğü halinden çok daha içeri girerek herkesi şaşırttı.

“Acıktığında çıkacaktır,” dedi güven verircesine.

“İçeride yiyecek bir şey bulursa çıkmaz,” dedi Havausta Nine, karanlığa bakarak.

“Kedi maması bulabileceğini sanmıyorum,” dedi Tiffany, resmi dikkatle inceleyerek. “Ama süt olabilir.”

“Sen! Hemen dışarı çık!” diye emretti Nine, dağları sarabilecek bir sesle.

Uzak bir “mii” duyuldu.

“Belki sıkışmıştır?” dedi Ogg Ana. “Demek istediğim, sarmal şeklinde ve içeride daralıyor, değil mi? Kediler geri gitmek konusunda pek başarılı değildir.”

Tiffany Nine'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve içini çekti.

"Feegle'lar?" dedi, genel olarak odaya. "Bazılarının bu odada olduğunu biliyorum. Lütfen ortaya çıkın!"

Her süsün arkasından bir Feegle çıktı. Tiffany parmaklarıyla Cornucopia'yı tıkladı.

"Küçük bir kedi yavrusunu bunun içinden çıkarabilir misiniz?" dedi.

"Okkadarlık mı? He ye, sorun yokiko," dedi Herhangi-bir Rob. "Zor bişey olcaanı ummuştum!"

Nac Mac Feegle'lar koşarak boynuzun içine girdiler. Sesleri uzakta soldu. Cadılar bekledi.

Biraz daha beklediler.

Sonra biraz daha.

"Feegle'lar!" diye bağırdı Tiffany deliğin içine. Çok uzak, çok hafif bir "Amanın!" duyduğunu sandı.

"Tahıl üretebiliyorsa, içeride bira bulmuş olabilirler," dedi Tiffany. "Ve bu da ancak bira tükendiğinde çıkacakları anlamına geliyor!"

"Kediler birayla beslenmez!" diye terslendi Havausta Nine.

"Eh, beklemek canıma yetti," dedi Ogg Ana. "Bak, sivri ucunda da bir delik var. Oraya üfleyeceğiz!"

En azından denedi. Yanakları şişti, kızardı ve gözleri pörtledi ve boynuz patlamazsa Ogg Ana'nın patlayacağı son derece açıktı. Sonunda boynuz pes etti. Uzak ve yanlış anlaşılması imkansız şekilde kıvrımlı bir gümbürtü çıktı ve ses yükseldikçe yükseldi.

“Henüz hiçbir şey göremiyorum,” dedi Nine, boynuzun geniş ağzına bakarak.

Sen tam kuyruğunu dümdüz uzatmış, kulaklarını yatırmış bir halde dışarı fırladığında Tiffany onu hemen çekti. Sen masanın üzerinde kaydı, Havausta Nine'nin elbisesine atladı, omzuna tırmandı, döndü ve meydan okuyarak tısladı.

Bir “Amannnnn!” narası eşliğinde Feegle'lar boynuzdan dışarı döküldü.

“Herkes divanın arkasına!” diye bağırdı Ogg Ana. “Kaçın!”

Gümbürtü gök gürültüsüne dönüşmüştü. Gürültü büyüdü, büyüdü ve sonra...

... durdu.

Takip eden sessizlikte, divanın arkasından üç sivri şapka çıktı. Her şeyin ardından küçük mavi yüzler uzandı.

Sonra puat! sesine çok benzeyen bir ses çıktı ve boynuzun ağzından küçük ve pörsümüş bir şey çıkıp yere düştü. Bu, iyice kurumuş bir Hindistan ceviziydi.

Havausta Nine elbisesindeki tozları silkeledi.

“Bunu kullanmayı öğrensen iyi olacak,” dedi Tiffany'ye.

“Nasıl?”

“Hiç mi fikrin yok?”

“Hayır!”

“Eh, bu şey sana geldi, hanımefendi ve tehlikeli bir şey!”

Tiffany çekinerek Cornucopia'yı aldı ve yine aynı, son derece ağır bir şey başarısız bir şekilde, hafif numarası yapıyormuş duygusunu hissetti.

“Belki büyülü bir sözcük gerekiyordur,” dedi Ogg Ana. “Ya da bir yerine basıyorsundur...”

Tiffany aydınlıkta boynuzu çevirdiğinde, bir anlığına bir şey ışıldadı.

“Dur biraz, bunlar sözcüklere benziyor.”

Okudu: Π’ΑΝΤΑ Π’Ο’Υ ΕΠΙΘ’ΕΙΣ, ΧΑΠ’ΙΖΩ Ε’ΙΟ
‘ΕΝΑ ‘ΟΝΟΜΑ

Arzu ettiğın her şeyi, bir isim üzerine veriyorum, diye mırıldandı Dr. Bustle’in anısı.

Bir sonraki satır şöyle diyordu: ΜΕΓΑΛΩΝΩ ΣΥΣΤΕ-
ΛΛΟΜΙ

B y r m, k  t l r m, diye tercüme etti Dr. Bustle.

“Sanırım benim bir fikrim var,” dedi ve Bayan lhanet’in anısına bildirdi: “Jambonlu sandviç! Hardallı!”

Hiçbir şey olmadı.

Sonra Dr. Bustle aylak aylak tercüme etti ve Tiffany   yle dedi:

“Ενα σαντουιτς τον ζαμπον με μουταρδι!”

Bir *fulap* sesi eşliğinde, Cornucopia’nın ağızından jambonlu bir sandviç fırladı ve Ogg Ana tarafından ustalıkla yakalanıp ısırıldı.

“Hiç de fena değil!” diye bildirdi. “Birkaç tane daha dene.”

“ ωσε μσμ πολλα σαιισιιτς χαμπου!” dedi Tiffany ve yarasa dolu bir mağarada gürültü yaptığınızda çıkan sese benzer bir ses geldi.

“Dur!” diye bağırdı, ama hiçbir şey durmadı. Sonra Dr. Bustle fısıldadı ve Tiffany bağırdı: “Μην περισσοτερο σαντουιτς των ζαμπον!”

Çok sandviç vardı. Yığın tavana geliyordu, aslında. Yalnızca Ogg Ana'nın şapkasının tepesi görünüyordu, ama yığının altından bazı boğuk sesler geliyordu.

Bir kol çıktı ve Ogg Ana düşünceli düşünceli çiğneyerek ekmek ve dilimlenmiş domuz eti duvarından zorlukla çıktı.

“Hardal olmadığını fark ettim. Hınnı. Eh, en azından bu gece buralardaki herkesin güzel bir akşam yemeği yemesini sağlarız,” dedi. “Ayrıca, bol bol da çorba yapmam gerekeceğini görüyorum. Ama bir daha burada denemememiz en iyisi olacak, tamam mı?”

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye terslendi Havausta Nine. “Bu kadar çok şey nereden geliyor, hı? Büyülü yiyecek kimseyi doğru düzgün beslemez!”

“Bu büyü değil, tanrısal bir şey,” dedi Ogg Ana. “Gökyüzünden inen kudret helvası gibi bir şey. Ham semadan yapılıyor sanırım.”

Aslında, yalnızca doğal dünyanın sınırsız bereketinin canlı bir mecazı, diye fısıldadı Dr. Bustle, Tiffany'nin kafasının içinde.

“Gökyüzünden kudret alamazsın,” dedi Nine.

“Bu uzun zaman önce, yabancı yörelerdeydi,” dedi Ogg ana, Tiffany'ye dönerek. “Senin yerinde olsam, hayatın, yarın ormana gidip onun neler yapabildiğine bakardım.

Ama senin için de sorun değilse, şu anda taze üzüm çok hoşuma giderdi.”

“Gytha Ogg, Tanrıların Cornucopia’sını bir... bir kiler olarak kullanamazsın!” dedi Nine. “Ayak meselesi yeterince kötüydü!”

“Ama öyle,” dedi Ogg Ana, masum masum. “O esas kiler. Bir sonraki bahar yetiştirilecek olan her şey gibi.”

Tiffany boynuzu dikkatle bıraktı. Cornucopia’da... canlı bir hava vardı. Onun sıradan bir büyülü alet olduğunu hiç sanmıyordu. Boynuz dinliyor gibiydi.

Boynuz masaya değdiğinde küçülmeye başladı ve sonunda küçük bir vazo boyuna geldi.

“Afidersiniz?” dedi Herhangibir Rob. “Ama bira yapıyor mu?”

“Bira mı?” dedi Tiffany, düşünmeden.

Bir sızıntı duyuldu. Bütün gözler vazoya döndü. Ağzından kahverengi bir sıvı köpüre köpüre dökülüyordu.

Sonra bütün gözleri Havausta Nine’ye döndü. Nine omuzlarını silkti.

“Bana bakmayın,” dedi ekşi ekşi. “Zaten içeceksiniz!”

O gerçekten canlı, diye düşündü Tiffany, Ogg Ana daha fazla kupa bulmaya giderken. Öğreniyor. Benim dilimi öğrendi...

Tiffany gece yarısı civarında uyandı, çünkü beyaz kedi yavrusu göğsünde duruyordu. Onu üzerinden ittirdi, terliklerine uzandı ve yalnızca tavuk bulabildi. Mumu yaktığında, yatağının ayak ucunda yarım düzine tavuk gördü. Yer tavuklarla kaplıydı. Merdivenler de öyle. Aşağıdaki

bütün odalar da öyle. Mutfakta, tavuklar lavaboya kadar taşmıştı.

Fazla gürültü çıkarıyorlardı, yalnızca tavukların biraz şaşkın olduklarında, ki hemen hemen her zaman demektir bu, çıkardıkları “gut” sesini.

Tavuklar yer açmak için sabırla kıpırdanıyorlardı. “Gıt.” Bunu yapıyorlardı, çünkü yetişkin bir tavuktan biraz daha büyük hale gelmiş olan Cornucopia sekiz saniyede bir nazikçe tavuk fırlatıyordu. “Gut.”

Tiffany izlerken, yeni bir tavuk, jambonlu sandviçlerin üzerine kondu. “Gut.”

Cornucopia’nın tepesine tünemiş olan Sen, çok şaşkın görünüyordu. “Gıt.” Ve odanın ortasındaki büyük koltukta, şaşkın tavukların arasında, Havausta Nine horlayarak uyuyordu. “Gut.” Horlamalar, “gıt” korusu ve kıpırdanan tavukların hisırtısı dışında, mum ışığı altında her şey çok huzurlu görünüyordu. “Gut.”

Tiffany dik dik kedi yavrusuna baktı. Karnı acıktığında boynuza sürtünmüştü, değil mi? “Gut.” Ve “mii” sesleri çıkarmıştı? “Gut.” Cornucopia da dil öğrenebiliyordu, değil mi? “Gıt.”

Tiffany fısıldadı: “Artık tavuk yok.” Ve birkaç saniye sonra tavuk üretimi durdu. “Gut.”

Ama odayı bu halde bırakamazdı. Nine’yi omzundan sarstı ve yaşlı kadın uyandığında, “İyi haber, jambonlu sandviçlerin çoğu gitti...” dedi. “Şey...”

“Gut.”

Bölüm 9

YEŞİL VURUŞLAR

Ertesi sabah hava çok daha soğuktu, ocaktaki alevleri bile dondurabilecek uyuşuk, donuk cinsten bir soğuk.

Tiffany, uçan süpürgesinin, Ogg Ana'nın kulübesinden biraz uzaktaki ağaçların arasına inmesine izin verdi. Bura-ya fazla kar yığılmamıştı, ama yine de dizlerine kadar geli-yordu ve soğuk yüzünden gevrekleşmişti. Tiffany, üzerine basuğında bayat ekmek gibi çıtırdıyordu.

Teorik olarak, Tiffany, Cornucopia'ya alışmak için or-mandaydı, ama aslında kimsenin ayağına dolanmamak için gitmişti oraya. Ogg Ana tavukları görünce bozulmamıştı. Ne de olsa, artık beş yüz tavuğu vardı ve şu anda hepsi barakanın içinde durmuş, "gut" yapıyordu. Ama yerler berbat olmuştu, korkulukların üzerinde bile tavuk pisliği vardı ve Nine'nin (fısıldayarak) işaret ettiği gibi ya biri "kö-pekbalığı" demeye kalkarsa ne olacaktı?

Tiffany karla kaplı ağaçların arasındaki bir kütüğe oturdu ve Cornucopia'yı da kucağına aldı. Orman eskiden güzel gelirdi. Şimdi ise nefretlik. Kar yığınlarının ortasında karanlık ağaç gövdeleri, ışığın önündeki parmaklıklara benzeyen, siyah beyaz çizgili bir dünya. Tiffany ufuk görmeyi özlemişti.

Tuhaf... Cornucopia her zaman biraz ılık geliyordu, burada bile ve ne boyda olacağını önceden biliyor gibiydi. Büyürüm, küçülürüm, diye düşündü Tiffany. Ve ben epey küçük hissediyorum.

Bir sonraki adım ne olacak? Şimdi ne olacak? Gücün... ıpkı Cornucopia gibi gökten inivereceğini ummuştu. Ama inmemişti.

Karın altında yaşam vardı. Onu parmak uçlarında hissediyordu. Aşağıda bir yerde, ulaşamayacağı bir yerde gerçek Yaz vardı. Cornucopia'yı kürek olarak kullanarak karları kazıdı ve ölü yapraklara ulaştı. Orada, aşağıda mantardan beyaz ağların ve solgun taze köklerin arasında yaşam vardı. Yarı donmuş bir solucan yavaşça sürüklenerek uzaklaştı ve dantel kadar ince bir yaprak iskeletinin altına girdi. Yaprak yanında bir meşe palamudu vardı.

Orman sessiz değildi. Nefesini tutuyordu. Hepsi onu bekliyordu ve Tiffany ne yapacağını bilmiyordu.

Ben Yaz Hanımı değilim, dedi kendi kendine. Asla o olamam. Onun yerini aldım, ama asla o olamam. Birkaç çiçeğin büyümesini sağlayabilirim, ama asla o olamam. O, dünya üzerinde gezinir ve bu ölü ağaçların içine okyanuslar

kadar özsuğu yūrūr, bir saniye içinde milyonlarca ton çimen büyūr. Ben bunu yapabilir miyim? Hayır. Ben, birkaç numarası olan aptal bir çocuğum, o kadar. Ben yalnızca Tiffany Sızı'yım ve sıla özlemiyle içim sızlıyor.

Solucan için vicdan azabı duyarak toprağā biraz sıcak hava ūlledi ve sonra ūstūnū örtmek için yaprakları eski yerlerine çekti. O bunu yaparken, bir kurbağanın parmak şıklatmasına benzeyen küçük, ıslak bir ses çıktı ve meşe palamudu yarıldı. İçinden beyaz bir filiz fışkırdı ve Tiffany izlerken ūç santim büyūdū.

Tiffany telaşla, parmaklarıyla humusun içine bir çukur açtı, meşe palamudunu içine koydu ve ūzerini toprakla örttū.

Biri onu izliyordu. Ayağā kalktı ve hızla dōndū. Görūnūrlerde kimse yoktu, ama bunun bir anlamı da yoktu.

“Orada olduğunu biliyorum!” dedi Tiffany, dōnmeye devam ederek. “Her kimsen!”

Sesi kara ağaçların arasında yankılandı. Kendine bile za-yıf ve korkmuş geldi.

Kendini Cornucopia'yı havaya kaldırırken buldu.

“Kendini göster,” dedi titrek bir sesle, “yoksa...”

Ne? diye merak etti. Seni meyveyle mi doldururum?

Bir ağaçtan bir kar kūmesi gūm diye dūştū. Tiffany yerinde sıçradı ve kendini daha da aptal hissetti. Şimdi de bir avuç kar düşünce, irkilmeye başlamıştı! Bir cadı en karanlık ormanda bile asla korkmamalı, demişti Havausta Nine

bir seferinde, çünkü içten içe ormandaki en korkunç şeyin kendisi olduğunu bilmeli.

Cornucopia'yı kaldırdı ve gönülsüzce, "Çilek..." dedi.

Cornucopia'dan bir şey pflat diye fırladı ve altı metre uzaktaki ağaçta kırmızı bir leke bıraktı. Tiffany gidip bakmaya zahmet etmedi; boynuz istenileni her zaman veriyordu.

Tiffany aynı şeyi kendisi hakkında söyleyemezdi.

Üstüne üslük, bugün Annagramma'yı ziyaret etmesi gerekiyordu. Tiffany derin derin iç çekti. Muhtemelen bunu da yanlış yapacaktı.

Uçan süpürgesine bindi ve yavaşça ağaçların arasında kayboldu.

Bir iki dakika sonra, üzerine üflediği toprak parçasından yeşil bir filiz fışkırdı, on beş santim büyüdü ve iki yeşil yaprak açtı.

Ayak sesleri yaklaştı. Gevrek kara basan birinin çıkardığı normal ses kadar çıtırtılı değildi.

Ama sonra, biri buz tutmuş kar yığınlarının üzerinde diz çökmüş gibi bir çıtırtı çıktı.

İki sıska, ama güçlü el nazikçe kar ve ölü yaprak kürediy ve onları biçimlendirerek filizin çevresinde yüksek, ince bir duvar oluşturdu, onu sardı, bir şatodaki asker gibi rüzgâra karşı korudu.

Küçük, beyaz bir kedi yavrusu burnuyla onu dürtüklemeye çalıştı, ama dikkatle uzaklaştırıldı.

Sonra Havausta Nine, geride ayak izi bırakmadan ormana geri döndü. Birine asla bildiğiniz her şeyi öğretmezsiniz.

Günler gelip geçti. Annagramma öğreniyordu, ama zorlu bir işti. Bilmediği herhangi bir şey olduğunu itiraf etmeyen birine bir şeyler öğretmek zordu, bu yüzden şuna benzer konuşmalar geçiyordu:

“Plasebo kökünü nasıl hazırlayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Elbette. Bunu herkes bilir.” Ve bu, “Tamam o zaman, göster bana,” demenin zamanı değildi, çünkü Annagramma bir süre bir şeylerle uğraşırdı ve sonra başının ağrıdığını söylerdi. Bu, şöyle söyleme zamanıydı: “Güzel, beni izle o zaman, bakalım doğru yapıyor muyum?” Sonra da kusursuz bir şekilde yapmak gerekiyordu. Sonra şöyle şeyler ekliyordunuz: “Bildiğin gibi, Havausta Nine plasebo kökü yerine hemen her şeyi kullanabileceğini söylüyor, ama bulabiliyorsan gerçek kökü kullanmak en iyisi. Şurubu yapılırsa önemsiz hastalıklar için şaşırtıcı bir çare oluyor, ama elbette sen bunu zaten biliyorsun.”

Ve Annagramma da, “Elbette,” diyordu.

Bir hafta sonra, ormanda, hava o kadar soğudu ki yaşlı ağaçların bazıları gecenin bir yarısı çatladı. Uzun zamandır görülmemiş bir şeydi, yaşlı insanlar öyle dedi. Özsuyu donduğunda ve bu yüzden genişlemeye çalıştığında olurdu.

Annagramma aynalarla dolu bir odadaki kanarya kadar kibirliydi ve bilmediği herhangi bir şeyle karşılaştığında

hemen paniğe kapılıyordu, ama bir şeyleri kapmak konusunda zeki idi ve bildiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi yapmak konusunda çok başarılıydı, ki bir cadı için değerli bir yetenektir bu. Tiffany bir seferinde Boffo katalogunu masanın üzerinde açık buldu. Bazı ürünlerin çevresine halka çizilmişti. Tiffany soru sormadı. Soru soramayacak kadar meşguldü.

Bundan bir hafta sonra kuyular dondu.

Tiffany birkaç kez Annagramma ile birlikte köyleri dolaştı ve kızın sonunda işi başaracağını anladı. Kızın doğal bir Boffo'su vardı. Uzun boylu ve küstahtı, en ufak fikri olmadığında bile her şeyi biliyormuş gibi davranıyordu. Bu özelliği onu çok yükseklere taşıyacaktı. İnsanlar onu dinliyordu.

Dinlemeleri gerekiyordu. Artık bütün yollar kapalıydı; kulübelerin arasına soğuk mavi bir ışıkla dolu tüneller açmışlardı. Taşınması gereken her şey, uçan süpürge marifetiyle naklediliyordu. Buna yaşlı insanlar da dahildi. Yatak örtüleri ve bastonlarıyla birlikte kaldırılıyorlar, başka evlere taşınıyorlardı. İnsanlar ısınmak için birbirlerine sokuluyordu ve birbirlerine, hava ne kadar soğumuş olursa olsun, gençken yaşadıkları soğuk kış kadar soğuk olmadığını hatırlatarak zaman öldürüyorlardı.

Bir süre sonra bunu da söylemeyi bıraktılar.

Bazen birazcık çözülüyor, sonra yine donuyordu. Bu yüzden bütün çatılar sarkıtlarla kuşatılmıştı. Buzlar bir daha çözülmediğinde, bu sarkıtlar hançer gibi yere saplamıyordu.

Tiffany uyumuyordu; en azından, yatağına girmiyordu. Cadıların hiçbiri yapmıyordu bunu. Ezilip buza dönmüş olan kar kaya gibiydi, bu yüzden birkaç araba kullanılabiliyordu, ama yine de herkese yetecek kadar cadı, bütün işlere yetecek kadar gündüz yoktu. Aslında, gece ve gündüzün bütün saatleri bile yetmiyordu işlere. Petulia bir kez uçan süpürgesinin üzerinde uyuyakalmıştı ve üç kilometre uzaktaki bir ağaçta bulmuştu kendini. Tiffany bir kez süpürgesinden kayıp bir kar yığınınına düşmüştü.

Tünellere kurtlar giriyordu. Açlıktan zayıf düşmüşlerdi ve çaresizliğe kapılmışlardı. Havausta Nine onlara bir son verdi ve bunu nasıl yaptığını kimseye söylemedi.

Bu soğuğa maruz kalmak, gece gündüz, tekrar tekrar yumruk yemek gibiydi. Kar tabakasının her yerinde, havada uçarken donup düşmüş ölü kuşlar vardı. Diğer kuşlar tünelleri bulmuşlardı ve içlerini civıltılarıyla doldurmuşlardı. İnsanlar onları yemek artıklarıyla besliyordu, çünkü kuşlar dünyaya sahte bir bahar umudu getiriyordu...

... çünkü yiyecek vardı. Ah, evet, yiyecek vardı. Cornucopia gece gündüz çalışıyordu.

Ve Tiffany düşündü: Kar tanelerine hayır demeliydim.

Eski, terk edilmiş bir baraka vardı. Ve çürük tahtaların arasında bir çivi duruyordu. Kış Ustası'nın parmakları olsa, şu anda titriyor olurlardı.

Aradığı son nesneydi bu! Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki! Çok zor olmuştu, çok zor! Bir insanın tebeşir, is,

gaz, zehir ve metal gibi şeylerden oluştuğunu kim bilebilirdi? Ama şimdi, paslı çivinin altında buz oluşuyordu ve buz büyüdükçe tahta inledi, ciyakladı, çiviye çıkmaya zorladı.

Çivi havada nazikçe dönerken, Kış Ustası'nın rüzgârı ağaçların tepesinde donduran sesi duyuldu:

“BİR İNSAN YAPACAK KADAR DEMİR!”

Dagların yükseklerinde kar patladı. Altında yunuslar oynuyormuş gibi kabardı, şekiller oluştu ve kayboldu...

Sonra, kar tabakası yükseldiği gibi aniden çöktü. Ama şimdi orada kar beyazı bir at ve sırtında, kırağıyla ısıldayan bir binici vardı. Dünyadaki en büyük heykeltıraşa bir karadan adam yapması söylense, yapacağı şey buna benzerdi.

Hâlâ bir şeyler oluyordu. At ve adam daha gerçekçi hale gelirken şekilleri dalgalandı. Detaylar belirginleşti. Renkler geldi, her zaman solgun, asla canlı olmayan renkler.

Ve şimdi, kış ortası güneşinin huzursuz ışığında parlayan bir at ve bir binici vardı.

Kış Ustası elini uzattı ve parmaklarını gerdi. Ne de olsa, renk yalnızca bir yansıma meselesiydi; parmaklar ten rengini aldı.

Kış Ustası konuştu. Yani, bir dizi ses çıktı, bir boranın kükremesinden, denizde çıkan bir fırtınadan sonra dalgalar çakıllı kıyıdan geri çekilirken çıkan tıkırtılara kadar, farklı farklı sesler. Aralarında bir yerde, kulağa doğru gelen bir tını vardı. Kış Ustası o tınıyı tekrarlardı, uzattı, evirip çevirdi ve konuşmaya dönüştürdü, doğru hale gelene kadar onunla oynadı.

“Tasbnlerizvip?” dedi. “Ggokyziofvva? Visvip? Nana-nana... Nyip... nap... Ah... Ah! Bu konuşmak!” Kış Ustası başını arkaya attı ve Wotua Doinov’un bestelediği “Überwald Kışları” uvertürünü okudu. Onu bir kez, kükreyen bir borayı bir opera binasının çatılarında dolaştırırken duymuştu ve bacaklar üzerinde gezinen bir kirli su torbasından farksız bir insanoğlunun karı böylesine harika bir biçimde anlamasına şaşmıştı.

“СНОВА ПОХОЛОДАЛО!” diye şarkı söyledi buz gibi gökyüzüne doğru.

Atını çam ağaçlarının arasında eşkin sürerken, Kış Ustası’nın yaptığı tek hata, insan sesleriyle birlikte enstrümanların şarkılarını da söylemesiydi. Aslında, parçanın tamamını söylüyordu ve gezgin bir orkestra gibi at sürüyor, şarkıcıların, davulların ve orkestranın geri kalanının seslerini hep birlikte çıkarıyordu.

Ağaçların kokusu! Yerin çekişinin hissi! Katı olmak! Gözlerinizin ardındaki karanlığı hissetmek ve onun siz olduğunu bilmek! Bir insan olmak... ve insan olduğunuzu bilmek!

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Heyecan vericiydi. Öylesine çok... her şey vardı ki ve hepsi her yönden geliyordu. Yer meselesi, örneğin. Devamlı çekiştiriyordu. Dik durmak için bir ton düşünmek gerekiyordu. Ve kuşlar! Kış Ustası onları her zaman, hava akışına karışan, gökyüzündeki küçük kirler olarak görmüştü, ama şimdi onlar da tıpkı kendisi gibi canlı varlıklardı. Yerin çekişi ve rüzgârla oyun oynuyor, gökyüzüne sahip çıkıyorlardı.

Kış Ustası daha önce hiç görmemişti, hiç hissetmemişti, hiç duymamıştı. Bütün bunları yapmak için... ayrı olmanız, gözlerin ardındaki karanlıkta olmanız gerekiyordu. Daha önce ayrı değildi; daha önce, çekiş ve basınç, ses ve ışık, akış ve dans evreninin bir parçasıydı. Ezelden beri fırtınaları dağlara çarpıp durmuştu, ama bugüne dek bir dağın ne olduğunu hiç bilmemişti.

Gözlerin ardındaki karanlık... ne kıymetli bir şey. Size sizin... sizliğinizi veriyordu. Eliniz ve üzerindeki gülünç, oynak şeyler size dokunuş veriyordu; başınızın iki yanındaki delikler size ses veriyordu; öndeki delikler harika kokuları içeri alıyordu. Deliklerin ne yapacaklarını bilmesi ne kadar da akıllıcaydı! Hayret vericiydi! Doğanın unsurlarından biriyken, her şey aynı anda oluyordu, içeride ve dışarıda, yekpare bir... şey gibi.

Şey. Ne faydalı bir sözcük... şey. Şey, Kış Ustası'nın tarif edemediği her şeydi. Her şey ise... şeyler ve onlar heyecan vericiydi.

İnsan olmak güzeldi! Ah, kendisi daha çok kirli buzdan yapılmıştı, ama ne de olsa kirli buz, kirli suyun daha iyi düzenlenmiş haliydi.

Evet, o bir insandı. Çok kolaydı. Yalnızca şeyleri düzenleme meselesiydi. Duyuları vardı, insanların arasında dolaşabilirdi... arayabilirdi. İnsanlar bu şekilde aranırdı işte. Onlardan biri olurdunuz! Bir unsurken bunu yapmak çok zordu; fiziksel dünyanın çalkalanan şeyliği içinde bir insanı seçmek bile zordu. Ama bir insan, ses deliği sayesinde

diğer insanlarla konuşabilirdi. Onlarla konuşurdu ve onlar hiç şüphelenmezdi!

Ve artık insan olduğuna göre, bunun geri dönüşü yoktu. Kış Kralı!

Tek ihtiyacı, bir kraliçeydi.

Tiffany uyandı, çünkü biri onu sarsıyordu.

“Tiffany!”

Tiffany, Ogg Ana'nın kulübesinde, başını Cornucopia'ya dayayıp uykuya dalmıştı. Yakında bir yerde, kuru bir damlamaya benzeyen, tuhaf bir pif sesi geldi. Oda, açık mavi kar ışığı ile doluydu.

Tiffany gözlerini açarken, Havausta Nine onu nazikçe sandalyeye itiyordu.

“Saat dokuzdan beri uyuyorsun, kızım,” dedi. “Artık eve dönme zamanı geldi, bence.”

Tiffany çevresine bakındı. “Evde değil miyim?” dedi, başı dönerek.

“Hayır, burası Ogg Ana'nın evi. Ve bu da bir çanak çorba...”

Tiffany uyandı. Önünde bulanık bir çorba çanağı vardı... Aşına geliyordu.

“En son ne zaman kendi yatağında uyudun?” dedi dalgalanan, gölgeli bir şekil.

Tiffany esnedi. “Bugün ne?”

“Salı,” dedi Havausta Nine.

“Mmm... Salı ne?”

Tiffany üçüncü kez uyandı, yakalandı ve dik duruma getirildi.

“İşte,” dedi Havausta Nine. “Bu sefer uyanık kal. Çorbanı iç. Isın. Eve gitmen gerek.”

Bu sefer Tiffany’nin midesi eline hakim oldu, bir kaşığı kavradı ve Tiffany yavaş yavaş ısındı.

Karşısında Havausta Nine oturuyordu ve kucağında kedi yavrusu Sen, çorba bitene kadar Tiffany’yi izledi.

“Senden çok fazla şey bekledim,” dedi Nine. “Günler uzarken daha fazla güçleneceğini ummuştum. Bu senin hatan değil.”

Pif sesleri sıklaşıyordu. Tiffany bakışlarını indirdi ve Cornucopia’dan mısır taneleri döküldüğünü gördü. O izlerken taneler çoğaldı.

“Uykuya dalmadan önce mısıra ayarladın,” dedi Nine. “Sen yorulduğunda yavaşlıyor. Böylesi daha iyi aslında, yoksa tavuklar tarafından canlı canlı yenilirdik.”

“Doğru yapabildiğim tek şey bu,” dedi Tiffany.

“Ah, bunu bilmem. Annagramma Şahinci umut vaat ediyor gibi görünüyor. Duyduklarıma bakılırsa, böyle dostları olduğu için şanslıymış.” Bayan Ihanet, Havausta Nine’nin yüzüne karşı poker oynamaya kalksa kaybederdi.

Çöken sessizliğin içinde, yeni çıkan mısırların tıkırtısı aniden çok yüksek geldi.

“Bak, ben...” diye başladı Tiffany.

Nine gülümsedi. “Eminim kimsenin bana hesap vermesi gerekmiyordur,” dedi erdemlilikle. “Eve gideceğine söz

verir misin? Bu sabah iki araba gelmeyi başardı ve duyduklarıma bakılırsa ovalarda durum o kadar da kötü değilmiş. Tebeşir bölgesine geri gitmen gerek. Sahip oldukları tek cadı sensin.”

Tiffany içini çekti. Eve dönmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama bu kaçmaktan farksız olacaktı.

“Üstüne üstüne koşmak gibi de olabilir,” dedi Nine, söylenmeyen bir şeye yanıt verme alışkanlığına geri dönerek.

“Yarın giderim o zaman,” dedi Tiffany.

“Güzel.” Nine ayağa kalktı. “Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Tiffany onun peşinden bir kar tünelinden geçti. Tünel ormanın kıyısına açılıyordu. Buradaki karlar evine odun götüren insanlar tarafından iyice ezilmişti ve orman kıyısından biraz içeride kar yığınları o kadar kötü değildi; karın büyük çoğunluğu ağaçlarda asılı kalmıştı ve havayı soğuk mavi gölgelerle dolduruyordu.

“Ne arıyoruz?” dedi Tiffany.

Havausta Nine işaret etti.

Beyaz-gri ormanda bir parça yeşillik vardı. Altmış santim yüksekliğindeki bir meşe fidanının taze yapraklarından kaynaklanıyordu. Tiffany kardan kabuğu ezerek yaklaşıp ona dokunmak için uzandığında, havanın ılık geldiğini fark etti.

“Bunu nasıl başardığını biliyor musun?” dedi Nine.

“Hayır!”

“Ben de bilmiyorum. Ben yapamazdım. Sen yaptın kızım. Tiffany Sızı yaptı.”

“Yalnızca bir ağaç,” dedi Tiffany.

“Ah, şey. Meşe ağaçları söz konusu olduğunda, küçükten başlamalısın.”

Birkaç dakika sessizlik içinde ağaca baktılar. Yeşillik çevresindeki karlardan yansıyor sanki. Kış canlı renkleri çalıyordu, ama ağaç parlıyordu.

“Şimdi, hepimizinyapması gereken işleri var,” dedi Nine, büyüü bozarak. “Sanırım sen normalde Bayan İhanet’in evine gitmeliydin. Senden daha azını beklemem...”

Arabalarının mola verdiği bir han vardı. Sabahın bu saatinde bile kalabalıktı. Hızlı posta arabası, dağlardaki uzun yolculuktan sonra at değiştirmek için kısa bir mola vermişti. Ovalara inmeye hazırlanan bir başkası yolcularını bekliyordu. Atların nefesleri, havayı buharla dolduruyordu. Sürücüler ayaklarını yere vuruyorlardı. Çuvallar ve paketler yükleniyordu. Adamlar yem torbalarıyla koşturuyordu. Bazı çarpık bacaklı adamlar oyalanıyor, sigara içerek dedikodu ediyorlardı. On beş dakika sonra hanın avlusu yine boşalacaktı, ama şimdilik herkes yabancıya dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

Daha sonra hepsi farklı hikâyeler anlattılar ve bağıra çağıra birbirlerinin söylediklerine itiraz ettiler. Muhtemelen en doğru hikâye, babasının kahvaltı servisi yapmasına

yardım eden, hancının kızı Bayan Dymphnia Stoot'un anlattığıydı:

"Şey, adam böyle içeri girdi. Tuhaf olduğu hemen anlaşıyordu. Tuhaf yürüyordu, biliyor musun, bacaklarını eşkin giden bir at gibi kaldırıyor. Aynı zamanda böyle parhyordu. Ama buraya her tür insan gelir; kişisel yorumlar yapmak iyi değildir; geçen hafta bir grup kurt adam gelmişti ve senden benden bir farkları yoktu, yalnız tabaklarını yere koymak zorunda kaldık... Tamam, evet, bu adam... şey, bir masaya oturdu ve dedi ki, 'Ben de sizin gibi insanımı!' Öylesine, durup dururken söyledi!

Elbette kimse ona kulak asmadı, ama ben ona bunu duyduğuma memnun olduğumu söyledim ve ne yemek istediğini sordum, özellikle sosislerin güzel olduğunu söyledim. O da yalnızca soğuk yemekler yiyebildiğini söyledi. Bu tuhaftı, çünkü herkes odanın neden bu kadar soğuk olduğunu hakkında homurdanmaya başlamıştı, üstelik şömine gürül gürül yanıyordu. Her neyse... aslında kilerde biraz soğuk sosisimiz kalmıştı. Bozulmaya yüz tutmuşlardı, ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu yüzden onları adama verdim. Adam bir tanesini biraz çiğnedi ve sonra lokması ağzındayken dedi ki, 'Beklediğim bu değildi. Şimdi ne yapacağım?' Ben de, yutacaksınız, dedim ve adam, 'Yutmak mı?..' dedi. Evet, yutup midenize göndereceksiniz, tamam mı, dedim ve adam her yere sosis parçaları saçarak, Ah, şu içi boş parça!' dedi. Sonra böyle dalgalandı ve sonra, 'Ah, ben bir insanım, insan sosislerini başarıyla yedim!' dedi ve ben de

böyle davranmaya gerek olmadığını, sosislerin her zaman-ki gibi çoğunlukla domuzdan yapıldığını söyledim.

‘Sonra şimdi onlarla ne yapması gerektiğini sordu ve ben de ona söylemenin bana düşmediğini ve lütfen iki kuruş ödemesi gerektiğini söyledim ve adam masaya altın bir para bıraktı ve bu yüzden ben de diz kırdım, çünkü, bilirsiniz, asla bilemezsiniz. Sonra adam, ‘Ben de tıpkı sizin gibi insanım. Gökyüzünde uçan sivri insanlar nerede?’ dedi. Tuhaf bir anlatma şekliydi, ama ona cadı istiyorsa Lancre Köprüsü’ nün ötesinde onlardan bol bol olduğunu söyledim ve adam, “Adı lhanet mi?” dedi ve ben de onun öldüğünü duyduğumu, ama cadılar söz konusu olduğunda asla bilinemeyeceğini söyledim. Ve sonra adam gitti. Başından sonuna, böyle parlak ve biraz da endişe verici bir gülümsemesi vardı. Giysileri de yanılttı, üzerine yapışmış gibi görünüyordu. Ama bu meslekte çok seçici olamazsınız. Dün birkaç trol geldi. Yürüyen taşlar gibi olduklarından onlar bizim yemeklerimizi yiyemiyor, bilirsiniz, ama onlara kırık kupalardan ve yağdan bir yemek uydurduk. Ama tuhaf bir adamdı. O gittikten sonra oda çok daha sıcak oldu.”

Senden daha azını beklemem...

Ağaçların üzerinde uçarken bu sözler Tiffany’nin içini ısıtıyordu. Kafasının içindeki ateş gururla yanıyordu, ama bir iki büyük, çatlak ölke kütüğü de vardı içinde.

Nine biliyordu! Kendisi mi planlamıştı? İyi görüldüğü için, değil mi? Bütün cadılar öğrenecekti. Bayan

Kulağakaçan'ın öğrencisi başa çıkamamıştı, ama Tiffany Sızı yardım etmeleri için bütün kızları organize etmişti ve kimseye söylememişti. Elbette, cadılar arasında, kimseye söylememek bir şeylerin duyulması için en garantili yoldu. Cadılar sizin söylemediğiniz şeylere kulak kabartmak konusunda çok başarılıydı. Böylece kulübe Annagramma'da kalmış, Bayan Kulağakaçan mahcup olmuştu ve Nine kendinden pek memnundu. Onca iş ve ortalıklarda koşuşturma, Nine kendinden memnun olsun diyeydi. Eh, aynı zamanda Bayan Stumper'in domuzu ve başka herkes için, elbette. Bu, meseleyi karmaşıktırılıyordu. Elinizden bir şey geliyorsa, yapılması gerekeni yapıyordunuz. Burnunuzu sokmak, en temel cadılık yöntemi idi. Tiffany bunu biliyordu. Bildiğini Nine de biliyordu. Tiffany bu yüzden küçük mekanik bir fare gibi ortalıklarda koşuşturup durmuştu...

Birileri hesap verecekti!

Açıklık, buz tutmuş biri yığınlar halinde karla kaplıydı, ama Tiffany kulübeye giden ayaklarca ezilmiş bir patika olduğunu görünce memnun oldu.

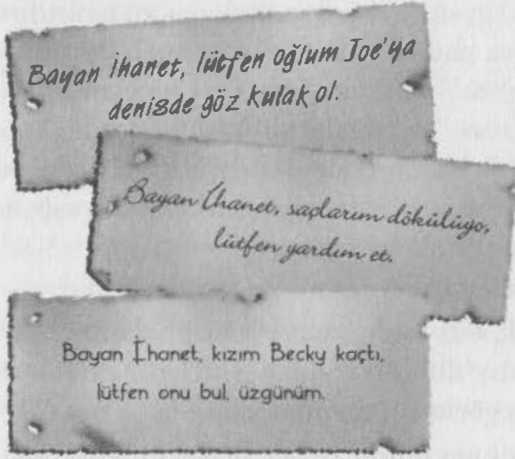
Yeni bir şey vardı. Bayan İhanet'in mezarının yanında insanlar duruyordu ve karın bir kısmı süpürülmüştü.

Ah olamaz, diye düşündü Tiffany, halkalar çizerek inerken. Lütfen Annagramma'nın kafatası aramaya kalktığını söyleme!

Durumun bazı açılardan daha da kötü olduğu ortaya çıktı.

Tiffany mezarın çevresindeki insanları tanıyordu. Çevre köylerden insanlardı ve Tiffany'ye, önlerindeki küçük, ama muhtemelen öfkeli sivri şapkadan ölesiye korkan insanların meydan okuyan, endişeli bakışlarıyla baktılar. Ve mezara bakmaktan özenle kaçınmaları, Tiffany'nin hemen dikkatini çekti. Mezar toprağa çubuklarla tutturulmuş küçük, yırtık kâğıt parçalarıyla kaplanmıştı. Rûzgârda çırpınıyorlardı.

Tiffany birkaç tanesini aldı:

Başkaları da vardı. Ve Tiffany tam, hâlâ Bayan İhanet'i rahatsız etmeye devam eden köylüleri azarlayacaktı ki, çoban kulübesinin eskiden durduğu yerde, çobanların çimenlerin üzerine bıraktıkları Neşeli Denizci tütünü paketlerini hatırladı. Onlar dileklerini yazmıyorlardı, ama yine de oradaydılar, havada uçuşuyorlardı:

“Mavi gökte bulutlara çobanlık eden Sızı Nine, lütfen koyunlarıma göz kulak ol. Sızı Nine, oğlumu iyileştir. Sızı Nine, kuzularımı bul.”

Bunlar, yüksek yerlerdeki tanrıları rahatsız etmeye çok korkan küçük insanların dualarıydı. Onlar bildikleri şeye güveniyorlardı. Haklı ya da haksız oldukları söylenemezdi. Yalnızca... umut ediyorlardı.

Eh, Bayan lhanet, diye düşündü Tiffany, işte şimdi gerçekten mit oldun. Zamanla tanrıça bile olursun. Pek eğlen-
celi değil, sana bu kadarını söyleyebilirim.

“Peki, Becky bulundu mu?” dedi, insanlara dönerek.

Bir adam onunla göz göze gelmekten kaçındı:

“Eminim Bayan lhanet kızın neden eve hemen gelmek istemediğini anlıyordur.”

Ah, diye düşündü Tiffany, şu sebeplerden biri.

“Oğlandan haber var mı, peki?” dedi.

“Ah, bu işe yaradı,” dedi bir kadın. “Annesi dün ondan bir mektup aldı. Korkunç bir gemi kazası geçirmişler, ama canlı olarak kurtarılmış. İspatı bu işte.”

Tiffany bunun neyin ispatı olduğunu sormadı. İspat olması yeterliydi.

“Eh, bu iyi,” dedi.

“Ama bir sürü zavallı denizci boğulmuş,” diye devam etti kadın. “Sisin içinde bir buzdağına çarpmışlar. Bir kadın şeklinde, kocaman, yüzen bir buzdağı, öyle diyorlar. Buna ne dersin?”

“Herhalde uzun zamandır denizdelerse her şeyi kadına benzetiyorlardır, hı?” dedi adam, gülerek. Kadın ona bir Bakış fırlattı.

“Kim olduğunu söylemedi değil mi? Kime benzediğini, bilirsiniz... herhangi birine?” dedi Tiffany, kayıtsızca konuşmaya çalışarak.

“Nereye baktıklarına bağlı...” diye başladı adam, neşyle.

“Beynini su ve sabunla yıkaman lazım,” dedi kadın, adamın göğsünü sertçe dürtükleyerek.

“Şey, hayır, hanımefendi,” dedi adam, ayaklarına bakarak. “Yalnızca kadın kafasının martı kakasıyla kaplı olduğunu söyledi, hanımefendi.”

Tiffany bu sefer de rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Mezarın üzerinde çırpınan kâğıt parçalarına baktı, sonra yeni bir dileğe benzeyen şeyi arkasına saklamaya çalışan kadına baktı.

“Bu şeylere inanıyor musun Bayan Carter?”

Kadın aniden şaşaldı. “Ah, hayır hanımefendi, elbette inanmıyorum. Ama yalnızca... şey, bilirsin...”

Daha iyi hissetmeni sağlıyor, diye düşündü Tiffany. Yapılacak başka hiçbir şey kalmadığında, yapacak bir şey daha veriyor sana. Ama kim bilir, işe yarıyor da olabilir. Evet, biliyorum. Yalnız...

Eli kaşındı. Bir süredir kaşınmakta olduğunu fark etti.

“Ah öyle mi?” dedi kendi kendine. “Cüret edebilecek misin?”

“Sen iyi misin, hanımefendi?” dedi adam. Tiffany onu duymazdan geldi. Bir binici yaklaşıyordu ve peşinden kar geliyor, yayılıyor, bir dilek kadar sessizce, bir sis kadar yoğun bir biçimde, bir pelerin gibi adamın arkasında genişliyordu.

Tiffany gözlerini adamın üzerinden ayırmadan cebine uzandı ve minik Cornucopia'yı kavradı. Hah!

İleri çıktı.

Kış Ustası eski kulübeyle aynı hizaya geldiğinde, kar beyazı atından indi.

Tiffany, yüreği güm güm atarak onun altı metre uzağında durdu.

“Hanımefendi,” dedi Kış Ustası, eğilerek.

Daha... iyi ve daha yaşlı görünüyordu.

“Seni uyarıyorum! Bir Cornucopia'm var ve onu kullanmaktan korkmuyorum!” dedi Tiffany. Ama duraksadı. Kış Ustası o sabit, tuhaf sırtış dışında neredeyse insan gibi görünüyordu. “Beni nasıl buldun?” dedi.

“Senin için öğrendim,” dedi adam. “Aramayı öğrendim. Ben insanım!”

Gerçekten mi?

Ama ağzı doğru görünmüyor, dedi Tiffany'nin Üçüncü Kuşkusu. İçi kar gibi beyaz. Onu hemen vur!

Tiffany'nin kendisi, dışarıda olan kısmı, havayı yüzünde hissedebilen parçası düşündü: Bunu yapamam! Tek yaptığı orada durup konuşmak. Bütün bunlar benim suçum!

O sonsuz kış istiyor, dedi Üçüncü Kuşku. Tanıdığın herkes ölecek.

Tiffany, Kış Ustası'nın gözlerinin, zihninin içini görebildiğinden emindi.

Yaz kışı öldürür, diye ısrar etti Üçüncü Kuşku. Bu şekilde olur!

Ama bu şekilde değil, diye düşündü Tiffany. Bu şekilde olmaması gerektiğini biliyorum! Yanlış geliyor. Bu doğru... hikâye değil. Kış kralı uçan bir balkabağı tarafından öldürülemez!

Kış Ustası dikkatle onu izliyordu. Çevresinde Tiffany biçimli binlerce kar tanesi düşüyordu.

"Şimdi dansı bitirecek miyiz?" dedi Kış Ustası. "Ben de tıpkı senin gibi insanım!" Elini uzattı.

"İnsanın ne olduğunu biliyor musun?" dedi Tiffany.

"Evet! Çok kolay! Çivi yapacak kadar demir!" dedi Kış Ustası hemen. Başarılı bir numara çevirmiş gibi gülümsedi. "Şimdi, lütfen, dans edelim..."

Öne bir adım attı. Tiffany geriledi.

Şimdi dans edersen, diye uyardı Üçüncü Kuşkusunu, her şeyin sonu olur. Kendine inanmaya ve yıldızına güvenmeye başlarsın ve gökyüzünde binlerce kilometre uzakta ışıldayan şeyler, ışıkları sonsuz karların üzerine düşse de umurlarında olmaz.

"Ben... hazır değilim," diye fısıldadı Tiffany.

“Ama zaman geçiyor,” dedi Kış Ustası. “Ben insanım, bu tür şeyleri bilirim. Sen de insan biçiminde bir tanrıça değil misin?”

Gözler delercesine baktı.

Hayır, değilim, diye düşündü Tiffany. Ben her zaman yalnızca... Tiffany Sızı olacağım.

Kış Ustası elini uzatarak yaklaştı.

“Dans etme zamanı, Hanımefendi.

Düşünceler Tiffany'nin kontrolünden çıktı. Kış Ustası'nın gözleri, zihnini tertemiz karlarla kaplı bir alan gibi, bir beyazlıkla doldurdu...

“Aaaiiiiiieeee!”

Yaşlı Bayan İhanet'in kulübesinin kapısı açıldı ve... bir şey dışarı çıkıp karlarda sendeledi. Bu bir cadıydı. Yanlış anlamak imkansızdı. Kadın –muhtemelen kadındı, ama bazı şeyler o kadar korkunçtur ki mektup yazacak olsanız ona nasıl hitap edeceğiniz hakkında endişelenmek aptalcadır– tepesi yılan gibi kıvrılan sivri bir şapka giymişti. Şapka, çılgın yağlı saç yığınlarının üzerinde duruyordu ve saçların altında kabus gibi bir yüz vardı. Yüz yeşildi ve korkunç pençelere benzeyen siyah tırnaklı parmaklarını sallayan el de yeşildi.

Tiffany bakakaldı. Kış Ustası bakakaldı. İnsanlar bakakaldı.

Çıglıklar atan, sallanan korkunç şey yaklaştıkça, karar-mış çürük dişler ve siğiller gibi detaylar belirginleşti. Bol bol siğil. Siğillerin üzerindeki siğillerin bile siğilleri vardı.

Annagramma her şeyi sipariş etmişti. Tiffany'nin bir parçası şimdi bile gülmek istiyordu, ama Kış Ustası onun eline yapıştı...

... ve cadı onun omzunu yakaladı.

“Onu o şekilde tutma! Ne cûretle! Ben bir cadıyım, biliyorsunuz!”

Annagramma'nın sesi en iyi zamanlarda bile kulağa hoş gelen bir ses değildi, ama korktuğunda ya da kızdığında insanın kafasını delen bir sızıltıya dönüşüyordu.

“Onu bırak, dedim!” diye haykırdı Annagramma. Kış Ustası sersemlemiş göründü. Kızgın bir Annagramma'yı dinlemek zorunda kalmak, kulak sahibi olmak konusunda tecrübesiz biri için zor olabilir.

“Onu bırak!” diye bağırdı Annagramma. Sonra bir ateş topu fırlattı.

İskaladı. Muhtemelen ıskalamayı planlamıştı. Yakınlarda cızırdayan alev alev bir gaz topu, normalde insanları yaptıkları işi bırakmalarına yetecek kadar korkutur. Ama çoğu insan erimez.

Kış Ustası'nın bacağı düştü.

Daha sonra, tipinin ortasında yolculuk ederken, Tiffany Kış Ustası'nın nasıl çalıştığını merak etti. Kardan yapılmıştı, ama yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Bu, devamlı düşünmesi gerektiği anlamına geliyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. İnsanların devamlı bedenleri hakkında düşünmesi gerekmiyordu, çünkü bedenler ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Ama kar, dik durmayı bile bilmiyordu.

Annagramma, Kış Ustası gerçekten sinir bozucu bir şey yapmış gibi, dik dik ona bakıyordu.

Kış Ustası kafası karışmış gibi çevresine bakındı, göğsünde çatlaklar belirdi ve sonra ufalanan kara dönüştü, ısıltılı kristaller halinde yıkıldı.

Biri bulutları sıkmış gibi, yoğun bir kar yağışı başladı.

Annagramma maskeyi bir tarafa çekti ve ilk önce yığına, sonra Tiffany'ye baktı.

"Tamam," dedi, "biraz önce ne oldu? Onun bunu yapması normal mi?"

"Seni görmeye geliyordum ve... bu Kış Ustası!" demeyi başarabildi ancak, Tiffany.

"Demek istediğin... Kış Ustası mı?" dedi Annagramma. "O yalnızca bir hikâye değil mi? Neden senin peşinde ki?" diye ekledi suçlarcasına.

"Mesele... o... ben..." diye başladı Tiffany, ama nereden başlayacağını bilemedi. "O gerçek! Ondan uzaklaşmam gerek!" dedi. "Kaçmam gerek! Açıklamak çok uzun sürer!"

Korkunç bir an boyunca, Annagramma'nın tüm hikâyeyi talep etmeye devam edeceğini sandı, ama Annagramma uzandı ve siyah plastik pençesiyle Tiffany'nin elini tuttu.

"O zaman hemen buradan uzaklaş! Ah, hayır, hâlâ Bayan lhanet'in eski süpürgesini mi kullanıyorsun? Tamamen faydasız bir süpürge o! Benimkini kullan!" Kar yoğunlaşırken Tiffany'yi kulübeye doğru sürükledi.

“Çivi yapacak kadar demir!” dedi Tiffany, ona ayak uydurmaya çalışırken. Söyleyecek başka hiçbir şey bulamamıştı ve aniden çok önemli gelmişti. “İnsan olduğunu sanıyordu...”

“Onun yalnızca kardan adamını devirdim, seni aptal. Geri dönecektir!”

“Evet, ama çivi yapacak kadar, anlıyor musun...”

Yeşil bir el Tiffany'ye tokat attı, ama plastik yüzünden fazla canını yakmadı.

“Saçmalama! Akıllı olduğunu sanıyordum! Bütün bunların anlamını gerçekten de bilmiyorum, ama o şey benim peşimde olsa durup saçmalamazdım!” Annagramma Kötü Cadı Delüks Maskesi Ve Bedava Sarkık Tatak'ı çekiştirdi, tатаğın sarkışını ayarladı ve olayın başından beri oldukları yere mihlanmış olan köylülere döndü. “Neye bakıyorsanız siz? Daha önce hiç cadı görmediniz mi?” diye bağırdı. “Evinize döndün! Ah, senin küçük oğlan için yarın biraz sürgenle uğrarım, Bayan Carter!”

Köylüler yeşil surata, çürük dişlere, leş gibi saçlara ve aslında camdan yapılmış olan dev tатаğa baktılar ve kaçtılar.

Dehşet ve rahatlamayla uyuşukluk hisseden Tiffany mırıldanarak yavaşça sallanıyordu, “Çivi yapacak kadar demir!” Sonunda Annagramma onu sarstı. Kar taneleri o kadar yoğundu ki yüzünü görmek bile zordu.

“Tiffany, uçan süpürge. Uçan süpürge uç,” dedi Annagramma. “Uzaklara uç! Beni duydun mu? Güvenli bir yere!”

“Ama o... zavalcılık kendini...”

“Evet, evet, eminim hepsi çok önemlidir,” dedi Annagramma, onu uçan süpürgesini dayadığı kulübe duvarına doğru sürükleyerek. Tiffany’yi süpürgeye doğru yarı ittirdi, yarı kaldırdı ve sonra gökyüzüne baktı. Kar şimdi çağlayan gibi yağıyordu.

“Geri dönüyor!” diye bağırdı ve alçak sesle birkaç sözcük söyledi. Uçan süpürge dümdüz yükseldi ve solmaya yüz tutmuş, karla dolu ışıktaki gözden kayboldu.

Bölüm 10

EVE DÖNÜŞ

Havausta Nine mürekkep dolu tabaktan başını kaldırdı. Tabağın içinde, minik bir Tiffany, tipinin beyazlığı içinde kayboluyordu. Nine gülümsüyordu, ama konu Havausta Nine olunca bu, gülümseme güzel bir şey olduğu anlamına gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de.

“Onu kolaylıkla halledebilirdik,” dedi Herhangibir Roh paylarcasına. “Bize izin vermeliydin.”

“Belki. Belki de sizi kaskatı dondururdu, hı?” dedi Nine. “Dahası, Nac Mac Feegles halkını bekleyen daha büyük bir görev var. Koca mini kocakarınız için iki şey yapmanız lazım. Biri zor, diğeri ise daha da zor.”

Feegle’lar bunu duyunca bir tezahürat kopardılar. Bayan Ogg’un mutfağının her yerine yayılmışlardı. Bazıları Ogg Ana’nın üzerine tünemişlerdi ve Bayan Kene de onlarla

kuşatılmış olmaktan rahatsız görünüyordu. Bayan Kene'nin aksine, Feegle'lar nadiren banyo yapma fırsatı buluyordu.

"İlk olarak," dedi Nine, "Gerçek Yaz Hanımı'nı getirmek için... Yeraltı Dünyası'na gitmenize ihtiyacı var."

Ardından gelen anlamlı sessizlik Feegle'ları hiç rahatsız etmedi.

"Ah he ye, bunu yapabiliriz," dedi Herhangibir Rob. "Biz her yere girebiliriz. Çok zor olan kısım buydu, diil mi?"

"Ama sonra yine dışarı çıkacaksınız?" dedi Nine.

"Ah, he ye," dedi Rob kararlılıkla. "Ama genellikle dışarı atılırız!"

"En zor kısmı ise," dedi Nine, "bir kahraman bulmak."

"Bu zor diil," dedi Rob. "Burada hepimiz kahramanız!" Bir tezahürat koptu.

"Gerçekten mi?" dedi Nine. "Yeraltı Dünyası'na gitmekten korkuyor musun Herhangibir Rob?"

"Ben mi? Yoo!" Herhangibir Rob kardeşlerine baktı ve geniş geniş sıırttı.

"O zaman 'marmelat' sözcüğünün nasıl yazıldığını göster." Havausta Nine bir kurşunkalemi Ogg Ana'nın masasının üzerinde itti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hadi. Hemen şimdi. Ve kimse sana yardım etmeyecek!"

Rob geriledi. Havausta Nine tüm kocakarıların kocakarısıydı, bunu biliyordu. Hatasını yakaladığı bir Feegle'a ne yapacağını bilmek imkansızdı.

Rob endişe içinde kalemi aldı ve sivri ucunu masanın tahtasına dayadı. Diğer Feegle'lar çevresine toplandılar,

ama Nine'nin kaş çatışı yüzünden hiçbiri ona tezahürat yapmaya cesaret edemedi.

Rob dudaklarını kıpırdatarak bakışlarını kaldırdı. Alnı boncuk boncuk terlemişti.

“Mmmmaaa...” dedi.

“Bir,” dedi Nine.

Rob gözlerini kırıştırdı. “Hey? Kim sayıyo?” diye itiraz etti.

“Ben,” dedi Nine. Kedi yavrusu Sen, kucağına atladı ve kıvrılıp yattı.

“Amanın, saycaanı söylemedin ki!”

“Söylemedim mi? Kurallar her an değişebilir! İki!”

Rob geçer not alabilecek bir M çiziktirdi, duraksadı ve sonra tam Nine “Üç!” derken bir R çizdi.

“Orada bi ‘A’ olması lazım, Rob!” dedi Kocaçene Billy. Meydan okurcasına Nine’ye baktı ve ekledi: “Kurallar her an değişebilirmiş, diil mi?”

“Kesinlikle. Beş.”

Rob bir A çiziktirdi ve sonra bir yaratıcılık patlaması sayesinde bir M ekledi.

“Altı buçuk,” dedi Nine, sakın sakın kedi yavrusunu okşayarak.

“Ne? Agh, amanın,” diye mırıldandı Rob ve terli ellerini eteğine sildi. Sonra kurşunkalemi yine kavradı ve bir L çizdi. L’nin ayağı oldukça dalgalı oldu, çünkü kurşunkalem Rob’un elinden kaydı ve ucu kırıldı.

Rob hırlayarak kılıcını çekti.

“Sekiz,” dedi Nine. Rob kurşunkalemin ucunu yontup, eğri bğğrğ bir uç açarken tahta yongaları uçtu.

“Dokuz.” Gğzleri yuvalarından fırlamış, yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir Rob tarafından bir A ve bir T çizildi.

“On.” Rob, MRAMLAT yazısının yanında daha çok endişeli, ama azıcık da gururlu bir biçimde hazrola geçti. Feegle’lar tezahğrat yaptılar. En yakınındakiler etekleriyle Rob’u yellediler.

“On bir!”

“Ne? Amanın!” Rob sözcğğn ortasına koşturdu ve küçğk bir e kondurdu.

“On iki!”

“İstediin kadar say, hamfendi,” dedi Rob, kurşunkalemi fırlatarak, “ama bundan başka marmelat yok!” Bu, bir tezahğrat daha kazandı.

“Kahramanca bir çaba, Bay Herhangibir,” dedi Nine. “Bir kahramanın alt etmesi gereken ilk şey korkusudur. Konu savaşmak olunca, Nac Mac Feegle halkı bu sözcğğn anlamını bilmiyor.”

“He ye, orası dooru,” diye homurdandı Rob. “Binlerce sözcğğn anlamını bilmiyoz!”

“Bir ejderha ile savaşabilir misin?”

“Ah, he ye, getir bakalım!” Rob marmelat meselesi yüzğnden kızğındı hğlğ.

“Yğksek dağları koşarak aşabilir misin?”

“Sorun olmaz!”

“Sizin koca mini kocakarıyı kurtarmak için bir kitabı başından sonuna kadar okuyabilir misin?”

“Ah, he ye.” Rob durdu. Köşeye kısırılmış gibi görünüyordu. Dudaklarını yaladı. “Kaç sayfamış şey olacak?” dedi boğuk bir sesle.

“Yüzlerce,” dedi Nine.

“İki tarafta da sözcük olacak mı?”

“Evet, kesinlikle. Hem de çok küçük harflerle!”

Rob çömeldi. Köşeye kısırıldığında bunu hep yapardı. Böylece savaşıarak fırlamak daha kolay olurdu. Feegle yığını nefeslerini tuttular.

“Yaparım!” diye bildirdi Rob sertçe, yumruklarını sıkarak.

“Güzel,” dedi Nine. “Elbette yaparsın. Bu kahramanca olur, senin için. Ama gerçek Yaz Hammı’m bulmak için birinin Yeraltı Dünyası’na gitmesi gerek. Bu bir Hikâye. Daha önce de oldu. İşe yarıyor. Ve giden kişinin bunu, tıpkı gerçek bir kahraman gibi, korku ve dehşet içinde yapması gerek, çünkü alt etmesi gereken canavarların büyük kısmı kendi kafasının içinde, onun yanında getirdiği canavarlar. Bahar zamanı geldi, ama kış ve kar hâlâ bizimle beraber, bu yüzden onu hemen bulmanız gerek. Onu bulmalı, yola koyulmasını sağlamalısınız. Aşağı Giden Yol, Herhangibir Rob.”

“He ye, o yolu biliyoz,” dedi Rob.

“Adı Roland,” dedi Nine. “Hava ısıır ısımaz gitmelisiniz, bana göre.”

Uçan süpürge kara tipiği yarıp geçiyordu. Normalde süpürgeler cadı nereye gitmelerini isterse oraya giderlerdi, ama şimdi Tiffany sapın üzerine uzanmış, ölümüne donmamaya çalışıyor ve süpürgeyi onu evine götürdüğünü umuyordu. Karanlık ve gözlerine dolan kar serpintileri dışında hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden hava akımını kesmesin diye şapkayı iyice öne çekerek sopaya uzanmakla yetindi. Buna rağmen kar taneleri taş gibi çarpıyor, sopanın üzerinde birikiyordu. Oldukları yerde donmasınlar diye Tiffany birkaç dakikada bir onları süpürmek zorunda kalıyordu.

Aşağıda çağılayanların kükremesini duydu ve sopası ovalara doğru süzülüp, alçalmaya başlarken ani derinlik hissini duydu. İliklerine dek üşümüştü.

Kış Ustasıyla savaşırmazdı, Annagramına'nın yaptığı gibi değil. Ah, yapmayı planlayabilirdi ve kararlı bir biçimde yatağına girebilirdi, ama onu gördüğünde...

... çivi yapacak kadar demir... sopa uçmaya devam ederken sözcükler kafasının içinde asılı duruyordu. Tiffany seneler önce, gezgin öğretmenler köye geldiğinde öğrendiği eski bir tekerlemeyi hatırladı. Herkes bilirdi onu:

Çivi yapacak kadar demir
 Duvar boyayacak kadar kireç
 Köpek boğacak kadar su
 Pire durduracak kadar sülfür
 Gömlek yıkayacak kadar kül

*Fasulye alacak kadar altın
İğne kaplayacak kadar gümüş
Kuş bağlayacak kadar kurşun
Köyü aydınlatacak kadar fosfor...*

Vesaire, vesaire...

Saçmalıktı, size öğretildiğini hiç hatırlamadığınız, öteden beri bilirmiş gibi hissettiğiniz türden bir saçmalık. Kızlar bu tekerlemeyle ip atlar, çocuklar ebe seçmek için onunla sayardı.

Ve sonra, tüm diğer öğretmenler gibi yumurta, taze sebze ve temiz kullanılmış giysiler karşılığında ders veren gezgin bir öğretmen, faydalı olmaktan çok, ilginç olan şeyler öğretmek daha fazla yiyecek alabildiğini anlamıştı. Bir zamanlar, büyü konusunda çok yetenekli olan bazı sihirbazların, bir insanın tam olarak nelerden oluştuğunu bulduğunu anlatmıştı. Bir insan daha çok sudan oluşuyordu, ama demir, kükürt, is ve başka her şeyden birer çimdik vardı, hatta azıcık da altın, ama bir şekilde hepsi bir araya gelmişti.

Tiffany'ye, başka her şey kadar mantıklı gelmişti. Ama şundan emindi: Bütün bu malzemeleri alsanız ve büyük bir çanağa koysanız, ona ne kadar bağırırsanız bağırın, insana dönüşmezdi.

Bir kovaya bir sürü boya dökerek resim yapamazdınız. İnsansanız, bunu bilirdiniz.

Kış Ustası insan değildi. Kış Ustası bilmiyordu...

Şarkının sonunu da bilmiyordu.

Ödünç süpürge uçmaya devam ederken sözcükler, Tiffany'nin aklında dönüp duruyordu. Bir noktada, ince ve kendini beğenmiş sesiyle Dr. Bustle ortaya çıktı ve ona Düşük Unsurlar'la ilgili bir ders verdi. İnsanın gerçekten de onlardan yapılınış olduğunu, ama aynı zamanda bol bol da öykülemyum içerdiğini anlattı. Öykülemyum, hikâyelerin temel unsuruydu ve ancak insanların davranış tarzlarını izleyerek fark edebilirdiniz...

"Kaçıyorsun, saklanıyorsun. Buna ne dersin, çoban kız? Onu benden çaldın. Umduğun gibi çıktı mı?" Ses, yanı başından, havadan geldi.

"Senin kim olduğun umurumda değil," diye mırıldandı Tiffany. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar üşümüştü. *"Git buradan..."*

Saatler geçti. Burada, aşağılarda hava biraz daha ılıktı ve kar o kadar yoğun değildi, ama kaç kat giyinmiş olursanız olun soğuk yine de içinize işliyordu. Tiffany uyanık kalmaya çalışıyordu. Bazı cadılar uçan süpürge üzerinde uyuyabiliyordu, ama Tiffany denemeye cesaret edemiyordu, çünkü rüyasında düştüğünü görmekten ve uyandığında bunun gerçek olduğunu, ama yakında düşüşün sona ereceğini görmekten korkuyordu.

Ama şimdi aşağıda sarı, kesik kesik parlayan ışıklar vardı. Muhtemelen Ikgömlek'teki handı. Ikgömlek yön bulmak konusunda önemli bir noktaydı.

Cadılar, çok zorunlu kalmadıkça asla handa kalmazdı, çünkü bu bazı bölgelerde tehlikeli olabilirdi ve her durumda, çoğu han sizden para isteyerek güçlük çıkarıyordu. Ama hanın karşısındaki hediyelik eşya dükkânını işleten Bayan Umbridge'in arka tarafta eski bir ahır vardı ve Bayan Kene ahırın CD, yani Cadı Dostu olduğunu söylerdi. Hatta, özellikle aramayan kimsenin göremeyeceği bir yerde, ahır duvarına bir cadı işareti çizilmişti: Bir kaşık, sivri bir şapka ve kocaman, okul müdiresi kılıklı bir kene.

Saman yığınları hiç bu kadar harika görünmemişti. İki dakika sonra Tiffany, samanların içindeydi. Küçük ahırın diğer ucunda Bayan Umbridge'm iki ineği, mayalanmış çimen kokuları saçarak havayı ısıtıyordu.

Karanlık bir uyku oldu. Tiffany rüyasında Annagramma'nın Delüks maskeyi çıkarıp yüzünü gösterdiğini gördü. Sonra da yüzünü çıkarıyordu ve altından Havausta Nine'nin yüzü çıkıyordu...

Ve sonra: Bir dansa değer miydi, çoban kız? Gücümü aldın ve zayıf kaldım. Dünya buz kesecek. Bir dansa değer miydi?

Tiffany zifiri karanlık ahırda doğrulup oturdu ve havada, yılan gibi kıvranan bir parıltı gördüğünü sandı. Sonra yine karanlığa gömüldü ve rüyasında Kış Ustası'nın gözlerini gördü.

Bölüm 11

TURKUAZ BİLE

Klang-klong!

Tiffany, üzerinden samanlar dökerek aniden doğrulup oturdu. Ama yalnızca metal bir kovaya çarpan sapın tan-girtisiydi.

Bayan Umbridge ineklerini sağıyordu. Duvardaki çatlaklardan solgun gün ışığı geliyordu. Tiffany'nin sesini duyunca başını kaldırdı.

"Ah, gece benim hanımlardan birinin geldiğini düşünmüştüm zaten," dedi. "Kahvaltı ister misin, hayatım?"

"Lütfen!"

Tiffany, yaşlı kadının kovaları taşımasına, biraz tereyağı yapmasına yardım etti, çok yaşlı köpeğini okşadı, kızarmış ekmeğin üzerine kuru fasulye koyup yedi ve sonra...

"Sanırım sana gelmiş bir şey var," dedi Bayan Umbridge, Ikgömlek'in Postane'sini oluşturan küçük tezgâha giderek. "Nereye koymuştum?.. Ah, evet..."

Tiffany'ye, elastik bantla bağlanmış, köpek kılıyla kaplanmış küçük bir mektup destesi ve yassı bir paket verdi. Kadın konuşmayadevam etti, ama Tiffany farketmedi bile. Arabacının ayağını nasıl kırdığı, zavalcılık, hakkında bir şeyler vardı, belki de ayağını kıran adamın atıydı, zavallı hayvancık, ve tipiler yüzünden bir sürü ağaç yola devrilmişti ve sonra kar öyle fena çökmüştü ki, hayatım, yaya bir adam bile geçemezdi ve bu yüzden sorunlar peş peşe gelmiş, Tebeşir'e gidip gelen mektuplar gecikmişti ve gerçekten de mektuplar pek seyrekli zaten...

Bütün bunlar Tiffany için arka plan uğultusuydu, çünkü mektupların hepsi ona gelmişti. Roland'dan üç tane, annesinden bir tane... Paket de onundu. Resmi bir havası vardı ve paketi açtığı anda içinden zarif, siyah bir kutu çıktı ve kutunun içinden...

Tiffany daha önce hiç suluboya kutusu görmemişti. Aynı kutunun içinde bu kadar renk olabileceğini bile bilmiyordu.

"Ah, bir suluboya kutusu," dedi Bayan Umbridge, omzunun üzerinden bakarak. "Ne güzel. Küçükken benim de vardı. Oo, içinde turkuaz bile var. Çok pahalı bir renktir turkuaz. Senin delikanlıdan mı?" diye ekledi, çünkü yaşlı kadınlar her şeyi ve biraz daha fazlasını bilmek ister.

Tiffany boğazını temizledi. Mektuplarında, ona acı veren resim konusunu açmaktan kaçınmıştı. Roland onun denemek isteyeceğini düşünmüş olmalıydı.

Ellerindeki renkler, kapana kısılmış gökkuşağı gibi parlıyordu.

“Ne güzel bir sabah,” dedi, “sanırım eve gitsem iyi olacak...”

Gürleyen Lancre Çağlayanı’nın hemen üzerinde, soğuk ırmağın üzerine bir ağaç gövdesi bağlanmıştı. Havausta Nine ve Ogg Ana akıntının ortasındaki, suyla aşınmış dev taşın üzerinde durup onu izledi.

Kütük, Feegle’larla kaplıydı. Hepsi neşeli görünüyordu. İtiraf etmek gerekir, onları kesin ölüm bekliyordu, ama hiçbir şey yazmaları gerekmecekti ve bu önemliydi.

“Biliyorsun, bu çağlayanlardan düşüp de hikâyesini anlatacak kadar yaşayan adam çıkmadı,” dedi Ogg Ana.

“Bay Parkinson çıktı,” dedi Nine. “Hatırlamıyor musun? Üç sene önce?”

“Ah, evet, o yaşadı, orası kesin, ama feci kekeliyordu,” dedi Ogg Ana.

“Ama hikâyesini yazdı,” dedi Nine. “Adını ‘Çağlayan-dan Düşüşüm’ koydu. Oldukça ilginç bir hikâyeydi.”

“Ama kimse hikâyesini anlatmadı,” dedi Ogg Ana. “Benim söylemek istediğim de buydu.”

“He ye, şeyy, biz mini tüycükler kadar hafîfiz,” dedi Koca Yan. “Ve eteee esen rüzgâr adamı epey uçuruyor, biliyon mu.”

“Eminim görülecek manzaradır,” dedi Ogg Ana.

"Hepiniz hazır mısınız?" dedi Herhangibir Rob. "Güzel! Bizaamet şurdaki halatı çözer misin Bayan Ogg?"

Ogg ana düğümü çözdü ve kütüğü ayağıyla itti. Kütük biraz yüzdü ve sonra akıntıya kapıldı.

"Fış fış kayıkçı?" diye öneride bulundu Kaçık Wullie.

"Noolmuş?" dedi Herhangibir Rob, kütük hızlanmaya başlarken.

"Neden hepimiz şarkı söylemiyoruz?" dedi Kaçık Wullie. Şimdi kanyon duvarları hızla yaklaşıyordu.

"Tamam," dedi Rob. "Ne de olsa, hoş bi denizci türküsü. Wullie, şu peyniri benden uzak tut. Bana bakışını beenmedim."

"Onun gözleri yok ki Rob," dedi Wullie, uysal uysal, Horace'ı tutarak.

"He ye, benim kastettiim de buydu," dedi Rob, ekşi ekşi.

"Horace seni yemek istememişti aslında Rob," dedi Kaçık Wullie. "Hem, seni geri tükürdüünde tertemiz olmuş-tun."

"Hem, bi peynirin adının ne olduğunu nereden biliyon ki?" diye sordu Rob, kütüğün üzerinden köpüklü sular aşmaya başladığında.

"Kendisi sööledi Rob."

"Ööle mi?" dedi Rob ve omuzlarını silkti. "Ah, tamam. Bi peynirle tartışamam."

Irmağın üzerinde buz parçaları yüzüyordu. Ogg Ana, onları Havausta Nine'ye gösterdi.

"Bunca kar, buz ırmaklarını harekete geçirdi yine," dedi.

“Biliyorum.”

“Umarım hikâyelere güvenebiliriz Esme,” dedi Ogg Ana.

“Onlar kadim hikâyeler. Kendilerine has bir yaşanları var. Tekrarlanmak isterler. Bir mağaradan kurtarılan yaz? Çok eski bir hikâye,” dedi Havausta Nine.

“Ama Kış Ustası, bizim kızı kovalayacak.”

Nine, Feegle’ların kütüğünün bir dönemeci dolanmasını izledi.

“Evet, kovalayacak,” dedi. “Biliyor musun, onun için üzüleceğim neredeyse.”

Böylece, Feegle’lar evlerine doğru yelken açtılar. Kocaçene Billy dışında hiçbirisi bir ezgiyi tutturmıyordu, ama bu, büyük bir sorunun yanında küçücük kalan önemsiz bir sorundu ve büyük sorun hiçbirinin aynı tonda, aynı hızda, hatta aynı sözlerle söylemeye çalışmaya zahmet etmemesi idi. Üstüne üstlük, Feegle’lar eğlenirken hep olduğu gibi, kısa süre sonra küçük kavgalar çıktı. Dolayısıyla, kütük çağlayanın kıyısına yaklaşırken kayalardan yankılanan ses şuna benzer bir şey oldu:

“Fış fışaargg kayıkçı of kayıkçının fış fışküreee
hop hoppidi küreee eder yüreee fış fışaarggg...”

AMAN!!!Nnnnnn!”

Ve böylece kütük Feegle'dan yüküyle birlikte eğildi ve şarkı eşliğinde çağlayanın sisleri arasında gözden kayboldu.

Tiffany balina sırtına benzeyen Tebeşir'in üzerinde uçtu. Şimdi beyaz bir balinaya benziyordu, ama kar burada çok derin görünmüyordu. Karı ovalara süpüren acı rüzgâr, aynı zamanda onu buralardan uzağa süpürüyordu. Karın yığılmasına yardımcı olan ağaçlar yoktu ve duvarlar pek azdı.

Tiffany, eve yaklaşırken aşağıdaki korunaklı alanlara baktı. Kuzulama ağıklarını kurmaya başlamışlardı. Sene-nin bu zamanı için çok fazla kar vardı –bu kimin hatasıydı peki?– ama kar olsa da, olmasa da dişi koyunlar kendi zamanlarına uyardı. Çobanlar, kuzulama döneminde soğugun ne kadar keskin olabildiğini bilirdi; kış asla savaşmadan pes etmezdi.

Tiffany avluya kondu ve uçan süpürgeye birkaç kelime söyledi. Ne de olsa onun süpürgesi değildi. Süpürge yine yükseldi ve dağlara doğru fırladı. İşin hilesini biliyorsanız, bir süpürge her zaman evini bulabilir.

Buluşmalar, kahkahalar, birkaç damla gözyaşı oldu. Herkes Tiffany'nin fasulye sırığı gibi uzadığını, neredeyse annesinin boyuna geldiğini ve bu tür zamanlarda söylenen diğer şeyleri söyledi.

Tiffany, cebindeki minik Cornucopia dışında bütün eşyalarını geride bırakmıştı. Günlüğünü, giysilerini, her şeyini... Fark etmezdi. O kaçmamıştı, evine koşmuştu ve işte

buradaydı, kendini bekliyordu. Bir kez daha, botlarının altında kendi topraklarını hissedebiliyordu.

Sivri şapkayı kapının arkasına astı ve gidip adamların ağıl kurmasına yardım etti.

Güzel bir gündü. Bulanıklığın içine birazcık güneş ışığı sızmayı başarıyordu. Karın beyazlığının üzerinde bütün renkler parlak görünüyordu, burada oldukları gerçeği bile tek başına onlara özel bir ışıltı veriyordu sanki. Ahır duvarındaki eski koşum takımları gümüş gibi parlıyordu; eskiden kasvetli gelen kahverengiler ve griler bile şimdi kendilerine has can sahibiydi.

Tiffany boya kutusunu ve kıymetli kâğıtlarından birkaç tanesini çıkardı, ve gördüklerinin resmini yapmaya çalıştı. Burada da bir tür büyü vardı. Her şey ışık ve gölgeye bağlıydı. Gölgeyi ve ışıltıyı, her yaratığın dünyada bıraktığı şekli kağıda dökmeyi başarabilirseniz, o şeyin kendisini elde etmiş oluyordunuz.

Daha önce yalnızca renkli tebeşirlerle resim yapmıştı. Boya çok daha iyiydi.

Güzel bir gündü. Sırf ona ayrılmış bir gün. Tiffany içindeki bazı kısımlarının açıldığını, saklandıkları yerden çıktıklarını hissedebiliyordu. Yarın ev işleri olacaktı, insanlar endişe içinde çiftliğe gelip cadıdan yardım isteyeceklerdi. Acı yeterince güçlüyse, kimse onu yok eden cadının en son iki yaşındayken entarisiyle ortalıkta koştururken hatırladığı biri olduğunu umursamıyordu.

Yarın... her şey olabilir. Ama bugün kış dünyası renklerle doluydu.

Bölüm 12

TURNA BALIĞI

Ovaların her yerinde bir tuhafılıktan bahsediliyordu. Çağlayanın hemen üzerindeki barakada yaşayan yaşlı adamın kayığı meselesi vardı, örneğin. Anlatılanlara göre kayık kendi kendine, o kadar hızlı kürek çekerek uzaklaşmıştı ki, suyun üzerinde yusufçuk gibi sekiyordu; ama içinde kimse yoktu. Kayık, ırmağın araba yolunun altından geçtiği İlgömlek'te bağlanmış olarak bulunmuştu. Ama sonra, hanın dışında bekleyen gececi posta arabası kendi kendine kaçmıştı ve bütün posta çuvalarını geride bırakmıştı. Arabacı arabayı kovalamak için bir at ödünç almıştı ve arabayı Tebeşir'in gölgesinde, bütün kapıları açık halde, atsız olarak bulmuştu.

At iki gün sonra, iyi giyimli genç bir adam tarafından getirilmişti. Adam onu başıboş dolaşırken bulduğunu

söylemişti. Ama şaşırtıcı bir biçimde, at iyi beslenmiş ve bakılmış görünüyordu.

Şatonun duvarlarını tarif etmenin en iyi yolu, kalın, çok kalın demek olurdu. Gece nöbetçi konmuyordu, çünkü saat sekizde her yeri kilitleyip evlerine gidiyorlardı. Bunun yerine, eskiden nöbetçilik yapan ve şimdi resmi gece bekçisi olan İhtiyar Robbins vardı, ama onun saat dokuzda ateşin önünde uyuyakaldığını herkes bilirdi. Robbins'in, saldırı olursa çalması gereken eski bir borazanı vardı, ama kimse bunun ne işe yarayacağından emin değildi.

Roland, Balıkçıl Kulesi'nde kalıyordu, çünkü kaldığı yer uzun bir merdivenin sonundaydı ve teyzeleri tırmanmaktan fazla hoşlanmıyordu. Aynı zamanda, kalın, çok kalın duvarları vardı ve bu da iyi bir özellikti, çünkü saat on birde biri kulağına bir borazan dayadı ve tüm gücüyle çaldı.

Roland yataktan sıçradı, kaz tüyü yorgana takıldı, huz gibi zemini kaplayan kilimde kaydı, kafasını dolaba çarptı ve çılginca çaktığı üçüncü kibritle mum yakmayı başardı.

Yatağının yanındaki komodinin üzerinde kocaman bir körük duruyordu ve İhtiyar Robbins'in borazanı da ucuna takılmıştı. Oda, gölgeler dışında boştu.

"Kılıcım var, biliyor musun," dedi. "Ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum!"

"Agh, sen çoktan öldün," dedi bir ses tavandan. "Domuz gibi horlarkene yataanda mini mini parçalar halinde doorandın. Yalnızca şaka yapıyorum, biliyon. Hiçbirimiz

sana zarar vermek istemiyoz.” Kirişlerin arasındaki karanlıktan bazı telaşlı fısıltılar geldi ve sonra ses devam etti: “Mini bi düzeltme: çoomuz sana zarar vermek istemiyoz. Ama Koca Yan konusunda endişelenme, o zaten kimseyi sevmez.”

“Siz kimsiniz?”

“He ye, bak işte, yine yanlış anlıyon,” dedi ses, sohbet edercesine. “Ben yukarıdayım ve iyice silahlanmış durumdayım, bilirsin, sen de aşşaadasin, mini geceliinle iyi bi hedef oluşturun ve soruları soran kişinin sen olduğunu sanıyosun. Demek savaşmayı biliyon, ööle mi?”

“Evet!”

“Yani koca mini kocakarıyı kurtarmak için canavarlarla savaşırısın? Ööle mi?”

“Koca mini kocakarı?”

“Sen Tiffany diyce.”

“Tiffany Sızı mı demek istiyorsun? Ona ne oldu?”

“Sana ihtiyaç duyduunda ona yardım etmeye hazır olcan mı?”

“Evet! Elbette! Siz kimsiniz?”

“Ve nasıl savaşıldını biliyon?”

“Kılıç Ustasının *El Kitabı*’nı baştan sona okudum!”

Birkaç saniye sonra, yüksek gölgelerden gelen ses, “Ah,” dedi, “sanırım bu plandaki mini kusurun üzerine parmaamı bastım...”

Şatonun avlusunda bir silaahane vardı. Ahım şahım bir silaahane sayılmazdı. Birbirine uymayan muhtelif

parçalardan yapılmış bir zırh, birkaç kılıç, kimsenin kaldıramadığı bir savaş baltası ve son derece güçlü güvelerin saldırısına uğramış görünen zincir bir zırh vardı. Orada burada, kılıç egzersizinde kullanmak için düşünülmüş, büyük yaylar üzerinde duran tahta mankenler vardı ve şu anda Feegle'lar, Roland'ın onlardan bir tanesine büyük şevkle saldırmalarını izliyorlardı.

"Ah şeyy," dedi Koca Yan ümitsizlikle, Roland oraya buraya sıçrarken. "Ona karşı koymayan tahta parçalarından başka hiçbir şeyle karşılaşmazsa, iyi idare edebilir."

"Ama hevesli," diye işaret etti Herhangibir Rob, Roland ayağını mankene dayayıp kılıcının ucunu saplandığı yerden kurtarmaya çalışırken.

"Ah, he ye." Koca Yan kasvetli görünüyordu.

"Hareketleri iyi ama, itiraf etmen lazım," dedi Rob.

Roland kılıcı mankenden çıkarmayı başardı, manken eski yayının üzerinde sallandı ve Roland'ın kafasına çarptı.

Oğlan gözlerini kırıştırarak Feegle'lara baktı. Onları, Peri Kraliçesi'nden kurtarıldığı zamandan hatırlıyordu. Nac Mac Feegle'larla karşılaşan biri, unutmak için çok çabalasa bile, onları kolay kolay unutamazdı. Ama her şey belirsizdi. Zamanın yarısında deli gibiydi ya da baygındı ve o kadar çok tuhaflık görmüştü ki nelerin gerçek, nelerin gerçek dışı olduğunu bilmek zordu.

Artık gerçek olduklarını biliyordu. Böyle bir şeyi kim uydururdu ki? Tamam, içlerinden biri kendi başına

yuvarlana yuvarlana dolaşan bir peynirdi, ama kimse kusursuz değildir zaten.

“Ne yapmam gerekecek, Bay Herhangibir?” dedi.

İşin bu kısmı Herhangibir Rob’u endişelendiriyordu. Yeraltı Dünyası gibi laflar insanlara yanlış fikir verebilirdi.

“Bi... bi hanımı kurtarman lazım,” dedi. “Koca mini kocakarıyı diil. Başka bi... hanımı. Seni onun oturduuu yere götürüebiliriz. Orası... yer altı gibi, bilirsin. Hanım... uyu-yo. Ve senin tek yapman gereken onu dışarı çıkarmak gibi bişey.”

“Ah, Orpheo’nun Euniphon’u Yeraltı Dünyası’ndan kurtarması gibi diyorsun?” dedi Roland.

Herhangibir Rob boş boş baktı.

“Bir Ephebe mitidir,” diye devam etti Roland. “Sözde bir aşk hikâyesi, ama aslında yazın her sene geri dönmesini anlatan bir mecaz. Bu hikâyenin bir sürü çeşidi vardır.”

Feegle’lar boş boş bakmaya devam ettiler. Feegle’ların çok endişe verici bakışları vardır. Bu açıdan tavuklardan da beterdirler.*

“Mecaz, insanların dooru olanı anlamasına yardım etmek için söylenen bi tür yalandır,” dedi Kocaçene Billy, ama bunun da pek yardımı olmadı.

“Ve güzel bir müzik çalarak kadının özgürlüğünü kazanır,” diye ekledi Roland. “Sanırım lavta çalıyordu. Ya da belki lir.”

* “Gıt”...

“Agh, şeyy, bu bize uyar,” dedi Kaçık Wullie. “Biz çalma ve martaval atma konusunda uzmanıdır.”

“Bunlar müzik enstrümanları,” dedi Kocaçene Billy. Başını kaldırıp Roland’a baktı. “Sen çalabiliyon mu bayım?”

“Teyzelerimin bir piyanosu var,” dedi Roland, kuşkuyula. “Ama ona bir şey olursa başım gerçekten belaya girer. Şatoyu başıma yıkarlar.”

“Kılıç olsun, o zaman,” dedi Herhangibir Rob, gönulsüzce. “Gerçek biriyle dövüştüün oldu mu bayım?”

“Hayır. Nöbetçilerle çalışmak istedim, ama teyzelerim izin vermedi.”

“Ama daha önce kılıç kullandın, diil mi?”

Roland utanmış göründü:

“Son zamanlarda değil. Pek sayılmaz. Şey... aslında hiç kullanmadım. Teyzelerim diyor ki...”

“Ee, nasıl çalışıyon o zaman?” diye sordu Rob, dehşet içinde.

“Şey, odamda büyük bir ayna var, anlıyorsundur ve ben egzersizimi... aslında...” diye başladı Roland ve Feegle’ların yüzlerindeki ifadeyi görünce sustu. “Özür dilerim,” diye ekledi. “Sizin aradığınız türden biri olduğumu sanmıyorum...”

“Ah, ben ööle demezdim,” dedi Herhangibir Rob, bitkinlik içinde. “Kocakarıların kocakarisına bakılırsa, dooru delikanlı sensin. Yalnız, savaşcak biri lazım sana...”

Her zaman kuşkulu biri olan Koca Yan kardeşine baktı ve onun bakışlarını izleyerek eski zırhı buldu.

“Ah, ööle mi?” diye hırladı. “Eh, ben diz olmam!”

Ertesi gün iyi bir gündü, ta ki küçük, kalabalık bir deşet çanağı oldu ana kadar.

Tiffany erkenden kalktı ve ateşleri yaktı. Annesi aşağı indiğinde hararetle mutfak zeminini fırçalamakla meşguldü.

“Şey... senin bu tür şeyleri büyüyle yapman gerekmiyor muydu hayatım?” dedi annesi. Cadılığın amacını doğru düzgün anlayamamıştı.

“Hayır anne, yapmamam gerekiyor,” dedi Tiffany, ovmaya devam ederek.

“Ama elini şöyle bir sallayıp bütün kirlerin uçup gitmesini sağlayamıyor musun?”

“Asıl sorun, kirin ne olduğunu büyüye anlatmak,” dedi Tiffany, bir lekeyi ovarak. “Escrow’da bir cadı yanlış yapmış ve sonunda bütün zemin ve kadının sandaletleri yok olmuş. Neredeyse ayak parmaklarından birisi de gidiyor-muş.”

Bayan Sızı geriledi. “Ben ellerini sallaman gerektiğini sanıyordum,” diye mırıldandı sinirli sinirli.

“Bu da işe yarıyor,” dedi Tiffany, “ama ancak onları bir yer fırçasıyla yerin üzerinde sallıyorsan.”

Yeri silmeyi bitirdi. Lavabonun altını da temizledi. Bütün dolapları açtı, temizledi ve yeniden yerleştirdi. Masayı

temizledi ve sonra çevirip altını temizledi. Bacakların altını, yere dokundukları yeri bile sildi. İşte o zaman Bayan Sızı gidip başka yerde iş buldu, çünkü bunun ev temizliğiyle ilgili olmadığı açıktı.

Değildi de. Havausta Nine'nin bir kez söylediği gibi, eğer burnunuz havada dolaşmak istiyorsanız, iki ayağınızı sıkıca yere basmanız gerekir. Yer silmek, odun kesmek, çamaşır yıkamak, peynir yapmak... Bu işler sizi yere indirir, nelerin gerçek olduğunu öğretirdi. Zihninizin küçük bir kısmını onlara ayırır, düşüncelerinize bir düzene girip yerleşmeleri için zaman tanırıdınız.

Burada Kış Ustası'na karşı güvende miydi? Burası Kış Ustası'na karşı güvende miydi?

Eninde sonunda onunla yine yüzleşmesi gerekecekti; insan olduğunu sanan ve çığların gücüne sahip bir kardan adamla. Büyü onu yalnızca bir süreliğine yavaşlatırdı ve onu kızdırırdı. Sıradan silahlar işe yaramazdı ve Tiffany'nin pek fazla sıra dışı silahı yoktu.

Annagramma öfkeye kapılıp onun üzerine yürümüş-tü! Tiffany o kadar öfkelenebilmeyi diliyordu. Geri dönüp ona da teşekkür etmesi gerekecekti. En azından Annagramma'nın işleri yoluna girecekti. İnsanlar onun çığlıklar atan, yeşil derili bir canavara dönüştüğünü görmüştü. Böyle bir cadıya saygı duyarlardı. Bir kez saygı kazandınız mı, her şeye sahipsiniz demekti.

Hava kararmadan Roland'ı da görmeye çalışmalıydı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu sorun değildi, çünkü o da ne

diyeceğini bilemeyecekti. Kim bilir kaç akşamı, ne diyceklerini bilemeyerek birlikte geçirmişlerdi. Muhtemelen Roland şu anda şatodaydı. Tiffany bir sandalyenin oturma yerinin altını temizlerken, onun ne yaptığını merak etti.

Silahhane kapısı vuruluyordu. Teyzeler böyleydi işte. Kapı dört kat meşe ve demirden yapılmıştı, ama onlar yine de güm güm vuruyordu.

“Bu dikbaşlılığa hoşgörü göstermeyeceğiz!” dedi Danuta Teyze. Kapının diğer yanından bir tangırtı geldi. “Sen orada savaşıyor musun?”

“Hayır, bir flüt sonatı yazıyorum!” diye hağırđı Roland. Ağır bir şey kapıya çarptı.

Danuta Teyze sırtını dikleştirdi. Genel olarak Bayan Kene’ye benziyordu, ama gözlerinde devamlı gücenmiş, ağzında ise şimdi şikâyet edecekmiş gibi bir ifade vardı.

“Sana söyleneni yapmazsan, babana söyleyeceğim...” diye başladı ve kapı hızla açılınca durdu.

Roland’ın kolunda bir kesik vardı, yüzü kızarmıştı, çenesinden ter damlıyordu ve nefes nefeseydi. Titrek elindeki kılıcı kaldırdı. Arkasında, kurşuni odanın diğer yanında, feci ezilmiş bir zırh duruyordu. Zırh miğferini çevirip teyzelere baktı. Buna bir gıcırtı eşlik etti.

“Babamı rahatsız etmeye kalkarsanız,” dedi Roland, teyzeler zırha bakarken, “ona kasa odasındaki büyük sandıktan alınan paradan bahsederim. Yalan söylemeyin!”

Bir an, göz açıp kapamak bile daha uzun sürerdi, Danu-ta Teyze'nin yüzünde bir vicdan azabı belirdi, ama sonra hemen kayboldu. "Ne cüretle! Sevgili annen..."

"O öldü!" diye bağırdı Roland ve kapıyı çarparak kapattı.

Miğferin vizörü kaldırıldı ve yarım düzine Feegle dışarı bakı.

"Amanın, amma da lüplüp," dedi Koca Yan.

"Teyzelerim," dedi Roland, karanlık bir tavırla. "Lüplüp ne?"

"Böyle, birinin ölmesini bekleyen koca ihtiyar leş kargaları gibi," dedi Kocaçene Billy.

"Ah, demek onlarla daha önce de karşılaştınız," dedi Roland, gözlerinde bir ışıltı ile. "Bir daha deneyelim, olmaz mı? Sanırım öğrenmeye başlıyorum."

Zırhın her yanından itirazlar geldi, ama Herhangibir Rob aşağıya bağırdı.

"Tamam! Delikanlıya bi şans daa verin," dedi. "Görev yerlerinize dönün!"

Feegle'lar zırhın içinde yerlerine dönerken tangirtılar ve küfürler duyuldu, ama birkaç saniye sonra zırh kendini toparladı. Bir kılıç aldı ve sallana sallana Roland'a doğru yürüdü. Roland içeriden gelen boğuk emirleri duyabiliyordu.

Kılıç savruldu, ama Roland tek bir hızlı hareketle savuşturdu onu, yana çekildi, kendi kılıcını bir bulanıklık halinde savurdu ve şatonun her yerinde yankılanan bir tangirtıyla zırhı ikiye biçti.

Zırhın üst kısmı duvara çarpı. Altı yarı sallanarak ayakta kaldı.

Birkaç saniye sonra, demir pantolondan bir sürü küçük kafa çıktı.

“Bunun olması normal mi?” dedi Roland. “Herkes, şey... sağlam mı?”

Çabucak sayım yapıldığında yarın Feegle bulunmadığı anlaşıldı, ama bir sürü yara bere vardı ve Kaçık Wullie heybesini kaybetmişti. Bir sürü Feegle yerde halkalar çiziyor, elleriyle kulaklarını dövüyordu. Çok yüksek bir tangırtıydı.

“Bu sefer fena dildi,” dedi Herhangibir Rob belirsizce. “Savaşmayı öğrenmeye başlıyon sanki.”

“Gerçekten de daha iyi gibiydi, değil mi,” dedi Roland gururla. “Bir daha yapalım mı?”

“Hayır! Demek istediim... hayır,” dedi Rob. “Hayır, bugünlük yeter heralde, hı?”

Roland duvarda, yükseğe oturtulmuş küçük parmaklıklılı pencereye baktı. “Evet, gidip babamı görsem iyi olacak,” dedi ve yüzündeki parılı soldu. “Öğle yemeği zamanı çok geçmiş. Onu her gün görmezsem beni unutuyor.”

Oğlan gittikten sonra Feegle’lar bakiştılar.

“O delikanlının hayatı kolay diil,” dedi Herhangibir Rob.

“Gittikçe daha iyi olduunu itiraf etmek lazım,” dedi Koçaçene Billy.

“Ah, he ye, sandım gibi kıkuyruk dilmiş, ama o kırılıç onun için fazla aar ve onu dooru düzgün kullanması

haftalar alacak,” dedi Koca Yan. “Haftalarca zamanımız var mı Rob?”

Herhangibir Rob omuzlarını silkti. “Kim bilir?” dedi. “Ne olursa olsun, Kahraman o olacak. Koca mini kocakarı yakında Kış Ustası’yla karşılaşır. Onunla savaşılamaz. Kocakarılardan kocakarisinin dediği gibi: o kadar eski bi hikâyeyele savaşılamazsın. O bi yol bulur.” Ellerini boru yapıp ağzına götürdü. “Hadi millet, höyüğe gidiyoz. Yarın gece yine geliriz. Belki de bi seferde kahraman yapılmıyodur.”

Tiffany’nin küçük erkek kardeşi, daha da büyük sayılmak isteyecek kadar büyümüştü. Herkesin bir işle meşgul olduğu bir çiftlikte tehlikeli bir hırstı bu, büyük toynaklı atlar, koyun banyoları ve küçük birinin çok geç olana kadar fark edilmeyebileceği başka yüz bir ayrı yer vardı. Ama ufaklık en çok da suyu seviyordu. Onu bulamadığınızda, genelde ırmak kıyısında balık avlıyor olurdu. Irmağa bayılıyordu ve bu şaşırtıcıydı, çünkü bir kez ırmaktan kocaman yeşil bir canavar fırlayıp onu yemeye çalışmıştı. Ama Tiffany kızartma tavaıyla canavarın ağzına vurmuştu. O sırada oğlan şeker yemekte olduğundan, daha sonra yaptığı tek yorum şu olmuştu: “Tiffy balığa bam güm vurdu.” Ama becerikli bir olta balıkçısı oluyor gibiydi. Bu akşam da balık avlamaya gitmişti. Canavarların nerede olduğunu biliyordu artık. Gerçekten büyük turnabalıkları derin, karanlık deliklerde saklanıyor, ağır, aç düşünceler düşünüyorlardı, ta ki Wentworth’ün gümüş rengi olta kurşunu neredeyse ağızlarına düşene kadar.

Tiffany çağırmaya gittiğinde onu saçı başı dağınık halde, neredeyse kendi ağırlığının yarısı kadar çeken bir balığı taşımaya çalışarak, sallana sallana patikada yürürken buldu.

“Büyük bir tane yakaladım!” diye bağırdı Wentworth, Tiffany’yi görür görmez. “İhtiyar Abe devrilmiş söğüdün altına girdiğini düşünüyordu, biliyor musun? Senenin bu zamanında her şeyi ısırmaya çalışacağını söyledi! Beni neredeyse suya çekiyordu, ama dayandım! En az on beş kilo çeker!”

Yaklaşık on, diye düşündü Tiffany, ama balıklar onları yakalayan adamlara her zaman daha ağır gelir.

“Aferin. Ama içeri gel artık, don yapacak,” dedi.

“Akşam yemeğinde bunu yiyebilir miyim? Ağa çekmek saatler aldı! En az on sekiz kilo!” dedi Wentworth, yükünün altında çabalayarak. Tiffany balığı taşımayı önermedi. Bu hakaret sayılırdı.

“Hayır, temizlenmesi ve bir gün suya yatırılması gerekiyor. Üstelik annem bu akşam için yahni yaptı. Ama yarın onu senin için zencefilli sosla pişiririm.”

“Üstelik herkese yeter,” dedi Wentworth mutlulukla, “çünkü en az yirmi kilo çekiyor!”

“Rahat rahat,” diye onayladı Tiffany.

Ve o gece, herkes turnabalığına gerekli övgüleri düdükten ve Tiffany’nin terazideki eli sayesinde on bir buçuk kilo çektiği anlaşıldıktan sonra, Tiffany bulaşıkhaneye girdi ve balığı temizledi, ki bu, balığın yenmeyecek bütün

kısımlarının kesilip çıkarılmasını anlatan daha hoş bir tabirdir ve Tiffany'nin istediği olsa balığın tamamının alınmasını gerektirir. Tiffany turnabahğını sevmezdi, ama bir cadı hiçbir yemeğe, özellikle de bedava yemeğe burun kıvrırmamalıdır. Ayrıca, iyi bir sosla, tadı turnabahğına benzemezdi.

Sonra, balığın iç organlarını domuzların yal kovasına boşaltırken, gümüş ışıltısı gördü. Eh, kurşunu çıkarmayı unutacak kadar heyecanlandığı için Wentworth'ü suçlamazdık.

Tiffany eğildi ve parlayan şeyi çıkardı. Kan ve pullarla kaphıdı, ama bunların dışında ne olduğu açık seçik belliydi: gümüş at.

O anda gök gürültüsü patlamalıydı. Tam o andayan oda da Wentworth canavar balığı nasıl kahramanca avladığını onuncu kez anlatıyordu. Rüzgâr uğuldamaya başlamalıydı. Odadaki cereyan mum alevlerini zar zor oynatabiliyordu.

Ama Kış Ustası, Tiffany'nin ona dokunduğunu biliyordu. Tiffany onun şokunu hissedebiliyordu.

Kapıya gitti. Kapıyı açarken birkaç kar tanesi düşüyordu, ama bir seyirci bulduğuna memnun olmuş gibi, o anda daha fazlası yağmaya başladı, ta ki bir hışırtı eşliğinde geceyi beyaza boyayana kadar. Tiffany elini uzatıp birkaç kar tanesi yakaladı ve yakından baktı. Küçük buzsuz Tiffany'ler eriyip gitti.

Ah, evel. Kış Ustası onu bulmuştu.

Zihni buz kesti, ama düşüncenin kristal çarkları hızla dönüyordu.

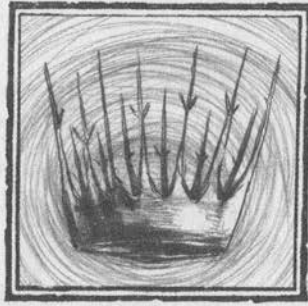
Ata atlayabilirdi... Hayır, böyle bir gecede fazla uzaklaşmazdı. O uçan süpürgeyi alıkoymalıydı!

Dans etmemeliydi.

Koşacak hiçbir yer yoktu. Onunla bir kez daha, hem de burada yüzleşmesi ve onu durdurması gerekecekti. Kara ormanlarla kaplı dağlarda, sonsuz kışı hayal etmek güçtü. Burada daha kolaydı, ve daha kolay olduğu için daha kötüydü, çünkü Kış Ustası, kışı Tiffany'nin yüreğine getiriyordu. Tiffany yüreğinin gitnikçe soğuduğunu hissedebiliyordu.

Ama kar bu kadar kısa bir süre içinde birkaç santimetre daha derinleşmişti bile. Tiffany, bir cadıdan önce bir çoban kızıydı ve bu zamanda, bu yerde, yapacak daha acil işler vardı.

Tiffany mutfağın altın rengi sıcaklığına ve ışığına döndü: "Baba, sürüye bakmalıyız."

Böfüm 13

BUZDAN TAÇ

Dün dündü. Bugün ise bugün.

“Agh, amanın,” diye inledi Mini Tehlikeli Spike, araba barakasının çatısından.

Ateş söndü. Gökyüzünü dolduran kar seyrelmeye başladı. Mini Tehlikeli Spike, çok yükseklerden bir feryat duydu ve tam olarak ne yapması gerektiğini anladı. Kollarını havaya kaldırdı ve gözlerini yumdu. Bir akbaba beyaz gökyüzünden yere dalıp onu yakaladı.

Spike için bu kısmını seviyordu. Gözlerini açtığında, dünya altında sallanıyordu. Yakından bir ses, “Hemen buraya çık, delikanlı!” dedi.

Spike tepesindeki ince deri kayışı yakaladı, çekti ve pençeler nazikçe açıldı. Sonra, uçuşun rüzgârına direnerek kayışa tutuna tutuna kuşun tüylerinin üzerinde tırmandı ve pilot Hamish’in kemerini yakaladı.

“Rob Yeraltı Dünyası’na inecek kadar büyüdüğünü söylüy-
yo,” dedi Hamish, omzunun üzerinden. “Rob, Kahraman’ı
getirmeye gitti. Amma şanslı bi mini çocuksun!”

Kuş yan yattı.

Aşağıda, kar... kaçıyordu. Erimiyordu. Bir iç çekişten
daha fazla ses çıkarmadan, çekilen gelgit dalgaları ya da
alınan derin bir nefes gibi, kuzulama ağlarından uzakla-
şıyordu.

Morag kuzulama alanının üzerinde süzüldü. Aşağıda,
insanlar şaşkın şaşkın çevrelerine bakınıyordu. “Bir ölü
koyun ve bir düzine ölü kuzu,” dedi Hamish, “ama koca
mini kocakarı yok! Kış Ustası onu alıp götürmüş!”

“Nereye?”

Hamish, Morag’a geniş bir daire çizdirdi. Çiftliğin çev-
resinde kar yağışı kesilmişti. Ama aşağıdaki ovalarda hâlâ
çekiç gibi düşmekteydi.

Sonra kar biçimlendi.

“Şuraya, yukarıya,” dedi Hamish.

Tamam, yaşıyorum. Bundan oldukça eminim.

Evet.

Beni kuşatan soğuğu da hissedebiliyorum, ama üşümü-
yorum ve bunu bir başkasına açıklamak zor olurdu.

Ve hareket edemiyorum. Hem de hiç.

Her yer beyaz. Kafamın içi de bembeyaz.

Ben kimim?

Tiffany adını hatırlıyorum. Umarım bu benimdir.

Her yer beyaz. Bu daha önce de oldu. Bir tür rüya, anı ya da adlandıramadığım bir başka şeydi. Her yerde, beyazlık yağıyordu. Ve çevremde birikiyor, beni kaldırıyordu. Bu... kadim denizlerin altında sessizce büyüyen tebeşir diyarıydı.

Adımın anlamı bu.

Adım, Dalganın Altındaki Ülke anlamına geliyor.

Ve, tıpkı bir dalga gibi, renkler zihnine doluştu. Daha çok ölke kırmızısı vardı.

Nasıl cüret edebilir!

Kuzuları öldürmek!

Sızı Nine olsa, buna izin vermezdi. O tek bir kuzu bile kaybetmezdi. Onları hayata döndürebilirdi.

Buradan hiç ayrılmamahydım, diye düşündü Tiffany. Belki de burada kalmalı, kendi kendime öğrenmeye çalışmalıydım. Ama gitmesem, ben yine ben olur muydum? Bildiklerimi bilir miydim? Ninem kadar güçlü olur muydum, yoksa keh keh gülen birine mi dönüşürdüm? Eh, şimdi güçlüyüm.

Öldüren hava yalnızca kör doğaysa, elinizden lanet etmekten başka şey gelmez, ama iki bacak üzerinde yürüyorsa... o zaman buna savaş derler. Ve hesap sorulacaktı!

Tiffany hareket etmeye çalıştı ve bu sefer beyazlık pes etti. Sert kara benziyordu, ama dokunduğunda eline soğuk gelmedi; yıkılıp gitti ve geride bir delik bıraktı.

Önünde pürüzsüz, hafifçe saydam bir zemin uzanıyordu. Büyük sütunlar, sisler tarafından gizlenmiş tavana doğru yükseliyordu.

Ve yerle aym malzemeden yapılmış duvarlar vardı. Buza benziyorlardı –Tiffany içlerindeki küçük hava kabarcıklarını bile görebiliyordu– ama onlara dokunduğu zaman yalnızca serin geldi.

Çok geniş bir odaydı. Hiç mobilya yoktu. Bir kralın, “Bak, bu kadar yeri boşa harcayabilecek kadar zenginim!” demek için yapacağı türden bir odaydı.

Tiffany odayı keşfederken ayak sesleri yankılandı. Hayır, tek bir sandalye bile yoktu. Sandalye bulsa bile, ne kadar rahat olurdu ki?

Sonunda yukarı çıkan bir merdiven buldu (en tepeden başlamamışsanız, elbette). Merdivenin tırmandığı salonda mobilya vardı en azından. Zengin hanımların, yorgun ama güzel görünerek uzanmaları gereken türden divanlardı. Ah, bir de vazolar vardı, oldukça büyük vazolar ve heykeller. Hepsi aynı ılık buzdan yapılmıştı. Heykeller, atletler ve tanrılar betimliyordu, Chaffinch’in Mitoloji kitabındaki resimlere çok benziyorlardı ve cirit atmak, çıplak elleriyle dev yılanları öldürmek gibi kadim uğraşlara dalmışlardı. Hiçbirinin üzerinde bir karış giysi yoktu, ama bütün erkekler incir yapraklarıyla örtünmüştü ve araştırmacı bir ruha sahip olan Tiffany, incir yapraklarının yerlerinden çıkmadığını öğrendi.

Bir de ateş vardı. Ateşle ilgili ilk tuhaf şey, kütüklerin de aynı buzdan olması idi. Diğer tuhaf şey ise alevlerin mavi –ve soğuk– olması.

Bu katta yüksek, sivri tepeli pencereler vardı, ama yerden çok yüksekte başlıyorlar ve gökyüzünden başka hiçbir şey göstermiyorlardı. Solgun güneş, bulutların arasında hayalet gibi görünüyordu.

Bir başka ve daha ihtişamlı bir merdiven... Bir kat daha yukarı çıktı. Burada daha fazla heykel, daha fazla divan ve vazo vardı. Böyle bir yerde kim yaşayabilirdi ki? Yemeğe ve uyumaya ihtiyacı olmayan biri. Rahat etmeye ihtiyaç duymayan biri.

“Kış Ustası!”

Sesi duvardan duvara sekti, “... Sı... sı... sı...” sesleriyle solup gitti.

Sonra bir merdiven daha ve bu sefer yeni bir şey. Heykellerin bulunduğu türden bir kaidenin üzerinde bir taç vardı. Kaidenin birkaç santim yukarısında, havada yüzüyor, yavaşça dönüyor, kırağı ile pırıldıyordu. Biraz daha ileride, diğerlerinden daha küçük görünen bir başka heykel vardı, ama bunun çevresinde mavi, yeşil ve altın rengi ışıklar dans ediyor, ışıldıyordu.

Tıpkı kış ortasında, bazen dağların üzerinden görülebilen, dünyanın merkezindeki Merkezışıkları gibi görünüyordu. O ışıkların canlı olduğunu düşünenler vardı.

Heykel Tiffany'nin boyundaydı.

"Kış Ustası!" Hâlâ yanıt yoktu. Mutfağı ve yatağı olmayan güzel bir saray... Kış Ustası'nın yemek yemesi ve uyması gerekmiyordu, o zaman saray kimin içindi?

Tiffany yanıtı biliyordu zaten: benim...

Dans eden ışıklara dokunmak için uzandı ve ışıklar koluna aktılar, bedenine yayıldılar, ay ışığı altındaki karlı düzlükler gibi parıldayan bir elbise yaptılar. Tiffany şok geçirdi, sonra kızdı. Sonra bir aynası olmasını diledi, bu yüzden suçluluk hissetti ve sonra yine kızdı. Ve tesadüf eseri bir ayna bulursa, ona yalnızca ne kadar öfkeli olduğunu kontrol etmek için bakacağına karar verdi.

Bir süre aradıktan sonra ayna buldu, ama bir buz duvarından ibaretti ve o kadar koyu bir yeşildi ki neredeyse siyahtı.

Gerçekten öfkeli görünüyordu. Aynı zamanda, son derece güzel ışıldıyordu. Tıpkı kış gecelerinde gökyüzünde olduğu gibi, mavi ve yeşilin üzerinde küçük altın pırıltıları vardı.

"Kış Ustası!"

Kış Ustası onu izliyor olmalıydı. Her yerde olabilirdi.

"Tamam! Ben buradayım! Bunu biliyorsun!"

"Evet. Biliyorum," dedi Kış Ustası, arkasından.

Tiffany hızla döndü ve ona tokat attı, sonra diğer eliyle bir tokat daha attı.

Bir kayaya vurmak gibiydi. Kış Ustası artık çok hızlı öğreniyordu.

“Bu kuzular için,” dedi Tiffany, uyuşan ellerini sallayarak. “Buna nasıl cüret edersin! Bunu yapmak zorunda değildin!”

Kış Ustası insana çok daha fazla benzemişti. Ya gerçek giysiler giyyordu ya da gerçekçi görünmeleri için çok çabalamıştı. Aslında... eh, yakışıklı görünmeyi başarmıştı. Artık soğuk değildi, yalnızca... serindi.

O yalnızca bir kardan adam, diye itiraz etti İkinci Şüphesi. Bunu unutma. Sadece, gözlerini kömür parçalarından, burnunu havuçtan yapmayacak kadar akıllı.

“Of,” dedi Kış Ustası, bunu söylemesi gerektiğini şimdi hatırlamış gibi.

“Beni serbest bırakmanı talep ediyorum!” diye terslendi Tiffany. “Hemen şimdi.” Aferin, dedi İkinci Şüphesi. Onun mutlak dolabının tepesindeki tencerelerin arkasına saklanmasını istiyorsun. Sanki o...

“Şu anda,” dedi Kış Ustası sakin sakin, “bin beş yüz kilometre uzakta, gemileri enkaza çeviren bir borayım. Karla kaplı bir köyde su borularını donduruyorum. Korkunç bir tipide kaybolmuş, ölmek üzere bir adamın terini donduruyorum. Sessizce kapıların altından süzülüyorum. Su oluklarından sarkıyorum. Mağarasının derinliklerinde uyuyan ayının kürkünü okşuyor, buzun altındaki balıkların kanında dolaşıyorum.”

“Umurumda değil!” dedi Tiffany. “Ben burada olmak istemiyorum! Sen de burada olmamalısın!”

“Çocuk, benimle yürür müsün?” dedi Kış Ustası. “Sana zarar vermem. Burada güvendesin.”

“Neyden?” dedi Tiffany ve sonra, Bayan Kene ile çok fazla zaman geçirmek gerilimli zamanlarda bile insanın konuşma tarzını etkilediğinden düzeltti: “Neye karşı?”

“Ölüme,” dedi Kış Ustası, “burada asla ölmezsin.”

Feegle’ların tebeşir çukurunun arka duvarında daha fazla tebeşir oyulmuş, bir buçuk metre yüksekliğinde ve yaklaşık aynı uzunlukta bir tünel açılmıştı.

Roland de Chumsfanleigh (onun suçu degildi) tünelin önünde duruyordu. Ataları şövalyeydi ve Tebeşir’e, ona sahip olduğunu düşünen kralları öldürerek sahip olmuşlardı. Kılıçlar, asıl mesele buydu, kılıçlar ve kelle uçurmalar... Eski günlerde bu şekilde toprak sahibi olurdunuz. Sonra kurallar değişmişti, öyle ki artık toprak sahibi olmak için kılıca ihtiyaç duyulmaz olmuştu; doğru cinsten bir belge yeterli oluyordu. Ama Roland’m ataları, ne olur ne olmaz, belki insanlar kâğıt parçalarının adil olmadığını düşünür diye (herkesi memnun edemezsiniz) kılıçlarını hâlâ saklıyorlardı.

Roland her zaman iyi bir kılıç kullanıcısı olmak istemişti ve kılıçların bu kadar ağır olduğunu öğrendiğinde şok geçirmişti. Hava kılıcı konusunda harikaydı. Aynanın önünde çalışırken, kendi yansımaya karşı kılıç sallayabiliyor ve her seferinde kazanıyordu. Gerçek kılıçlar buna izin vermiyordu. Onları sallamaya çalıştığınızda, onların

sizi salladığını görüyordunuz. Roland, belki de kendisinin kâğıt parçalarına daha uygun olduğunu fark etmişti. Dahası, gözlük kullanması gerekiyordu ve miğfer takmışken bu biraz sorun oluyordu, özellikle de biri size kılıçla vuruyorsa.

Şimdi de başında bir miğfer vardı ve elindeki kılıç (kendisi itiraf etmese de) onun için fazla ağırdı. Aynı zamanda bir örne zırh giymişti ve bu yürümeyi oldukça güçleştiriyordu. Feegle'lar zırhlı onun üzerine uydurmak için ellerinden geleni yapmışlardı, ama zırhın bacak arasına gelen kısmı Roland'ın dizlerine kadar sarkıyordu ve hareket ettiği zaman komik bir biçimde sallanıyordu.

Ben kahraman değilim, diye düşündü Roland. Bir kılıcım var, ama kaldırmak için iki elimi birden kullanmam gerekiyor ve bir kalkanım var, ama gerçekten çok ağır ve üzerine perdeler asılmış bir atım var, ama onu evde bırakmak zorunda kaldım (ve teyzelerim oturma odasına girdiklerinde çok kızacaklar), ama içten içe yalnızca tuvaletin yerini merak eden bir çocuğum...

Ama o, beni Peri Diyarı'nın Kraliçesi'nden kurtardı. Bunu yapmasa, şey yerine... mm... çok aptal olmadığını uman genç bir adam yerine, aptal bir çocuk olarak kalacaktım.

Nac Mac Feegle'lar, gece başlayan fırtınayla savaşarak odasına dalmışlardı ve şimdi, demişlerdi, Tiffany için bir kahraman olma zamanı geldi... Eh, Roland da kahraman olacaktı. Bundan emindi. Oldukça emin. Ama şu anda manzara hiç beklediği gibi değildi.

“Biliyor musunuz, bu Yeraltı Dünyası’nın girişine benzemiyor,” dedi.

“Agh, her mağara giriş olabilir,” dedi, miğferinin tepesinde oturmakta olan Herhangibir Rob. “Ama yengeç adını bilmen lazım. Tamam, Koca Yan, ilk sen gir...”

Koca Yan kasıla kasıla tebeşir çukuruna yaklaştı. Kollarını arkasına uzattı, dirseklerini kırdı. Geriye eğildi ve dengesini korumak için bir bacağını uzattı. Sonra ayağını birkaç kez havada oynattı, öne eğildi ve ayağı yere değer değmez gözden kayboldu.

Herhangibir Rob yumruğuyla Roland’m miğferine vurdu.

“Tamam, koca kahraman,” diye bağırdı. “Şimdi sen!”

Çıkış yolu yoktu. Tiffany, bir giriş yolu olduğundan bile emin değildi.

“Sen Yaz Hanımı olsaydın, işte o zaman dans ederdik,” dedi Kış Ustası. “Ama artık, öyleymiş gibi görünsen bile, o olmadığını biliyorum. Ama senin hatırına insan oldum artık ve bir eşlikçim olmalı.”

Tiffany’nin tıkır tıkır işleyen zihni ona bazı resimler gösteriyordu: filiz veren meşe palamudu, bereketli ayaklar, Cornucopia. Ben yalnızca birkaç yer tahtasını, bir meşe palamudunu ve bir avuç tohumu kandırabilecek kadar tanırcayım, diye düşündü. Tıpkı onun gibiyim. Çivi yapacak kadar demir, bir kardan adamı insan yapmaz. İki meşe yaprağı da beni tanırcı yapmaz.

“Gel,” dedi Kış Ustası, “sana dünyamı göstereyim. Bizim dünyamızı...”

Roland gözlerini açtığı anda, tek görebildiği gölgeler oldu. Bir şeylerin gölgesi değil; örümcek ağıları gibi süzülen gölgeler.

“Ben daha... sıcak bir yer beklemiştim,” dedi, hissettiği rahatlamayı sesine yansıtılamaya çalışarak. Çevresinde, Feegle’lar yoktan var oldu.

“Ah, senin aklındaki cehennemler,” dedi Herhangibir Rob. “Onlar kızartmalı cinsten olur, dooru. Yeraltıları daha çok loş türdendir. Kaybolduun zaman kendini bu tür yerlerde bulursun, biliyon.”

“Ne? Demek istediğin, karanlık bir geceyse ve yanlış yöne dönersen...”

“Agh, yo! Bööle, zamanı gelmediiii halde öldüysen ve gidecek başka yerin yoksa ya da dünyalar arasındaki boşluua düştüysen ve yolu bilmiyosan falan. Bazıları nerde olduklarını bile bilmezler, zavalcılıklar. Bu tür şeyler çok olur. Yeraltı Dünya’ sı gülünecek yer dildir. Burasına eskiden Limbo derlerdi, bilirsin, çünkü kapısı çok alçaktır. Son gelişimizden bu yana daha da beter olmuş gibi.” Sesini yükseltti. “Millet, ilk kez bizimle gelen Mini Tehlikeli Spike için koca bi alkış istiyom!” Dağınık bir tezahürat oldu ve Mini Tehlikeli Spike kılıcını salladı.

Roland gölgelerin içine girdi. Gölgeler ona biraz direndi. Burada, havanın kendisi bile griydi. Roland bazen

inlemeler duyuyordu ya da uzakta biri öksürüyordu... ve sonra sürüne sürüne yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Kılıcını çekti ve loşluğun içine baktı.

Gölgeler aralandı ve yıpranmış, lime lime olmuş giysiler içinde çok yaşlı bir kadın, ayak sürüyerek ve büyük bir karton kutuyu peşinden sürükleyerek geçti. Kadın çekiş-tirdikçe kutu sarsak sarsak sallanıyordu. Kadın, Roland'a bakmadı bile.

Roland kılıcını indirdi.

"Ben canavarlar olacağını sanıyordum," dedi, yaşlı kadın gölgelerin arasında kaybolurken.

"He ye," dedi Herhangibir Rob sertçe. "Var. Katı bişi düşün, olmaz mı?"

"Katı bir şey mi?"

"Şaka yapmıyorum! Kocaman, güzel bi dağ ya da bir çekiç düşün! Ne yaparsan yap, dilek dileme, pişman olma ve umut besleme!"

Roland gözlerini yumdu ve sonra uzanıp gözlerine dokundu.

"Hâlâ görebiliyorum! Ama gözlerim kapalı!"

"He ye! Gözlerin yumukken daa fazlasını görebilirsin. Cesaret edebiliyosan çevrene bak!"

Roland gözlerini açmadan öne birkaç adım attı ve çevresine bakındı. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Belki her şey birazcık daha loştu. Ve sonra gördü: parlak turuncu bir ışık çakması, karanlığın içinde, gelip giden bir çizgi.

"O neydi?" dedi.

“Kendilerine ne diyolar bilmiyoz. Biz onlara böcü di-yoz.”

“Işık çakmaları mı onlar?”

“Agh, gördüğün çok uzaktaydı,” dedi Rob. “Bi tanesini yakından görmek istiyosan, tam yanında duruyo...”

Roland hızla döndü.

“Ah, gördüğün gibi, klasik bi hata yaptın,” dedi Rob, sohbet edercesine. “Gözlerini açtın!”

Roland gözlerini kapattı. Böcü ondan on beş santim uzakta duruyordu.

Roland irkilmedi. Çılgılık atmadı. Yüzlerce Feegle’in onu izlediğini biliyordu.

Başta şöyle düşündü: Bu bir iskelet. Tekrar çaktığında bir kuşa benziyordu, balıkçıl gibi uzun boylu bir kuşa. Sonra bir çocuğun çizeceği çöpten adama benzedi. İnce, yanan çizgilerle karanlıkta kendini tekrar tekrar çizdi.

Kendine bir ağız çizdi ve bir anlığına öne eğilerek yüz-lerce iğneye benzeyen diş sergiledi. Sonra yok oldu.

Feegle’lar arasında bir mırıltı dolaştı.

“He ye, iyi iş çıkardın,” dedi Herhangibir Rob. “Aaazına baktın ve tek bi adımcık bile gerilemedin.”

“Bay Herhangibir, kaçamayacak kadar korkmuştum,” diye mırıldandı Roland.

Herhangibir Rob oğlanın kulağı ile aynı hizaya gelecek şekilde eğildi.

“He ye,” diye fısıldadı. “Bunu çok iyi biliyom! Bissü-rü adam kaçamayacak kadar korktukları için kahraman

olmuşlardır! Ama sen baarmadın, istifra da etmedin, ve bu iyi bişey. İleride daha fazlasını görecek. Onların kafana girmesine izin verme! Dışarıda tut!"

"Neden, ne yapı...? Hayır, söyleme!" dedi Roland.

Gölgelerin arasında yürümeye devam etti. Hiçbir şey kaçırmamak için gözlerini kırptırıyor. Yaşlı kadın gitmişti, ama loşluk insanlarla dolmaya başlamıştı. Çoğu kendi başına duruyor ya da sandalyelerde oturuyordu. Bazıları sessizce ortalıkta dolanıyordu. Kendi ellerine ilk defa görmüş gibi bakan, çok eski tarz giysiler içinde bir adamın yanından geçtiler.

Yavaşça sallanan ve küçük kız sesiyle usul usul saçma bir şarkı söyleyen bir başka kadın vardı. Roland yanından geçerken ona tuhaf, delice bir gülümseme bahşetti. Kadının hemen arkasında bir böcü duruyordu.

"Tamam," dedi Roland sertçe. "Şimdi bana ne yaptıklarını söyle."

"Anılarını yiyolar," dedi Herhangibir Rob. "Düşüncelerin onlar için gerçek. Dilekler ve umut onların besini! Onlara haşarat da diyebilirsin. Bu yerlere göz kulak olmadığında bu olur işte."

"Peki, onları nasıl öldürebilirim?"

"Ah, çok pis bi sesle söyledin bunu. Bakın da bizim koca mini kahramana! Onlara aldırış etme, delikanlı. Daa saldırmazlar ve bizim yapçak bi işimiz var."

"Bu yerden nefret ettim!"

“He ye, cehennemler daa canlıdır,” dedi Herhangibir Rob. “Şindi yavaşla, ırmaa geldik.”

Yeraltı Dünyası’ndan bir ırmak geçiyordu. Toprak kadar karaydı ve ağır ağır, yağlı yağlı kıylara vuruyordu.

“Ah, sanırım bunu duymuştum,” dedi Roland. “Bir kayıkçı var, değil mi?”

EVET.

Ve oradaydı, aniden uzun, alçak bir kayığın içinde belirlivermişti ve ayaktaydı. Tamamen siyahlara bürünmüştü, elbette siyahlara, derin başlığı yüzünü tamamen gizliyordu ve bunun aslında çok daha iyi olduğu duygusu uyandırıyor.

“Selam, ahbap,” dedi Herhangibir Rob neşeyle. “Naber?”

AH HAYIR, YİNE MİSİZ, dedi karanlık şekil, iştirilmekten çok hissedilen bir sesle. BEN SİZİN GİRİŞİNİZİN YASAKLANDIĞINI SANIYORDUM.

“Yalnızca mini bi yanniş anlama oldu, biliyosun,” dedi Rob, Roland’ın zırhından aşağı kayarak. “Bizi içeri alman lazım, çünkü biz zaten ölüyüz.”

Şekil kolunu uzattı. Siyah cüppe sıyrıldı ve Roland’a uzanan şey, Roland’a, tıpkı kemikten bir parmak gibi göründü.

AMA O KAYIKÇININ PARASINI ÖDEMELİ, dedi şekil, suçlarcasına, mezarlıkların ve mahzenlerin sesiyle.

“Diğer tarafa geçmeden olmaz,” dedi Roland, kararlılıkla.

"Ah, hadi ama!" dedi Kaçık Wullie, kayıkçıya. "Onun bi kahraman olduunu görebiliyon! Bi kahramana güvenemezsen, kime güvenebilirsiniz?"

Başlık, Roland'a yüz sene boyunca baktı sanki.

Atı, PEKÂLÂ MADEM.

Feegle'lar her zamanki hevesleriyle "Amanın!", "Bu geminin içkileri nerde?", "İşte şimdi Styx Irmaandayız!" haykırısları eşliğinde çürük kayığa doluştular. Roland ise, kayıkçıyı kuşkuyla süzerek, dikkatle bindi.

Şekil büyük küreği çekti ve bir gıcirtıyla yola koyuldular. Sonra, ne yazık ki, kayıkçıyı bezdiren bir şarkı başladı. Daha doğrusu, şarkıya benzeyen bir şey sayılabilirdi, olası her hız ve tempo vardı ve ezgiye hiç dikkat edilmiyordu:

"Fış fış kayıkçı fış fış
Fış kayıkçı kayıkçının hop hop küreee
Kuş kuş gibi yüreee..."

SESİNİZİ KESER MİSİNİZ?

"... ne güzel kayıkçı da küreee
Fış fış kürek yüree
Hop hop eder böree hop hop kayak küreee..."

BU SON DERECE UYGUNSUZ BİR DAVRANIŞ!

“Kayıkçı fış fış hop hop eder yüree
Yüree yüree hoppidi hop hop
Fincan böree var akşama!”

“Bay Herhangibir?” dedi Roland, sarsıla sarsıla ilerlerlerken.

“He ye?”

“Neden, üzerine ekose kumaş dolanmış mavi bir peynirin yanında oturuyorum?”

“Ah, o Horace,” dedi Herhangibir Rob. “Kaçık Wullie’nin arkadaşı. Yaramazlık yapmıyo, diil mi?”

“Hayır. Ama şarkı söylemeye çalışıyor!”

“He ye, bütûn mavi peynirler birazcık mırıldanır.”

“Mnamnam mnam mnamnam,” diye kuğurdu Horace.

Kayık uzak kıyıya çarptı ve salcı çabucak kıyıya çıktı.

Herhangibir Rob, Roland’m lime lime zincir zırhının kol yenine tırmandı ve fısıldadı: “Ben söölediimde kaç!”

“Ama kayıkçının parasını ödeyebilirim. Param var,” dedi Roland, cebine dokunarak.

“Sen ne?..” dedi Feegle, bu garip ve tehlikeli bir fikirmiş gibi.

“Param var,” diye tekrarladı Roland. “Ölüm Irmağı’nı geçiş ücreti iki kuruştur. Bu eski bir gelenektir. Ölülerin gözlerine konan iki kuruş. Kayıkçının ücretini ödemek için.”

“Amma da akıllı bi adamsın,” dedi Rob, Roland kayıkçının kemikten eline iki bakır kuruş bırakırken. “Peki, dört kuruş getirmeyi akıl edebildin mi?”

“Kitap yalnızca ölülerin iki kuruş götürdüğünü söylüyordu,” dedi Roland.

“He ye, ööle yapıyo olabilirler,” diye onayladı Rob, “ama bunun sebebi ölülerin geri dönmeyi düşünmüyo olması!”

Roland geriye dönüp karanlık ırmağa baktı. Geride bıraktıkları kıyı turuncu ışık çakmaları ile doluydu.

“Bay Herhangibir, ben Peri Kraliçesi’ne tutsak düşmüş-tüm,” dedi.

“He ye, bunu biliyom.”

“Bu dünyada bir sene geçti, ama orada birkaç hafta gibi geldi... yalnız, haftalar yüzyıllar kadar uzun geliyordu. Öylesine... sıkıcıydı ki bir süre sonra hiçbir şey hatırlayamaz olmuştum. İsmimi, gün ışığının verdiği hissi, gerçek yiyeceğin tadını.”

“He ye, bunu biliyoz, kurtarılmama yardım etmiştik. Hiç teşekkür etmedin, ama aklın pek yerinde dildi, bu yüzden gücenmedik.”

“O zaman size şimdi teşekkür etmeme izin ver, Bay Herhangibir.”

“Lafı bile olmaz. Reca ederiz. Yardım edebildiimiz için memnunuz.”

“Seni, açlıktan ölene kadar düşlerle besleyen evcil yaratıkları vardı. İnsanın benliğini alıp götürmeye çalışan

şeylerden nefret ediyorum. O şeyleri öldürmek istiyorum, Bay Herhangibir. Hepsini öldürmek istiyorum. Anılarını yok ettiklerinde, o kişiyi de yok etmiş oluyorlar. Kişinin olduğu her şeyi.”

“Güzel bir hırs seninkisi,” dedi Rob. “Ama biliyon, burada yapçak mini bi işimiz var. Of, amanın, işler savsaklandında ve bôcüler kontrolü ele aldında bôöle olur işte.”

Yolda büyük bir kemik yığını vardı. Kesinlikle hayvan kemikleriydi. Çürümeye yüz tutmuş boyun tasmaları ve uzun paslı zincirler de ipucu veriyordu.

“Üç büyük köpek mi?” dedi Roland.

“Üç kelleli çok büyük bi köpek,” dedi Herhangibir Rob. “Bu ırk yeraltlarında çok popülerdir. Adamın gırtlanaı paralayabilir. Hem de üç kez!” diye ekledi zevkle. “Ama yere yan yana üç köpek bisküvisi koy, zavallı minik şeyler orada oturur ve bütün gün oraya buraya çekiştirerek sızlanır. Acayip komik bi manzaradır!” Kemikleri tekmeledi. “He ye, eskiden bu tür yerlerin bi kişilii vardı. Bak da buraya neler yaptıklarını gör.”

Yolun ilerisinde, muhtemelen iblis olan bir şey vardı. İblisin yüzü korkunçtu, o kadar çok sivri dişi vardı ki, bazıları gösteriş için olmalıydı. Kanatları da vardı, ama yaratığı kaldırmaları imkansızdı. Yaratık bir ayna parçası bulmuştu ve birkaç saniyede bir aynaya bakıp ürperiyordu.

“Bay Herhangibir,” dedi Roland, “burada, taşıdığım bu kılıcın öldürebileceği herhangi bir şey var mı?”

“Ah, yo! Öldüremez,” dedi Herhangibir Rob. “Böcülerini diil. O tipleri diil. Çünkü bu büyülü bi kılıç diil, anladın mı?”

“O zaman neden onu peşimde sürüklüyorum?”

“Çünkü sen bi kahramansın. Kılıcsız kahraman duyulmuş şey mi?”

Roland kılıcı kınından çekti. Ağır bir kılıçtı, Roland’ın aynanın önünde hayal ettiği uçan, kaçan gümüşsü şeyle uzaktan yakından alakası yoktu. Bu daha çok keskin bir kenarı bulunan metal bir sopaya benziyordu.

Roland kılıcı iki eliyle tuttu ve ağır akan karanlık ırmağın ortasına fırlatmayı başardı.

Kılıç suya düşmeden hemen önce beyaz bir kol yükseldi ve onu yakaladı. El kılıcı iki kez salladı ve sonra suyun altında kayboldu.

“Bunun olması normal mi?” dedi Roland.

“Kılıcını fırlatıp atan bi adam mı?” diye bağırdı Rob. “Hayır! Güzel bi kılıcı suya atmaman gerekiyordu!”

“Hayır, benim kastettiğim eldi,” dedi Roland. “Öylesine...”

“Agh, bazen görünürler.” Herhangibir Rob, akıntının ortasında su altı kılıç jonglörleri sıradan bir olaymış gibi elini salladı. “Ama şimdi silahsız kaldın!”

“Kılıçların böcülere karşı işe yaramadığını söyledin!”

“He ye, ama önemli olan dooru görüntüyü vermek, tamam mı?” dedi Rob, hızla devam ederek.

“Ama kılıcım olmaması benim daha da kahramanca görünmemi sağlayacak, değil mi?” dedi Roland, Feegle’ların geri kalanı peşlerinden koşarken.

“Tekniksel olarak, he ye,” dedi Herhangibir Rob, gönülsüzce. “Ama belki aynı zamanda daha ölü olmanı saalar.”

“Dahası, benim bir Plan’ım var,” dedi Roland.

“Bi Plan’m mı var?” dedi Rob.

“Evet. Demek istediğim, he ye.”

“Yazılı bi Plan mı?”

“Şimdi aklıma geldi...” Roland durdu. Durmaksızın değişen gölgeler aralanmıştı ve ileride büyük bir mağara vardı.

Mağaranın ortasında, bir kaya levhasına benzeyen şeyin üzerinde, soluk sarı bir parıltı vardı. Levhanın üzerinde küçük bir şekil yatıyordu.

“İşte geldik,” dedi Herhangibir Rob. “Çok da kötü diildi, diil mi?”

Roland gözlerini kırptırdı. Levhanın çevresine yüzlerce böcü toplanmıştı, ama uzakta duruyorlardı ve daha ileri gitmeye niyetli görünmüyorlardı.

“Birinin... yattığını görebiliyorum,” dedi.

“O Yaz’ın kendisi,” dedi Rob. “Bu işte açık göz olmalıyız.”

“Açık göz?”

“Böyle... dikkatli gibi,” dedi Rob, yardımseverlikle. “Tanrıçalar mini bi parça hileci olabilir. Görüntüye çok önem verirler.”

"Onu öylesine... bilirsin, kapıp kaçsak?" dedi Roland.

"Ah, he ye, böyle bişey yapmak zorunda kalıcaaz," dedi Rob. "Ama sen bayım, ilk önce onu öpmek zorundasın. Sorun olmaz diil mi?"

Roland biraz gerilmiş göründü, ama sonra, "Evet... şey, tamam," dedi.

"Hanımlar böylesini bekler, bilirsin," diye devam etti Rob.

"Sonra kaçıyoruz, değil mi?" dedi Roland umutla.

"He ye, çünkü muhtemelen böcüler bizim kaçmamızı engellemeye çalışacak. Onların hoşlarımadı şey insanların gitmesi. Hadi bakalım, delikanlı."

Bir Plan'ım var, diye düşündü Roland, taş levhaya doğru yürürken. Ve buna yoğunlaşacağım, ki sırf gözlerimi kırptırdığım zaman ve gözlerim sulanırken var olan çiziktirilmiş canavarlardan oluşmuş bir kalabalığın içinden yürüdüğüm gerçeğini düşünmeyeyim. Kafanın içindekiler onlar için gerçek, değil mi?

Gözlerimi kırpacığını, gözlerimi kırpacığını, gözlerimi...

... kırptı. Bir an sonra bitmişti bile, ama ürperti çok daha uzun sürdü. Her yerdeydiler ve bütün diş dolu ağızlar ona bakıyordu. Dişlerle bakmak mümkün olmamalıydı.

Roland gözlerini kapatmama çabasıyla yaşaran gözlerle ileri koştu ve sarı parıltının içinde yatan şekle baktı. Dişiydi, nefes alıyordu, uyuyordu ve Tiffany Sızı'ya benziyordu.

Tiffany, buzdan sarayın tepesinden kilometrelerce uzağı görebiliyordu ve kilometreler boyunca yalnızca kar vardı. Yalnızca Tebeşir'in üzerinde yeşillik izi vardı. Orası bir adaydı.

"Nasıl öğrendiğimi görüyorsun, değil mi?" dedi Kış Ustası. "Tebeşir senin. Bu yüzden oraya yaz gelecek ve sen mutlu olacaksın. Ve sen gelinim olacaksın ve ben mutlu olacağım. Ve her şey mutlu olacak. Her şey doğru olduğunda mutluluk oluyor. Artık insan olduğumdan, bu tür şeyleri anlayabiliyorum."

Çıglık atma, bağırma, dedi Üçüncü Kuşkusu. Aynı zamanda, donup kalma.

"Ah... anlıyorum," dedi. "Ve dünyanın geri kalanı kış mevsiminde kalacak, öyle mi?"

"Hayır, bazı enlemler benim buzumu hiç hissetmiyor," dedi Kış Ustası. "Ama dağlar, halka denize kadarki ovalar... ah, evet."

"Milyonlarca insan ölecek!"

"Ama yalnızca bir kez, anlıyor musun? Harika olan da bu. Ondan sonra, hiç ölüm olmayacak!"

Ve Tiffany, tıpkı bir Domuznöbeti Bayramı kartpostalı gibi gördü: dallarında donmuş kuşlar, tarlalarda kıpırtısızca duran atlar ve inekler, hançer gibi donmuş çimenler, dumansız bacalar; ölecek hiçbir şey kalmadığı için ölümsüz olan bir dünya ve her şeyin üzerinde gümüşsü bir parıltı.

Dikkatle başını salladı. "Çok... mantıklı," dedi. "Ama hiçbir şeyin hareket etmemesi yazık olurdu."

“Bu kolay. Kardan adamlar,” dedi Kış Ustası. “Onları insan yapabilirim!”

“Çivi yapacak kadar demir?” dedi Tiffany.

“Evet! Kolay. Sosis bile yedim! Ve düşünebiliyorum! Daha önce hiç düşünmemiştim. Bir parçaydım. Şimdi ayrıyım. Ancak ayrı olduğunda kim olduğunu biliyorsun.”

“Bana buzdan güller yaptın,” dedi Tiffany.

“Evet! Oluşuyordum!”

Ama güller şafakta eridi, diye ekledi Tiffany içinden ve soluk sarı güneşe baktı. Kış Ustası'nın ışıldamasını sağlayacak kadar gücü ancak vardı. Kış Ustası gerçekten de insan gibi düşünüyor, diye düşündü Tiffany, onun tuhaf gülümsemesine bakarak. Daha önce hiçbir insanla karşılaşmamış bir insan gibi düşünüyor. Keh keh gülüyor. O kadar deli ki, ne kadar deli olduğunu asla anlayamayacak.

Ama 'insan'ın ne demek olduğuna dair en ufak fikri yok, ne tür dehşetler planladığını bilmiyor... anlamıyor işte. Ve o kadar mutlu ki, tatlı olduğu bile söylenebilir...

Herhangibir Rob Roland'ın miğferine vurdu.

“Yap artık şunu, delikanlı!” diye emretti.

Roland parlayan şekle bakıyordu. “Bu Tiffany olamaz!”

“Agh, o bi tanrıça, istediği gibi görünebilir,” dedi Herhangibir Rob. “Yanaana minicik bi öpücük, tamam mı? Kendini kaptırma, bütün gün seni bekleyemeyiz. Minicik bi öpücük, sonra biz giderski.”

Bir şey Roland'ın ayak bileğine çarptı. Mavi peynirdi.

"Horace'a bakma sen, yalnızca dooru şeyi yapmanı istiyoy," dedi, Roland'ın Kaçık Wullie olarak tanıdığı deli Feegle.

Çevresinde çıtırdayan parıltının içine eğildi, çünkü kimse bir peynirin önünde korkak gibi görünmek istemez.

"Bu biraz... utanç verici," dedi.

"Amanın, yap şunu, olmaz mı?"

Roland öne eğildi ve uyuyan şeklin yanağını öptü.

Uyuyan şekil gözlerini açtı ve Roland çabucak geri çekildi.

"Bu Tiffany Sızı değil!" dedi ve gözlerini kırıştırdı. Çevresindeki böcüler çimen yaprakları kadar yoğundu.

"Şimdi onun elini tut ve koş," dedi Herhangibir Rob. "Böcüler gitmek üzere olduğumuzu anlayınca kötü olacaklar." Neşeyle miğferin yanına vurdu ve ekledi: "Ama bu sorun diil, diil mi? Çünkü bi Plan'ın var!"

"Ama iyi bir Plan olduğunu umuyorum," dedi Roland. "Teyzelerim zeka fazlalığından mustarip olduğumu söylüyor."

"Bunu duyduuma sevindim," dedi Herhangibir Rob, "çünkü bu zeka geriliinden mustarip olmaktan iyidir! Şimdi hamımı yakala da kaç!"

Roland kızla göz göze gelmemeye çalışarak elini tuttu ve nazikçe çekip taş levhadan kaldırdı. Kız anlayamadığı bir dilde bir şeyler söyledi, yalnız sonunda soru işareti var gibiydi.

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi. Kız, bir yılanın altın rengi gözleriyle ona baktı.

“Çoban kızın başı deritte,” dedi kız, nahoş yankılar ve ıslamalarla dolu bir sesle. “Çok hüzünlü, çok hüzünlü.”

“Şey, ee, koşsak iyi olacak,” demeyi başardı Roland, “sen her kimsen...”

Tiffany olmayan kız ona gülümsedi. İçinde bir parça alay barındıran, huzursuz edici bir gülümsemedi. Kaçtılar.

“Onlarla nasıl savaşıılır?” dedi Roland nefes nefese, Feegle ordusuyla birlikte mağaralardan geçerken.

“Agh, bizim tadımızı pek becnmediler,” dedi Herhangibir Rob, gölgeler aralanırken. “Devamlı içki düşündümüzden olabilir. Bu başlarını döndürüyo. Koşmaya devam et!”

İşte bu noktada böcüler saldırdı, ama tarif etmek için doğru sözcük bu değildi. Daha çok, bir fısıltı duvarına çarpmak gibiydi. Hiçbir şey kavramadı, pençeler yoktu. Karides ya da sinek gibi zayıf varlıklardan binlercesi birini durdurmaya çalışsa, böyle bir his olurdu.

Ama kayıkçı bekliyordu. Roland kayığa doğru sendelerken elini kaldırdı.

ALTı KURUŞ, dedi.

“Altı mı?” dedi Roland.

“Ah, daha buraya geleli iki saat olmadı, ama o altı kuruş istiyo!” dedi Kaçık Wullie.

BİR GİDİŞ DÖNÜŞ, BİR DÖNÜŞ, dedi kayıkçı.

“O kadar param yok!” diye bağırdı Roland. Kafasının içinde minik çekişler hissetmeye başlamıştı. Düşünceler, ağzına kadar gelebilmek için ittirip geçmek zorunda kalıyordu.

“Bu işi bana bırak,” dedi Herhangibir Rob. Dönüp diğer Feegle'lara baktı ve sessizlik için Roland'ın miğferine vurdu.

“Tamam, millet,” dedi. “Gitmiyoz!”

NE? dedi kayıkçı. AH HAYIR, SİZ GİDİYORSUNUZ! SİZİN BURADA KALMANIZA BİR DAHA İZİN VERMEYECEĞİM! SON SEFER BIRAKTIĞINIZ ŞİŞELERİ ORTALIKLARDA BULUYORUZ HÂLÂ! HADI, HEMEN KAYIĞA BİNİN!

“Amanın, bunu yapamayız, ahbab,” dedi Herhangibir Rob. “Bu delikanlıya yardım etmek gibi bir vecibemiz var, bilirsin. O gitmiyorsa biz de gitmeyiz!”

BURADA KALMAYI İSTEYENLER OLMAMASI GEREKİYORDU! diye terslendi kayıkçı.

“Agh, kısa zamanda hareketlendiririz burayı,” dedi Herhangibir Rob, sırtarak.

Kayıkçı parmaklarını kayığın direğinde tıkırdattı. Parmaklar, zar gibi tıkırdadılar.

AH, TAMAM MADEM. AMA –VE BUNUN AÇIK SEÇİK ANLAŞILMASINI İSTİYORUM– ŞARKI SÖYLEMEK YOK!

Roland kızı kayığa çekti. Böcüler en azından kayıktan uzak duruyordu, ama kayıkçı kayığı kıyıdan uzaklaştırırken

Koca Yan, Roland'ın botunu tekmeledi ve yukanyı gösterdi. Yüzlerce turuncu ışıktan çiziktirme mağara tavanında hareket ediyordu. Karşı kıyıda daha fazlası vardı.

“Plan nasıl gidiyo, Kahraman Bey?” dedi Herhangibir Rob sessizce, oğlanın miğferinden inerken.

“Doğru anı bekliyorum,” dedi Roland kibirle. Dönüp Tiffany olmayan kıza baktı. “Seni dışarı çıkarmaya geldim,” dedi, kızın gözlerine doğrudan bakmamaya çalışarak.

“Sen mi?” dedi Tiffany olmayan kız, fikir çok gülünç-müş gibi.

“Şey, biz,” diye düzeltti Roland. “Her şey...”

Kayık güm diye karşı kıyıya oturdu. Böcüler burada mısır tarlası kadar kalabalıktı.

“Hadi bakalım,” dedi Koca Yan.

Roland Tiffany olmayan kızı patikada birkaç adım sürükledi ve sonra durdu. Gözlerini kırptığı zaman, ilerideki patika turuncu bir yığına dönüşüyordu. Bir esintiden daha güçlü olmayan küçük çekişleri hissedebiliyordu. Ama beynine de girmişlerdi. Soğuktular ve kemiriyorlardı. Bu aptalcaydı. Bu işe yaramazdı. Başaramayacaktı. Bu tür şeylerde iyi eğildi. Dikbaşhydı, düşüncesizdi, itaatsizdi, tıpkı... tıpkı teyzelerinin... dediği gibi.

Arkasında, Kaçık Wullie her zamanki neşeli tavrıyla bağırdı, “Teyzelerin seninle gurur duyacak!”

Roland aniden öfkelenerek yarı döndü. “Teyzelerim mi? Sana teyzelerimi anlatayım...”

“Zaman yok, delikanlı!” diye bağırdı Herhangibir Rob. “İşine bak!”

Roland, alev alev bir zihinle çevresine baktı.

Anılarımız gerçek, diye düşündü. Ve buna göz yummayacağım!

Tiffany olmayan kıza döndü ve, “Korkma,” dedi. Sonra sol elini uzatarak alçak sesle fısıldadı: “Bir kılıç hatırla...”

Gözlerini kapattığında oradaydı: O kadar hafifti ki zar zor hissedebiliyordu, o kadar inceydi ki zar zor görebiliyordu, havada, daha çok keskinlikten oluşan bir çizgiydi. Roland aynada, onunla bin düşman öldürmüştü. Asla çok ağır değildi, onun bir parçasıymış gibi hareket ediyordu ve işte buradaydı. Yapışan, yalan söyleyen ve çalan her şeyi doğrayan bir silah. Roland gülümsedi ve kararlılıkla kavradı.

“Belki de tek bi denemede kahraman yapabiliyosundur,” dedi Herhangibir Rob düşünceli düşünceli, böcüler kendi kendilerini çiziktirip var olur olmaz ölürken. Kaçık Wullie’ye döndü. “Kaçık Wullie,” dedi, “tam olarak dooru şeyi söölediini söölediim zamanı hatırlıyon mu?”

Kaçık Wullie hayretler içinde baktı. “Şindi sen söz edincede düşündüm de Rob, bunu bana hiç söölediini hatırlamıyom.”

“Öyle mi?” dedi Rob. “Şeey, bööle bişey söölemiş olsam, bu sefer de o zamanlardan biri olurdu.”

Kaçık Wullie endişelendi. “Ama bu iyi bişey, diil mi? Dooru bişey söylemem?”

"He ye. Dooru bişey söyledin, Kaçık Wullie. Hayatın boyunca ilk defa. Seninle gurur duyuyom," dedi Rob.

Kaçık Wullie'nin yüzüne muazzam bir sırıtış yayıldı. "Amanın! Hey, millet, ben dooru..."

"Ama kendini kaptırma," diye ekledi Rob.

Roland hava kılıcını sallarken, böcüler örümcek ağları gibi aralanıyordu. Daha fazlası vardı, her zaman daha fazlası, ama gümüş çizgi onları her zaman buluyor, biçip kurtarıyordu. Böcüler gerilediler, yeni şekiller denediler, Roland'ın kafasının içindeki öfkenin sıcağından kaçtılar. Kılıç uğulduyordu. Böcüler kılıcın üzerinde iki büküm olarak ciyakladılar ve yerde cızırdayarak yok oldular...

... ve biri miğferine vuruyordu. Bunu uzun süredir yapıyordu.

"Ha?" dedi Roland, gözlerini açarak.

"Başka kalmadı," dedi Herhangibir Rob. Roland derin derin nefes alarak çevresine baktı. Gözleri açıkken de, kapalıyken de mağaralarda turuncu çizgi yoktu. Tiffany olmayan kız, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Ya şimdi dışarı çıkarız," dedi Rob, "ya da sen burada kalıp yenilerini beklersin, hı?"

"İşte geliyolar," dedi Kocaçene Billy. Irmağın karşı tarafını işaret etti. Mağaraya saf turuncu bir yığın dökülüyordu, o kadar çok böcü vardı ki aralarında boşluk bile yoktu.

Roland nefeslenmeye çalışarak duraksadı.

“Bak sana ne diyecem,” dedi Herhangibir Rob yatıştırır-casına. “İyi bi çocuk olup hainfendiye kurtarırsan, başka bi gün yanımıza sandviç falan alıp seni buraya getiririz ve bütün gün bu işi yapabilirsin.”

Roland gözlerini kırptırdı. “Şey, evet,” dedi. “Mm... pardon. Biraz önce neler oldu bilmiyorum...”

“Giderski zamanı!” diye bağırdı Koca Yan. Roland, Tiffany olmayan kızın elini yakaladı.

“Buradan çıkana kadar arkana bakma,” dedi Herhangi-bir Rob. “Gelenek ööle.”

Kulenin tepesinde, Kış Ustası'nın solgun ellerinde buzdan taç belirdi. Solgun gün ışığında elmaslardan daha fazla parlı-yordu. Kabarcıksız, kusursuz ve çiziksiz, en saf buzdandı.

“Bunu senin için yaptım,” dedi. “Yaz Hanımı asla tak-maz,” diye ekledi hüzünle.

Taç Tiffany'nin başına tam oldu. Soğuk değildi.

Kış Ustası geriledi.

“İşte bitti,” dedi Kış Ustası.

“Benim de yapmam gereken bir şey var,” dedi Tiffany. “Ama ilk önce, bilmem gereken bir şey var. İnsan yapan şeyleri buldun mu?”

“Evet!”

“Ne gerektiğini nereden öğrendin?”

Kış Ustası gururla çocukları anlattı. Tiffany dikkatle ne-fes alıp vererek kendini gevşemeye zorladı. Kış Ustası'nın

mantığı çok... manuklıydı. Ne de olsa, bir havuç ve iki kömür parçası bir kar yığınına kardan adama dönüştürebiliyorsa, kovalar dolusu tuz, gaz ve metal onu kesinlikle insana dönüştürebilirdi. Bu... akla yakın geliyordu. En azından Kış Ustası'na öyle geliyordu.

"Ama, görüyorsun, tekerlemenin tamamını bilmen gerek," dedi Tiffany. "Bu daha çok insanların nelerden yapıldığını anlatıyor. İnsanların ne olduğu hakkında değil."

"Bazı şeyleri bulamadım," dedi Kış Ustası. "Hiç mantıklı değildi. Maddesel değillerdi."

"Evet," dedi Tiffany, başım üzüntüyle sallayarak. "Son üç satır, sanırım, ve asıl önemli olanlar da onlar. Onlar maddesel değildir."

"Ama onları bulacağım," dedi Kış Ustası. "Bulacağım!"

"Umarım bir gün bulursun," dedi Tiffany. "Şimdi, hiç boffo diye bir şey duydun mu?"

"Boffo ne? Şarkıda yoktu!" dedi Kış Ustası, huzursuzlanarak.

"Ah, boffo, insanların kendi kendilerini kandırarak dünyayı nasıl değiştirdiklerini anlatmak için kullanılır," dedi Tiffany. "Harika bir şeydir. Ve boffo der ki, nesnelerde bulunan tek güç insanların oraya koyduğu güçtür. Nesneleri büyülü yapabilirsin, ama büyüyle nesnelerden insan yapamazsın. Kalbindeki aslında bir çivi. Yalnızca bir çivi."

Zamanı geldi ve ne yapmam gerektiğini biliyorum, diye düşündü dalgın dalgın. Hikâyenin nasıl sona ermesi gerektiğini biliyorum. Doğru şekilde bitirmem gerek.

Kış Ustası'nı kendine çekti ve onun yüzündeki hayreti gördü. Başı dönüyordu, sanki ayakları yere değmiyordu. Dünya... daha basit olmuştu. O, geleceğe giden bir tüneldi. Kış Ustası'nın soğuk yüzünden başka görececek, kendi nefeslerinden başka duyacak, saçlarına vuran güneşin sıcaklığından başka hissedecek hiçbir şey yoktu.

Güneş, yaz mevsiminin alev alev küresi değildi, ama yine de bütün odun ateşlerinden çok daha büyüktü.

Bu beni nereye götüreceksen, oraya gitmeyi seçiyorum, dedi kendi kendine, sıcaklığın içine dolmasına izin vererek. Ben seçiyorum. Bunu yapmayı ben seçiyorum. Ve ayak uçlarıma basarak yükselmem gerekecek, diye ekledi.

Sağ elimde Gök gürültüsü. Sol elimde Şimşek.

Tepemde ateş...

"Lütfen," dedi, "kışı alıp götür. Dağlarına dön. Lütfen."

Önümde buz...

"Hayır. Ben kışım. Başka bir şey olamam."

"O zaman insan da olamazsın," dedi Tiffany. "Son üç dize şöyle der: 'Bir ev yapacak kadar güç, bir çocuğa sarılacak kadar zaman, bir kalp kıracak kadar sevgi'."

Denge... denge hiç yoktan hemen geldi ve Tiffany'yi içten içe kaldırdı.

Tahterevallinin merkezi hiç hareket etmez. Ne yukarı çıkar, ne aşağı iner. O, dengelidir.

Denge... ve onun dudakları mavi buz gibi. Tiffany daha sonra, insan olmak isteyen Kış Ustası için ağlayacaktı.

Denge... eski kelda bir kez ona şöyle demişti: “Senin içinde, eriyip akmayacak mini bi parça var.”

Çözülme zamanı.

Gözlerini kapattı ve Kış Ustası’nı öptü...

...ve güneşi yere çekti.

Buz ateşe.

Buzdan sarayın tüm çatısı beyaz bir ışık çakması eşliğinde eridi. Işık yüzlerce kilometre uzaktaki duvarlara gölgeler düşürdü. Bir buhar sütunu kükreyerek yükseldi, şimşeklerle bezendi ve dünyanın üzerine şemsiye gibi yayılarak güneşi perdeledi. Sonra yumuşak, ılık bir yağmur halinde yağmaya başlayarak karı delik deşik etti.

Normalde kafası düşüncelerle dolu olan Tiffany’nin buna ayıracak tek bir düşüncesi bile yoktu. Yumuşak yağmurun altında bir buz parçasının üzerine uzanmış, sarayın çevresinde yıkılmasını dinliyordu.

Yapılabilecek her şeyi yaptığınız ve artık kıvrılıp gök gürültüsünün dinmesini beklemekten başka yapılacak hiçbir şeyin kalmadığı zamanlar vardır.

Havada bir şey daha vardı, Tiffany bakmaya çalıştığında kaybolan ve göz ucunda yine beliren altın bir pırıltı.

Saray çağlayan gibi eriyordu. Üzerinde yattığı buz levhası, ırmağa dönüşmeye başlamış bir merdivenden yarı kaydı, yarı yüzdü. Yukarıda dev sütunlar devriliyor, ama havanın ortasında buzdan ılık suya dönüşüyordu, bu yüzden yere çarpan her şey serpintiden ibaretti.

İşıltılı taca elveda, diye düşündü Tiffany. Dans eden ışıklardan yapılmış elbiseye elveda, buzdan güllere ve kar tanelerine elveda. Yazık. Çok yazık.

Sonra altında çimenler belirdi. Çevresinde o kadar çok su akıyordu ki, ya kalkacaktı ya da boğulacaktı. En azından dizleri üzerinde doğrulmayı başardı ve devrilmeden ayağa kalkabilecek hale gelene kadar bekledi.

“Sende bana ait bir şey var, çocuğum,” dedi bir ses arkasından. Tiffany döndü ve altın ışık biçimlendi. Kendi şekliydi, ama gözleri... tuhaftı, tıpkı bir yılanınki gibi. Burada ve şu anda, güneşin sıcaklığının kükremesi kulaklarını doldururken, bu hiç de şaşırtıcı gelmedi.

Tiffany yavaşça Cornucopia'yı cebinden çıkardı ve uzattı.

“Sen Yaz Hanımı'sın, değil mi?” diye sordu.

“Sen de benim yerimi alan çoban kızsın, değil mi?” Sözcüklerde bir tıslama vardı.

“İsteyerek olmadı!” dedi Tiffany telaşla. “Neden bana benziyorsun?”

Yaz Hanımı buharlar saçan çimenlerin üzerine oturdu. İnsanın kendini izlemesi çok tuhaftı. Tiffany ensesinde küçük bir ben olduğunu fark etti.

“Seselim deniyor buna,” dedi Yaz Hanımı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Birlikte titremek demek,” dedi Tiffany.

“Bir çoban kız bunu nasıl bilebilir?”

“Bir sözlüğüm var,” dedi Tiffany. “Ve ben bir cadıyım, çok teşekkür ederim.”

“Eh, sen benden bir şeyler öğrenirken, ben de senden bir şeyler öğreniyordum, akıllı çoban cadı,” dedi Yaz Hanımı. Tiffany'ye Annagramma'yı hatırlatmaya başlamıştı. Aslında Tiffany'yi rahatlatan bir şeydi. Kadının bilge ya da nazik değildi... tesadüf eseri çok güçlü olan sıradan biriydi, ama korkutucu ölçüde akıllı değildi ve dürüst olmak gerekirse biraz da sinir bozucuydu.

“Gerçek şeklin nasıl?” diye sordu.

“Yoldaki sıcaklığın şekli, elmaların kokusunun şekli.”

Güzel yanıt, diye düşündü Tiffany, ama pek işe yaramıyor.

Tiffany tanrıçanın yanına oturdu. “Başım deritte mi?” diye sordu.

“Kış Ustası'na yaptığından dolayı mı? Hayır. Tıpkı benim gibi, onun da her sene ölmesi gerekiyor. Ölürüz, uyuruz ve uyanırız. Dahası... sen eğleneliydin.”

“Ah, eğleneliydim, öyle mi?” dedi Tiffany, gözlerini kısarak.

“İstediğin ne?” dedi Yaz Hanımı. Evet, diye düşündü Tiffany, tıpkı Annagramma'ya benziyor. Bir buçuk kilometre büyüklüğündeki bir imayı bile anlamıyor.

“Ne mi?” dedi Tiffany. “Hiçbir şey. Yalnızca yazın gelmesini... Teşekkür ederim.”

Yaz Hanımı'nın kafası karışmış gibiydi. “Ama insanlar tanrılardan hep bir şey ister.”

“Ama cadılar ödeme kabul etmez. Yeşil çimenler ve mavi gökler yeterli.”

“Ne? Ama bunlar zaten gelecek!” Yaz Hanımı hem şaşkın, hem öfkeli gibiydi ve Tiffany küçük, hınç bir şekilde buna birazcık memnun oldu.

“Güzel,” dedi.

“Dünyayı Kış Ustası’ndan kurtardın!”

“Aslında, onu aptal bir kızıdan kurtardım, Bayan Yaz. Bozduğum şeyi düzelttim.”

“Basit bir hata? Ödül kabul etmemen aptallık olurdu.”

“Ödülü reddetmem akli başında bir genç kadının yapacağı şey olurdu,” dedi Tiffany ve bunu söylemek iyi geldi. “Kış bitti. Biliyorum. Ben hallettim. Beni götürdüğü yere gitmeyi tercih ettim. Kış Ustası’yla dans etmek de benim seçimimdi.”

Yaz Hanımı ayağa kalktı. “Olağanüstü,” dedi. “Ve tuhaf. Artık ayrılmalıyız. Ama ilk önce, bir şeyler daha alınmalı. Ayağa kalk, genç kadın.”

Tiffany denileni yaptı ve Yaz’ın yüzüne baktığında, altın gözler onu içeri çeken çukurlara dönüştü.

Ve sonra yaz içini doldurdu. Yalnızca birkaç saniye sürmüş olmalıydı, ama içten içe çok daha uzun sürdü. Bir bahar günü yeşil mısırların arasında esen yel olmanın, bir elmayı olgunlaştırmanın, somon balıklarının çağlayanlardan yukarı atlamasını sağlamanın nasıl bir his olduğunu anladı; duygu bir anda geldi ve tek bir büyük, ısıltılı, sarı altın yaz duygusuna dönüştü...

... ve daha da ısındı. Şimdi güneş alev alev yanan bir gökyüzünde kıpkırmızı olmuştu. Tiffany havada kızgın

yağ gibi süzülerek, develeri bile öldüren derin çöllerin kavurucu sükunetine aktı. Burada tek bir canlı yoktu. Küller dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kıyılarına bembeyaz hayvan kemikleri serpiştirilmiş, kuru bir ırmak yatağından aşağı süzüldü. Çamur yoktu, bu fırtına benzeyen yerde tek bir damla nem yoktu. Bu, bir taş ırmağıydı; kedi gözü gibi çizgili akikler, yerlere saçılmış lal taşları, rengârenk halkalı kuvarlar, kahverengi, turuncu, bej, bazıları siyah damarlı, sıcakla cilalanmış taşlar.

“Burası yazın yüreği,” diye tısladı Yaz Hanımı’nın sesi. “Benden Kış Ustası kadar korkmalısın. Siz bize şekiller ve isimler veriyorsunuz, ama biz size ait değiliz. Biz, denge halindeki ateş ve buzuz. Bir daha aramıza girme...”

Ve sonunda hareket belirdi. Taşların arasındaki aralıktan, tıpkı canlanmış taşlar gibi çıktılar: bronz ve kızıl, kahverengi ve sarı, siyah ve beyaz, parlak, desenli, ıslıl ıslıl pullu.

Yılanlar kaynayan havayı dilleriyle kokladılar ve zaferle tısladılar.

Görüntü kayboldu. Dünya geri geldi.

Su akıp gitmişti. Dinmek bilmez rüzgâr sisleri ve buharları uzun bulutlara dönüştürmüştü, ama alt edilmez güneş yine de aradan sızmayı başarıyordu. Ve, her zaman olduğu gibi, çok çabuk olduğu gibi, tuhaf ve harika bir anıya, anı ise bir düşe dönüştü. Yarın yok olacaktı.

Tiffany biraz önce sarayın durduğu çimenlerde yürüdü. Birkaç yerde buz kalmıştı, ama onlar da bir saate kadar

erirdi. Bulutlar vardı, ama bulutlar süzölüp gitti. Normal dünya, küçük tekdüzeşarkılarıyla her yeri kapladı. Tiffany, oyun bittikten sonra sahnede yürüyordu. O oyunun oynandığı nereden belliydi artık?

Çimenlerin arasında bir şey cızırdıyordu. Tiffany eğildiği zaman bir parça metal buldu. Onu büken ısıtın sıcaklığı ile ılıktı hâlâ, ama eskiden bir çivi olduğunu anlayabiliyordunuz.

Hayır, verenin daha iyi hissetmesini sağlamak için armağan almam, diye düşündü. Neden alayım ki? Ben kendi armağanlarımı bulurum. Ne de olsa, onun için... 'eglence-liydim'.

Ama Kış Ustası... O bana güller, buz dağları, kırağılar yaptı ve hiç anlamadı...

Sesler duyunca aniden döndü.

Feegle'lar, bir insanın onlara ayak uydurabileceği bir hızda koşarak çimenlik yamaçta hoplaya zıplaya yaklaşıyordu. Ve biraz nefes nefese kalmış olan Roland, üzerine fazla büyük gelen zincir zırhı yüzünden ördek gibi koşarak onlara ayak uyduruyordu.

Tiffany kakhaha attı.

Tiffany iki hafta sonra Lancre'ye döndü. Roland onu lkgömlek'e kadar geçirdi, yolun geri kalanında da sivri tepeli şapka götürdü onu. Tiffany şanslı sayılırdı. Araba sürücüsü Bayan Kene'yi hatırlıyordu ve arabanın üzerinde

boş bir yer olduğundan aynı şeyleri bir daha yaşamak istemedi. Yolları sel hasmıştı, hendeklerde sular foşurduyordu, kabaran ırmaklar köprüleri çekiştiriyordu.

İlk önce Ogg Ana'yı ziyaret etti ve her şeyi anlatmak zorunda kaldı. Bu ona zaman kazandırdı, çünkü bir şeyi Ogg Ana'ya anlattıktan sonra, başka herkese anlatmış kadar olurdunuz. Ogg Ana, Tiffany'nin Kış Ustası'na tam olarak ne yaptığını duyduğunda güldü de güldü.

Tiffany, Ogg Ana'nın süpürgesini ödünç aldı ve ormanın üzerinde ağır ağır uçarak Bayan lhanet'in kulübesine gitti.

Bir şeyler oluyordu. Açıklıkta, pek çok adam sebze bahçesini kazıyordu ve kapının çevresinde bir sürü insan oyalanıyordu, bu yüzden Tiffany ormana indi, süpürgeyi bir tavşan deliğine soktu, şapkasını bir çalının altına sakladı ve yaya olarak gitti.

Patikanın açıklığa girdiği yerde, bir huş ağacına takılmış... bir oyuncak bebek olabilirdi, birbirine bağlanmış dallardan yapılmıştı. Yeniydi ve biraz huzursuz ediciydi. Muhtemelen amaç da buydu. Tiffany ağaçların arasından arka kapıya dolandı.

Kimse onun bulaşikhane kapısının çengelini kaldırıp kulübeye girdiğini görmedi. Tiffany mutfak duvarına yaslandı ve sessizleşti.

Yan odadan Annagramma'nın tanınmaması imkansız, tipik, Annagrammatik konuşması geliyordu:

“Yalnızca bir ağaç, anladın mı? Onu kesin ve odunu paylaşın. Anlaştık mı? Şimdi el sıkışın. Hadi. Ciddiyim. Doğru düzgün el sıkışın yoksa kızarın ha! Güzel. Böylesi daha iyi oldu, değil mi? Bir daha bu tür aptallıklar yapmayalım...”

Tiffany, on dakika boyunca insanların azarlanmasını, aşağılanmasını dinledikten sonra gizlice dışarı çıktı, ormandan geçti ve patikayı kullanarak açıklığa girdi. Ona doğru seğirten bir kadın vardı, ama Tiffany, “Affedersiniz, yakınlarda bir cadı var mı?” diye sorunca durdu.

“Aaaah, evet,” dedi kadın. Tiffany’ye sert sert baktı. “Sen buralardan değilsin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Tiffany ve düşündü: Aylar boyunca burada yaşadım Bayan Carter, ve çoğu gün seni gördüm. Ama şapkam hep başımdaydı. İnsanlar hep şapkayla konuşur. Şapkam olmadan, kılık değiştirmiş oluyorum.”

“Eh, Bayan Şahinci var,” dedi Bayan Carter, bir sırrı söylemeye gönülsüzmüş gibi. “Ama dikkatli ol.” Öne eğildi ve sesini alçalttı. “Kızdığı zaman korkunç bir canavara dönüşüyor! Kendi gözlerimle gördüm! Bize iyi davranıyor, elbette,” diye ekledi. “Bir sürü genç cadı ondan bir şeyler öğrenmek için buraya geliyor!”

“Vay, gerçekten iyi olmalı!” dedi Tiffany.

“Muhteşemdir,” diye devam etti Bayan Carter. “Buraya geldikten beş dakika sonra, bizim hakkımızda her şeyi biliyordu!”

“Muhteşem,” dedi Tiffany. Birinin ona notlar bıraktığını sanırsın. İki kez. Ama bu yeterince ilginç olmazdı, değil mi? Hem, gerçek bir cadının yüzünü Boffo'dan satın aldığına kim inanırdı ki?

“Bir de yeşil yeşil kaynayan bir kazanı var,” dedi Bayan Carter, büyük gururla. “Kenarlardan taşıyor. İşte cadılık diye buna derim.”

“Öyle görünüyor,” dedi Tiffany. Tanıştığı hiçbir cadı, kazanlarda yahniden başka bir şey yapmamıştı, ama bir şekilde insanlar içten içe cadı kazanlarının yeşil yeşil kaynaması gerektiğini düşünüyordu. İşte bu yüzden Bay Boffo, 61 Numara, Yeşil Kaynayan Kazan, Takım Halinde ürününü 14 liraya, yedek Yeşil keselerini tanesi 1 liraya satıyor olmalıydı.

Eh, işe yarıyordu. Muhtemelen yaramamalıydı, ama insanlar insandı işte. Tiffany, Annagramma'nın şu anda bir ziyaretçiyle fazla ilgileneneğini sanmıyordu, özellikle de Boffo katalogunu baştan sona okumuş bir ziyaretçiyle. Bu yüzden süpürgesini aldı ve Havausta Nine'nin kulübesine yollandı.

Şimdi arka bahçede bir tavuk kümesi vardı. Esnek fındık dallarından dikkatle örülmüştü ve diğer tarafından tatmin dolu “gıt” sesleri geliyordu.

Havausta Nine arka kapıdan çıkıyordu. Tiffany'ye, Tiffany kulübenin çevresinde çıktığı gezintiden yeni dönmüş gibi baktı.

“Şu anda kasabada işim var,” dedi. “Sen de gelirsen sorun olmaz.” Nine’den geldiği zaman bu yorum, bando mızıka ve ışıklı bir hoş geldin pankartına eşdeğerdi. Nine patikada yola koyulurken Tiffany de yanında yürüdü.

“Umarım iyisindir, Bayan Havausta?” dedi, ona ayak uydurabilmek için koşturarak.

“Bir kış daha geçti ve hâlâ buradayım, bildiğim tek şey bu,” dedi Nine. “İyi görünüyorsun kızım.”

“Ah, evet.”

“Buharı ta buradan gördük,” dedi Nine.

Tiffany hiçbir şey söylemedi. Bu kadarcık mıydı? Eh, evet. Nine söz konusuysa, hepsi buydu.

Bir süre sonra, “Genç arkadaşlarını görmeye geldin, hı?” dedi Nine.

Tiffany derin bir nefes aldı. Bu konuşmayı defalarca aklından geçirmişti: Ne diyecekti, Nine ne diyecekti? Tiffany ne diye bağıracaktı, Nine ne diye bağıracaktı?..

“Sen planladın, değil mi?” dedi. “Diğerlerinden birini önerse, muhtemelen kulübeyi alırdı, bu yüzden beni önerdin. Ve benim ona yardım edeceğimi biliyordun, biliyordun. Ve her şey planladığın gibi oldu, değil mi? İddiaya girerim artık dağlardaki her cadı neler olduğunu biliyordur. İddiaya girerim Bayan Kulağakaçan için için kayınıyordu. Ve en iyi kısım da, kimsenin incinmemesi. Annagamma Bayan lhanet’in bıraktığı yerden devam etti, bütün köylüler mutlu ve sen kazandın! Ah, herhalde beni meşgul etmek, önemli şeyler öğrenmemi sağlamak ve aklımı

Kış Ustası'ndan uzak tutmak için olduğunu söyleyeceksin, ama yine de sen kazandın!"

Havausta Nine sakın sakın yürümeye devam etti. Bir süre sonra, "Bakıyorum küçük süs eşyası geri almışsın," dedi.

Şimşek çakması ve sonra gök gürültüsü olmaması ya da göle bir taş atmak ve su sıçramaması gibiydi.

"Ne? Ah. At. Evet! Bak, ben..."

"Ne tür balık?"

"Şey... turnabalığı," dedi Tiffany.

"Öyle mi? Bazıları sever, ama benim zevkime göre fazla çamurlu. Çoğu hikâyede somondur."

Bu kadarcıktı. Nine'nin sükuneti karşısında, Tiffany'nin gidecek hiçbir yeri yoktu. Dırdır edebilir, sızlanabilirdi ve hiç fark etmezdi. Tiffany, Nine'nin en azından bildiğini bildiğini düşünerek kendini teselli etti. Büyük bir teselli değildi, ama bundan başkası yoktu.

"Gördüğüm tek süs eşyası at değil," diye devam etti Nine. "Bu Büyü, değil mi?" Onaylamadığı her büyüyü, büyü B harfiyle başlatırdı.

Tiffany parmağındaki yüzüğe baktı. Donuk donuk parlıyordu. O takarken asla paslanmazdı, demirci öyle demişti, çünkü derinin yağıyla yağlanırdı. Adam minik bir keski ile üzerine minik kar taneleri oymuştu.

"Yalnızca çividen yapılmış bir yüzük," dedi Tiffany.

"Yüzük yapacak kadar demir," dedi Nine ve Tiffany olduğu yerde kalakaldı. Nine gerçekten de insanların zihnine girebiliyor muydu? Öyle bir şey olmalıydı.

"Peki, bu bir yüzük merakı da nereden çıktı?" dedi Nine.

Tiffany, kafasında berraklaşmayı asla başaramamış türlü türlü neden sayabilirdi, ama sadece "O anda iyi bir fikirmiş gibi geldi," cümlesinden başka yanıt gelmedi aklına. Patlamayı bekledi.

"O zaman muhtemelen iyi bir fikirdi," dedi Nine, ılımlı bir tavırla. Durdu, Ogg Ana'nın evinin olduğu yönü gösterdi ve "Çevresine çit çektim," dedi. "Onu koruyan başka şeyler de var, bundan emin olabilirsiniz, ama bazı hayvanlar korkutulamayacak kadar aptaldır."

Şimdiden bir buçuk metreyi bulmuş olan meşe fidanını gösteriyordu. Çevresine direklerden ve örülmüş dallardan oluşan bir çit çekilmişti.

"Bir meşe için hızlı büyüyor," dedi Nine. "Ona göz kulak oluyorum. Ama gel artık, kaçırmak istemeyiz." Yine yola koyuldu ve hızla yol aldı. Şaşkın Tiffany peşinden koştu.

"Neyi kaçırmak istemeyiz?" dedi nefes nefese.

"Dansı, elbette!"

"Bunun için çok erken değil mi?"

"Buralarda değil. Buralarda şimdi başlıyor!"

Nine küçük patikalardan, bahçelerin arkasından geçti ve köy meydanına çıktı. Meydan insan doluydu. Küçük tezgâhlar kurulmuştu. Bir sürü insan, yüreklerinden geçeni yapan, ama kafaları yaptıkları şeye utanan kalabalıkların her zamanki hafifçe umutsuz neden buradayızki bakışıyla duruyordu, ama en azından çubuğa takılmış sıcak yiyecekler vardı. Bir sürü beyaz tavuk da... Çok iyi yumurtalar

veriyorlar, demişti Ogg Ana. Bu yüzden onları kesmek yazık olurdu.

Nine kalabalığın önüne geçti. İnsanları yolundan itmesine gerek yoktu. İnsanlar, hiç fark etmeden, kendiliklerinden kenara çekiliyordu zaten.

Tam zamanında gelmişlerdi. Bir sürü çocuk köprü yolundan koşa koşa geldi. Hemen arkalarından dansçılar geliyordu. Silindir şapkalı Soytarı, en öndeydi ve hepsi oldukça sıradan köylülere benziyorlardı. Tiffany'nin sık sık demirhanelerde çalışırken ya da araba sürerken gördüğü adamlar. Hepsi beyaz ya da en azından eskiden beyaz olan giysiler giymişlerdi ve tıpkı seyirciler gibi biraz mahcup görünüyorlardı. Yüzlerindeki ifadeler, bütün bunların pek de ciddiye alınmaması gereken bir eğlence olduğunu anlatıyordu. Hatta kalabalıktaki insanlara el sallıyorlardı. Tiffany çevresine bakındı ve Bayan Kene'yi, Ogg Ana'yı, hatta Bayan Kulağakaçan'ı gördü... Tanıdığı hemen hemen tüm cadılar buradaydı. Ah, Annagramma da Bay Boffo'nun ürünlerinden arınmış halde gelmişti ve çok gururlu görünüyordu.

Geçen güz böyle değildi, diye düşündü Tiffany. Karanlık, sessiz, ciddi ve gizemliydi, şimdiki dansın olmadığı her şey. Onu gölgelerden kim izliyordu?

Bunu aydınlıktan kim izliyor? Gizlice buraya gelmiş olan kim? Bu noktada Havausta Nine şapkasını çıkardı ve kedi yavrusu Sen'i yere bıraktı.

Bir davulcu ve akordeoncu kalabalığı ittirip geçtiler. Köyün hancısı, bir tepsi üzerinde sekiz yarım litrelik bira

kupası taşıyarak peşlerinden geldi (çünkü büyük bir içki vaat edilmeden hiçbir yetişkin erkek şapkasına kurdeleler, pantolonuna çanlar takıp arkadaşlarının önünde oynamaz).

Gürültü biraz dindiğinde davulcu davulunu birkaç kez vurdu ve akordeoncu uzun bir nota çaldı. Böylece Morris dansının başladığına dair resmi işaret verilmiş oldu ve bu noktadan sonra ortalıklarda oyalanan kalmışsa, bunun için yalnızca kendilerini suçlayabilirlerdi.

İki kişilik orkestra ezgiye başladı. Adamlar, birbirine bakan üçerli iki sıra halinde dizilip vuruşları saydılar ve sonra sıçradılar... On iki kabaralı bot yere güm diye inerek kıvılcımlar çıkardığında Tiffany, Nine'ye döndü.

"Acıyı nasıl alabileceğimi söyle bana," dedi, dansın gürültüsünün üzerinden.

Güm!

"Zordur," dedi Nine, bakışlarını dans edenlerden ayırmadan. Güm yaptı botlar yine.

"Onu bedeninin dışına çıkarabiliyor musun?"

Gün!

"Bazen. Ya da saklıyorum. Ya da onun için bir kafes yapıyorum ve alıp götürüyorum. Ve bütün bunlar tehlikelidir ve ona saygı göstermezsen seni öldürebilir, küçükhanım. Yalnızca bedel vardır ve kâr yoktur. Benden elini aslanın ağzına nasıl sokacağını anlatmamı istiyorsun."

Güm!

"Baron'a yardım edebilmek için bilmem lazım. Durumu kötü. Yapmam gereken çok şey var."

“Bunu yapmayı kendin mi seçiyorsun?” dedi Nine, izlemeye devam ederek.

“Evet!”

Güm!

“Bu, senin, cadıları sevmeyen baron mu?” dedi Nine, kalabalıktaki yüzleri inceleyerek.

“Ama ihtiyaç duyana kadar cadıları kim sever ki, Bayan Havausta?” dedi Tiffany tatlı tatlı.

Güm!

“Bu bir hesaplaşma Bayan Havausta,” diye ekledi Tiffany. Ne de olsa, Kış Ustası’nı öptün ve meydan okuma havasındasın. Ve Havausta Nine, Tiffany ondan beklenen her şeyi yapmış gibi gülümsedi.

“Ha! Şimdi mi?” dedi. “Pekâlâ. Gitmeden önce gel ve beni gör. Yanında ne götürebileceğine bakarız. Umarım açığın kapıları kapatmayı becerebilirsin. Şimdi insanları izle! Bazen onu görebilirsin!”

Tiffany dikkatini dansa çevirdi. Soyтары o fark etmeden ortaya çıkmıştı, kalabalıkta dolanıyor, yağlı silindir şapkasıyla para topluyordu. Bir kız, o öperse ciyaklayacakmış gibi görünürse, kıza bir öpücük veriyordu. Bazen de hiçbir uyarı vermeden sıçrayıp dansa katılıyor, ayağını asla yanlış yere koymadan sıçrayan adamların arasında dönüyordu.

Sonra Tiffany onu gördü. Dansın diğer tarafındaki bir kadının gözleri bir anlığına altın rengi parladı. Bir kez gördükten sonra yine gördü; bir oğlanın, bir kızın, biraları tutan, gezinerek Soyтары’yı izleyen bir adanın gözlerinde...

"Yaz burada!" dedi Tiffany, ve ayağını ezginin temposuna uyarak yere vurmakta olduğunu fark etti; bunu fark etti, çünkü daha ağır bir bot ayağına basmış, onu nazikçe yere mıhlamıştı. Ağır botun yanında Sen, mavi gözlü bir masumlukla ona baktı ve kısacık bir an boyunca gözler bir yılanın tembel altın gözlerine dönüştü.

"Öyle olması gerekiyor," dedi Hlavausta Nine, ayağını çekerek.

"Şans için birkaç bakır, küçükhanım?" dedi bir ses yakından ve eski bir şapkada silkelenen madeni paraların şingirtısı duyuldu.

Tiffany döndü ve mor-gri gözlere baktı. Gözlerin çevresindeki yüz kırışık, güneşten kararmış ve sırtkan bir yüzdü. Altın bir küpesi vardı. "Güzel hanımdan bir iki bakır?" diye dil döktü. "Gümüş ya da altın, belki?"

Bazen, diye düşündü Tiffany, hikâyenin nasıl gitmesi gerektiğini bilirsin...

"Demir?" dedi. Yüzüğü parmağından çıkardı ve şapkanın içine attı.

Soytarı yüzüğü dikkatle aldı ve bir fiskeyle havaya fırlattı. Tiffany gözleriyle onu izledi, ama bir şekilde artık havada değildi, adamın parmağında parlıyordu.

"Demir yeterli," dedi adam ve aniden Tiffany'nin yanına bir öpücük kondurdu.

Temas yalnızca birazcık soğuktu.

Feegle höyüğünün içindeki balkonlar kalabalık ve suskundu. Bu önemliydi. Burada kabilenin şerefi söz konusuydu.

En ortada büyük bir kitap vardı. Kitabın boyu Rob'un-
kinden uzundu ve rengârenk resimlerle doluydu. Höyüğe
yaptığı yolculuk esnasında iyice çamurlanmıştı.

Rob'a meydan okunmuştu. Seneler boyunca kendini
bir kahraman olarak düşünmüştü ve sonra kocakarıların
kocakarısı onun aslında bi kahraman olmadığını, pek ööle
sayılamıycaanı söölemişti. Eh, kocakarıların kocakarısı ile
tartışamazdınız, ama Rob meydan okumaya yanıt verecek-
ti, ah he ye, verecekti ya da adı Herhangibi Rob diildi.

"İneem nerde?" diye okudu. "Bu benim ineem mi? Bu
'gıt gıt' yapıyo! Bu bi... bi... toyuk! Bu benim ineem diil!
Sonra üstünde iki toyuk olan bu mini resim var. Bi sayfa
daa oldu, diil mi?"

"Kesinlikle, Rob!" dedi Kocaçene Billy.

Rob ellerini havada sallayarak kitabın çevresinde koşar-
ken toplanmış izleyen Feegle'lardan bir tezahürat yükseldi.

"Bu Abce'den çok daa zor, diil mi?" dedi, dönüşünü ta-
mamladığı zaman. "O kolaydı! Ve konusunu tahmin ede-
biliyodun. O kitabı her kim yazdıysa, kendini fazla zorla-
mamış, derim ben."

"ABC kitabını mı diyon?" dedi Kocaçene Billy.

"He ye." Herhangibir Rob birkaç kez hoplayıp zıpladı ve
havayı yumrukladı. "Mini bi parça zor bişeyin var mı?"

Ozan Feegle'ların muhtelif yöntemlerle topladığı yıp-
ranmış kitap yığınınına baktı.

"Dişime göre bişey," diye ekledi Rob. "Büyük bi kitap."

“Eh, bu kitabın adı Çağdaş Muhasebenin İlkeleri,” dedi Billy, kuşkuyla.

“Bu okuması kahramanca olacak bî kitap mı?” dedi Rob, olduğu yerde koşarak.

“He ye. Muhtemelen, ama...”

Herhangibir Rob sessizlik istemek için elini salladı ve Jeannie'ye baktı. Jeannie'nin çevresine bir Feegle kalabalığı toplanmıştı. Jeannie, Rob'a gülümsüyordu ve oğulları sessiz bir hayret içinde babalarına bakıyordu. Bir gün, diye düşündü Rob, en uzun sözcüklere bile kasıla kasıla yaklaşıp bir güzel tekmeleyecekler. Virgüller ve şu hileci noktalı virgül şeysileri bile onları durduramayacak!

Rob bir kahraman olmak zorundaydı.

“Bu okuma meselesi konusunda iyi hissediyom,” dedi Herhangibir Rob. “Yolla bakalım!”

Ve bütûn sabah Çağdaş Muhasebenin İlkeleri'ni okudu, ama sırf işi daha ilginç hale getirmek için içine bir sürü ejderha ekledi.

YAZARIN NOTU

Morris dansı...

... geleneksel olarak, yazı karşılamak amacıyla 1 Mayıs'ta yapılır. Tarihçesi biraz karışıktır ve bunun sebebi muhtemelen meyhanelerin yakınında edilmesidir, ama artık İngiliz halk dansı sayılmaktadır. Dansçılar genelde beyazlara bürünür ve giysilerine çanlar dikerler.

Kara Morris'i bir başka kitap için icat etmiştim (en azından ben icat ettiğimi sanıyorum). Sene döngüsel olduğundan, mevsimlerin bir itişe daha ihtiyaç duyacakları mantığını yürütmüştüm. Bir seferinde, kitap imzalama turuna çıktığımda, bir Morris grubu sırf benim için siyahlara bürünüp geldi. Kara Morris'i, sessizlik içinde, 'yaz' dansının müziği ve çanları olmadan, kusursuz bir zamanlamayla sundular.

Güzel bir dans oldu. Ama aynı zamanda biraz ürkütücüydü. Bu yüzden evde denemek iyi bir fikir olmayabilir.

Terry Pratchett